PHILIP LE ROY

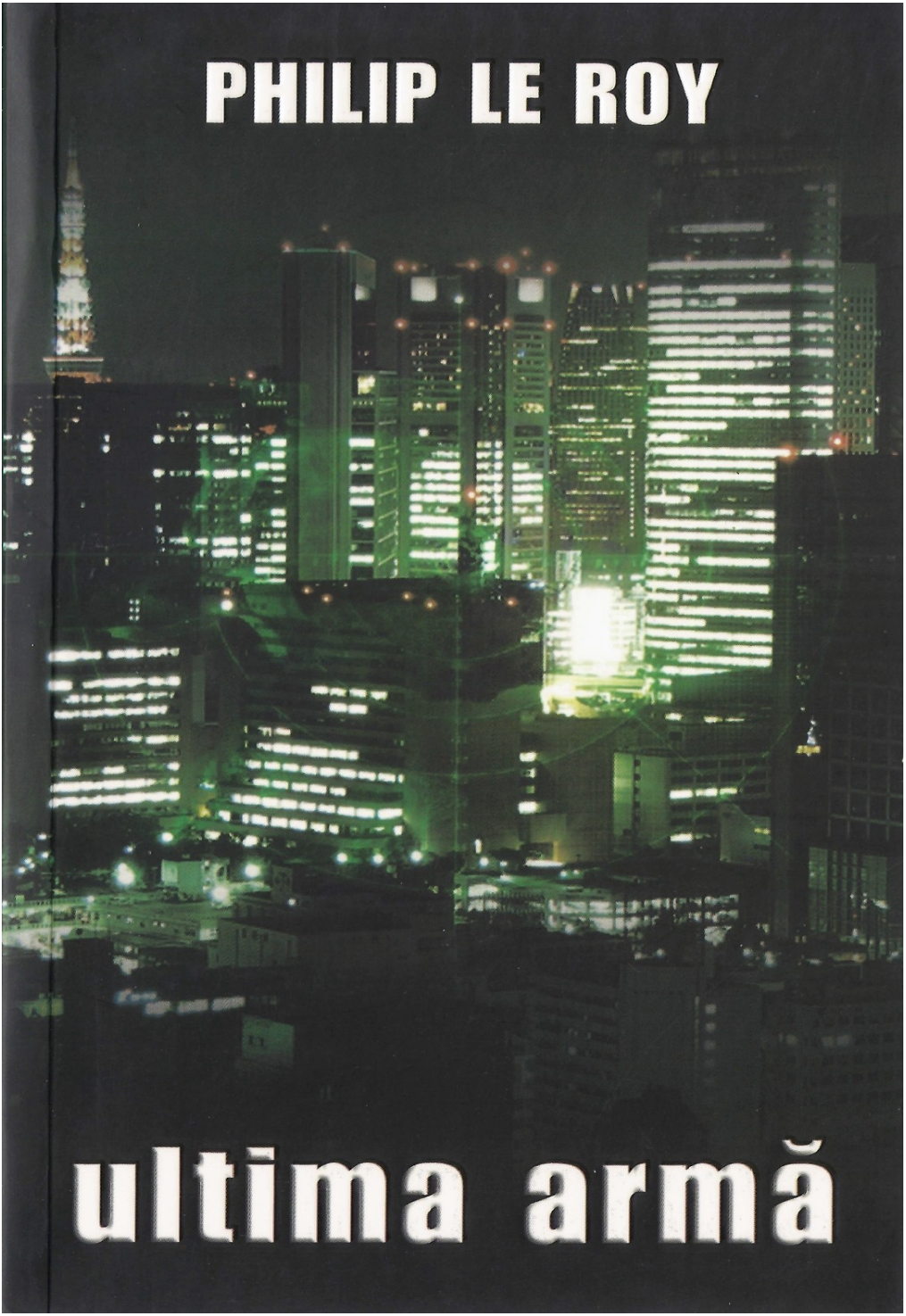

ultima armă

PHILIP LE ROY

ULTIMA ARMĂ

Traducere din limba franceză
ALINA BEIU-DEŞLIU

PHILIP LE ROY *La dernière arme*
© 2008 Au diable vauvert

© RAO International Publishing Company, 2008

2010

În numele puterii,
al bişţarilor şi al secolului,
amin!

Avertisment

Această povestire este o ficţiune bazată pe date şi fapte dovedite. Multe dintre personaje sunt reale. Numele le-au fost schimbate, căci nu identitatea, ci funcţia lor are importanţă. Orice asemănare cu persoane care există cu adevărat nu este, aşadar, întâmplătoare. Descrierea vieţii lor particulare, în schimb, este rodul extrapolării. Cât despre abilităţile în materie de gândire şi de arte marţiale ale protagonistului, ele se inspiră dintr-o realitate foarte îndepărtată de cea a occidentalilor, care sunt înclinaţi să măsoare limitele umane la sportivii de performanţă şi la aventurierii sponsorizaţi. Cu toate acestea, ele nu sunt doar o simplă fantezie.

Prolog

Căpitanul Clark Foot îşi trase o palmă demnă de un interogatoriu dur. Ofiţerul american, care conducea un detaşament FORPRONU însărcinat să menţină ordinea într-o Croaţie aflată după doi ani de război, dormise puţin în ultimele săptămâni. Escapada clandestină în regiunea Lika nu-i îmbunătăţea cu nimic starea. Misiunea aceasta, care nu avea legătură cu ONU, îi răpea din puţinele sale ore de somn. Străbătea, la volanul unei maşini vechi de teren, recuperate dintr-un sat devastat de bombardamentele sârbilor şi ale muntenegrenilor, un peisaj muntos carstic şi pustiu, cufundat în bezna nopţii. Aspectului dezolant al locurilor li se adăugau şi distrugerile făcute de oameni. Nu erau în jur decât ruine bântuite de câţiva bătrâni care nu înţeleseseră nimic din războiul acesta.

Foot nu observă grămada de pietre căzute dintr-un perete dărâmat. Toyota se cabră, căzu greoi la loc pe amortizoarele-i moarte şi tresăltă în mijlocul unui câmp de cărămizi. Un cauciuc se sparse. N-avea timp să-l schimbe. Căpitanul îşi luă lanterna, o îndreptă spre cărarea sinuoasă şi-şi continuă drumul pe jos.

După o oră de mers printr-un ţinut pustiu lugubru, reperă clopotniţa decapitată. Acolo era locul de întâlnire. Un plânset şi nişte scâncete de bebeluş îi dădură de veste că era aşteptat cu nerăbdare.

— *Dobro*[1], făcu o voce.

— *Dobro,* răspunse Foot. Tu eşti Stevan?

— Ai întârziat.

— Nu se poate circula cu maşina.

— Trebuia să vii călare pe un măgar aşa cum am făcut eu!

— De la Zagreb?

O siluetă masivă se desprinse din penumbră.

— OK, ai adus banii?

Ţipetele izbucniră şi mai puternic în spatele lui Stevan. Clark Foot

1 Bună, salut (lb. sârbă în original – n.tr.)

îi întinse un pachet.

— Douăzeci de mii de dolari. Poţi să-i numeri, dacă vrei.

Omul mirosi un teanc de bancnote, scoase una la întâmplare şi o examină.

— OK, nu-mi arde acum de contabilitate. Nu mai suport să aud nici cinci minute miorlăitul plodului ăstuia.

— Totuşi, pot vedea fotografiile?

— OK.

Stevan ţinu în lumina lanternei două fotografii cu un cuplu.

— Morţi în timpul unui bombardament de artilerie la Dubrovnik, comentă el.

Căpitanul cercetă chipurile din fotografii, în timp ce scâncetele continuau.

— OK?

— Da, e în regulă.

Stevan făcu un pas înapoi şi culese de pe jos un coş murdar, pe care-l desfăcu sub nasul lui Foot.

— În ăsta l-ai adus?

— Landoul nu intra în preţ.

Căpitanul luă paporniţa şi începu s-o legene uşor.

— Ce mai contează, adăugă Stevan, având în vedere ce-o să faci cu plodul.

— Dar ce crezi că vreau să fac cu el?

— OK, la preţul ăsta nu ţi-ai putea scoate banii decât dacă-l vinzi pe bucăţi.

— Nu crezi că e cam mic pentru trafic de organe?

— Atunci, la ce-ţi trebuie?

— Să zicem că, începând din clipa asta, nu mai e treaba ta. Şi nu uita că suma considerabilă pe care ţi-am înmânat-o reprezintă, în mare parte, şi plata pentru tăcerea ta.

Croatul îi mai adresă un ultim „OK“ şi încălecă pe măgar. Căpitanul îl privi cum dispare în întuneric şi abia după aceea o luă înapoi, pe cărarea care ducea spre maşina lui. Deci, avea în program un marş de noapte cu un bebeluş în braţe, schimbarea unei roţi a maşinii de teren şi trei ore de drum ca să ajungă la portul Zadar. Deşi numele de familie al căpitanului Clark Foot nu coincidea, precum numele mic, cu cel al unui supererou, misiunea lui era demnă de Superman.

Trebuia să salveze lumea.

PARTEA ÎNTÂI

VÂNTUL NU ŞTERGE PEISAJUL

Cincisprezece ani mai târziu, în zilele noastre

1

Ploaia cădea peste Paris. Ghemuit sub masa din salon, Barish privea cerul deşertându-se pe ferestre. Deşi avea şi el vezica plină, nu-i prea venea să iasă în potopul acela. Nici lui, nici stăpânei sale.

Annabelle era în sufragerie. Îşi invitase la masă colegii de la minister, împreună cu jumătăţile lor. Se aflau acolo Armand Dauché, subsecretar de stat, cu soţia lui, Laure, care se ocupa de creşterea celor trei copii ai lor, Bertrand Gaudrand, şef de cabinet, însoţit de Florence, nevasta lui, şi Alice Chantel, secretara ministrului, împreună cu soţul ei, Serge, care conducea o companie de construcţii şi lucrări publice. Annabelle era singura celibatară din grupul vesel adunat în jurul unei fripturi de vită care stătuse prea mult în cuptor şi a câtorva sticle cu vin vechi de Bordeaux. Subiectul discuţiei era viaţa personală austeră a celei care organizase prânzul acela, la insistenţele lui Armand şi Bertrand.

— Sincer să fiu, Anna, zise Armand, tu eşti singura femeie perfectă pe care o cunosc, în afară de nevastă-mea, fireşte. Frumoasă, deşteaptă, simpatică, locuieşti într-un apartament superb din Montmartre, toţi bărbaţii ar trebui să-ţi cadă la picioare.

— Încă puţin şi începi să-i faci curte pe faţă, se îmbufnă Laure.

— Lăsând gluma la o parte, spuse Bertrand, Armand are dreptate. Ar cam fi vremea să ne prezinţi un fericit ales.

— Imposibil.

— De ce?

— E însurat, zise Annabelle.

— La naiba, doar nu vrei să spui că eşti nevoită să împărţi un tip cu altcineva.

— Îl ştim şi noi? întrebă Bernard.

— Nu vă mai spun nimic altceva. Oricum, am vorbit deja prea mult.

Annabelle era puţin ameţită. Nu obişnuia să bea. Colegii ei îi tot umpluseră paharul ca s-o poată descoase mai uşor. Barish începu să latre.

— Mă duc să scot câinele, spuse ea deodată.

— Doar nu te gândeşti să ieşi din casă! exclamă Alice, înnebunită la gândul că prietena ei voia să strice coafura care costase 100 de euro.

— Barish trebuie să-şi facă nevoile. Se ţine de prea mult timp.

— Cum îl cheamă? se miră Florence.

— Barish.

— De la Barâşnikov?

— Ar trebui să-ţi iei un bărbat în locul lui, zise Armand.

— Mai turnaţi-vă câte un pahar, mă întorc în cinci minute.

Annabelle îşi puse un impermeabil şi înşfacă o umbrelă.

Părea tulburată. Barish o urmă scheunând. După ce auziră uşa trântindu-se, oaspeţii se priviră cu mutre nedumerite.

— Tu cine crezi că e? întrebă Armand.

— Cine anume?

— Tipul ei.

— Royer.

— Termină cu prostiile! Trebuie să fie un bărbat manierat, frumos, simpatic. Annabelle nu s-ar culca în niciun caz cu vreun tâmpit oarecare.

— Înseamnă că nu e cazul să ne gândim la cineva din minister, conchise Alice.

— Ai dreptate, spuse Bernard, e prea bună. Vreau să zic bună la suflet, mai ales.

— Eşti îndrăgostit de ea sau ce?! exclamă Florence.

— Recunoaşte şi tu că e o partidă bună.

— Tocmai de asta sunt cu ochii pe tine. Dacă n-aş şti cât de corectă e Annabelle, nu ţi-aş permite să ai de-a face cu ea.

— Nu am de-a face cu ea, doar lucrăm împreună, nu-i tot aia.

Sub efectul vinului, tonul discuţiei dintre cei doi soţi urca tot mai mult. Alice îi opri:

— Avem noroc că Annabelle ne este prietenă. E păcat să vă certaţi prosteşte pe seama ei.

— Părea cam necăjită, n-aţi observat şi voi? făcu Laure.

— Pentru că tonţii ăştia doi o tot bat la cap în legătură cu viaţa ei sentimentală, zise Alice.

— A uitat să ia lesa javrei, constată Armand, arătând spre cureaua de piele de pe spătarul scaunului.

— Aruncă-i-o pe fereastră, sugeră nevastă-sa.

Făcu întocmai deschizând geamul, prin care pătrunse un val de aer proaspăt şi umed. Luminile din Montmartre se diluau într-o atmosferă londoneză. Armand se aplecă peste pervaz. Nu văzu decât un bărbat care-şi plimba şi el câinele.

— Annabelle încă n-a ieşit din clădire, zise el. S-o anunţăm prin interfon.

Bertrand luă receptorul, dar nu auzi decât lătratul câinelui.

— Nu răspunde, îi anunţă.

— Păi atunci coboară, ce mai aştepţi? spuse Florence.

Bertrand luă lesa şi ieşi grăbit. La parter îl aştepta o privelişte suprarealistă. Barish urla cât putea, zgrepţănând uşa de la intrare, în timp ce Alice o chema prin interfon pe Annabelle.

— Nu te mai obosi, îi spuse el. Nu e aici.

Întredeschise uşa, dar nu putu opri câinele, care o zbughi afară. Bertrand ieşi în ploaie. De la fereastra aflată la etajul opt, Armand îi confirmă că Annabelle nu ieşise. Văzuse doar câinele ţâşnind pe trotuar.

— Dar unde naiba poate fi?

— Întreabă-l pe omul ăla de peste drum, strigă Armand.

Bertrand traversă şi se apropie de bărbatul care ţinea în lesă un câine Terra nova.

— Aţi văzut cumva o femeie ieşind din blocul acela?

— Când?

— Adineaori.

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Da.

Bertrand porni în susul străzii, în căutarea unei Annabelle invizibile şi a unui câine care fugise cât îl ţineau picioarele. Murat

tot, o luă înapoi, spre clădirea unde Armand stătea tot la fereastră, supraveghind strada. Bertrand sună la uşa portăresei, care n-o văzuse pe Annabelle toată săptămâna. Pentru orice eventualitate, Bertrand deschise şi uşa ghenei, ridicând capacele pubelelor pline cu pungi de resturi menajere.

— Credeţi c-o s-o găsiţi acolo? se indignă portăreasa.

— Scara! exclamă Bertrand, e ultimul loc…

La etajul patru dădu peste un vecin care auzise nişte zgomote, dar nu văzuse nimic. Bertrand continuă să urce. În faţa uşii, Alice, Florence şi Laure îl aşteptau îngrijorate. Gâfâind, se mulţumi să rezume, laconic şi fără drept de apel:

— Annabelle a intrat în pământ.

2

— Hyeronimus Bosch ne transmite o viziune medievală alegorică a lumii contemporane.

Tânăra îşi luă ochii de la pânza superb pusă în valoare într-una dintre sălile de la National Gallery of Art din Washington, ca să-l privească pe autorul afirmaţiei peremtorii care, în mod clar, îi era destinată: văzu un fel de student înzestrat şi cu accent străin şi cu o pereche de ochelari cocoţaţi deasupra unui zâmbet.

— Ce înţelegi prin „medievală“? întrebă Galan.

— Vorbesc despre o lume în care prăpastia dintre bogaţi şi săraci este la fel de adâncă precum şanţurile cu apă ale unui castel fortificat, o lume incultă, însângerată de războaiele religioase, condusă de caste, o lume în care viaţa omenească nu are decât valoarea servilităţii ei.

— Aşa vezi epoca noastră?

— Ne-am reîntors la Evul Mediu.

— De atunci, a fost inventată şi democraţia.

— Dar ce-a rămas din ea? Naţiunile au fost înlocuite de conglomerate economice. Cei care deţin cu adevărat puterea n-au obţinut-o prin alegeri.

— Teoria complotului?

— Nu este vorba nici despre o teorie, nici despre un complot.

— Acesta e subiectul tezei tale?

— E subiectul preocupărilor mele. Lumea regresează, iar asta mă priveşte şi pe mine, cel puţin atâta vreme cât îmi doresc să am copii.

— Ar trebui să faci politică.

— Mă aflu în cel mai potrivit loc pentru aşa ceva.

— Într-un muzeu?

— Locul unde sunt luate deciziile importante nu e departe de aici, nu-i aşa?

— Ai dreptate.

— Ai vizitat vreodată Casa Albă?

— Da.

— Merită osteneala?

— Pentru o stagiară, da.

— Oo, sunt impresionat! O înlocuieşti pe Monica Lewinsky?

— Nostim, n-am ce zice!

— Ce fel de stagiu faci?

— Particip la decizii.

— O stagiară, consilier al preşedintelui?

— Sunt o profesionistă, am un tată influent, iar preşedintele mă apreciază.

— Am nimerit bine.

— De ce?

— Ca să-mi transmit ideile.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe preşedinte.

— Dacă te-am convins pe tine, e un început bun.

— Prin urmare, faci politică.

— În niciun caz. Nu cred în utopia de a schimba lumea. Dimpotrivă, mă feresc de ea. Mă refugiez în artă. Sunt student la Beaux-Arts, la Paris.

— Aşadar, eşti francez.

— Şi, mai ales, împătimit al picturii. National Gallery of Art adăposteşte nişte comori pentru care merită să te deplasezi să le vezi. Cum ar fi *Moartea şi avarul*, în faţa căreia stăteai de zece minute.

— Vin mereu aici în pauza de prânz. Şi încă nu m-am săturat să le privesc.

— Închipuie-ţi de cât timp şi de cât geniu a fost nevoie pentru realizarea celor 30 000 de opere din acest muzeu. Merită cu prisosinţă să-i consacri câteva vizite.

În mintea lui Galan încolţi o îndoială:

— Ştiai dinainte că sunt consilieră la Casa Albă, nu?
— Cum aş fi putut ghici? Ai cel mult 25 de ani şi arăţi trăsnet, pe când în anturajul prezidenţial vezi mai degrabă fosile.
— De ce ai intrat în vorbă cu mine?
— Cred că e limpede. Când te-am zărit, am uitat de minunăţiile din jur. Mi-am încercat norocul cu replica aceea impresionantă pe tema lui Bosch. A mers. Nu cred că e prima dată când cineva încearcă să intre în vorbă cu tine.
— În general, bărbaţii o fac într-un mod mult mai convenţional.
— Hai să terminăm vizita împreună! Până la ce oră eşti liberă?
Galan se uită la ceas.
— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Rămâne pe altă dată.
El o însoţi până la uşă.
— Ne mai vedem?
— Când?
Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Se aşteptase la un refuz.
— Păi… diseară?
— În seara asta mă întâlnesc cu iubitul meu.
— Ce tip norocos!
— Eu sunt cea norocoasă.
— În cazul acesta, nu mai am ce spune.
— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.
— Despre pictură sau despre politică?
— Despre politică.
— Împărtăşeşti punctul meu de vedere?
— Tu îl împărtăşeşti pe cel al tatălui meu.
— Va trebui să-l cunosc.
— E mai greu să te întâlneşti cu el decât cu preşedintele.
— Nici măcar nu-ţi ştiu numele mic.
— E un secret de stat.
— Ah!
— Glumeam. Mă numesc Galan.
— Drăguţ nume!
— Vine din galeză. Înseamnă „luminiţă“.
— Pe al meu ţi-l spun şi fără să mă întrebi: Sébastien.
Galan se strâmbă.
— Nu-ţi place?
— Uite ce-i afară!
Ploua. Sub un cer ieşit parcă de sub penelul lui El Greco, şuvoaie

de apă loveau East Building.

— N-ai de ce să intri în panică, zise Sébastien. Ai umbrelă?

— N-am bănuit că vremea se va schimba. Ai maşină?

— Nu, dar ia haina mea. O să mi-o înapoiezi mai târziu.

În hol, un individ masiv, cu mutră de boxer, vorbea la un celular prea mic pentru mâinile lui mari. O femeie tânără, care părea sud-americană, intră valvârtej. Îşi stoarse pletele lungi pe podea, lângă uşă, descoperind un chip care ar fi inspirat-o pe Frida Kahlo[2]. Un taxi îşi lăsă clientul în faţa intrării muzeului. Fără să-şi poată da seama de ce, Sébastien simţea că ceva din scena aceea nu era în regulă.

— Dă-mi drumul, spuse Galan, pe care francezul o ţinea încă de braţ.

— Doar n-ai să dai bani pe taxi ca să faci 500 de metri!

Ea intră în taxiul rămas liber. Vehiculul demară, stârnind două jerbe de apă. Privind în urma ei, Sébastien îşi aminti că uitaseră să stabilească o nouă întâlnire. Se repezi afară. Traficul aglomerat şi semaforul erau de partea lui. Sprintă pe carosabilul alunecos al Constitution Avenue şi se ciocni de portbagajul taxiului. Se agăţă de mânerul portierei şi o deschise. Pe bancheta din spate nu era nimeni.

3

Geamurile zdrăngăniră lovindu-se de perete. O rafală de vânt şi ploaie pătrunse în încăpere. Sylvie îşi scoase ochelarii şi se ridică din faţa calculatorului ca să închidă fereastra. Încercând să-şi dea seama ce anume stârnise curentul acela, observă că preşul de la intrare era ud. Cineva intrase în casă. Auzi mergând televizorul, deşi îl închisese după ce se uitase la ştiri pe CNN. Sylvie vârî mâna în suportul pentru umbrele. Ascunsese acolo un pistol Beretta, după ce fusese agresată de un fost pacient care ieşise din azil. Trase piedica şi armă pistolul, lipindu-se cu spatele de perete. Respiră adânc, apoi se năpusti în mijlocul livingului aşa cum era, doar în chiloţi şi maieu, cu arma aţintită către bărbatul aşezat pe canapea, care se uita la un meci de fotbal.

— La dracu', Sylvie, m-ai speriat!

---

2 Frida Kahlo (1907-1954) – pictoriţă mexicană în opera căreia se combină expresionismul şi suprarealismul (n.tr.)

— Ce cauţi aici?

Fostul ei soţ începu să-i explice, poticnindu-se în cuvinte:

— Tu ai antenă de satelit, aveam cheile, e un meci important, credeam că dormi, n-am vrut să te trezesc…

— Credeam că ţi-am spus clar: fiecare cu casa lui.

— N-ai putea să laşi jos pistolul ăla?

— Îţi salţi fundul de pe canapea, îmi dai chiar acum rândul ăla de chei şi o iei, fără mişcări bruşte, spre uşă.

— Eşti la fel de ţicnită ca şi amărâţii pe care-i urmăreşti, Sylvie, vai de capul tău…

— De asta m-ai şi părăsit, nu?

— Putem rămâne în relaţii bune.

— Mai ales când se joacă un meci important! Sunt singura din Bruxelles care prinde Eurosportul, de îndrăzneşti să apari aici în toiul nopţii?

— Era şi un prilej să ne regăsim unul pe celălalt.

— Du-te să mă regăseşti în altă parte.

— Vrei să-ţi refaci viaţa la 51 de ani?

— Mulţumesc că-mi aminteşti ce vârstă am. Afară!

Alain se execută fără tragere de inimă. Trecând pe lângă ea, făcu o ultimă tentativă. O ocheadă piezişă pe sub sprânceana înălţată, menită să reînvie în Sylvie ceva din flacăra de odinioară. Eşec total. Renunţă la aerul seducător şi ieşi, mergând de-a-ndăratelea, cu ţeava armei sub bărbie.

Sylvie încuie uşa, îşi turnă un pahar de whisky şi se aşeză pe canapea. În faţa ei alergau după o minge miliardari în şorturi sponsorizaţi de un hipermarket. Mişcările lor erau comentate de o pereche de ziarişti surescitaţi. Trecu pe CNN. Statele Unite se pregăteau să ratifice Protocolul de la Kyoto. Telefonul sună. Se uită la ceas: 12.46.

— Alo!

— Simt Christian, te-am trezit?

Comisarul Taillandier. Îl linişti:

— Numai atunci când nu vor mai exista psihopaţi voi dormi liniştită şi ai risca să mă trezeşti la ora asta.

— Atunci când nu vor mai exista psihopaţi, am să te sun la ore decente şi numai ca să aflu ce mai faci.

— E drăguţ ce spui, mai ales că vine din partea unui fost iubit.

— Nu-mi place cuvântul ăsta, „fost“.

— Cum mai merg treburile la Paris?
— Îţi simţim lipsa.
— Cazul Annabelle Domange?
— Exact.
— Chiar la el lucram.

După ce făcuse o călătorie de la Bruxelles la Paris şi înapoi, Sylvie Bautch încerca să-şi compare datele cu cele de la locul dispariţiei, pe care o cercetase.

— Sper că ai ceva, zise Taillandier. Am fost convocat pentru mâine la Élysée.
— De preşedinte?
— Miroase a afacere de stat.
— Am găsit luna trecută, în Franţa, douăsprezece cazuri de dispariţie a unor femei tinere care n-au mai fost regăsite.
— Şi ce concluzie ai tras?
— Niciuna. În schimb, mi-ai dat un amănunt important.
— Care anume?
— Dispariţia lui Annabelle îl preocupă pe preşedinte.

4

Taillandier străbătu curtea palatului Élysée sub razele soarelui care apăruse, în sfârşit. Un portar îl conduse până la biroul conducătorului statului. Era pentru prima oară când se afla în apropierea preşedintelui. Şi tot pentru prima oară când îl vedea stânjenit, tras la faţă, cu cravata strâmbă, împrăştiind un miros puternic de tutun.

— Ia loc, comisare! Vrei ceva de băut?
— Nu, mulţumesc, domnule preşedinte.

Şeful statului se ridică şi se rezemă de marginea biroului, cu braţele încrucişate. Întrevederea părea din ce în ce mai puţin oficială.

— Te-am chemat aici ca să-mi vorbeşti despre Annabelle Domange.

Taillandier îi recită rezumatul raportului:

— Annabelle Domange, funcţionară la Ministerul Mediului, a fost răpită acum zece zile, la ora 21.45. Îi invitase la masă pe câţiva colegi

de la minister, împreună cu soţiile. Conform declaraţiilor lor, coborâse să-şi plimbe câinele, dar nimeni nu a văzut-o ieşind din clădire. Nu a fost cerută nicio răscumpărare.

— Belgianca aceea care face profiluri ce spune?

— Încă nu avem dovezi că ar fi vorba despre o răpire. E un caz neobişnuit.

— Asta e limpede.

— Nimeni n-a văzut-o ieşind. Nici măcar portăreasa n-a remarcat nimic, şi asta este foarte ciudat.

— Annabelle putea fi sechestrată de vreun vecin.

— Interogatoriile şi percheziţiile n-au avut niciun rezultat. Au fost aduşi chiar şi câini poliţişti.

— Aţi cercetat subsolul, garajele?

— Nu există altă ieşire decât uşa de la intrarea în hol. Deşi nu înţeleg cum ar fi fost posibil, am totuşi impresia că a trecut pe acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— Câinele zgâria uşa aceea de parcă ar fi vrut să-şi urmeze stăpâna.

— Ce ipoteză propui?

— Sylvie Bautch verifică acum dacă au mai existat cazuri similare în ultimele săptămâni.

— Pe mine mă interesează ce vă spune intuiţia. De asta te-am chemat. Eşti un bun poliţist, Taillandier, şi mă bazam pe cel de-al şaselea simţ al dumitale.

— E prematur să emit vreo ipoteză.

— Lasă limbajul ăsta de lemn! Orice-ai crede, noi nu-l folosim aici!

— Ieri-seară, am primit un indiciu.

— Care?

— Interesul pe care-l manifestaţi faţă de acest caz.

— Ce insinuezi?

— O cunoşteaţi bine pe Annabelle?

Singurul răspuns fu tic-tacul pendulei. Comisarul se mulţumi şi cu atât.

— Acesta ar putea fi motivul răpirii.

Alt tic-tac.

— Ce reprezintă ea pentru dumneavoastră?

Preşedintele se ridică şi dădu ocol încăperii.

— Nu degeaba eşti poliţist, Taillandier! Ai transformat cu abilitate întâlnirea aceasta în interogatoriu.

Comisarul nu ripostă, căci nu voia să renunţe la ultima sa întrebare, rămasă deocamdată fără răspuns. Şeful statului se aşeză în fotoliul de alături. Amândoi stăteau acum cu faţa spre birou.

— Annabelle înseamnă foarte mult pentru mine. E tot ce-ţi pot spune.

Era de ajuns.

— Aţi primit vreo scrisoare de şantaj sau ameninţări?

— Nu.

— Sunteţi cumva pe punctul de a lua vreo hotărâre importantă, care ar putea fi afectată de răpirea domnişoarei Domange?

— Ştii, dacă vrei să te menţii mult timp în politică, nu trebuie să iei nicio hotărâre importantă. Mai ales în ţara asta. Sunt la putere de peste zece ani pentru că nu m-am atins de dreptul la muncă, de pensii, de educaţia naţională şi de celelalte domenii tabu. Prin urmare, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu am în mânecă nicio reformă sau vreo altă hotărâre importantă.

— Trebuie să mă ajutaţi, domnule preşedinte!

— Ai la dispoziţie toate mijloacele. Vei fi sprijinit de toate ministerele. Nu vreau decât un singur lucru în schimb. S-o găseşti pe Annabelle în următoarele 48 de ore. Şi să nu-mi spui că este imposibil.

Aşa că Taillandier tăcu.

— Vorbeai despre răscumpărare, comisare. Cui i s-ar adresa răpitorii?

— În afară de dumneavoastră?

— În afară de mine.

— Părinţilor ei.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre ei.

— Trăiesc retraşi în sânul unei comunităţi hippie pe care au întemeiat-o în sudul Franţei. Un fel de sectă care propovăduieşte iubirea faţă de semeni şi libertatea sexuală. Un pretext pentru orgii. Poate că de asta a evitat Annabelle subiectul. Soţii Domange nu prea ţin legătura cu fiica lor. N-au fost contactaţi de răpitori. Am pus comunitatea sub supraveghere.

Preşedintele se ridică şi-l conduse până la uşa cabinetului.

— Se înţelege de la sine că tot ce am discutat rămâne între noi.

— Da, domnule preşedinte.

Taillandier ieşi în curtea palatului Élysée simţind că-i stau în gât atâţia „domnule preşedinte“.

5

— Ei, cum e? întrebă Sylvie la telefon.
— Am două veşti proaste, zise Taillandier.
— Începe cu cea proastă.
— Avem 48 de ore ca s-o găsim pe Annabelle Domange.
— Şi cea proastă?
— Are o relaţie cu preşedintele.
— El ţi-a spus?
— Aproape.
— Soţia lui ştie?
— N-am îndrăznit să-l chestionez pe tema asta.
— Ascultă, mi-am extins cercetările dincolo de graniţe, în baza de date a Interpolului. O anume Galan Ryler, absolventă la Harvard, stagiară la Casa Albă, a fost dată dispărută acum patru zile. Era şi ea apropiata unui şef de stat. Şi, ţine-te bine, raportul poliţiei menţionează că s-a „evaporat“ din mijlocul străzii.
— Cum vine asta?
— Un student francez care tocmai o cunoscuse la National Gallery of Art a declarat că a văzut-o urcându-se într-un taxi din care a dispărut, fără să coboare!
— Un martor care n-a văzut nimic, ca la Paris... Dacă nu mă înşel, intervalul dintre cele două dispariţii este de şase zile.
— În lipsa oricărei mărturii credibile, poliţia din Washington n-a considerat-o răpire.
— Sylvie, avem nevoie de ajutor. De artileria grea.
— Am un prieten la FBI. O să-i telefonez. Poate că el ştie mai multe.

6

Kenji îşi coborî viziera căştii şi demară de-a dreptul prin băltoacă. O femeie elegantă tocmai ieşise din galeria de artă Tsubaki din Ginza, cel mai scump cartier din Tokyo, ba chiar din lume. Păşea mărunt sub ploaia deasă, cu o poşetă Vuitton sub braţ, adăpostindu-se de ploaie cu o umbrelă Gucci. Mersul ei grăbit nu se potrivea cu

acea graţie de gheişă care o caracteriza, probabil, la petrecerile mondene.

Kenji se asigură că Hinoshiro îl urma pe motocicleta lui, o Kawasaki. Dădu ocol şirului de case pentru a ajunge la celălalt capăt al pasajului prin care era sigur că va trece japoneza. Când ploua, această străduţă prinsă între două ziduri de beton era o scurtătură pentru pietonii care voiau să ajungă cât mai repede la cea mai apropiată staţie de metrou. Iar pentru tâlhari, era o mană cerească, fiindcă nu oferea altă ieşire decât cele de la capete. Nu puteai scăpa de acolo decât trecând prin uşa blindată care constituia ieşirea de urgenţă a unei bănci sau printre barele grilajului zăvorât al unui local care urma să fie închiriat.

Tânăra o luă, într-adevăr, pe acolo. Hinoshiro porni pe urmele ei, pătrunse în pasaj şi frână brusc în faţa motocicletei lui Kenji.

— Unde-i fata? se răsti acesta din urmă, fără să-şi scoată casca.

— Habar n-am.

— Ai urmărit-o?

— Sigur că da.

— Şi atunci, unde-o fi?

Kenji coborî de pe motocicletă şi se duse să zgâlţâie lacătul grilajului. Se lipi de gratii, dar nu văzu decât reflexul tulbure al vizierei lui de pe care şiroia apa. Fata n-ar fi avut timp să intre acolo, chiar dacă ar fi avut cheia. Se întoarseră către uşa blindată, deasupra căreia clipea o cameră de luat vederi.

— Hai s-o ştergem, că e jale! zise Kenji.

7

Trecuseră cinci minute de când se scurseseră cele 48 de ore care-i fuseseră alocate lui Taillandier. Auzi celularul sunând. Preşedintele voia să afle veşti. Dar, în ciuda ultimatumului, poliţistul n-avea ce să-i spună. Un veterinar se dusese la ecarisaj ca să examineze câinele lui Annabelle, care fusese găsit ascuns sub o bancă. Puţinii experţi în profiluri din Franţa se perindaseră prin casa lui Annabelle. Fuseseră interogaţi din nou martorii, precum şi părinţii victimei, vecinii, colegii de la serviciu. Annabelle Domange era descrisă ca fiind o fată amabilă, rezervată, discretă. Nu părea să aibă nici duşmani, nici

prieteni, nici iubit. Singura pistă pe care o avea la dispoziţie Taillandier era stagiara dată dispărută la Washington. Socotea însă că e prematur să-i vorbească preşedintelui despre ea. La celălalt capăt al firului, acesta ameninţa că o să-l mute undeva la dracu-n praznic.

— Şi ce-o să le spun colegilor mei când o să mă întrebe de ce am fost mutat?

— Mă ameninţi?

— Doar dacă mă ameninţaţi şi dumneavoastră.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti?

— Tocmai asta e problema. Cazul capătă o amploare imensă, îmi daţi ultimatumuri, vă ieşiţi din fire. Cine este fata asta, de vă aduce în asemenea stare?

Lui Taillandier i se păru că aude ticăitul pendulei. Îşi reformulă întrebarea:

— Care este miza, domnule preşedinte?

— Găseşte-o pe Annabelle. Oricât timp ţi-ar fi necesar. N-am să te mai sun. Contactează-mă dumneata, când vei avea vreo veste. La orice oră din zi sau din noapte.

Taillandier formă numărul lui Sylvie. Îi răspunse căsuţa vocală. „Sună-mă cât mai repede“, zise el, înainte de a porni pe strada Lamarck, spre locuinţa lui Annabelle. Un apartament superb de trei camere, cu vedere spre parcul La Turlure şi spre Sacré-Cœur. Traversă pe vârfuri holul, ca să n-o deranjeze pe portăreasă, care spăla pe jos, şi apoi urcă. Îşi plimbă privirea prin încăpere. Nu se vedeau nici fotografii înrămate, nici bibelouri, nici suvenire aduse din călătorii. Annabelle nu era o femeie de casă. Zări prin oglindă o umbră care nu era a lui. O siluetă trecu pe coridor. Inima lui Taillandier tresări, urmată şi de trupul comisarului. Se aruncă în urmărirea intrusului care cobora deja în goană scările. Liftul era încă acolo. Intră, porni spre parter, îl ajunse din urmă pe misteriosul vizitator în dreptul etajului trei, fără să-i poată vedea chipul ascuns sub o glugă. Ajunse la parter înaintea acestuia şi o luă la fugă pe scări în sus, obligându-l să urce din nou. Începu să gâfâie, se împiedică, îşi scoase arma din toc îndreptând-o spre spatele necunoscutului, care intră din nou în apartament. Năvăli în salon, urlând somaţii. Perdelele vaporoase din dreptul ferestrei deschise se unduiau ca un nor. Un balcon îngust se întindea de-a lungul celor trei camere. Fugarul ieşise în balcon, apoi intrase din nou, trecând

prin spatele lui. Poliţistul se năpusti spre scară, doborî în trecere un bătrân care căra multe sacoşe, coborî printr-o cascadă de mere şi ajunse pe trotuar. Se repezi, din instinct, către Sacré-Cœur şi fugi până la Place du Tertre. Omul cu glugă se strecura printre mesele unui restaurant. Taillandier porni spre Rue du Calvaire, care părea cea mai bună cale de scăpare a urmăritului, se ascunse sub bolta unei porţi şi se concentră asupra obiectivului său. Individul îşi încetinise pasul ca să se piardă în mulţime, cu chipul adăpostit de glugă. Taillandier îşi încordă muşchii, gata să se arunce asupra suspectului.

Telefonul lui mobil începu să sune.

Omul o zbughi în direcţia opusă, cu promptitudinea unui bumerang, şi dispăru pe Rue Sainte-Eleuthère. Taillandier ţâşni pe urmele lui, îl pierdu din vedere, ezită o fracţiune de secundă între Rue Chappe şi Rue Foyatier, optă pentru cea de-a doua, apoi îşi dădu seama că alegerea lui fusese greşită. Gata să leşine, se prăbuşi pe o bancă. Telefonul sună din nou. Era Sylvie. Tocmai vorbise la telefon cu un agent FBI. După spusele lui, Casa Albă făcea presiuni asupra întregului serviciu, precum şi asupra celor de la CIA, pentru ca stagiara dispărută să fie găsită cât mai repede.

— Nu pari prea entuziasmat de ce-ţi spun.

— Răpitorul mi-a scăpat adineaori. Era la doi metri de mine.

— Cum? Cine? Unde?

— În apartamentul lui Annabelle. Era gata să-l prind, dar a auzit telefonul meu sunând.

— Fir-ar să fie, eu eram…

— Vina e a mea, ar fi trebuit să-l închid.

— Dar ce căuta acolo individul?

— Habar n-am. O să mă duc să verific dacă a atins ceva.

— Cum a intrat?

— Cu cheile. Avea cheile lui Annabelle.

— Deduci, aşadar, că este vorba despre o răpire?

— Presupunând că Annabelle ar fi hotărât să plece fără să lase vreo adresă, cine ar putea fi tipul ăsta?

— Cel de care voia să fugă sau, cine ştie, cel care vrea să fugă împreună cu ea.

— Ai răspuns la toate, zise Taillandier.

— Atâta timp cât există răspunsuri plauzibile, trebuie cercetată fiecare pistă.

— Crezi că are legătură cu dispariţia lui Galan Ryler?

— Nu ştiu. Dar, dacă am neglija acest aspect, ar trebui să ne schimbăm meseria.

— Măcar avem un os de ros.

— Ştii că ţi-au trecut cele 48 de ore?

— Am obţinut o păsuire.

— Cred că am găsit ceva ce ne-ar putea ajuta. Am vorbit despre asta cu amicul meu de la FBI.

— Ia zi!

— La Paris au fost mobilizaţi o groază de specialişti în profiluri care n-au reuşit să găsească nimic, printre care şi eu, mărturisesc. Ar trebui un geniu, un tip în stare să reconstituie bătălia de la Waterloo, având la dispoziţie doar un pumn de ţărână de acolo.

— Există oare asemenea oameni?

— Eu cunosc unul singur: Nathan Love. Ai auzit de el?

— Nu, dar sunt gata să cred şi în Superman, dacă ne poate pune pe urmele fetelor dispărute.

— Problema este că şi Love a dispărut.

8

Aurora. Soarele aluneca peste ocean, venind să-i mângâie pielea şi să-i irizeze ochii pe jumătate închişi. Silueta zveltă era nemişcată. Poziţia lotus, cu genunchii proptiţi în nisip, cu capul aţintind cerul. Resacul era lent. Un crab se împleticea printre cochilii goale. Briza uşoară a oceanului îi pătrunse în nări. Inspiraţie naturală, pântecele bombat. Expiraţie lungă, presiune asupra intestinelor, pântecele supt. Privirea către orizont, stare de non-gândire, de non-ego, o grupare moleculară în sânul cosmosului.

Armonie, *hishiryo*.

Nu mai ştia dacă au trecut zile sau ani de când se reîntorsese la starea originară, cea dinaintea civilizaţiei care strivise omenirea sub straturi de iluzii. Cea de care aborigenii se aflau cel mai aproape. Trăia singur pe o insulă situată la nord-est de Ţara lui Arnhem. Aşa că observă foarte repede mica pată neagră pe fond alb care căpăta încet-încet formă omenească. O recunoscu pe Amy Djangkawul, din clanul Liyagalawumirri. Ea era ultima persoană pe care o văzuse

înainte de a se retrage. Şi prima pe care o vedea de atunci.

— Ce mai face Nathan? întrebă Amy.

Nathan. Acesta era numele lui.

— Ca în fiecare an.

— Ciudat răspuns!

— Ce mai face lumea?

— Lumea se interesează din nou de tine, Nathan!

9

Înainte de a-şi deschide ochii, Sylvie Bautch tuşi şi încercă să îndepărteze greutatea care-i apăsa pieptul. Mâna ei întâlni ceva aspru, spinos, rece, însufleţit. Ieşea din visul ei cimentat de un decalaj orar de nouă ore şi jumătate şi de treizeci de ore de zbor cu avionul, la care se adăugau un rând de escale, o căldură sufocantă şi câteva pahare de kava[3]. La Darwin se întâlnise cu şeful serviciilor locale de la Interpol, Chris Wallace, care-i pregătise terenul şi formalităţile administrative necesare ca să ajungă în Ţara lui Arnhem, teritoriu aparţinând aborigenilor din Australia. Un avion bimotor o dusese până la Nangalala, ţinut care n-avea nimic muzical în afară de nume. Acolo o aştepta un ghid pe nume Ngulmarmar, căruia i se spunea, mai pe scurt, Marmar. La volanul unei maşini de teren hârbuite, o condusese spre est, ocolind bălţile, mlaştinile şi desişurile de mangrove, până la un cătun cu un nume imposibil de pronunţat. Între peisaje fabuloase, create de Şarpele-Curcubeu, şi plaje idilice pe care se plimbau crocodili, întâlnise doi bărbaţi cu trupurile pictate, trei femei care cărau nişte broaşte-ţestoase şi un bătrân care zugrăvea un vis pe o scoarţă de copac. Restul periplului fusese doar pustietate şi lumină. Destinaţia acestui periplu se numea Nathan Love.

Când deschise ochii, Sylvie constată că greutatea de pe pieptul ei era o iguană mare. Atât ea, cât şi reptila intrară în panică. Prima scoase un urlet, cea de-a doua îşi înfoie gulerul. Marmar scoase, zâmbind, intrusul din încăpere:

— Spiritele Mimih ocrotesc animalele domestice. Dacă le faci

3 Băutură alcoolică obţinută din fructele unei specii de arbore de piper din Insulele Marchize şi Hawaii (n.tr.)

vreun rău, spiritele Mimih vin noaptea să te pedepsească.

— Animalele astea pot fi domesticite?

— Toate fiinţele pot fi domesticite, până şi omul.

— Orice-ar zice Mimi asta, m-am speriat îngrozitor, mărturisi Sylvie.

— Ţi-e foame?

Ea tuşi din nou. Din podea se ridica fum.

— Coliba a luat foc! zbieră Sylvie.

— Fum, ca să gonească ţânţarii. E foarte eficient.

Marmar ieşi râzând. Sylvie se ridică greoi de pe salteaua pe care se prăbuşise cu câteva ore mai devreme. Într-un colţ, un ţânc pe jumătate gol era fascinat de un joc GameBoy. Sylvie păşi afară, având grijă să nu calce pe vreo vietate. Soarele aflat la zenit dogorea. Sylvie avea impresia că blugii de pe ea se topeau, iar tricoul i se lipise de piele. Satul era alcătuit din opt colibe din scoarţă de copac construite pe nişte platforme, iar pe acoperişuri se aflau panouri solare. Tehnologia răzbătuse până aici, în ţara lui Ngalyod şi a lui Mirinyungu, creatorii pământului şi ai oceanului. Asta era ipostaza simpatică a mondializării. La umbra unui copac, o femeie frământa aluat pentru pâine. Alta îndruma un copil. Trei adolescenţi vopsiţi cu argilă şi cărbune acompaniau cu nişte beţe şi cu un *didjeridu*[4] un şlagăr al formaţiei *AC/DC* difuzat de un casetofon prăfuit. *Hells bells*.

Trecuseră două zile de când vorbise cu Amy Djangkawul, singura persoană care ştia unde să-l găsească pe Nathan Love. Tânăra aborigenă plecase singură în căutarea lui *„mi-yolngu, mi-balanda“*, cum îi ziceau ei. Jumătate negru, jumătate alb.

Sylvie se apropie de Marmar şi Old Bill, patriarhul satului, care şedeau la o gustare: crabi de mangrove şi nuci caju. Old Bill era *marrkidjbu*, vraci-vindecător. Marmar se plângea de necazurile pe care i le făcea rabla lui, care nu mai avea mult până să-şi dea sufletul.

— În zilele noastre, oamenii au prea multe griji din pricina maşinilor, a muncii, a banilor, a religiei, spuse Old Bill.

— Trebuie să plecăm mai departe, zise Marmar.

— În zilele noastre, vorba asta, „trebuie“, e pe toate buzele.

— Cât timp va trebui să mai aşteptăm? întrebă Sylvie.

— Numai Amy ştie.

— Nathan Love e bine păzit, remarcă ea.

---

4 Instrument de suflat specific aborigenilor din Australia (n.tr.)

— Noi nu păzim decât acest ţinut, zise Old Bill.
— A trecut destulă vreme de când a plecat Amy.
— Vreţi să-l întâlniţi pe omul acela ca să-i faceţi necazuri?
— Avem nevoie de el.
— Voi?
— Preşedintele Statelor Unite şi cel al Franţei.
— Asta înseamnă necazuri mari.
— Locuieşte pe aceeaşi planetă cu noi şi nu se poate detaşa cu totul de ea.
— În orgoliul său neţărmurit, omul alb are tendinţa să creadă că el este pricina şi, în acelaşi timp, leacul tuturor relelor de pe pământ. Că el este stăpânul acestui loc, iar celelalte fiinţe nu sunt decât nişte simpli localnici.
— E şi ceva adevăr în asta, nu?
— Cu mult timp în urmă, Pământul ne-a arătat că a fost mai puternic decât dinozaurii.
După ce înfulecă un pumn de nuci caju, Sylvie o zări pe Amy Djangkawul apropiindu-se. Era singură.

10

Drumul cu barca dură toată ziua. Sylvie era cât pe ce să renunţe. Îşi vomitase peste bord cina din ajun, dejunul şi bila. Strângea din dinţi ca să nu-şi dea afară şi maţele. La cârmă, George, un pescar neînfricat, aţintea cu privirea largul. Cel de-al treilea pasager era Amy, care părea dezolată la vederea suferinţelor pe care le îndura străina. Asupra Mării Arufara începuse să se lase întunericul când barca se lovi de malul unei insuliţe. Sylvie puse un picior pe nisip. Lumea se clătina încă în jurul ei. Amy intră în pădure, de unde se întoarse cu un braţ de vreascuri. Cei doi australieni aprinseră focul şi prăjiră un crab. Sylvie se întinse pe spate, privind cerul înstelat. Ore întregi îşi golise stomacul, dar n-avea niciun chef să-l umple la loc. Love se lăsa aşteptat. Ca şi când nici nu le-ar fi păsat, Amy şi George adormiră legănaţi de resac, de sunetele ciudate ale pădurii, de trosnetul jarului care strălucea în beznă ca o baliză. Sylvie se destinse, se deconectă, pătrunsă de preceptele zen şi budiste, pe care le studiase ca să-l înţeleagă mai bine pe Nathan Love. *Sutemi* era

abandonarea trupului, a lucrurilor de care erai legat, a dorinţelor, a temerilor, a neliniştii, ca să te contopeşti cu sistemul cosmic şi să te concentrezi pe „aici şi acum“.

— Cum m-ai găsit?

Sylvie deschise ochii şi ghici în penumbră o siluetă nemişcată. Sări în picioare şi-şi aranjă părul.

Ţinuta vestimentară a lui Nathan Love se rezuma la o pereche de blugi zdrenţuiţi. Slăbise de când îl văzuse, cu un an în urmă, în timpul ultimei lui anchete. Trupul îi era uscăţiv şi musculos, iar barba şi pletele lungi, negre îi ascundeau obrazul. Frumuseţea lui de metis era intactă. O frumuseţe nepământeană, dincolo de care nu era niciun ego. Lucrul acesta o şocase atunci când îl cunoscuse. Love făcuse vid în sufletul lui. Purificarea internă îl transformase într-un *profiler* de neegalat, lipsit de orice condiţionare. Deşi era incredibil de seducător, nu lăsa în mintea celor pe care-i întâlnea decât o amintire vagă. Putea să împrumute orice personalitate, dat fiind că nu avea una proprie. Sylvie îşi dădu seama că el îi pusese o întrebare.

— Prin Microsoft.

El se aşeză cu faţa spre mare. Sylvie îl imită.

— Ce ai adus cu tine pe insulă?

— Un craniu şi un laptop.

— Un craniu?

— Cel al soţiei mele.

— Umbli cu craniul ei după tine?

— Era indoneziană.

— Ei şi?

— Strămoşii ei aparţineau unei etnii din Noua Guinee care păstra craniile defuncţilor. Respect acest cult în semn de omagiu.

— Nu prea e în spiritul zen.

— Nici moartea lui Melany n-a fost.

— Ştiu. A fost asasinată de Sly Berg, cel mai înfricoşător asasin în serie, pe care, în cele din urmă, l-ai eliminat.

— Şi l-am uitat.

— Regret că ţi-am amintit.

— Şi ce spuneai despre Microsoft?

— Cei de la FBI ţi-au pus în laptop un dispozitiv de urmărire. Un fel de baliză de localizare prin satelit. A fost plasată când ai trecut ultima dată prin Manilla şi emite chiar dacă laptopul este închis.

Identificarea locaţiei tale a durat mai puţin decât călătoria mea până aici.

— O baliză?

— Microsoft lucrează în strânsă colaborare cu Serviciile de Informaţii americane.

— În ce scop?

— Controlarea persoanelor. De ani de zile, aceasta e cea mai pronunţată tendinţă: manipulări genetice, implanturi, marcarea unor indivizi, plăţi electronice, radare şi multe altele.

— Nu asta te-am întrebat. De ce au marcat laptopul meu?

— Ca să te aibă la îndemână. Ştiind că nu obişnuieşti să-i anunţi când îţi schimbi adresa, au vrut să ia măsuri.

— Şi ce cauţi aici?

— Ştiu că n-ai niciun chef să te întorci la serviciu sau să salvezi lumea, şi că nimic nu te poate motiva – nici banii, nici puterea, nici morala.

— Dar...?

Ea îşi scoase maioul, blugii, chiloţii şi, goală, intră în mare. Sylvie avea un trup atrăgător. Nathan o privi făcând câteva mişcări de bras într-o scânteiere lunară şi întorcându-se apoi să se lungească lângă el. Picături de apă se prelingeau pe pielea ei bronzată de soarele australian. Îşi întoarse către el chipul brăzdat de şuviţe de păr ude.

— Mai rămâne doar sexul, spuse ea.

11

Chimia îşi făcu efectul. Creierele lor produseră din belşug endorfine cu un puternic efect relaxant în timpul acestui prim act sexual pe insula pustie. Sylvie se spălă în valuri şi apoi se întinse lângă Nathan.

— Nu mă întrebi nimic?

— Oare lumea este un vis?

— N-am niciun răspuns.

— Răspunde-mi atunci la întrebările pe care ai vrea să ţi le pun.

— Actul sexual satisface o nevoie vitală. La fel de importantă ca nevoia de apă potabilă, de hrană sănătoasă, de aer, de soare, de mişcare. Acesta era unicul lucru de care duceai lipsă. Riscul să mă

respingi era foarte mic.

— Soarele se culcă peste mare.

— Ce trebuie să înţeleg?

— Gândeşte-te, avem destul timp.

— Totul este iluzie, nu-i aşa?

— Eşti în misiune.

— Am venit având în minte clipa magică a întâlnirii noastre.

— Şi după aceea?

— Nu există „după aceea“, ci doar clipa prezentă.

La lumina lunii, o privi cercetător pe Sylvie, încercând să descopere vreo urmă de ipocrizie.

— Nu-ţi ascund faptul că te-am studiat îndelung, Nathan. Eşti fascinant pentru un *profiler* pasionat de meserie, ca mine. Cum teoria şi cărţile nu erau suficiente, a trebuit să fac practică. Am urmat îndrumările unui maestru. Destul de mult timp ca să aflu că nu privim marea din faţa noastră, nisipul de sub picioare sau scoica pe care o ridicăm de jos, ci ne transformăm în ele. În ţara mamei tale, călugărul zen e numit *unsui.* Nor şi apă curgătoare. Liber ca aerul şi ca apa. În perioadele de sesshin[5], chipul mi s-a iluminat. Mi-am regăsit stăpânirea de sine şi am încetat să mai depind de o mulţime nesfârşită de oameni. Am uitat totul, am acţionat fără scop, m-am destins şi am stat liniştită, în tăcere, toate acestea m-au ajutat să te cunosc mai bine, Nathan!

În timp ce-o asculta, Nathan desena pe pielea ei un colier de apă sărată. Sylvie îl înlănţui din nou cu braţele. Nathan nu reuşi să intre din nou în erecţie. Perioada îndelungată de abstinenţă îl făcuse să uite că erecţia era un reflex, nu un act de voinţă. Sylvie se străduia să-i abată gândurile de la organul sexual. Îi mângâie în joacă punctele sensibile, se lipi de el în poziţii provocatoare, pândind momentul în care gesturile ei lascive şi intimitatea oferită aveau să trezească o scânteie de excitare în mintea partenerului.

Potrivit „piramidei nevoilor“ întocmite de Abraham Maslow, omul are nevoie să-şi îndeplinească trebuinţele. Motivaţia lui este subordonată dorinţei de a satisface nişte nevoi în ordinea priorităţilor, neputând trece la un nivel superior decât după ce a rezolvat problemele nivelului inferior precedent. Toate nevoile vitale ale lui Nathan, care atinsese stadiul superior relevant al securităţii, erau satisfăcute, cu excepţia contactului fizic şi a actului sexual.

---

5 Perioadă de antrenament intensiv pentru cei care practică zazen (n.a.)

Stabilitatea modului său de viaţă, armonia cu mediul înconjurător, stăpânirea elementelor, eliminarea pericolelor, insula pustie care devenise a lui îi garantau acest sentiment de linişte la care aspiră majoritatea oamenilor ameninţaţi de război, de şomaj, de delincvenţă, de boli, de accidente, de sărăcie, de drame familiale…

Cum nevoile sale legate de iubire nu erau satisfăcute, Nathan avea o carenţă la nivelul al treilea. Nu-l interesa să fie acceptat de ceilalţi, să aparţină unui grup sau să se integreze în societate, dar nu putea oculta legăturile afective. Nu-şi mai vedea familia, iar soţia sa avusese parte de o moarte violentă. Pe acest plan, era puternic frustrat, cu toate că practicile zen îl ajutaseră să se detaşeze şi de acest lucru.

În ciuda faptului că piramida lui era instabilă în două locuri, Nathan atinsese cel de-al patrulea nivel, cel al nevoii de a se stima pe sine. Faptul că practica artele marţiale exprima o dorinţă de putere, stăpânire, încredere în el. Dar, pentru ca acest nivel să fie pe deplin dobândit, îi lipsea sentimentul că este de folos. Stima lui se învârtea în gol.

Din pricina acestor trei lacune, nu atinsese nivelul al cincilea, cel la care sunt rezolvate problemele altora şi la care se manifestă interesul pentru bunul mers al lumii. Cel al unor experienţe şi cunoştinţe. Cel la care voia Sylvie Bautch să-l aducă.

Încrezătoare în teoria ei, experta în profiluri avea să-i ofere prilejul de a-şi elimina cele trei puncte slabe şi să-i trezească nevoia de a îndeplini misiunea pe care spera să i-o încredinţeze.

Dar, mai înainte de orice altceva, trebuia să-i aducă penisul în stare de erecţie.

12

Amy şi Marmar frigeau un crab pe post de mic dejun. Nu cutezaseră să-i trezească pe cei doi străini. Celulele olfactive ale lui Nathan dădură alarma, făcându-l să deschidă un ochi. Amy îi făcu semn cu degetul, avertizându-l că era gol-goluţ. Se spălă în mare şi-şi puse pantalonii rupţi.

— Noaptea a fost plăcută? întrebă tânăra australiancă.

— Noaptea nu face umbră.

— Încă un răspuns ciudat.

— Mi-ai pregătit o cafea?

— Fireşte, cu pâine prăjită şi gem de portocale, îl luă ea peste picior.

— Amy, tu eşti pietricica mea neagră.

— O piatră neagră nu e o piatră preţioasă.

— E mai mult decât atât: e o piatră sacră.

Se trezi şi Sylvie. Se îmbrăcă. Părul ei blond strălucea în soare, iar ochii-i albaştri se străduiau din greu să înfrunte sclipirea fosforescentă a mării. George îşi frecă degetele cu nisip ca să le cureţe şi plecă să pregătească barca.

— Rămâi sau pleci împreună cu noi? îl întrebă Amy pe Nathan.

Sylvie scuipă nuca pe care tocmai o mesteca. Întrebarea fusese pusă prea devreme.

— Mai ştii ceva despre familia ta? îl întrebă ea, nelăsându-i timp să-i răspundă lui Amy.

— Trăiesc.

— De unde ştii?

— Facem parte dintr-un întreg.

— Am luat legătura cu părinţii tăi şi cu sora ta, Shannen!

— De ce?

— Ştii la fel de bine ca mine că un bun profil psihologic porneşte de la studierea mediului familial.

— Văd că nu faci lucrurile pe jumătate.

— Te mai îndoiai de asta?

— Faptul că eşti atât de hotărâtă te face mai vulnerabilă.

— Le e dor de tine.

— Sentimentul acesta este egoist.

— Părinţii tăi sunt bine. Dar sora ta a pierdut tot când un tsunami a devastat Sri Lanka. Hotelul ei a fost distrus.

— Copiii ce fac?

— Nu ştiu.

— De ce mi-ai vorbit despre Shannen?

— Pentru că, dacă te hotărăşti să te întorci în lumea noastră, primul om la care te vei gândi va fi ea. Şi apoi…

— Şi apoi?

— Să zicem că este un argument ca să te conving să vii cu mine. În schimbul colaborării tale, ai putea obţine de la FBI o sumă importantă, care ar scoate-o pe Shannen din rahat.

— Aşezi lângă numele surorii mele cuvinte care nu-mi plac.

— Nu vreau să-ţi ascund nimic. Ei, ce zici? îl întrebă aşteptând un răspuns.

Nathan cercetă cu privirea ochii ei mari, luminoşi, înconjuraţi de riduri de expresie, gura întredeschisă, părul în dezordine, umerii goi, sânii profilaţi prin tricoul umed, făgăduind plăceri. Îi veni în minte o maximă a strămoşilor lui navajo:

— Dacă Marele Spirit ar fi vrut ca oamenii să rămână în acelaşi loc, ar fi creat o lume nemişcată.

Sylvie se îmbujoră de bucurie şi de mândrie. Nu comentă hotărârea lui Nathan, se mulţumi să-i adreseze un surâs. George împinse barca în valuri, înălţă pânza şi se instală în faţa cârmei.

— Nu iei nimic cu tine? îl întrebă Sylvie.

— Nu am nimic în afară de cele două lucruri la care făceai aluzie aseară. Acolo unde mergem nu voi avea nevoie de ele.

— Nu ţi-am spus încă unde mergem.

— Destinaţia nu prea are importanţă.

De teamă ca el să nu se răzgândească, Sylvie îi puse întrebarea care-i ardea buzele abia când ajunseră în larg:

— Ce anume te-a convins?

— Îţi place să clarifici lucrurile, nu-i aşa?

— Asta mi-e meseria.

— Ţi-ai răspuns singură la întrebare.

— Nu ţi-am vorbit despre cazul care m-a adus la tine.

— Asta n-ar fi schimbat nimic.

— Ştiu.

— Lasă-mă să ghicesc. Este vorba despre nişte crime rituale pe cât de oribile, pe atât de inexplicabile, despre un psihopat misterios care tulbură ordinea publică, despre o anchetă care bate pasul pe loc. Nu este o ameninţare la adresa lumii întregi, însă mass-media are grijă să ne convingă de contrariu, căci pericolul trezeşte mai mult interes decât armonia. Iar aici e rândul meu să intru în scenă. Îl arestez pe vinovat sau îl ucid – de preferinţă în legitimă apărare, pentru ca morala să iasă cu faţa curată.

Sylvie rămase uimită de lungimea neobişnuită a tiradei lui.

— Vorbeşti ca într-un roman sau într-un film.

— *Makumozo*.

— Ce?

— Nu cădea pradă iluziei. N-ai învăţat asta?

Lui Sylvie nu-i mai ardea de zen:

— În cazul la care lucrez nu există crime sau psihopaţi. Cel puţin, până la proba contrară. Două femei au dispărut în mod misterios. Cea dintâi în Paris, în urmă cu douăzeci de zile, a doua la Washington, acum două săptămâni.

— În ce constă misterul?

— S-au evaporat în faţa unor martori care habar n-au ce s-a petrecut. Aici, chiar că e vorba despre *makumozo*.

— Ce au în comun aceste două femei, în afară de felul în care s-au făcut nevăzute?

— Sunt tinere, foarte frumoase, apropiate de preşedinţii ţărilor lor.

Sylvie scoase din rucsac mapa din plastic în care se aflau rapoartele poliţiei şi referatele diverşilor *profileri*. Nathan o luă şi se izolă la prova bărcii. Lui Sylvie încă nu-i venea să creadă că reuşise să-l înroleze. Uitase şi de răul de mare.

13

Nathan se concentra asupra rezumatului redactat de Sylvie:

Profilul celor două victime:

— Annabelle Domange, 24 de ani, brunetă, foarte inimoasă, necăsătorită, a absolvit E.N.A.[6] *şi Facultatea de Ştiinţe Politice, domiciliată în Paris. Părinţii ei, hippioţi, au fondat o comunitate în sudul Franţei. Lucrează de un an la Ministerul Mediului din cadrul guvernului francez. Presupusă relaţie cu preşedintele Republicii Franceze.*

— Galan Ryler, 25 de ani, blondă, foarte frumoasă, necăsătorită, a absolvit la Harvard, domiciliată în Washington. Fiica lui Gordon Ryler, şeful Departamentului operaţiunilor de menţinere a păcii din cadrul ONU. Stagiară la Casa Albă de şase luni. Se află în relaţii privilegiate (nu există dovezi că ar avea o aventură) cu preşedintele Statelor Unite.

— Annabelle şi Galan nu-şi frecventează decât colegii de serviciu. Nu au viaţă socială. Nu se afişează cu vreun prieten sau vreun iubit.

Locul şi data dispariţiilor:

---

6 École Nationale d'Administration – Şcoala Naţională de Administraţie (n.tr.)

— Capitalele: Paris şi Washington.

— Paris: dispariţie subită a lui Annabelle Domange de la domiciliul său din strada Lamarck. La ora 21.45, trebuia să-şi scoată câinele la plimbare, cu toate că ploua. În seara aceea, avea şase musafiri: colegi de serviciu şi soţiile lor. Potrivit declaraţiilor acestora, ca şi celor ale unui vecin din cartier care-şi plimba câinele, Annabelle nu a ieşit din clădire.

— Washington: dispariţie subită a lui Galan Ryler din faţa National Gallery of Art, de pe Constitution Avenue. Era ora 13.15, ploua, iar Galan hotărăşte să ia un taxi ca să parcurgă cei 500 de metri care o despart de locul ei de muncă (Casa Albă), spre marea mirare a lui Sébastien Legrand, un student francez care încerca să o cucerească. Declară că ar fi văzut-o cu ochii lui urcându-se în taxi. L-a deschis chiar el portiera. Cum uitase să fixeze o nouă întâlnire, a fugit după taxi, pe care nu-l scăpase din ochi şi care rămăsese blocat în trafic. Ajungând în dreptul acestuia, a constatat că Galan Ryler nu se mai afla în vehicul. Şoferul l-a tratat ca pe un nebun, pretinzând că nici n-ar fi văzut-o pe femeia respectivă. N-am reuşit să-l găsim pe şoferul taxiului.

Datele dispariţiilor:

— Annabelle Domange: 2 martie, ora 21.45.

— Galan Ryler: 8 martie, ora 13.15.

Şase zile şi 8 000 de kilometri despart cele două dispariţii.

Profilul răpitorilor, în ipoteza unei duble răpiri:

— Există mai mulţi răpitori, rapizi, puternici, bine organizaţi. Sunt în măsură să răpească o persoană în câteva secunde, fără ca vreun martor să-i poată vedea acţionând. Ar putea folosi tehnici de iluzionism sau poate au complici printre martori. Este exclusă ipoteza că am avea de-a face cu un dezechilibrat izolat.

— Îşi cunosc ţintele şi sunt la curent cu obiceiurile lor (plimbatul câinelui, vizitele la muzeu).

— Au capacitatea de a dispărea în peisaj, devenind, practic, invizibili şi nelăsând nicio urmă.

— Dispun de importante mijloace financiare.

— Mobilul lor este încă necunoscut: nu s-a primit nicio revendicare, n-au stabilit niciun contact.

— Un bărbat a fost surprins în apartamentul lui Annabelle Domange la zece zile după răpire. N-a putut fi reţinut. Ofiţerul de poliţie care l-a urmărit declară că suspectul era un bărbat alb, care

purta un hanorac gri cu glugă, blugi şi bascheţi Nike, model Shox. Înălţime – aproximativ 1,75 m. Suplu, rapid, atletic. Conform spuselor portăresei, ar fi rămas în apartament cel puţin trei sferturi de oră. Ar putea fi unul dintre răpitori.

Nathan îşi ridică privirea spre Sylvie.

— Ai fotografii ale locurilor?

— Nu.

— Poate că fetele astea au hotărât să se retragă din societate.

Nathan privi spre orizont. Insula lui nu mai era acolo.

— N-am profilul tău psihologic, spuse Sylvie.

— Eu n-am niciun profil.

— După mine, ele erau un fel de eminenţe cenuşii. Bâjbâim, neavând martori, nici revendicări. De asta am apelat la tine.

— Cine anume a apelat?

— Casa Albă, palatul Élysée, FBI, DGPN, eu.

— Tu personal ce interes ai în acest caz?

— Să rămân cât mai mult posibil alături de tine şi să învăţ.

— Accept să intervin, însă cu câteva condiţii.

— Adică?

— Fără contract. Fără publicitate sau constrângeri materiale.

— Cât vrei?

— Dacă s-a implicat şi preşedintele Statelor Unite, înseamnă că există o recompensă pentru cel care o va găsi pe Galan Ryler.

— Un milion de dolari.

— Am nevoie de douăzeci de mii ca să-mi acopăr cheltuielile. Şi cincizeci de mii să fie viraţi în contul surorii mele. Restul, dacă o găsesc pe miss Ryler.

— Şaptezeci de mii de dolari acont?

— Nu trebuie ceruţi celor de la FBI, ci preşedintelui.

— Alte pretenţii?

— Să fac din nou dragoste cu tine şi să includem în călătorie o escală în Sri Lanka.

14

La mii de kilometri distanţă, dincolo de un ocean şi două mări,

Carla plonjă, într-o jerbă însorită de stropi. Înotă multă vreme, rămânând uneori nemişcată, cu braţele desfăcute, cu privirea către azurul pe care abia dacă se vedeau câteva pete de vată. Pletele-i lungi, negre, pluteau urmând legănarea valurilor, în timpul acesta, Carla se gândea că-i era bine acolo, dar se simţea singură, în ciuda prezenţei fiicei ei. Ca să nu se îndepărteze prea mult de Léa, înotă un pic spre ţărm, priveliştea idilică jucându-i în faţa ochilor. Idilică, pentru că era pustie; dar şi infernală, din acelaşi motiv. Viaţa de pustnic nu se potrivea cu firea ei latină, volubilă, extravertită, mai ales la cei 31 de ani ai ei. Carla încerca să umple acest gol printr-o relaţie foarte apropiată cu fiica ei de 14 ani, condamnată şi ea la izolare, şi prin scris, unica posibilitate de a-şi uşura sufletul pe care o avea la dispoziţie. Pe vremuri, colaborase la două lucrări dedicate expediţiilor ştiinţifice ale defunctului ei soţ. Scrisul era mai pretenţios, mai puţin spontan decât vorbirea; era mai puţin autentic, dar mai adevărat.

Carla se întoarse în micul golf mărginit de reflexe aurii, regăsi miresmele pământului. Îşi stoarse părul, apa şiroindu-i pe pielea bronzată, şi porni printre tuberoze spre casa din lemn în jurul căreia creşteau lămâi. Peisajul se îmbogăţi deodată cu o brunetă cu un trap perfect, care ieşise din valuri goală ca Eva. Străbătu acest tablou naturalist şi se apucă să corecteze temele Léei şi să mai înnegrească o filă albă din carnetul ei, gândindu-se că existau vieţi mult mai nefericite decât a ei.

15

Buldozerele srilankeze răseseră tot ce mai amintea de tsunami. Din taxiul care-i ducea la Aluthgarna, Sylvie şi Nathan asistau la operaţiunile de reconstrucţie. FBI-ul refuzase să dea avansul, aşa că Sylvie luase legătura cu Taillandier, rugându-l să-l contacteze pe preşedintele republicii, care avea o linie directă cu omologul său american. Cei doi şefi de state implicaţi în caz trebuiau să pună mână de la mână. Sylvie aştepta acum răspunsul.

La Bentota, taxiul coti pe o alee denivelată, printre macarale şi palmieri rupţi, oprindu-se în faţa oficiului de turism transformat în centru de coordonare a ajutoarelor umanitare. Mulţimea celor

aşezaţi la coadă invadase localul, înghesuindu-se, într-un vacarm infernal, în faţa ghişeului. O metisă de o frumuseţe supranaturală împărţea alimente şi răspundea, în acelaşi timp, la întrebări. Văzându-l pe Nathan, lăsă să-i scape din mână un pachet cu orez şi i se aruncă în braţe.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Nathan i-o prezentă pe Sylvie şi-i spuse că lucra la un nou caz.

— Aici, lucrurile s-au schimbat, zise ea pe un ton fatalist.

Hotelul ei fusese distras în întregime. Shannen se pusese la dispoziţia unor asociaţii umanitare, iar Shivaji, soţul ei, se angajase ca muncitor pe un şantier.

— Dar copiii ce fac?

— Sunt bine. Vrei să-i vezi?

— Nu astăzi.

— Tata şi mama au fost pe aici, să ne ajute. Cu sprijinul lor, ne-am făcut rost de un adăpost. Au plecat cu puţin înainte să vii tu.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Eu sunt de vină că ai rămas blocată aici.

— Taci! Nu-mi doresc să plec. Eram fericiţi înainte. Când vom aduna destui bani şi apoi o să putem face un împrumut, o s-o luăm de la început.

— Ai să primeşti fonduri. Asta voiam să-ţi spun.

— Ce fel de fonduri?

— Onorariile mele.

Ea se apropie şi-i şopti la ureche:

— Eşti sigur că nu vrei să-i vezi pe copii?

— Scurta mea vizită i-ar tulbura mai mult ca orice.

— Îţi accept darul cu condiţia să te întorci să ne vezi.

— Promit.

Shannen nu se putea dezlipi de el, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima dată. Nathan sărută lacrima care i se prelingea pe obraz. Ea îşi puse buzele pe ale lui.

— Ce noroc are, murmură Shannen, arătând spre Sylvie.

— Shivaji e cel mai norocos. Şi Jessy, şi Tommy.

El se întoarse la taxi. Porniră spre aeroport. Nu scoase nicio vorbă tot drumul. Când ajunseră aproape de Colombo, Sylvie nu se putu stăpâni să nu întrebe:

— Ce însemna „Eu sunt de vină că ai rămas blocată aici“?

— Mă refeream la un pact secret.
— Ce pact?
— Unul secret.
— Sora ta are copii?
— Da.
— Trebuie să fie superbi, cu o mamă ca ea.
— Da.
— Soţul ei este indian, nu-i aşa?
— Da.
— Indian din India?
— Da.

„Da“-urile lui Nathan stinseră conversaţia. Sylvie se simţea frustrată de faptul că el o ţinea în afara vieţii sale personale.

— Mulţumesc, spuse Nathan.
— Pentru ce?
— Datorită ţie, am scos-o din necaz pe sora mea.
— Încă n-am primit banii.
— O să-i primim.

16

Nori ameninţători şi turişti invadaseră cartierul Sacré-Cœur. Sylvie şi Nathan urcară la apartamentul lui Annabelle. În hol, lângă perete, era rezemată o bicicletă. În cuier atârna un impermeabil alb.

— Annabelle ieşise fără impermeabil?
— Martorii spun că-şi pusese un impermeabil.
— Înseamnă că avea două.

Nathan intră în apartamentul elegant de trei camere, cu mobilă puţină. Pretutindeni era ordine. În salon nu se aflau decât o masă joasă şi două taburete. Radiatoarele erau închise. Se apropie de singurul obiect decorativ din încăpere: o litografie. Culori vii, atmosferă veselă şi animată, factură caligrafică.

— *Digul şi promenada din Nisa,* de Raoul Dufy, aprecie Sylvie. Are valoare, chiar şi sub formă de litografie.

Nicio fotografie. Câteva lucrări de geopolitică; volume ale clasicilor literaturii franceze şi a celei anglo-saxone. Într-un suport pentru reviste, un număr al *Curierului internaţional* pronostica un război cu

Iranul, iar *Charlie Hebdo* titra mare că preşedintele Republicii Franceze conducea fără minte. Nicio revistă de femei. Garderoba era mult mai bogată decât biblioteca. Taioare, rochii cu volane, tricouri decoltate, fuste cu franjuri, muselină de mătase, piele neagră, paiete, dantele de Calais… Sertarele erau pline cu obiecte de lenjerie care păreau potrivite mai degrabă pentru o damă de companie.

— Se îmbracă sexy, comentă Sylvie.

— Ducea o viaţă dublă.

— În ministere nu lucrează numai cotoroanţe înţepate.

— Am nevoie şi de alte date.

— Totul a fost cercetat amănunţit. Calculatorul ei, carneţelul cu adrese, agenda, facturile, hârtia igienică…

— Trebuie să rămân singur câteva clipe, zise Nathan.

— Te aştept jos.

Nathan îşi scoase impermeabilul şi pantofii. Puse stăpânire pe apartament. Începu cu baia, locul cel mai intim. În coşul de gunoi erau beţişoare pentru urechi, dischete demachiante, fire de păr, tampoane intime. În seara dispariţiei, era la ciclu. Îşi trecu degetul pe fundul căzii. Era prăfuit. Annabelle nu făcea baie în cadă. Nathan se dezbrăcă şi intră în cabina de duş. Folosi săpunul ei: era natural, cu narcise. Se şterse, adulmecând prosopul ca un câine care memorează mirosul prăzii. Se opri în faţa oglinzii, îşi închise ochii, încercă să evoce engrame legate de victimă. Zări o întindere de apă cât vezi cu ochii, readus sistematic la insula lui australiană. Etajerele erau încărcate cu cosmetice – produse pentru machiaj şi parfumuri. Se dădu cu parfumul din flaconul care nu era aliniat în rând cu celelalte, ultimul folosit de Annabelle. Mirosul era îmbătător – iasomie, narcise, ylang-ylang. Cu prosopul înfăşurat în jurul şoldurilor, se întoarse în salon ca să aleagă un CD. Scotoci să găsească un Nat King Cole.

Se lungi pe pat, lăsându-se învăluit de aromele şi undele lăsate de Annabelle. Efluvii florale, amestecate cu adrenalină. Tânăra era stresată, preocupată, după spusele martorilor. Oare avea de gând să-şi ia lumea în cap? Presimţea o dramă?

Nathan se pregăti să mănânce. Pubelele nu fuseseră golite. Erau trei: pentru ambalaje, pentru sticlă şi pentru resturile menajere.

După ce se îndestulă, inspectă biroul, descoperind o factură pentru telefonul fix şi o rezervare la trenul cu destinaţia Cagnes-sur-Mer pentru luna următoare.

— Ne-au dat paralele!

Sylvie intră, întrerupându-i exerciţiul de empatie.

— Am vorbit cu cei de la FBI. Preşedinţii şi-au golit puşculiţele. Pretind, în schimb, rezultate rapide.

— O veste bună pentru Shannen.

— De ce eşti despuiat?

— M-am apropiat de Annabelle.

— În ţinuta asta?

Sylvie ridicase tonul. Dezaproba oare metoda aceasta? Nathan se îmbrăcă.

— Spre deosebire de ceea ce am citit în dosar, cred că Annabelle era o fată de viaţă, se simţea bine în societate, nu prea stătea pe acasă, era rafinată şi îşi cultiva puterea de seducţie. Era interesată de protejarea mediului, prefera să facă duş în loc de baie, nu avea nici telefon mobil, nici maşină, îşi tria gunoiul, prefera să meargă cu trenul, nu cu avionul. Ducea o viaţă paralelă bazată pe sex-appeal-ul ei, ceea ce o obliga să-şi cumpere tot felul de cosmetice şi să-şi încalce convingerile ecologice. Colegii ei spun că avea o legătură cu un bărbat căsătorit. Pentru el îşi etalează farmecul.

— Preşedintele.

— În orice caz, cineva important.

— De ce?

— Annabelle nu este o persoană obişnuită.

— Nu te ambala! Ştii ce părere am eu despre cetăţeanul model care îşi selectează gunoiul, consumă alimente naturiste, votează cu ecologiştii şi critică efectul de seră?

— Ia spune.

— Că e un cretin.

Sylvie se enerva pe fondul blues-ului:

— În timp ce adevăraţii poluatori distrug planeta, cetăţeanul model se aşază pe WC cu conştiinţa împăcată.

— Asta depinde de gradul de condiţionare.

— Deocamdată, niciunul dintre ei n-a ieşit să defileze împotriva uzinelor. Din contră, protestează pentru ca ele să nu fie închise.

— Annabelle nu defilează, dar acţionează în interiorul guvernului.

— Putem spune, în cazul acesta, că ea e cea care îl condiţionează pe cetăţean. Mofturile ei de ecologistă nu dovedesc nimic.

— Nu convingerile ei ecologiste mă fac s-o consider deosebită, ci garderoba ei.

Ieşiră din apartament şi luară liftul.
— Tu miroşi aşa? Parc-ai fi o cocotă.
— M-am dat cu parfumul lui Annabelle.
— Vrei să te duci să vorbeşti cu părinţii ei? Îşi rezervase un bilet…
— Vreau mai întâi să aflu ce s-a petrecut aici în seara de 2 martie.
— Ai de gând să mai discuţi cu martorii?
— Cu câinele.
— Poftim?
— El este singurul care a văzut ceva.

17

— Ştii bancul cu tipa care i se adresează bărbatului de alături, într-un autobuz aglomerat din Bruxelles? îl întrebă Sylvie, lipită de Nathan, în înghesuiala din autobuzul 85 în care călătoreau.
— Nu.
— I-a zis: „N-ai putea să-ţi pui mâna în altă parte?“ Iar el a răspuns: „Aş vrea, dar nu îndrăznesc“.
Expresia de candoare îmbinată cu gravitate de pe chipul ei îl făcu pe Nathan să zâmbească.
— Belgienii îi fac pe francezi să râdă, spuse Sylvie. Belgienii şi blondele. După cum vezi, cumulez ambele tare.
Coborâră din autobuz în ploaie şi străbătură o alee plină de noroi până la curtea năpădită de buruieni a adăpostului de la Saint-Ouen. Sylvie împinse o poartă care ar fi avut mare nevoie să fie rindeluită. O prăjină cu coc cărunt şi cu degete subţiri aranja nişte fişe, în spatele unui perete din sticlă. Sylvie îşi vârî capul prin deschizătura ghişeului şi ceru să vadă câinele lui Annabelle. Irène Laroche îşi luă inelul cu chei şi-i conduse la un fel de şopron împărţit prin grilaje într-o mulţime de boxe. Se aflau acolo, în aşteptarea unor stăpâni, cam o sută de animale.
— Nu e un palat, dar măcar sunt la adăpost.
— Aproape, zise Sylvie şi făcu un pas, ca să se ferească de stropii care curgeau printr-o gaură din acoperiş.
Sosirea lor fu salutată de un concert de lătrături şi schelălăieli. Toţi câinii se apropiaseră de gratii şi se ridicau în două labe, încercând să iasă în evidenţă. Toţi, în afară de unul care rămăsese ghemuit în

fundul cuştii.

— Acesta este faimosul căţel, zise Irène.

Ochii câinelui erau ascunşi în blana lungă şi aspră, de sub care nu se vedea decât vârful negru al nasului.

— Ce-i cu el? întrebă Nathan.

— Acest animal a intrat într-un soi de cataplexie[7], răspunse Irène într-o engleză impecabilă. Îşi revine periodic, ca să se hrănească. În restul timpului, nu se mişcă deloc. Veterinarul spune că e îngrozitor de speriat. N-am mai văzut aşa ceva. Când intră cineva să-i cureţe cuşca, devine foarte agresiv.

Diagnosticul era superficial. Nimeni nu se interesase de principalul martor al dispariţiei lui Annabelle Domange.

— Mai vorbiţi-mi despre el.

— Ce anume aţi vrea să vă spun?

— Ceva despre rasa, caracterul, aptitudinile lui. Nu mă pricep deloc la câini.

— Este un basset grifon de Vendeea. Îi place să vâneze, e puternic, rezistent, nervos, plin de curaj şi de tenacitate.

— Se pare că şi-a pierdut toate aceste calităţi.

— Când a ajuns aici, era traumatizat. În mod normal, e un câine de vânătoare excelent, care nu ştie ce-i frica. Dacă e dus într-o pădure, ia din instinct urma vânatului, îl găseşte şi-l atacă. Nu înţeleg ce anume a putut să-l sperie în halul ăsta.

— Trăia într-un apartament de bloc. A devenit fricos.

— Aveţi dreptate.

— Când mănâncă?

— La intervale neregulate. Când iese din cataplexie.

— Stă în aceeaşi cuşcă de când a venit?

— Da.

— Cine-l hrăneşte?

— Eu.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

Nathan se întoarse spre Sylvie, care-i dădu a înţelege, printr-un gest, că nici ea nu ştia.

— Trebuie să-i aflu numele.

Sylvie deschise dosarul şi-şi scoase telefonul mobil.

---

7 Pierdere bruscă, de scurtă durată, a tonusului muscular, însă fără pierderea cunoştinţei, pricinuită de o emoţie puternică (n.tr.)

— Am să-mi petrec noaptea cu el, în cuşcă, zise Nathan.

— Cum?! exclamară în cor cele două femei.

— Câinele acesta deţine o informaţie capitală. N-o pot obţine decât rămânând lângă el.

— Dar regulamentul nu permite, spuse Irène.

— Sunt sigur că nu există nicio prevedere în privinţa asta, pentru că nu aţi mai avut asemenea cazuri.

— Dar nu…

— Poţi rezolva tu? o întrebă Nathan pe Sylvie.

— Ce să rezolv? făcu belgianca, ocupată să-şi manevreze dosarul, ochelarii şi telefonul, ferindu-se în acelaşi timp de apa care curgea prin acoperiş.

— Află numele câinelui şi fă ce trebuie ca să pot rămâne aici.

Sylvie ieşi, luând-o cu ea pe Irène, iar Nathan intră în cuşcă. Bassetul grifon de Vendeea se retrase, strângându-se ca un acordeon. Nathan se aşeză pe talaşul murdar şi umed, făcându-se cât mai mic posibil. În colţul lui, culcat în propria urină, câinele suferea. Frica lui avea legătură cu dispariţia brutală a stăpânei sale. Această supraîncărcare emoţională se manifestase prin fugă, apoi prin nemişcare. Şi prin agresivitate, când cineva se apropia de el. Iar uneori, dispărea. Din moment ce era înspăimântat, însemna că stimulul încă nu dispăruse: bassetul mai vedea, adulmeca sau auzea şi acum acel lucru legat de dispariţia stăpânei lui. Oare despre ce era vorba?

Privirea animalului era aţintită asupra lui. Urechile lungi îi atârnau până la podea. Trecură câteva ore fără ca vreunul dintre ei să se clintească. Stăteau faţă în faţă ca doi câini de faianţă. Nathan adoptase această postură lipsită de ferocitate, ca să-l obişnuiască pe animalul captiv cu prezenţa lui. Câinii din celelalte boxe adormiseră. Tăcerea era întreruptă de răpăitul ploii pe tabla acoperişului, plescăitul stropilor care picurau pe podea, trosnetele contorului electric şi pârâitul unui neon obosit. Nathan aţipi.

Când se trezi, ploaia încetase. Colegul lui de celulă mânca, proptit solid pe labe. Avea pieptul larg, profilul drept şi craniul bombat. Stimulul fricii dispăruse pentru moment. Nathan îl mângâie şi-l scoase din cuşcă, fără ca animalul să opună rezistenţă. Irène era deja la postul ei, având în mână o ceaşcă.

— Cum a fost vremea în ultimele trei săptămâni?

Femeia tresări, iar cafeaua din ceaşcă se vărsă.

— Doamne, ce m-ai speriat!
— Îmi pare rău.
— Ei, cum a fost noaptea?
— Depinde de răspunsul tău.
— La ce întrebare?
— Cea despre starea vremii.
— Dar de unde ai aterizat?
— Din Australia.
— Aha, înţeleg. A plouat fără întrerupere câteva săptămâni în şir, aşa ceva nu s-a mai întâmplat în Franţa. E din cauza încălzirii globale. Jumătatea de nord a ţării va fi inundată de ploi, în timp ce în sud va fi secetă.
— Unul dintre tuburile de neon e stricat.
— Dacă n-ar fi vorba decât despre neon, ar fi perfect. Apa s-a infiltrat în instalaţia electrică, iar curentul se întrerupe mereu. Apa a pătruns la izolaţia firelor. Şi nici contorul nu funcţionează cum trebuie. Adăposturile pentru animale nu reprezintă o prioritate, fireşte. Ce faci cu câinele? De ce l-ai scos?
— Îl duc înapoi acasă.
— Nu e legal. Am nevoie de autorizarea…
— Pot folosi telefonul tău?
— Vrei să suni la Paris?
— Da.
Formă numărul de mobil al lui Sylvie.
— Vii să mă iei?
— Chiar acum?
— Aş vrea să duc căţelul în strada Lamarck.
— Îl sun pe Taillandier. Mergem cu toţii. Am o veste de ultimă oră, Nathan.
— Care anume?
— A dispărut încă o femeie.

18

— Se numeşte Barish, îi zise Sylvie lui Nathan, intrând în adăpostul pentru animale.
— Femeia dispărută?

— Nu, câinele. Numele dispărutei este Nicole Balland.

— Ce înseamnă „Barish“?

— Nu ştiu. E un nume, şi atât.

— Să mergem. Îţi mulţumesc, Irène, pentru găzduire şi pentru cafea.

— Dacă o să mai treci prin Paris, Nathan, sper să avem prilejul să împărţim ceva mai mult decât o cafea, spuse directoarea adăpostului.

Comisarul îi aştepta în maşina parcată în dreptul grilajului.

— „Dacă mai treci prin Paris, Nathan, sper să avem prilejul să împărţim mai mult decât o cafea“, repetă Sylvie pe un ton mieros.

— Ce te-a apucat?

— Dacă mai întârziam o oră, te găseam în patul ei. Taillandier porni motorul, preocupat. Soţia unui membru al DGSE[8] făcea jogging în pădurea de la Fontainebleau şi nu se mai întorsese. Preşedinţia şi Ministerul de Interne îşi dublaseră presiunile asupra comisarului, care-şi reproşa că-l lăsase pe răpitor să-i scape.

— Ai idee de ce intrase individul acela în casa lui Annabelle? îl întrebă Nathan.

— N-a furat nimic. Şi n-avea nimic în mâini pe când îl urmăream. Ori n-a avut timp să ia lucrui după care venise, ori e vorba despre un obiect destul de mic ca să încapă în buzunarul blugilor.

— Sau în memoria lui.

— Cum adică?

— Poate că era o informaţie, o cifră, un nume, o adresă…

— Sau un telefon mobil? sugeră Sylvie.

— Annabelle n-avea mobil. Milita împotriva instalării antenelor telefonice, care sunt nocive.

— Ai remarcat vreun amănunt deosebit la tipul acela?

— A coborât şi a urcat opt etaje, fără să pară obosit.

După ce scăpă din aglomeraţia obişnuită a capitalei, Taillandier opri pe strada Lamarck.

— Răpitorii au luat-o pe Annabelle ca s-o facă să vorbească. A vorbit şi le-a dat cheile. E clar că lucrui pe care-l caută e greu de găsit. Individul se afla în apartament de peste trei sferturi de ceas când am sosit eu.

Văzându-se din nou acasă, Barish începu să dea din coadă.

— Ce vrei să faci cu javra?

---

8 Direcţia Generală a Securităţii Externe (n.tr.)

— O reconstituire.
— Cu un câine?
— A fost îngrozit. În loc să-şi apere stăpâna, a luat-o la fugă.
— Ce putea să-l înspăimânte în halul ăsta?
— Apa şi focul.
— Poftim?
— La adăpost, Barish era speriat de ploaia care cădea deasupra lui, de un neon care clipea şi de un contor electric suprasolicitat aflat în faţa cuştii lui. Pe 2 martie, la ora 21.45, câinele ăsta a văzut ceva de care îi aminteau elementele respective.
— Cum zici tu, tăcu Taillandier, care nu mai ştia ce să spună.
— Unde era musafirul când l-ai surprins?
— În cameră.
Nathan verifică fiecare cotlon, deşi le mai cercetase o dată. Nimic nu fusese furat. Nu se vedea nicio urmă nouă, niciun semn că cineva scotocise pe acolo.
— Ai putea să-mi faci rost de un baston electric? întrebă Nathan.
— Am să obţin unul, spuse Sylvie.
— Voi rămâne toată ziua aici, iar la ora 21.45 am să scot câinele.
— N-ai prefera să facem o plimbare prin pădure? sugeră Taillandier.

19

Din cerul negru începeau să curgă din nou stropi de ploaie când ajunseră la marginea pădurii de la Fontainebleau, în parcarea unde Nicole Balland îşi parcase maşina înainte de a-şi începe joggingul zilnic. Toată poliţia, jandarmeria, DST-ul[9] şi DSGE-ul erau acolo.
— Fir-ar să fie! îi scăpă lui Sylvie.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Nathan.
— Locotenent-colonelul Morin.
I-l prezentă pe bărbatul cu chipiu înalt care se apropia de ei.
— Dumneata mai lipseai! exclamă gradatul, adresându-i-se lui Sylvie.
— Cum staţi cu cercetările? întrebă Taillandier.
— Ploaia a şters urmele.

9 Direcţia de Supraveghere a Teritoriului (n.tr.)

— Ce distanţă are traseul?
— E o buclă de cinci kilometri.
— Putem arunca o privire?
— Veniţi cu mine, însă nu e nimic de văzut.

Porniră pe o cărare printre copaci până la o bifurcaţie care forma un nod pe traseu.

— Această parte a pădurii este puţin frecventată, mai ales pe o asemenea vreme, spuse ofiţerul. Agresorii au putut acţiona nestingheriţi.

— Victima făcea jogging deşi ploua? se miră Sylvie, care-i traducea răspunsurile lui Nathan.

— După spusele soţului ei, alerga în fiecare zi, fie că ploua, fie că ningea sau viscolea.

— A fost văzută de vreun martor?
— De unde martor? Nu era nici măcar o pisică pe aici.
— În ce direcţie alerga?

Morin arătă cu chipiul poteca din dreapta. Nathan o trimise pe Sylvie să afle greutatea victimei de la soţ, un bărbat slab şi cu chip sever.

— Cincizeci şi două de kilograme, zise ea când se întoarse.

Apoi îl întrebă pe Morin dacă putea să cerceteze şi ea locul.

— Iar începi cu tâmpeniile acelea de profiluri?
— În lipsă de altceva mai bun…
— Aici nu eşti în America.
— Informaţie cât se poate de folositoare.
— Îţi dai seama cu cine vorbeşti?
— Asta mi-e meseria.
— Care?
— Să discut cu oameni arţăgoşi.

Pentru prima dată, Sylvie ieşise din limitele ierarhice în care trebuia să se încadreze, dar realiză prea târziu acest lucru. Taillandier îi veni în ajutor, în timp ce Nathan urma deja traseul lui Nicole Balland.

— Hei! Tu de-acolo, unde te duci? mugi Morin.

Nathan ignoră interpelarea formulată într-o limbă pe care n-o înţelegea şi porni pe cărarea din dreapta, cu simţurile la pândă.

Am lăsat maşina la liziera pădurii. Plouă. Ploaia şterge urmele şi-i îndepărtează pe martori. Nu e nimeni în afară de ea şi de mine. Fuge. Mă voi intersecta cu ea. Voi aştepta să treacă de cinci borne. O să fie

obosită, udă, mai puţin sprintenă. Nu va trebui decât s-o iau şi să o duc până la maşină. Se apropie. Mă prefac că alerg. Ajunge în dreptul meu. Am s-o lovesc în cap. O voi prinde în braţe. Nu va rămâne nicio urmă de căzătură. Cincizeci şi două de kilograme de cărat vreo două sute de metri, nu-i mare lucru pentru mine.

Nathan examină solul. Nu găsi amprente sau crengi rupte.

— Ei? îl întrebă Sylvie, ajungându-l din urmă.

— Ploaia şi-a jucat perfect rolul.

— Precis că răpitorii cunoşteau obiceiurile victimei.

— Niciun indiciu nu ne permite să afirmăm cu certitudine că a fost o răpire.

— Care este punctul tău de vedere?

— Trebuie ca acest loc să fie cercetat de experţii din poliţie.

— Locul ăsta are ceva deosebit?

— Care e profilul lui Nicole Galland?

— Patruzeci şi unu de ani, fizic obişnuit, diplomă în turism, căsătorită.

Evidenţiind punctele în care Nicole se deosebea de Annabelle şi de Galan, Sylvie îi răspunsese exact ce voia să ştie.

— Stilul de viaţă?

— Lipsit de griji materiale. Viaţă socială încărcată. Era membră a unui club de tenis, făcea sport, nu avea serviciu.

— Factori personali?

— Adică, dacă era o victimă de mare risc?

— Era introvertită, pasivă, impulsivă, anxioasă?

— O să verific.

— Dispariţia asta nu seamănă cu celelalte două.

— Totuşi, Nicole are o legătură cu un înalt funcţionar de la DGSE.

— Un spion nu înseamnă acelaşi lucru cu un şef de stat.

— Ploaia este un alt punct comun.

— Plouă necontenit de câteva săptămâni.

— Mai pot cita şi alte puncte comune: modul subit al dispariţiei, faptul că nimeni nu i-a văzut pe răpitori, lipsa oricăror dovezi.

— Aseară a fost şi furtună?

— Cauţi focul?

— Apa o avem deja.

Sylvie obţinu informaţiile necesare de la anchetatori, evitându-l pe Morin, şi-i sugeră lui Taillandier să examineze acea parte a traseului care-i reţinuse atenţia lui Nathan.

— După cum spun ei, n-a fost furtună, zise ea.

— Adevăratul punct comun al celor trei dispariţii este acela că nu se ştie dacă au fost voluntare sau nu.

— Nathan.

— Ce este?

— Nu progresăm deloc.

20

Strada Lamarck, ora 22.30. Aşteptaseră începerea ploii, ca să reconstituie condiţiile din noaptea de 2 martie. Sub masa joasă din salon, Barish aştepta să fie scos ca să se poată uşura. Când primele picături de ploaie începură să bată în geam, Nathan ieşi cu câinele pe palier, îl legă în holul de la intrare, urcă la etajul opt cu liftul, apoi coborî din nou pe scări.

Sylvie o chemă prin interfon pe Annabelle. Barish lătră. Nathan îndreptă un baston electric spre animal, care începu să zgreapţăne uşa de parcă ar fi vrut să treacă prin ea. Nathan chemă liftul. Începând din clipa aceea, trebuia să gândească repede. Atâta cât dura până ca liftul să coboare cele opt etaje.

Pe 2 mai, la ora 21.45, Annabelle se afla în acest loc.

Mă strigă prin interfon şi nu răspund. Câinele meu latră şi nu-l fac să tacă. Sunt reţinută împotriva voinţei mele. Bertrand iese din lift cu lesa în mână. Nu mă vede. Unde mă aflu? În ghena cu pubele. Bertrand iese din clădire. Barish fuge. Au trecut zece minute.

Bertrand se întoarce, o cheamă pe portăreasă, se uită în ghenă. Nu mă găseşte pentru că am fost mutată de acolo… în lift. Urcă pe scări până la opt, se întâlneşte cu un vecin care n-a văzut nimic. Afară, un complice semnalează că nu mai e nimeni nici la ferestre, nici pe stradă. Drumul e liber.

— Ce-i cu gălăgia asta? întrebă portăreasa, ieşind în pragul lojii ei.

— Annabelle!… Annabelle!… strigă Sylvie în interfon.

— V-a trezit zgomotul? o întrebă Nathan în spaniolă, după ce încercase, fără succes, să-i vorbească în engleză.

Femeia stăpânea limba lui Cervantes.

— Ar fi trebuit să fiu surdă ca să nu-l aud!

— Şi totuşi în seara când a dispărut Annabelle nu l-aţi auzit.

— Era altă zi a săptămânii şi altă oră. Mă uitam la televizor, era serialul *Poliţia judiciară.*

— Annabelle!... Annabelle!...

Nathan îi spuse lui Sylvie că putea înceta. Reconstituirea se terminase.

— Bertrand Gaudrand a aruncat vreo privire în cabina ascensorului înainte de a urca pe scări? o întrebă pe portăreasă.

— Nu, dar m-am uitat eu.

— De ce?

— Era singurul loc unde nu verificase. Cabina era goală.

Vorbele portăresei îi făcuseră praf teoria. Nathan ieşi. Sylvie îl ajunse din urmă prin ploaie.

— Annabelle a fost răpită, spuse el.

— Cum se explică faptul că nimeni n-a văzut nimic?

— Am reuşit să-mi explic tot ce s-a petrecut până la întoarcerea lui Bertrand în clădire. Din acel moment, nu înţeleg cum a fost posibil ca Annabelle şi răpitorii ei să devină invizibili.

— Ca şi cum Annabelle nici n-ar fi existat vreodată.

21

Opelul închiriat rula pe drumul naţional 202, de-a lungul malului Varului. Sylvie traversă fluviul pe podul Charles-Albert, o luă spre Gilette şi Roquestéron, apoi pe şoseaua 10, care şerpuia până la Aiglun. Lângă ea, Nathan se bucura de peisajul sălbatic. Masivele prealpine spărgeau, pe alocuri, cu crestele lor de calcar blana verde a pădurilor. Civilizaţia încă nu pătrunsese în acest loc, situat la doar 70 de kilometri de Nisa şi de litoralul ei atât de vestit. Loturi de pământ cultivate arătau prezenţa discretă a omului. Un banal vehicul de poliţie parcat la umbra unui stejar, care sărea în ochi de parcă era un incendiu de pădure, le dovedi că ajunseseră la destinaţie.

— Vă observă de la distanţă oricine, spuse Sylvie.

— Şi noi v-am văzut încă de acum zece minute, replică unul dintre poliţişti.

— Sunteţi primii oameni pe care i-am întâlnit astăzi, adăugă colegul lui.

Sylvie porni pe o cărare unde nu se putea intra cu maşina, care

ducea spre o culme unde se afla o fermă mare, alcătuită din mai multe clădiri înălţate în jurul unei curţi interioare. Aici locuiau părinţii lui Annabelle Domange şi comunitatea lor. Un individ slab ca un manechin de-al lui Calvin Klein şi sumar îmbrăcat de parcă era Jim Morrison la finalul unui concert le deschise poarta.

— Pace şi iubire, prieteni!

— Am dori să vorbim cu Cléa şi Martin Domange, zise Sylvie.

— Cine sunteţi?

— Nişte prieteni.

— Nişte prieteni?

— Întocmai.

— Ce fel de prieteni?

— Din aceia care sunt îngrijoraţi de dispariţia fiicei lor. Individul cu înfăţişare de *baba cool*[10], pe nume Kurt, se înclină. În curte, câţiva instrumentişti cântau *California Dreaming în* faţa câtorva ascultători care fumau canabis. Trecură de acest mini-Woodstock şi ajunseră într-un hol elegant, unde Kurt îi rugă să aştepte. Podeaua acoperită cu plăci din teracotă, mobilier stil, grinzi aparente, pereţi din piatră, împodobiţi cu fotografii ale celor care obţinuseră Premiul Nobel pentru Pace şi ale laureaţilor trofeului Hot d'Or[11]. Ciudată combinaţie! Dalai-Lama era încadrat de Dolly Golden şi Clara Morgane.

— Hot d'Or? se miră Nathan, citind inscripţiile.

— Oscarul filmelor pornografice.

— Puteţi veni.

Kurt apăruse în deschizătura unei uşi uriaşe, prin care ar fi putut trece şi un elefant. Sylvie şi Nathan pătrunseră într-un salon în care pluteau arome de tămâie, cireşe şi marijuana. Martin Domange îşi dezlipi buzele de pe muştiucul narghilelei din care trăgea şi-i pofti să se aşeze pe nişte taburete din scai. Purta o *djellaba*[12] şi espadrile. Decorul din încăpere era un omagiu adus sincretismului: avea ambianţa asiatică a unui local pentru fumătorii de opiu, seninătatea unui templu hindus, luxul unui palat arab, tehnologia de ultimă oră a

---

10 Poreclă atribuită celor care, în anii '70, adoptau modul de viaţă şi ideologia pacifistă şi ecologistă a mişcării hippie. (n.tr.)

11 Trofeu acordat filmelor de categorie X (n.tr.)

12 Veşmânt lung, cu glugă, purtat în Africa de Nord (n.tr.)

unei firme din Silicon Valley. Sylvie se scuză că aducea veşti proaste şi expuse ipoteza probabilă a unei răpiri. Îl puse în valoare pe Nathan, spunând că fusese căutat până la celălalt capăt al lumii ca să urnească din loc ancheta aceasta dificilă. După această introducere, îl rugă pe Domange să discute cu ei în engleză.

— Nu prea ţin legătura cu fiica mea; cu toate acestea, ea este cea mai importantă din viaţa mea, preciză el din capul locului.

— Spuneţi asta din cauza legăturii de sânge? întrebă Nathan.

— Ce insinuezi?

— O iubiţi pe Annabelle pentru că vă e fiică sau e fiica dumneavoastră pentru că o iubiţi?

— Domnule Love, nu căuta nod în papură! Dumneata, care porţi cel mai frumos nume din lume, află că iubirea se află în fiecare dintre noi.

— Sunteţi credincios?

— Cred în dragoste. Aceasta este credinţa în jurul căreia ne-am creat comunitatea. Pare ceva simplu şi naiv, însă iubirea are la fel de multe faţete ca un diamant. De exemplu, ceea ce dumneata numeşti legătură de sânge se datorează unui hormon numit ocitocină, care acţionează asupra acelei părţi din creier ce ne face să recunoaştem chipurile. Are un rol esenţial în relaţiile de familie.

— Şi incită la infidelitate.

— Relaţiile dintre mine şi soţia mea sunt caracterizate printr-o complicitate care durează de 25 de ani, o neştirbită tandreţe fizică, un confort emoţional şi o prezenţă permanentă a unuia alături de celălalt. Ocitocină este un antistres puternic, cu efect stimulator asupra sistemului imunitar. Soţia şi fiica mea sunt cele care-mi asigură confortul psihic.

— Nu păreţi afectat de dispariţia lui Annabelle.

— Mă aflu sub efectul unei substanţe euforizante care-mi activează aceiaşi neurotransmiţători.

— De cât timp nu v-aţi mai văzut fiica?

— De câţiva ani.

— Ce v-a împiedicat să o vedeţi?

— Annabelle nu vrea să-i pătăm CV-ul imaculat. Statul francez a manifestat întotdeauna o intoleranţă profundă faţă de comunităţi ca a noastră. Suntem incompatibili cu ambiţiile ei.

— Urma să plece în Sud luna viitoare.

— Nu ca să ne vadă pe noi.

— Răpitorii încă n-au încercat să vă contacteze? întrebă Sylvie.

— Avem telefon, cutie de scrisori, un site pe internet şi doi poliţai la intrarea pe proprietate. Cred că, dacă oamenii aceia ar fi vrut să ia legătura cu noi, le-ar fi fost foarte uşor s-o facă.

— Şi care sunt celelalte faţete ale iubirii? întrebă Nathan.

— Noi practicăm iubirea în cele trei forme principale ale ei: sexuală, sentimentală şi familială, care se datorează unor factori neurobiologici specifici, moşteniţi în urma evoluţiei. Dorinţa sexuală e acţionată de producerea testosteronului, pasiunea amoroasă – de dopamină, iar ataşamentul – de ocitocină. Natura a elaborat aceste reacţii chimice ca să asigure reproducerea speciei, să producă plăcere şi să permită traiul armonios al partenerilor. Societatea noastră dominată de religie ne-a învăţat că aceste trei exprimări ale dragostei trebuie considerate nişte faze cronologice: întâi te îndrăgosteşti, apoi procreezi, după care îţi creşti copiii. Noi am suprimat aceste îngrădiri şi practicăm iubirea în mod liber.

— Iubirea îl face pe om dependent, vulnerabil, orb, gelos, instabil. Duce la suferinţă.

— Această concepţie budistă a suprimării durerii prin suprimarea plăcerii este la fel cu cea care constă în refuzul de a asimila cunoştinţe pentru a rămâne un cretin fericit. Dragostea fără interdicţii ne răsplăteşte, ne face să devenim creativi, generoşi, tandri, curioşi, plini de viaţă. Aici, aproape că atingem divinul, domnule Love! Fericirea supremă. Îţi imaginezi cum ar arăta lumea dacă întreaga omenire ar gândi ca noi?

— Vă credeţi un Iisus libertin?

— Nu te mai referi la religii, care nu reflectă decât imagini deformate ale realităţii. Iisus n-a procedat bine, nu poţi îmbunătăţi lumea recurgând la masochism şi misticism.

— Ce trebuie să facă cineva ca să devină un adept?

— Pentru a intra în comunitatea noastră, care nu a stabilit nicio regulă, e necesar să nu-ţi impui nici ţie însuţi vreuna. Să ai voinţa de a-ţi suprima egoul, să-ţi înlături certitudinile, să repui în discuţie tot ceea ce ţi s-a vârât în cap încă din copilărie. Trebuie să zdrobeşti piedicile care stau în calea liberului-arbitru şi să deschizi ochii asupra adevăratei noastre naturi.

Discursul era impecabil, fără niciun cusur.

— Aduce cu doctrina zen, spuse Nathan, care căuta o fisură.

— Zenul nu crede în nimic. Noi credem în iubire. Dacă n-aţi fi

ocupaţi cu anchetarea dispariţiei lui Annabelle, v-aş invita să rămâneţi cu noi câteva zile, ca să puteţi constata personal cum stau lucrurile.

— Reţin invitaţia. Putem să ne uităm puţin pe aici?

— Asta n-o va aduce înapoi pe fiica mea, dar, dacă ţi se pare că o percheziţie ar folosi la ceva, n-am nimic de ascuns. Soţia mea vă va conduce. O s-o găsiţi în camera de alături.

În încăperea respectivă, tapisată cu catifele roşii, luminată de oglinzi şi cu mochetă de un purpuriu bătând în violet, se practica amorul pe bază de plăcere pe pernele aruncate direct pe podea. Un Apollo îi invită să li se alăture. Sylvie îi spuse că o căutau pe Cléa Domange. Efebul arătă spre o femeie care în momentul acela avea anumite orificii ocupate.

— O s-o aşteptăm în curte, spuse Sylvie.

— Văd că nu prea eşti în largul tău, observă Nathan, după ce ieşiră.

— Iar tu pari să găseşti normal ceea ce se întâmplă aici.

— Normalitatea nu e incitantă.

Sylvie se întrebă ce gândea el. Un om fără ego era greu de încolţit. În apropiere, un chitarist zdrăngănea o melodie de-a lui Ario Guthrie, mormăind *I'll be gone five hundred miles when the day is done*. Ceva mai încolo, un bătrân executa, în toate sensurile cuvântului, figuri de *tai chi chuan*. Alţii citeau, fumau, pictau, aduceau zarzavaturi din grădina de legume…

— Aţi aflat ceva în legătură cu fiica mea?

Cléa Domange se apropiase de ei, îmbrăcată într-un veşmânt lung, alb.

— Am discutat cu soţul dumitale, spuse Sylvie.

— Ştiu, mi-a spus deja. Ce înseamnă povestea cu percheziţia?

— Am putea vorbi în engleză, doamnă? Colegul meu nu cunoaşte limba franceză.

Sylvie prefera să-l lase pe Nathan să răspundă.

— Încerc să întocmesc profilul lui Annabelle, zise Love. Cu cât va fi mai precis, cu atât cresc şansele să aflăm unde e.

— Annabelle nu vine niciodată pe aici. Nu veţi afla nimic despre ea cercetând locul acesta.

— Avea de gând să vă facă o vizită luna viitoare.

— M-ar mira.

— Îşi rezervase un bilet de tren pentru Cagnes-sur-Mer.

— Cagnes e departe de Aiglun.

— Deci n-aveaţi intenţia să vă vedeţi cu ea?
— Annabelle are darul de-a deveni invizibilă.
— Într-adevăr.
— Vreţi să vă conduc?
— Colega mea s-a cam blocat. Mă va aştepta în maşină…

Sylvie îi aruncă o privire crâncenă şi se întoarse fără să comenteze la Opel. Fu cât pe-aci să demareze şi să-l lase pe Nathan acolo. Se răzgândi însă repede, spunându-şi că, după ce se dusese să-l aducă de la antipozi, nu era să-l lase baltă în împrejurimile Nisei. Îl sună pe Taillandier. În cazul dispariţiei lui Nicole Balland apăruseră date noi. Experţii poliţiei găsiseră la locul indicat de Love fire de păr şi fibre. Laboratorul analiza aceste dovezi, cu atât mai preţioase cu cât era pentru prima dată când aveau ceva ce putea fi studiat. Şi nu numai atât. Fuseseră descoperite, tot acolo, urme proaspete de paşi.

— Şi ştii ceva? făcu Taillandier la celălalt capăt al firului.
— Lasă ghicitorile!
— Urmele sunt lăsate de nişte adidaşi Nike. Mai precis, Shox.
— Aşa ceva purta şi individul pe care l-ai urmărit, nu?
— Exact. Şi s-a întors la locul faptei, aşa cum a făcut la Paris. Judecând după numărul urmelor, probabil că a străbătut zona în toate direcţiile.
— Răpitorii smulg victimelor mărturisiri care-i obligă să se întoarcă la locul respectiv, gândi cu glas tare Sylvie.
— În orice caz, între dispariţia din Montmartre şi cea de la Fontainebleau există o legătură. Specialistul tău a dat-o în bară.
— În sfârşit, începem să facem progrese, spuse Sylvie.
— Unde eşti acum?
— În plin *revival peace and love*. Mai mult *love* decât *peace,* de altfel.
— Sper că nu te-ai încurcat cu el!
— Eşti gelos?
— Doar un pic.
— Nu amesteca lucrurile, Christian!
— Crezi că băiatul ăsta e chiar aşa de grozav?
— Viitorul ne-o va arăta.
— Nu pari prea convinsă.
— Cred că ne pierdem vremea aici.
— Când pleci la Washington?
— Mâine.

Deschise radioul la ştiri. Europa se fisura, Commonwealth-ul constituit ca să păstreze pacea, trezea neîncrederea popoarelor şi devenea motiv de ceartă. Sylvie căută muzică, dădu peste *American Idiot,* al lui Greenday, şi găsi că nu e rău deloc. După o oră, se înfiinţă senin şi Nathan.

— Îmi poţi dezvălui şi mie concluziile la care ai ajuns? îl întrebă, pe un ton rece.

— Annabelle nu este fiica soţilor Domange.

22

Vasul Carla II *se îndrepta către Sardinia. Avea la bord bancheri, politicieni, oameni de afaceri. Vladimir invitase toată crema societăţii. Printre ei se afla un omuleţ care părea un robot, în privirea lui nu exista compasiune. Era însoţit de o femeie tânără, frumoasă, sclipitoare, pe nume Ivana. Influenţa pe care o avea asupra omuleţului m-a făcut să-mi dau seama de cea pe care o aveam eu asupra lui Vladimir. De când începusem să mă văd cu el, Vlad devenise mai bun.*

Abia cu un an şi jumătate mai târziu, la proces, am realizat cine erau de fapt cei aflaţi la bord…

— Mamă, cine e Pitagora?

Smulsă din povestirea ei de Léa, Carla se opri din scris. Conform regulii impuse de mama ei, fata i se adresase în franceză. Lunea şi marţea foloseau limba lui Molière. Miercurea şi joia, pe cea a lui Shakespeare. Vinerea, sâmbăta şi duminica era la ordinea zilei limba lui Dante. Léa avea să devină trilingvă, ca şi maică-sa.

— Pitagora era un filosof şi un matematician grec care a trăit în secolul al VI-lea î.Hr.

Pe vremuri, Carla nu i-ar fi putut răspunde la această întrebare. Dar de când nu mai avea alte ocupaţii se cultiva, se informa în toate domeniile, cu ajutorul unei enciclopedii pe care o luase cu ea.

— Înveţi teorema lui?

— $a^2+b^2=c^2$, răspunse cu mândrie Léa.

— Pitagora credea în puterea numărului care conduce universul.

O rază de soare îi poleia fetei părul şi făcea să sclipească pistruii din jurul ochilor ei mari. La cei 14 ani ai ei, dădea semne că va fi la fel de frumoasă cum fusese mama ei cu şaptesprezece ani în urmă.

Carla se întreba ce numere contribuiseră la o asemenea perfecţiune. Căută un răspuns dincolo de fereastra care dădea spre plajă, spre mare, spre orizont. Descoperi infinitul şi începu din nou să scrie:

...Am aflat că bancherii veneau din Monaco, Luxemburg şi Elveţia. Oamenii de afaceri erau «naşi» din Rusia, care încercau să-şi transfere banii în bănci europene. Ceilalţi erau politicieni francezi în căutare de fonduri pentru campaniile lor electorale şi agenţi FSB[13], spioni infiltraţi în mafie şi în serviciile secrete. Cât despre roboţel, era preşedintele Rusiei. Scopul croazierei organizate de Vladimir era să-i pună în legătură pe toţi aceşti oameni. Aşa se face că mafia rusă a dobândit tehnologia FSB, a ajuns să controleze 60% din economia, resursele naturale şi cele 3 000 de bănci din Rusia. Şi s-a infiltrat în lumea politică şi economică a Europei...

Carla nu aflase aceste informaţii din vreo enciclopedie, ci din documentele sustrase de la Vladimir Kotchenk.

23

În Boeingul 737 al companiei Delta Airlines care-i ducea spre Washington, Nathan îi vorbi lui Sylvie despre Annabelle: se comporta mai mult ca o discipolă decât ca o fiică rebelă, împărtăşea concepţia panteistă a cuplului Domange, practica amorul fără nicio reţinere. Era un produs al comunităţii în care se întorcea adesea în mod clandestin. Nathan îi mărturisi lui Sylvie că, în timp ce ea îl aştepta în maşină, se zbenguise împreună cu nişte adepţi care exersau o kama-sutra rafinată. Unul dintre ei se lăudase că o iniţiase pe o tânără „de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia“; nu rămăsese cu ei decât pentru scurt timp, dar îi vizita de două ori pe an ca să se perfecţioneze. Se numea Antana. Mai fuseseră iniţiate şi alte femei.

— Te-ai „zbenguit“ cu ei, zici?

— Dăruindu-te, afli mai multe lucruri.

— Aşadar, pe când eu stăteam ca proasta în maşină, tu luai parte la o orgie?

— Orice bărbat e foarte dispus să coopereze când e în pielea goală şi dă din fund.

— Nu cred.

13 Serviciul Federal de Securitate din Rusia (n.tr.)

— Comunitatea creată de cei doi Domange este un centru de formare.

— Ce formează, cururi?

— Într-un fel, da.

Sylvie se ferecă într-o muţenie care-i permise lui Nathan să se adâncească în citirea revistelor pe care le cumpărase din aeroport. Acestea evaluau situaţia pe plan mondial. În ultimul an fuseseră realizate nişte progrese. Preşedintele SUA înaintase Congresului spre ratificare Protocolul de la Kyoto şi îngheţase bugetul Apărării: suplimentarea prevăzută iniţial, de 40 de milioane de dolari, era folosită pentru a lupta contra foametei din lume; 250 dintre cei mai bogaţi oameni de pe glob se adunaseră, pentru prima dată, la Khartoum şi puseseră pe masă o mie de miliarde de dolari pentru eradicarea sărăciei. Israelul căzuse la înţelegere cu statul palestinian, iar India – cu Pakistanul. Până şi Coreea de Nord se arăta mai deschisă cu vecina din Sud. Dar aceste elanuri de generozitate şi toleranţă păreau să fi ajuns la limită. Bunele intenţii aveau tendinţa de a rămâne la stadiul de promisiuni. Europa se diviza, fiindcă nu avea o constituţie, Statele Unite ameninţau cu o intervenţie militară în Iran, iar Gabriel Still, cel mai bogat om de pe planetă, punea condiţii pentru generozitatea lui subită. Din partea Bisericii, cardinalul Dragotti, care fusese ales papă, declara: „Ne aflăm într-un moment foarte grav al istoriei; secularizarea radicală riscă să distrugă umanismul“.

— Afli lucruri noi? întrebă Sylvie.

— Semnificaţia profundă a lucrurilor nu apare niciodată imediat. Asta e problema presei. Trebuie să te distanţezi puţin.

— Trebuie să te distanţezi ca să pricepi că lumea se duce naibii?

— Lumea evoluează.

— Bombele nucleare, viruşii, încălzirea globală, poluarea, toate astea aduc mai degrabă a distrugere decât a evoluţie.

— Totuşi, chinezi vor mai rămâne.

— Ce-ai zis?

— Aşa spunea Mao când i se vorbea despre riscurile unei apocalipse nucleare.

— Îţi admir optimismul.

— Nu e vorba despre optimism.

— Dar despre ce?

— Despre cosmos. Omul nu este altceva decât un ansamblu de

particule legate de un mare întreg.

— N-o să ajungi prea departe cu un astfel de program.

— Aborigenii cred că Pământul trebuie stăpânit de mulţime, nu de un singur om. Astăzi, visul lor e sfărâmat. Dar sunt posibile alte visuri. Potrivit presei, în cursul anului trecut au avut loc nişte tentative demne de laudă.

— Dar asta n-a durat prea mult.

— Există unele lucruri care nu pot fi interzise: alcoolul, drogurile, prostituţia. Iar sărăcia, violenţa şi teroarea, cu atât mai puţin.

— Şi cum poţi trăi cu toate acestea?

— Aşa cum ai spus acum. Trăieşti cu ele. Te descurci. Le domesticeşti.

— Dacă lumea asta nu te înspăimântă, pentru ce fugi de ea?

— Nu fug decât de oameni.

— Dar nu-ţi lipsesc Socrate, Leonardo da Vinci, Shakespeare, Baudelaire, Wells?

— Cine, personajele acestea cu un ego exagerat? Omul este o gânganie care se crede mai importantă decât este de fapt.

— Deci lupta altermondializării este zadarnică?

— Există două tipuri de revoluţie care pot fi luate în considerare. Primul, cel al măsurilor extreme, urmăreşte să ne întoarcă din drum. Al doilea, cel al speranţei, vrea să transforme lumea într-un sat. Altermondialiştii tăi reprezintă prima tendinţă.

— Nu prea contribui la gândirea comună.

— Lumea e plină de adormiţi care ne învaţă cum să ne trezim.

— Cred că mă voi număra în curând şi eu printre ei. Legănată de vuietul surd al avionului, adormi imediat. Când se trezi, semnalele luminoase clipeau, invitându-i pe pasageri să-şi pună centurile de siguranţă. Boeingul ajunse pe pista Naţional Airport la ora prevăzută.

24

Ora 13.30. Constitution Avenue. În faţa National Gallery of Art, Sylvie discuta cu agentul federal James Mooses, cel care ancheta dispariţia lui Galan Ryler. Ceva mai departe, Sébastien Legrand aştepta să fie chemat pentru reconstituire. Nathan cercetă locul, apoi

se apropie de Mooses.

— De ce a luat Galan un taxi?

— Fiindcă ploua.

— Cum ploua?

Agentul luă un aer nedumerit. Sylvie îl chemă pe Sébastien. Nathan preciză:

— Nu s-a întrebat nimeni de ce s-a urcat fata într-un taxi ca să străbată 500 de metri?

— Era furtună, răspunse Sébastien. Pe Galan o înspăimânta gândul de a ieşi pe vremea aceea.

— Ca şi pe Annabelle, zise Nathan.

— Pe Nicole însă, nu, adăugă Sylvie.

— Două dintre victime se temeau de ploaie.

— Poate că e o coincidenţă, interveni Mooses. În anotimpul acesta, aversele nu lipsesc.

— Totul se leagă.

— Ce vrei să spui?

— Cei care pregătesc atât de minuţios o răpire nu scapă nimic din vedere, în special starea vremii.

— Oare Galan chiar a intrat în taxiul acela? întrebă Mooses.

— Oare martorul e demn de încredere? întrebă Nathan.

Privirile amândurora se aţintiră asupra francezului.

— În viaţa mea n-am vorbit mai serios, afirmă el.

Mooses îl luă de-o parte pe Nathan:

— N-a mai plecat din ţară după întâmplarea aceasta şi ne sâcâie în fiecare zi ca să fie la curent cu mersul anchetei. Cred că s-a îndrăgostit de Galan chiar înainte s-o cunoască.

— Norocul nostru.

Nathan îl întrebă pe Sébastien dacă-şi amintea de parfumul fetei.

— Se simţea în el o esenţă de iasomie.

— Să nu uiţi mirosul acesta.

Opri un taxi, şi Sylvie se urcă în el. Reconstituirea începuse.

— La Casa Albă, îi spuse Nathan şoferului.

— E chiar la capătul aleii.

— Ştim.

Nathan închise portiera în urma lui Sylvie, privi maşina angajându-se în trafic, apoi o luă la fugă după ea, însoţit de Sébastien. Ajunseră în dreptul taxiului. Sébastien deschise portiera. Sylvie coborî.

— Ce dracu’ faceţi? urlă şoferul.
— Nu mergem mai departe, zise Nathan.
— Vă bateţi joc de mine?
— O sută de dolari e bine?
Mooses se apropie de ei ca să-l plătească pe şofer şi să dirijeze traficul. Sébastien îşi sprijini mâinile de banchetă.
— Şi acum ce trebuie să mai fac?
— Ai simţit în clipa aceea parfumul lui Galan?
Mirosul este amănuntul care se fixează cel mai bine în memorie.
— Mirosea a iasomie.
— Ai mai simţit şi altceva?
Tânărul se concentră, sub privirile şoferului care nu înţelegea nimic, dar considera că suma primită merita deranjul.
— Mai era un miros de chimicale… de clor, parcă.
— Mulţumesc, spuse Nathan.
— Haide, Love, spune odată! îşi pierdu Mooses răbdarea.
— Sébastien n-a greşit taxiul.
— Cum poţi fi sigur de asta?
— Numai proştii au certitudini.
Agentul federal îşi reformulă întrebarea:
— Atunci, unde a dispărut miss Ryler?
— Sébastien ne-a spus ce a văzut, nu ce n-a văzut.
— Şi ce anume n-a văzut?
— Galan era încă în taxi.
— Unde?
— În faţa lui.
Aşteptară toţi, în mijlocul claxoanelor, să continue.
— Bancheta din spate a taxiului era rabatabilă şi se putea împărţi în două secţiuni – 1/3 – 2/3 –, ca şi la maşina asta. În felul acesta, pot fi transportate bagaje lungi şi incomode, fără să le pui pe maşină. În portbagaj, şoferul avea un complice care a înclinat partea de 2/3 ca să o poată da cu cloroform şi a tras-o lângă el. Cu ceva brutalitate şi antrenament, nu durează nici 10 secunde.
— De ce atâtea complicaţii?
— Nu-i nimic complicat. E nevoie doar de o maşină, de o victimă nu prea corpolentă şi de care nu-ţi pasă, aşa că o poţi lovi, şi de patru oameni. Un şofer, un agresor, un fals client, ca să justifici oprirea taxiului, şi un fals vizitator în muzeu, care semnalează ieşirea iminentă a victimei. Asta presupune o coordonare perfectă a

mişcărilor. O femeie dispare de parcă nici n-ar fi fost, chiar sub privirile unui martor neprevăzut.

— Dacă aceasta e versiunea corectă, înseamnă că nu vom găsi taxiul respectiv. Mai ales că domnul Legrand nu ne poate da semnalmentele exacte ale şoferului.

— Bineînţeles. El se uita la bancheta goală.

— Nu-mi amintesc decât că avea un aer de sud-american, mustaţă şi păr negru.

— Ceea ce înseamnă că putea să fie la fel de bine, chel, spân sau pakistanez.

— Şi ce accent avea?

— Greu de spus, mărturisi Sébastien. Nici al meu nu e prea grozav şi mi-ar fi greu să afirm dacă individul avea sau nu vreun accent.

Eliberară taxiul şi evacuară carosabilul.

— Răpitorii au pus la bătaie toate mijloacele de care dispuneau, fiindcă aveau un obiectiv precis, spuse Nathan. Tehnica lor este atât de bine pusă la punct încât martorii nu văd nimic, iar poliţia este dezorientată.

— Şi care ar fi acest obiectiv precis? întrebă Mooses.

— Să deruteze.

25

Trei elicoptere survolară iahtul de 120 de metri care staţiona între Sicilia şi Sardinia. *Moujik I* se balansă uşor când aparatele aterizară pe rând, apoi plecară, după ce lăsară la bord câte un oaspete şi bodyguarzii acestuia. Primul era chinez, cel de-al doilea, japonez, ultimul, columbian. Pătrunseră unul câte unul într-o sală vastă de şedinţe, poleită şi cu lemn preţios. La capătul mesei trona un bărbat de o frumuseţe slavă, sălbatică şi blondă, ţintuit într-un fotoliu cu rotile fumând trabuc. Se numea Vladimir Kotchenk şi era proprietarul luxosului iaht echipat cu un submarin în fundul calei. La dreapta lui şedea Vincezo Barrano – păr vopsit negru, ochelari de soare, faţă pătrată, costum Armani, pantofi Berluti. Spre deosebire de ceilalţi musafiri, Barrano încă era căutat de poliţie. Aşa că prefera să fie discret, adică să circule sub un nume fals, să sosească şi să plece înaintea tuturor celorlalţi. Profitase de faptul că venise primul ca să-

şi pună la punct afacerile cu Kotchenk. Mafia rusă şi cea italiană trebuia să se înţeleagă să-şi împartă în mod inteligent piaţa europeană. Ultimele probleme cu justiţia pe care le avusese Kotchenk, legate de un şir de crime din Alaska, întârziaseră aceste negocieri, fără a-i pune însă în pericol ascensiunea spre postul de lider suprem al mafiei ruse. La Moscova, conducătorul de la Kremlin urma să fie obligat, în scurt timp, să predea puterea politică. Prin urmare, drumul era liber, iar alianţa cu Cosa Nostra urma să consolideze puterea lui Kotchenk. În afară de asta, rusul îi ceruse lui Barrano o favoare personală: s-o găsească pe fosta lui iubită, Carla Braschi, care se ascundea în Sicilia. Era de ajuns să-i rostească numele ca să-l treacă toate sudorile.

— Dar ce are puicuţa asta de te aduce în asemenea hal? îl întrebă Barrano.

— În asemenea hal? Mi-a tras două gloanţe în genunchi şi m-a ţintuit în afurisita asta de maşinărie.

— Şi ea încă mai circulă?

— Un poliţist i-a făcut capul mare şi a convins-o să depună mărturie împotriva mea în ancheta unei crime. A trebuit să depun eforturi să mă apăr, fără să renunţ la afacerile mele. Am fost scos de sub acuzare, şi acum, când am preluat din nou frâiele, vreau să pun mâna pe ticăloasa asta. Am trimis nişte oameni pe insula ta, dar n-au găsit-o.

— Ce te face să crezi că femeia asta e în Sicilia?

— Blestemata ei de familie este siciliană. Are şi o fată. Adu-mi-le pe amândouă. După aceea, îmi poţi cere orice.

Fiecare loc din jurul mesei ovale dispunea de microfoane care transmiteau traducerea simultană a discuţiilor. Chinezul se instală pe scaunul cel mai îndepărtat de Kotchenk. Nu i se cunoştea alt nume în afară de *489* sau *Cap de dragon.* Îndesat, la vreo 50 de ani, într-un costum la două rânduri Yves Saint-Laurent fabricat în Franţa, chinezul era liderul celei mai puternice organizaţii criminale transnaţionale din lume, Cele Şapte Surori ale crimei. Apoi intră Kuamo Korumaku. Distins, cu haine de la Dior şi acoperit cu bijuterii de aur, se înclină şi se aşeză pe scaunul lui. José Sanchez, liderul columbian al cartelurilor sud-americane, luă loc la stânga lui Kotchenk. O mustaţă – probabil la fel de falsă ca şi numele lui –, un costum demodat, în dungi, şi o pereche de ochelari Ray Ban îi ascundeau vârsta. Obsesia lui de a se deghiza se datora mai mult

paranoiei decât vreunei ameninţări reale reprezentate de puţinii membri ai Congresului American care încă mai credeau că traficul de droguri putea fi stăvilit.

— Toată lumea este prezentă, aşadar, putem începe, zise Kotchenk.

Fiecare schiţă câte un gest de politeţe după ce auziră traducerea. Reuniunea semăna cu o adunare a Consiliului de Securitate al ONU, dar „stropită“ cu şampanie Dom Pérignon.

— Sper că aţi avut parte de o călătorie plăcută.

— Absolut împuţită, se plânse Sanchez. Eu a trebuit să fac cea mai lungă călătorie ca să ajung aici.

— Ba eu, scuză-mă, rectifică Korumaku.

— Nu contează, dat fiind că tu ai cerut această adunare extraordinară, care-mi dă peste cap planurile.

— Ce planuri?

— Laboratoarele noastre de cercetare şi dezvoltare au pus la punct o cocaină transgenică. Mai pură şi mai eficientă. Pregătesc lansarea produsului pe piaţă. Nu trebuie să dau greş dacă vreau ca operaţiunea să fie rentabilă.

— La 40 000 de dolari kilogramul, n-o să-ţi plângem de milă, spuse 489.

— E de patru ori mai mult decât preţul aurului, adăugă Barrano. N-ai câştiga atâta nici dacă ai cultiva lingouri de aur.

— Şi când vei începe să faci comerţ legal? întrebă Korumaku.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Taică-tău şi-a „reconvertit“ o parte dintre profituri în opere filantropice. Ai câştigat jumătate din Africa numai cu acţiunile umanitare ale fundaţiei tale.

— Renunţă la cocaină şi ocupă-te de altceva.

— La dracu’, nu pot crede că-mi spui aşa ceva! Cifra afacerilor cu cocaină o depăşeşte pe cea a industriei automobilelor! Te poţi descurca mai bine cu comerţul legal?

— De ce nu?

— Ne-am adunat aici ca să vorbim despre asta? se enervă columbianul.

— Am cerut să ne întâlnim pentru că avem o problemă.

Cu toţii, în afară de Sanchez, bănuiau despre ce problemă era vorba. Korumaku urmă:

— Trei dintre prietenii noştri din G 300 sunt în încurcătură. Din anturajul lor a fost răpită câte o persoană.

— Mai precis, iubitele lor, zise Kotchenk.

— Cum ne mai joacă pe degete pupezele astea! comentă Barrano, aruncându-i o privire rusului.

— Despre cine discutăm, de fapt? întrebă Sanchez.

— Despre preşedintele SUA şi despre directorii generali ai Mitsubishi şi LXVI.

— Răpiri pe trei continente?

— Ar putea fi vorba despre o organizaţie care încearcă să-i şantajeze pe membrii G 300. Trebuie să le găsim cât mai repede pe cele trei fete şi să-i eliminăm pe răpitori. V-am adus câte o copie a dosarelor întocmite de poliţia din Tokyo şi de FBI.

— Ce ne priveşte pe noi chestia asta? întrebă Sanchez.

— Cifra de afaceri a societăţilor noastre transnaţionale se ridică la aproximativ cinci sute de miliarde de dolari. Datorită celor din G 300. Dacă vrem ca aceste cifre să crească în continuare, trebuie să facem anumite servicii grupului.

— Pe scurt, zise Barrano, dacă vrei să-ţi continui cercetările asupra OGM-ului[14], găseşte-o pe puicuţa şefului de la Casa Albă.

26

Acordurile de pace din Orientul Apropiat nu fuseseră nicicând mai aproape de reuşită. Israelul se retrăsese din Fâşia Gaza. După ce-şi demonstrase forţa, statul evreu îşi arăta şi bunăvoinţa. Toleranţa este mai sinceră atunci când nu este dictată de slăbiciune. Teroriştii din Hamas care conduceau Palestina erau obligaţi să se aşeze la masa tratativelor dacă doreau să-şi păstreze puterea. În cadrul acestor discuţii, diplomaţia americană juca un rol de catalizator. Numele catalizatorului era Kathleen Morgensen. Prezentă pe toate fronturile, îşi depăşise iluştrii predecesori sporind legăturile diplomatice cu ţările de pe „Axa răului“, printre care se numărau Siria şi Iranul, şi contribuind la formarea unui guvern independent, eliberat de influenţa Hezbollah-ului şi a Damascului, în Liban. La 52 de ani, Kathleen Morgensen era mai cunoscută decât preşedintele Statelor Unite, mai mediatizată, mai bogată şi mai puternică. Întrunea toate calităţile, fusese aleasă „femeia anului“ de *The Time Magazine*, primise Premiul Nobel Pentru Pace şi apărea pe copertele revistelor

14 Organisme modificate genetic (n.tr.)

mai des decât orice vedetă de la Hollywood. Era căsătorită cu directorul general al General Motors şi avea doi băieţi care-şi făceau studiile la Yale. În viaţa ei existase un singur hop, dar unul foarte greu de trecut: moartea celui de-al treilea fiu, doborât de un cancer. Prezenţa ei la căpătâiul adolescentului fusese larg mediatizată. Kathleen crease www.ac, o fundaţie care lupta împotriva cancerului. Diplomata experimentată, cu un IQ impresionant, cu diplome prestigioase şi cu o putere imensă se arătase opiniei publice într-o altă ipostază, cea de mamă curajoasă şi, în acelaşi timp, de Maica Tereza. Făcea numai bine, atât în viaţa ei particulară, cât şi în cea profesională. Calea spre Casa Albă îi era deschisă. Nimeni şi nimic n-o putea opri din drum.

În afară de Serana.

Din apartamentul pe care-l ocupa la hotelul Sheraton din Tel-Aviv, Kathleen contempla oraşul în care de trei luni nu mai avuseseră loc atentate. Rumoarea de pe străzi nu mai era întreruptă de vuietul sirenelor. Oamenii îşi reluau cu plăcere plimbările, ieşeau la cumpărături, în vizite. Ea era cea care izbutise acest lucru. Uşa se deschise, iar Serana, asistenta ei, intră în apartament şi puse pe comodă un dosar gros.

— Primele amendamente au fost parafate. Întâlnirea de mâine de la Cairo se anunţă sub cele mai bune auspicii, spuse ea.

— Ne aflăm la o răscruce a istoriei.

— Mulţumită ţie.

Kathleen îşi mută privirea de la fereastra blindată spre bustiera asistentei sale. Părerile dinozaurilor din partid în legătură cu angajarea fetei de 25 de ani, de parcă era o Miss Univers, pe post de mâna ei dreaptă fuseseră împărţite. Kathleen o întâlnise la fundaţia pe care o înfiinţase şi se îndrăgostise pe loc de ea. O întreagă parte a naturii ei profunde i se dezvăluise, aşa cum alţii au revelaţia credinţei. Fascinată de Serana, o propulsase la conducerea www.ac înainte chiar de a o include în echipa ei.

Kathleen se aşează pe divan şi-şi desfăcu părul strâns într-un coc sever. Serana îi masă umerii, stârnindu-i un ţipăt de durere.

— Am strivit un nod, zise fata pe un ton de reproş.

— Ştiu, trebuie să am grijă de nivelul adrenalinei mele. Recunoaşte că nu ne aflăm în condiţii ideale.

— Ba n-au fost niciodată mai ideale decât acum.

— Mulţi oameni, chiar din ţara noastră, sunt împotriva acestor

acorduri.

Kathleen se lăsă pe spate, cu ceafa relaxată. Serana îi descheie nasturii bluzei din mătase lucioasă, apoi sutienul, şi-şi trecu degetul peste urma lăsată în piele de elastic. Degetele ei poposiră, mai delicate decât mătasea, pe sânii celei mai puternice femei din lume. Îi muşcă uşor lobul urechii şi-şi plimbă buzele pe obrazul ei, apoi îi căută gura. Limbile li se atinseră, se explorară reciproc, în timp ce mâinile acţionau febril, eliberându-le trupurile de haine. Simfonie catifelată de foşnete, atingeri, fremătări. Aplecându-se mult peste spătar, Serana se întinse, rulând până la podea ciorapii lui Kathleen. Cambrată, cu braţele ridicate, secretara de stat smulse fusta şi chiloţii asistentei. Între ele nu se mai afla decât spătarul canapelei. Serana păşi peste el şi se lungi peste Kathleen, fiecare având capul în dreptul pântecelui celeilalte. Poziţia lor preferată. Atingerea epidermelor le înflăcăra trupurile agitate de accelerarea bătăilor inimii şi inundate de valuri de secreţii. De afară se auzi o sirenă străbătând centrul oraşului, parcă pentru a le aminti că pacea era încă precară. Îmbătată de mirosul Seranei, Kathleen se adăpa la izvorul plăcerii, bucurându-se de clipa aceea. Iubita şi blânda ei Serana, partenera fidelă a infidelităţii sale, era singurul obstacol între ea şi Casa Albă. Dar pentru nimic în lume, nici măcar pentru postul de preşedinte, nu va renunţa la ea.

27

Sylvie, Nathan şi James aleseseră o masă liniştită într-un colţ retras al unui restaurant de pe M Street, în cartierul Georgetown. „Aici au cele mai bune fripturi din zonă“, îi asigură agentul federal. Cuceritor şi competent, Mooses îşi păstrase, în pofida celor 16 ani de când lucra în FBI, ceva din idealism, şi era fascinat de Nathan.

— Ce-ţi place la viaţa de schimnic?

— Golul ei.

James întoarse capul spre locul de unde se auzeau primele note din *Try a little tenderness,* apoi bău o gură de Michelob, alegându-se cu o mustaţă de spumă care-l îmbătrâni cu câţiva ani.

— Pe mine mă deprimă golul. Prefer plinul.

— Nu e decât o aparenţă.

— Pentru tine nu există nimic important?

— Faptul că lucrurile sunt ireale nu înseamnă că nu au importanţă, ci doar că te poţi folosi de ele.

— Mai precis?

— Conştientizarea vidului ne eliberează de alienarea colectivă. Poate duce la retragerea din lume, dar serveşte şi la schimbarea lucrurilor. Golul nu este o perspectivă, ci originea tuturor perspectivelor.

— Este deci o metodă, spuse Mooses, care pierduse şirul.

— Iluzia este fondul nostru. Oamenii apelează la noi pentru că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Chelneriţa le aduse mâncarea. James se năpusti asupra fripturii de parcă ar fi avut de-a face cu un suspect. În cele câteva minute care trecuseră, Nathan aflase că lui James îi plăceau berea, oamenii, blues-ul şi carnea.

— Te-ai uitat cumva la discurile lui Galan?

— Era pasionată de blues, zise James. Am găsit la ea nişte discuri vechi cu Sam Cooke.

— Ce înseamnă pentru tine muzica asta?

— E originea tuturor celorlalte: rhytm'n blues, rock'n roll, soul, pop, rap…

— Voiam să întreb, de fapt, ce exprimă blues-ul?

— Frumuseţea cotidianului, ardoarea, viaţa. Spre deosebire de rock, care instigă la revoltă, sau de rap, care incită la ură. Dar de ce întrebi? Nu obişnuieşti să asculţi muzică?

— Ba da, pe cea a naturii.

— Cred că te plictiseai îngrozitor pe insula aia.

— Luase cu el *Antologia bancurilor belgiene,* spuse Sylvie, care se săturase să facă figuraţie.

James îi aruncă, în sfârşit, o privire. Ea profită de ocazie:

— Ştii de ce au homosexualii belgieni cârcei la gât?

— Nu.

— Fiindcă se sărută pe gură în timp ce fac sex.

Mooses îi zâmbi şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra farfuriei.

— Nimic din toate astea nu se compară cu un biftec bun!

— Ce se ascunde dincolo de un biftec? întrebă Nathan.

— Poftim?

— Înainte de a ajunge în farfuria ta a existat procreaţia artificială, inocularea de hormoni şi antibiotice, transport concentraţionar spre

abator, măcel, tranşare, conservare prin congelare, stocare, alt transport, recongelare, gătire. Peste câteva ore, va ajunge în tonele de apă din canalizare care sunt deversate în mare.

— Interpretat din acest punct de vedere, nu pare prea apetisant.

— Îţi propun alt punct de vedere. Soţia mea m-a dus la un trib din Borneo. Tribul Punan. Sunt nomazi care trăiesc în armonie cu natura. Nu iau decât strictul necesar, nu cultivă pământul, sunt culegători şi vânători. Vânătorul îşi ucide prada cu o sarbacană şi o săgeată otrăvită, îşi împleteşte pe loc un coş din liane şi frunze şi se întoarce acasă cu hrana. Celelalte lucruri de care au nevoie şi le procură prin troc. Au un singur zeu, cel al pădurii.

— Nu putem trăi ca ei, am progresat prea mult.

— Ne-am pierdut reflexele, instinctele, natura noastră esenţială. Sunt îngropate adânc în noi şi uitate, aşa că am ajuns să ne speriem la vederea unei păduri sau a unui animal. Spiritul originar este ceea ce încerc să regăsesc în perioadele când mă izolez.

— Până atunci însă avem de regăsit trei femei, spuse Sylvie.

— Metoda este aceeaşi. Imaginează-ţi tot ce se află în spatele aparenţelor. Exploatează irealitatea şi te vei apropia de adevăr.

— Până acum te-ai descurcat grozav, zise James. Ai văzut ce se ascundea dincolo de bancheta taxiului.

— Dar dincolo de taxi, ce se află? întrebă Sylvie.

— Încă nu m-am distanţat suficient.

— Intuieşti, totuşi, ceva.

— Prezenţa unor martori supărători i-a obligat pe răpitori să folosească un plan B, la fel de bine pus la punct ca şi planul A.

— Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, înseamnă că au avut loc şi alte răpiri, zise Mooses. Nişte planuri A care au trecut complet neobservate..

— Şi vor mai urma şi altele.

Telefonul lui Sylvie începu să sune. La celălalt capăt al firului era colegul ei de la Interpol, care tocmai confirmă ultima frază rostită de Nathan.

28

Două zile mai târziu – inclusiv 14 ore diferenţă de fus orar şi 17

ore de zbor – Sylvie şi Nathan aterizară la Tokyo, un adevărat furnicar situat între mare şi munte, unde mulţimea mişună printre neoane aşezate pretutindeni şi ziduri de beton cu protecţie antiseismică. Cea mai mare metropolă din lume, cea mai scumpă, cele mai scăzute niveluri ale natalităţii şi ale criminalităţii, cea mai mare speranţă de viaţă. Dincolo de aceste recorduri mondiale şi într-o îngrămădire de autostrăzi, căi ferate şi mari magazine, „capitala estică“ include o serie de sate şi oaze de linişte, un mozaic de cartiere heteroclite şi colorate. Lui Nathan îi plăcea acest oraş care gravita în jurul unui palat imperial indiferent, interzis, nevăzut, un vid central simbolizând doctrina zen.

În Narita-Express, care lega aeroportul de oraş, îşi dădu seama că se scurseseră patru ani de când nu mai fusese în ţara mamei sale. Venea, pe vremuri, împreună cu Melany ca să admire soarele răsărind deasupra unui templu zen, să vadă ansul dragonului de aur, să se delecteze cu *yakitori*[15] şi *sashimi*[16], să ia parte la sărbătoarea florilor, să asiste la înfruntările luptătorilor sumo, la procesiunile templelor ambulante, la dansurile gheişelor, la parada samurailor. De data aceasta, sosea împreună cu o expertă în profiluri, din cauză că o tânără dispăruse în condiţii misterioase. Oare cazul ei avea legătură cu răpirea lui Galan, a lui Annabelle şi a lui Nicole? Fondurile alocate de francezi şi americani îi permiteau că exploreze această variantă?

— Ai rude aici? întrebă Sylvie.

— Când a hotărât să se stabilească în Arizona ca să trăiască alături de tatăl meu, mama şi-a lăsat aici părinţii, un frate şi o soră.

— O japoneză printre indieni navajo, ce şoc cultural!

— O combinaţie excelentă! Priveşte rezultatul.

Era pentru prima dată când îl vedea glumind. Un pas către socializare. Către al treilea nivel al piramidei lui Maslow.

Coborâră la Ginza şi merseră pe jos până la postul de poliţie. Căpitanul Yukiko Sanako îi întâmpină vorbind în limba sa maternă. Sylvie se mulţumi cu traducerea sumară a lui Nathan: „Mergem în sala de control a reţelei de supraveghere a oraşului“.

Sanako le arătă un aparat video, iar Nathan comentă:

— Tokyo dispune de un sistem de supraveghere dezvoltat, mai ales

---

15 Yakitori – pui la frigare, pe cărbuni (n.tr.)

16 Sashimi – sushi preparat din peşte sărat (n.tr.)

în acest cartier, fapt care le pune probleme asociaţiilor pentru apărarea drepturilor omului, însă ne uşurează munca.

Pe ecran se distingea faţada unei galerii de artă. O femeie tânără şi elegantă deschise uşa şi intră. Afară ploua.

— Suyani Kamatsu a intrat în galeria Tsubaki la ora 10.30. Acolo erau expuse tablouri ale unor tineri pictori japonezi. A stat vreo jumătate de oră şi a cumpărat o pânză care a costat 750 000 de yeni.

Nathan traduse şi converti pentru Sylvie suma în moneda americană: 6 000 de dolari.

— Îşi poate permite, spuse Yukiko. E director de marketing la Mitsubishi. Postul e important, iar salariul – pe măsură. Ea a organizat pavilionul firmei la expoziţia internaţională de la Aichi.

— La 24 de ani?

— Diplome prestigioase, relaţii sus-puse.

— Ce fel de relaţii?

Gândul lui Nathan zbură imediat la prim-ministrul Japoniei.

— E o simplă deducţie. Având în vedere vârsta şi sexul ei, nu putea avea acces la acest post numai datorită CV-ului.

— Are familie? Prieteni?

— Părinţii ei deţin un *toruko*[17] în cartierul Yoshiwara. Vecinii şi colegii nu ştiu de vreun iubit sau prieten de-al lor.

Poliţistul derulă rapid imaginile până la ieşirea lui Suyani din galerie.

— Informatica ne permite să identificăm o anumită persoană din mulţime. Combinând supravegherea video cu tehnicile de recunoaştere facială, putem repera pe cineva dacă îi înregistrăm în prealabil fotografia. Aşa am procedat şi cu Suyani. Uite, aceea e ea.

Căpitanul puse degetul pe una dintre siluetele dintr-o mare de umbrele. Suyani cotea pe o străduţă îngustă. Era urmărită de o motocicletă.

— Am crezut la început că motocicliştii erau implicaţi în dispariţia ei.

— Erau mai mulţi?

— O să vedeţi. Mai era unul la celălalt capăt al străzii.

Butonă pe tastatura altui computer, făcând să apară o imagine din alt unghi.

— Avem aici imaginile înregistrate de două camere aşezate la fiecare capăt al străduţei. Cea din dreapta o arată pe Suyani intrând

17 Baie turcească (n.a.)

pe alee, urmărită de un motociclist. Pe cea din stânga se vede o altă motocicletă, care se pregăteşte să-i taie calea. Uitaţi-vă cu atenţie la ecranul din stânga: cei doi motociclişti ies împreună. Suyani însă nu mai apare. Cu toate acestea, nu există nicio altă ieşire.

— Dar de ce a intrat în capcana asta?

— E o scurtătură spre staţia de metrou. Ploua şi a vrut să ajungă cât mai repede.

— Lui Suyani nu-i place ploaia.

— Poftim?

— I-aţi interogat pe motociclişti?

— În cartierul Shinjuku au ieşit din raza camerelor.

— Prin urmare, asta e tot ce aveţi? întrebă Nathan.

— În străduţă dă şi ieşirea de urgenţă a Bank of Tokyo, care este prevăzută, de asemenea, cu o cameră.

Sanako le arătă înregistrarea. Nu se vedeau decât cei doi motociclişti schimbând câteva cuvinte şi plecând apoi în grabă.

— Suyani Kamatsu n-a trecut deloc prin faţa acestei camere.

— Deci a dispărut înainte de a ajunge aici.

— Din momentul când a cotit pe străduţă, n-a mai văzut-o nimeni şi nu mai apare în nicio imagine. Telefonul ei mobil era echipat cu un GPS care ne-a permis să-i reconstituim traseul parcurs înainte să dispară. Străduţa aceasta este ultimul loc de unde a fost emis semnalul.

— Aţi fost presaţi în legătură cu rezolvarea cazului?

— Presaţi de cine?

— De guvern.

— V-am spus că n-avem alte indicii. Nu v-am ascuns nimic.

— Mă refeream la presiuni pentru ca Suyani să fie regăsită cât mai urgent.

— Nu e nevoie de aşa ceva ca să-mi fac treaba conştiincios.

Nathan consultă dosarul. Suyani era foarte frumoasă, tânără, necăsătorită, avea o mulţime de diplome, ocupa un post-cheie în direcţia de marketing a firmei Mitsubishi şi locuia în luxosul cartier Ginza.

— Un singur lucru e sigur, spuse căpitanul. Acum două săptămâni, Suyani Kamatsu a intrat pe o străduţă de unde n-a mai ieşit.

29

Ginza. Dacă întindeai lateral braţele, aproape că puteai atinge zidurile aflate de o parte şi de cealaltă a străduţei înguste de pe care se evaporase Suyani. Nathan urmase traseul ei de la galeria Tsubaki până la aleea fără nume care trecea printre două blocuri. Nu se întâlni acolo cu nimeni. Mulţimea prefera s-o ia pe trotuarele mai largi. Nathan cercetă grilajul cu lacăt din faţa vitrinei localului abandonat. Printre bare nu s-ar fi putut strecura nimeni, poate doar un ninja sau o stafie. Iar uşa blindată a băncii nu se deschidea decât din interior, la ordinul directorului. Nathan începu să caute un detaliu care trecuse neobservat de experţii poliţiei. Privi în sus: se afla într-un canion din beton fără uşi sau ferestre. Pe ziduri nu exista nicio urmă. Se aplecă şi atinse solul. Cu şaisprezece zile înainte, în Tokyo ploua, iar strada era alunecoasă.

Cei doi motociclişti au experienţă. Le plac provocările, traseele dificile. Ştiu că oraşul este înţesat de camere video pe care va trebui să le evite.

Nathan se întoarse la căpitan şi la Sylvie, care stăteau la o cafea.

— Care sunt previziunile meteo?

— Cer noros, cu şanse de ploaie.

— Îmi trebuie un bluzon şi o cască identice cu cele purtate de motociclişti.

— De unde să fac rost de aşa ceva?

— Şi o Kawasaki.

— Când ai nevoie de ele?

— De îndată ce va începe să plouă.

30

Rockefeller Center. Nouăsprezece clădiri cu linii simple, însăşi esenţa New-Yorkului şi a capitalismului. Ele reprezentau adevărata putere, nu World Trade Center, cum crezuse Al-Qaeda.

La etajul 69 al clădirii General Electric Building, cel care era numit DR, ca o trimitere directă la JR, din „Dallas“, se sufoca, legat de mâini şi de picioare, cu un laţ în jurul gâtului.

Preşedinte al celei mai mari bănci americane şi al celei mai puternice reţele de influenţă, DR conducea din turnul lui de oţel întreaga lume, reducându-l pe JR, personajul preferat al gospodinelor, la rangul de trepăduş. Nu se întâlnea decât cu alţi preşedinţi – al Statelor Unite, ai Comisiilor europeană şi trilaterală, ai principalelor bănci. Aceşti preşedinţi se jucau între ei de-a stăpânii lumii şi îi priveau din înaltul fortăreţei lor pe politicienii de carton punându-şi poalele-n cap în faţa populaţiei care defila purtând pancarte, cerând o societate ceva mai puţin confortabilă decât cea pe care o creaseră. „În lume există trei feluri de oameni, obişnuia să spună un prieten de-al lui, preşedinte al Pilgrim Society: câţiva care determină producerea evenimentelor, un grup ceva mai mare care supraveghează desfăşurarea lor şi majoritatea care habar n-are ce s-a întâmplat de fapt.“ DR era cel mai puternic dintre cei „câţiva“. Crea, prin urmare, evenimentele, chiar în mai mare măsură decât o făcuseră, la vremea lor, Cezar, Napoleon sau Hitler. Şi într-un mod mult mai subtil. După cum li se întâmplă tuturor celor care pot cumpăra orice, DR ajunsese la un stadiu în care nimic nu-i mai stârnea interesul. Trecuse prin inevitabila şi complexa fază când, pentru a-şi dovedi sieşi că deţinea autoritatea supremă a unui zeu, îşi exercita asupra celorlalţi puterea de viaţă şi de moarte. Victimele sale erau torturate, violate, asasinate în cursul unor ritualuri extreme. Această alunecare în satisfacţia perversă a sadismului fusese de scurtă durată. Ţipetele victimelor îi bântuiau coşmarele şi se ciocneau de fundamentul religios al educaţiei pe care o primise. Era un preţ prea mare.

Un bal mascat, în care ţinuta obligatorie se rezuma la o simplă mască, îi schimbase viaţa. În timpul petrecerii, un trup perfect i se oferise. Identitatea lui îl obsedase, făcându-l să încalce regula confidenţialităţii şi să-i smulgă masca de carnaval partenerei sale. Nimeni nu cutezase să-i atragă atenţia asupra acestui fapt. În noaptea aceea, descoperise cel mai frumos chip din lume: cel al Alianei Cortès. Se îndrăgostise de ea până la obsesie. Aliana îl atrăsese către cealaltă extremă, masochismul, instinct refulat până atunci de DR. După ce dăduse porunci o viaţă întreagă, descoperi, la 60 de ani, starea de supunere. Devenise sclavul Alianei.

Acesta era motivul pentru care cel mai puternic om din lume se sufoca la etajul 69 al sediului General Electric Building. Purtând un combinezon din latex cu găuri în dreptul nărilor, era legat de mâini

şi de picioare în interiorul unei sfere armilare[18], asemănătoare cu cea purtată pe umăr de Atlasul din bronz al lui Lee Lawrie, de la intrarea International Building. Şedinţa se apropia de final. Aliana încetă să mai învârtească globul şi slăbi laţul de la gâtul lui DR. Sfâşie cu o lamă ascuţită latexul la nivelul gurii acestuia. DR sorbi cu lăcomie aer. Sfera pivotă, aducându-l în poziţie orizontală. Aliana tăie costumul şi i-l scoase, fâşii-fâşii, de pe trup. Îi crestă pielea. Îl biciui uşor şi-i picură ceară topită pe organele genitale. Cu un strigăt prelung de durere şi de extaz, DR ejaculă. Aliana îl eliberă şi-i obloji rănile.

— Sunt la discreţia ta, mărturisi el.

— Şi asta te sperie? întrebă Aliana.

— E pentru prima oară în viaţa mea când depind de cineva. Şi, culmea, îmi şi place.

— Îţi place pentru că mă iubeşti.

— Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Mi-ai oferit singurul lucru pe care nu l-aş fi putut cumpăra.

Ea îl sărută şi se grăbi spre cabina de duş marca Gianni Versace, ale cărei coloane de marmură încadrau o adâncitură în formă de scoică, săpată în podea. Coborî cele trei trepte şi răsuci robinetele din aur. DR se relaxă într-un jacuzzi, fără să-şi ia ochii de la această Venus a lui, care adoptase poziţia redată de Botticelli. Savurându-şi statutul olimpian, DR îşi sprijini ceafa de marginea căzii. Masochismul îl făcuse să descopere o senzaţie incredibil de plăcută. Cu cât se lăsa copleşit de o durere mai intensă, cu atât mai puţin se temea de cea pe care i-ar fi putut-o rezerva destinul. Provocându-şi durere, îşi atenua teama de hazard, alunga spaima, devenea şi mai puternic. Nu-i era de ajuns că ajunsese să controleze viitorul omenirii, acum era stăpân şi pe propriul viitor. Superioritatea lui era zdrobitoare. Nu existau decât două fiinţe care-i erau superioare: Dumnezeu şi Aliana. Când întrerupse şirul acestor cugetări, duşul încă mai curgea. Aliana nu obişnuia să facă risipă de apă. O strigă. Neprimind niciun răspuns, ieşi din cadă şi se duse la cabina de duş, având grijă să nu alunece. Aliana nu mai era acolo. DR închise robinetele, o căută, dar nu găsi decât echipamentul sado-maso, hainele, pantofii cu toc şi poşeta ei. Aliana dispăruse. Fără să ia cu ea nimic, în pielea goală, fără să iasă pe uşa de la intrare, care rămăsese

---

18 Sistem de cercuri reprezentând poziţia astrelor, având în centru Pământul, folosit pe vremuri ca instrument pedagogic sau decorativ (n.tr.)

încuiată.

31

Motocicleta Kawasaki ţâşni din străduţă. Prin microfonul din ureche, Nathan auzea instrucţiunile lui Yukiko Sanako, care încerca să-l urmeze cu maşina. Căpitanul îl îndrumă pe itinerarul urmat de cei doi motociclişti în seara zilei de 14 martie. Îl călăuzi pe Uchibori dori, artera vastă care ocolea palatul imperial, şi-l puse să întoarcă spre Shinjuku. Pe măsură ce te îndepărtai de Ginza, camerele de supraveghere erau tot mai rare. Începuse să se lase întunericul. Ajungând la o intersecţie, Nathan ezită. De pe un ecran uriaş, o gheişă îl îndemna să bea Pepsi. Acolo pierduseră urma celor doi motociclişti, pentru că în zonă nu era nicio cameră de luat vederi. Acum trebuia să se bazeze doar pe intuiţia lui. Să ia în considerare traseul cel mai complicat, să calculeze căile de scăpare. Drept înainte, strada se lărgea şi ducea spre gară. La stânga, se circula pe două sensuri în direcţia centrului de afaceri care culmina cu turnurile municipale din Kenzo Tange, înalte de 143 de metri. Acolo existau din nou camere. Strada din dreapta, care ducea la Kabuki cho, cartierul deocheat din Tokyo, era închisă circulaţiei din cauza unor lucrări. În Kabuki cho erau cluburi de noapte, restaurante, cabarete, sex-shopuri, baruri, librării cu cărţi porno, cinematografe… Nathan le făcu semn că va continua de unul singur şi o luă la dreapta, făcând slalom printre pietoni şi schele. Coti pe o uliţă desfundată, plină de canale descoperite. Împrăştiind în trecere valuri de noroi, goni spre o răspântie şi zări nişte trepte. Vizibilitatea redusă te obliga să compensezi pierderea vitezei prin manevre acrobatice. Ambală motorul ca să urce şirul de trepte, merse pe contrasens şi coti pe prima stradă. Cabarete, săli de pachinko[19], cluburi private, bărulețe cât un hol de intrare. Trotuarele erau înţesate de turişti curioşi, de oameni de afaceri dornici să-şi înşele nevestele, de jucători împătimiţi, de funcţionari la costum şi cravată hoinărind din bar în bar în grupuri de câte doi sau trei şi dezinhibându-se cu sake şi karaoke. Nathan înainta încet, pândind din spatele vizierei sale murdare de noroi şi aburite privirile îndreptate spre el. Dându-se

19 Pachinko – joc mecanic foarte popular în Japonia (n.tr.)

drept cel pe care-l căuta, o întrebă pe o prostituată dacă nu-l văzuse cumva pe tovarăşul lui. Răspuns negativ. Le puse aceeaşi întrebare unui proxenet în căutare de clienţi şi unui vânzător de sushi. Fără succes. Schimbă atunci metoda şi străbătu zona în lung şi-n lat, în aşa fel încât să fie remarcat. Cineva îl salută printr-un gest. Nathan se opri.

— L-ai văzut pe amicul meu? întrebă, fără să-şi arate chipul.

— Ce puneţi la cale pe aici?

— Avem o treabă de rezolvat. Aici e un adevărat labirint. Nu ca la noi în cartier.

— Glumeşti? în Golden Gaï e de o sută de ori mai rău.

Nathan se avântă spre Golden Gaï, partea pitorească din Shinjuku. Un cartier într-un alt cartier, un sat în miniatură, cu ulicioare nu mai largi decât umerii unui hamal şi pline cu baruri; un loc în care nu se vorbea decât în japoneză, iar străinii nu erau bine-veniţi. În baruri nu încăpeau mai mult de cinci-şase persoane. Era uşor să le verifici clientela. Fără să descalece de pe motocicletă, Nathan puse întrebări şi se alese doar cu surâsuri tăcute. Cei doi derbedei nu făceau parte dintre obişnuiţii localurilor. Un travestit în kimono îl interpelă de sub umbrelă:

— Nu vrei să intri să te usuci?

— Mai întâi trebuie să-l găsesc pe prietenul meu. Nu l-ai văzut?

— Nu e la Kabuki Klub?

Bingo. O *mamasan* îi explică unde se afla clubul. La intrare, Nathan îşi scoase casca şi bluzonul. Pe scenă, grupul 54 Nude Honeys încingea atmosfera, cu risipă de riff[20]-uri şi urlete. Comandă o coca-cola unei chelneriţe în costum cu paiete şi se aşeză într-un colţ de unde putea vedea întregul local. Scrută cu privirea clientela, până când ochii i se opriră asupra a doi tineri care trăgeau de o fată cu părul roşu. Unul dintre ei purta cizme de motociclist. Nathan se luă după cei doi, care o târau pe fată după ei în toaletă. Se răsuci în aer, destinzându-şi piciorul, şi izbi uşa la nivelul zăvorului. Lemnăria zbură, dându-i la iveală pe cei trei, într-un zgomot de apă trasă. Nathan se repezi spre tăblia scoasă din ţâţâni şi trase un şut în capul care se iţea prin uşă. O eliberă mai întâi pe fată şi o sfătui s-o întindă de acolo. Celălalt golan profită de răgaz ca să fluture un cuţit pe care Nathan îl eschivă blocându-l. Îl izbi pe tip în faţă şi-i lovi braţul

20 Riff - scurt fragment melodic care se repetă ritmic pe parcursul unei piese de jazz sau pop (n.tr.)

înarmat ridicându-şi genunchiul; cotul îi trosni, cuţitul căzu, maxilarul încasă o lovitură de picior. Primul se repezi, ţinând în pumn un box. Nathan se răsuci de-a lungul braţului întins şi îi arse adversarului un cot în ceafă, ajungând în spatele lui. Înainte de a-şi da seama că acesta îşi pierduse cunoştinţa, îl înşfăcă de guler, trase şi-l seceră cu piciorul. Îl cercetă pe celălalt, care se mai mişca: un braţ rupt, maxilarul luxat.

— Îmi pare rău, mi-am calculat greşit forţa, spuse Nathan. Îţi ofer un ceai.

Japonezul îl privi de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun. Nathan îl ajută să se ridice şi-l împinse către ieşirea artiştilor.

— Cum te cheamă?

— Fir-ar să fie, mi-ai zdrobit falca!

— Asta se repară.

— Doare ca dracu'.

— Dacă nu ştii să încasezi, ar trebui să-ţi schimbi meseria.

— Ce vrei, bulangiule?

— Să-ţi ofer un ceai.

— Ce mă tot baţi la cap cu ceaiul tău?

Nathan îi arătă microfonul pe care-l avea în ureche.

— Sunt în legătură cu poliţia. Doar o vorbă, şi vor porni încoace. Îţi propun o alternativă: intrăm într-un bar şi discutăm.

— Nu-s turnător.

— Căpitane Sanako? făcu Nathan vorbind la microfonul lui.

— Bine, s-a făcut, închide. Mergem să bem ceaiul ăla, dar nu-ţi spun nimic.

După câteva minute, erau într-o cafenea întunecoasă ca un fast-food de provincie, dar în care puteau sta de vorbă fără să răcnească.

— Mai rezişti?

Buzele umflate ale tipului schiţară o strâmbătură.

— Ce voiai de la fata aceea?

— Nu-i treaba ta.

— Ai dreptate.

Nathan bău o gură de ceai şi atacă subiectul care-l interesa.

— Nu ştiu cum te cheamă sau cu ce te ocupi şi nici nu-mi pasă. N-am de gând să te readuc pe calea cea dreaptă. Aşadar, trec peste asta. Am să te las să pleci, dar mai întâi vreau să-mi spui ce ai văzut pe 14 martie, între orele 11.05 şi 11.06.

— N-am agenda la mine.

Nathan îi schiţă pe scurt acţiunea şi decorul.

— Nu eram eu, se burzului japonezul. N-ai nicio dovadă!

— Nu contează dovezile, eu îmi folosesc intuiţia. Aşa am reuşit să te găsesc. Nu-mi pasă ce intenţii aveai, vreau doar să ştiu ce ai văzut.

— Şi după aceea pot să plec?

— Da.

— N-am văzut nimic.

— Tu conduceai motocicleta care urmărea fata sau pe cea care venea din faţa ei?

— A doua.

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— Habar n-am.

— Vino cu mine să-l întrebăm pe amicul tău.

— L-ai făcut KO.

— Îl va interoga poliţia.

— N-a văzut decât o lumină.

— O lumină?

— Când a intrat pe străduţă, asta e tot ce a văzut. E adevărat că era beznă ca într-un tunel. Noi intraserăm acolo ca s-o prindem pe fata aceea la mijloc. Voiam doar să-i luăm poşeta. Pentru puicuţele astea cu poşete Vuitton care fac cumpărături în Ginza nu-i mare pagubă.

— Nu mai da degeaba din fălci! Nu trebuie să te dezvinovăţeşti. Îţi repet că puţin îmi pasă ce voiai să faci şi din ce motive. Spune-mi exact ce aţi văzut.

— Eu – nimic. Hinoshiro a zărit lumina. Era ca şi cum…

— Ca şi cum, ce?

— O să râzi de mine.

— Dar nu vei păţi nimic altceva.

— Era ca şi cum ar fi înghiţit-o lumina aceea.

— Amicul tău era drogat?

— Nu ne atingem de prafuri. Dacă a zis că era o lumină, înseamnă că într-adevăr a fost o lumină.

— Ce dimensiuni avea?

— Era aproape cât un om.

— Cum se face că tu n-ai văzut-o?

— Dacă nu mă crezi, să mergem să-l aducem în simţiri pe tovarăşul meu.

— Te cred. N-ai fi cutezat să născoceşti o poveste atât de şubredă.

— Pot s-o şterg de aici?

— Du-te! Dacă prietenul tău mai vede vreo lumină înghiţind oameni, să-l sune imediat pe căpitanul Sanako, din districtul Ginza. Poate că invazia marţienilor a început deja.

Hoţul plecă, nedumerit. Nathan îl urmări până la Kabuki Klub, ca să-i afle numele de la omul de ordine din local. Ziua era pe sfârşite.

32

Sylvie dormea, ghemuită lângă el. Nathan se dezlipi de trapul ei şi se duse să bea un pahar cu apă. Domange avea dreptate, iubirea şi viaţa sunt un tot şi duc la fericire. Se aşeză în poziţia zazen ca să mediteze şi să se lase pătruns de acest adevăr.

Conştiinţă cinstită, respiraţie cinstită, somn cinstit, sexualitate cinstită.

Bazele unei civilizaţii autentice.

— De câtă vreme eşti aici? întrebă Sylvie.

Se făcuse dimineaţă. Ea traversă încăperea ca să ajungă la baie, ciufulindu-i în treacăt părul. Nathan făcu vreo câteva mişcări de întindere, reveni la conştienţă şi se focaliză asupra anchetei. Mii de persoane dispăreau zilnic în lume, dar lui i se cerea să se ocupe de patra dintre ele. Patru picături într-o mare de lacrimi. Annabelle, Galan, Nicole, Suyani. Trebuia să găsească adevărata legătură dintre aceste victime, între care se făcuse o apropiere prin caracterul supranatural al dispariţiei lor. Nathan se gândi să discute cu părinţii lui Suyani.

Şiroind de apă, Sylvie se repezi spre telefonul ei mobil care suna. Era comisarul Taillandier. Cercetase zile întregi listele OCDP-ului – Oficiul central pentru dispariţiile de persoane – de pe lângă Interpol. Mii de fişe, niciun indiciu. Analizarea firelor de păr şi a fibrelor găsite în pădurea de la Fontainebleau arătase doar că mostrele proveneau de la un bărbat blond, de rasă albă, îmbrăcat cu un hanorac din lână neagră. ADN-ul era necunoscut. Taillandier era disperat, încolţit, epuizat, dezamăgit. Când Sylvie îi povesti ce descoperiseră la Tokyo, explodă:

— Ce mama dracului e şi chestia asta cu lumina?

— După spusele martorului, Suyani a fost aspirată de un nimb luminos.

— Doar nu crezi în astfel de tâmpenii!

— Pentru moment, ipoteza unor extratereștri este cea mai plauzibilă.

Taillandier închise telefonul.

— M-a luat repede, nu mai ştiam ce să-i spun, îi zise ea lui Nathan.

Stătea în picioare, dezbrăcată, cu braţele atârnându-i, şi nici ea nu ştia ce să mai creadă.

— Nathan, trebuie să ne scoţi din fundătura asta.

— Ca să ieşi dintr-o fundătură, trebuie să dai înapoi.

— Adică?

— Adică să te întorci.

— Până unde?

— Până la zero. Taillandier şi Mooses au încredere în tine. Cere-le toate informaţiile posibile despre victime.

— Ce fel de informaţii?

— Cine sunt părinţii biologici ai lui Annabelle, ai lui Nicole, ai lui Galan? Şi lui Nicole îi plăceau pictura şi blues-urile? De ce şi-a botezat Annabelle câinele Barish? Ideea este să găsim o legătură semnificativă între aceste femei. Căci, deocamdată, nu avem niciuna.

Din poziţia sa lotus, Nathan vedea trupul lui Sylvie de jos în sus. Părul ondulat îi cădea pe umeri, ochii ei mari şi albaştri aveau la colţuri riduri fine care urcau spre tâmple, apa duşului se mai prelingea încă pe pielea ei aurie, care fusese desigur mângâiată de mulţi bărbaţi. Nathan îşi descrucişă picioarele, aşezându-le unul lângă celălalt, şi-i ceru lui Sylvie să se urce pe coapsele lui. Cele cincizeci de kilograme ale ei îi întinseră muşchii aductori, lipindu-i genunchii de podea la fiecare expiraţie. De obicei, Nathan făcea acest exerciţiu de unul singur, dar priveliştea de care se bucura în clipa aceea merita osteneala. Se lăsă brusc pe spate, iar Sylvie îşi pierdu echilibrul şi căzu peste el.

— Şi asta face parte din exerciţiu?

— Asta pune la treabă organele genitale.

— Crezi că avem timp pentru aşa ceva?

— Sexul cu tine este o experienţă în afara timpului.

33

Nathan îşi petrecu dimineaţa vizionând imaginile înregistrate de cele două camere de supraveghere de la capetele străduţei după dispariţia lui Suyani. Un val de adrenalină schimbă deodată gustul ceaiului din care sorbea.

— Dă înapoi imaginea din dreapta, îi spuse operatorului.

Un individ cu glugă intrase pe străduţă. Văzând că nu mai ieşea, Nathan ceru să dea pe repede înainte. În cele din urmă, bărbatul cu glugă ieşi... dar tot pe unde intrase. Rămăsese pe străduţă 11 minute. Selecţionară imaginea cea mai clară. Omul purta o jachetă cenuşie cu glugă, nişte blugi largi, bascheţi negri, înregistrarea fusese făcută cu o zi înainte, la ora 18.42.

— Poţi trimite filmul ăsta pe e-mail?

— Nicio problemă!

Nathan formă numărul de acasă al lui Taillandier. În Franţa, era ora trei dimineaţa. Era sigur că-l găseşte.

— Uită-te la individul din filmul pe care ai să-l primeşti şi spune-mi dacă este cel pe care l-ai surprins în apartamentul lui Annabelle.

Taillandier se trezi brusc şi-i dădu adresa lui de e-mail.

O jumătate de oră mai târziu, căpitanul Sanako primi un mesaj prin e-mail. Omologul său francez confirma asemănarea; aceeaşi înălţime, acelaşi mers cu paşi mărunţi, pe lângă ziduri, cu chipul ascuns de o glugă largă. Taillandier se oferi să vină în Japonia ca să-i ajute să-l identifice pe suspect. Căpitanul îl făcu să renunţe. Atâta timp cât individul era în libertate, prezenţa comisarului era inutilă. Lui Nathan îi veni o idee:

— L-am putea detecta pe suspect pe celelalte camere din oraş?

— E posibil, fireşte, zise Sanako.

— Vreau să ştiu unde s-a dus tipul după ce a plecat de pe străduţă.

Sanako îi rechiziţionă pe toţi operatorii conectaţi la serviciul de supraveghere video din Tokyo. Nathan se lipsi de dejun şi asistă la munca metodică a computerului care încerca să identifice chipul bărbatului, prin programul de căutare. Calculatorul le dădu o listă cu locurile în care fusese văzut acesta şi orele respective. Încet-încet, în faţa lor era reconstituit itinerarul bărbatului cu glugă. Nathan îşi dădu seama cât de strict erau supravegheaţi oamenii. N-avea decât să profite ca să meargă şi mai departe.

— Putem localiza ţinta în timp real?

Toţi operatorii începură să ţăcăne pe tastaturi. Unitatea centrală nu găsi însă nimic.

— Pentru moment, suspectul nu se află pe stradă. Oricum, nu e în raza nici unei camere de supraveghere.

— Unde a fost văzut ultima oară?

— În cartierul Shinjuku, spuse un operator. A intrat într-un hotel ieri-seară, la ora 22.58. Hotelul Torii. N-a mai ieşit de atunci.

34

Poliţiştii sparseră uşa camerei 38 a hotelului Torii cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost o simplă cortină. Echipa de asalt intră, încadrând tocul rupt al uşii. Înainte ca individul culcat în pat să apuce să deschidă măcar un ochi, simţi ţeava unei puşti lipită de tâmplă; mâinile îi erau ţinute la spate, o durere în ceafă îl împiedica să mişte capul, iar cineva îi urla somaţii în ureche.

Suspectul era un japonez bărbos, de vreo 60 de ani. Avea un ochi de sticlă şi era mahmur. Căpitanul Sanako îl bombardă cu întrebări. Era boschetar şi se numea Yuichi Matabe. Cineva venise în ziua precedentă, pe când dormea sub prelata lui albastră, şi-l trezise. Un bărbat cu faţa ascunsă sub glugă, cu un glas ciudat şi cu un puternic accent străin îi oferise nişte haine, o cameră la hotel şi o sticlă de sake.

— Ne-am lăsat păcăliţi, recunoscu Sanako.

— Să ne conducă acolo unde l-a întâlnit pe filantropul acela, zise Nathan.

Cu girofarurile şi cu sirenele pornite, se îndreptară spre turnurile municipale. La poalele unei păduri de zgârie-nori, autostrăzi şi căi ferate crescuse o aglomerare de prelate şi cutii de carton. Era cartierul celor lipsiţi de locuinţă.

Un adjunct îi transmise căpitanului informaţiile pe care le aflase despre boschetar. Yuichi Matabe avusese un restaurant, în urma unui accident, îşi pierduse ochiul, nevasta şi afacerea. Depresie, alcoolism – cea mai rapidă cale spre a ajunge direct la cutiile de carton. Yuichi Matabe nu ieşise niciodată din Japonia. Nici măcar n-avea paşaport. Vagabondul îşi scoase sandalele înainte de a intra în cortul lui. Nathan îl urmă, descălţându-se şi el. În cort, se aflau un

sac soios de dormit şi diverse obiecte găsite prin gunoi. Domnea o duhoare cumplită.

— Ce avea atât de ciudat glasul omului cu glugă? îşi întrebă Nathan gazda.

— Era piţigăiată. Nefirească. Se auzea dintr-o glugă fără chip.

— Spuneai că avea un accent puternic.

— Era accentul cuiva care habar n-are să vorbească japoneza. A trebuit să-l pun să repete de mai multe ori bâiguielile alea ale lui.

— De ce i-ai acceptat propunerea?

Boschetarul rânji.

— Crezi că locuiesc aici de plăcere?

Nathan îl rugă să iasă ca să-i poată inspecta mizerabilul adăpost. Se duse direct în locul unde duhoarea se simţea cel mai puternic. Sub o pereche de încălţări, ţepene de jeg, găsi nişte bucăţi de sushi stricat învelite într-un ziar. În mijlocul putreziciunii era ascunsă o cheie. I-o arătă lui Yuichi, care nu ştia ce căuta acolo cheia aceea.

— E de la un compartiment de păstrare a bagajelor, zise Sanako. Am vorbit cu vecinii lui Matabe. Unul dintre ei a văzut un tip cu glugă strecurându-se azi-noapte în cortul lui. Poate că tocmai după cheia asta venise.

— Dar n-a găsit-o.

— Unde era ascunsă?

— Sub duhoare.

— Provine de la gara din Shinjuku, spuse căpitanul după ce-o privi cu atenţie.

— Să mergem să vedem ce uşă deschide.

Casetele pentru bagaje erau la capătul unui hol mai mare decât un teren de fotbal. Sute de uşi, cât vedeai cu ochii. Se îndreptară spre numărul înscris pe cheie: 237. Sanako întredeschise uşiţa nu mai mult de un milimetru, strecură prin crăpătură o carte de vizită şi spuse, uşurat:

— Nu e nicio bombă înăuntru.

Deschise larg uşa. Dulăpiorul conţinea trei sticle de sake, biscuiţi, fructe uscate şi câţiva yeni.

— Ce înseamnă asta?! exclamă Sanako.

Căpitanul îl chemă pe Matabe, care se extazie la vederea celor trei litri de sake. Boschetarul părea să fi descoperit odată cu ei această rezervă. Sub pachetele cu alimente se afla o hârtie zdrenţuită.

— E o adresă din cartierul Asakusa, spuse Sanako, tocmai la

celălalt capăt al oraşului. Să mergem acolo.
— Adresa asta nu duce nicăieri, zise Nathan.
— De unde ştii?
— Mascatul ne duce de nas.
— De ce căuta cheia asta?
— N-o căuta. El a pus-o acolo.
— În ce scop?
— Ca să ne dea de lucru în timp ce el se ocupă cu altceva.
— Poftim?
— Eu sunt omul cu glugă.
— Ce-ai zis?
— Mă întorc la locurile dispariţiilor. Am stat cel puţin trei sferturi de oră în apartamentul lui Annabelle. Am cutreierat pădurea de la Fontainebleau în zona unde a fost răpită Nicole. La Tokyo e mai complicat, peste tot sunt camere de luat vederi. Sunt obligat să distrag atenţia poliţiştilor. Îi induc pe adversari în eroare prin sugestii înşelătoare, îi fac să-şi concentreze forţele pe un singur front. „Fentă spre est, lovitură spre vest.“ Hotelul Torii, boschetarul, cheia, bileţelul ăsta cu o adresă falsă, toate sunt momeli. Între timp, eu acţionez…

Căpitanul Sanako nu era familiarizat cu această tehnică de empatie a lui Nathan, care împrumuta personalitatea infractorului. Asculta, sperând că monologul se va sfârşi cu numele unei destinaţii spre care să se îndrepte.

— … Am nevoie de timp, ca la Paris şi la Fontainebleau. În timp ce poliţiştii vor urmări pista falsă, mă voi întoarce acolo unde a fost răpită Suyani. Cele 11 minute de ieri nu mi-au fost de ajuns.

Nathan îşi reluă rolul de anchetator şi-l privi pe Sanako:

— În clipa asta, suspectul se află acolo unde a fost răpită Suyani.

35

Cu o mână încleştată pe volan, Sanako evita obstacolele, cu cealaltă, alerta vehiculele ce patrulau în Ginza. Sirena lui străpungea cartierul aglomerat. Făcu un zigzag ca să ocolească un panou de semnalizare şi un pieton speriat, apoi o luă pe o stradă cu sens interzis. Nathan studia o hartă a oraşului ca să cunoască topografia

cartierului spre care goneau. Îşi reaminti detaliile date de Taillandier în legătură cu felul cum îi scăpase suspectul.

— Care este locul cel mai frecventat din Ginza?

— Marile magazine de pe Sukiyabashi Crossing…

— Dacă vom porni în urmărirea lui, va încerca să se piardă în mulţime.

— Principalele magazine sunt Matsuya şi Mitsukoshi. Mai e şi Primăvara. Se află în apropierea străduţei aceleia.

Un poliţist îi informă prin staţie că ajunsese la faţa locului. Nu se vedea niciun tip cu glugă. Centrala îi anunţă că nici camerele de supraveghere nu-l reperaseră.

— Cred că te-ai înşelat, Love, zise Sanako, luând faţa unui autobuz care avea prioritate.

— Nu trebuie să căutăm un individ mascat.

— Poftim?

— Şi gluga e menită să ne deruteze.

Nathan i se adresă operatorului care supraveghea străduţa:

— Cine se mai află pe străduţă?

— Un pieton. Nu pot să-l descriu, avea o umbrelă.

Nathan se propti de bordul maşinii cu ambele mâini, ca să amortizeze o frână ucigătoare, şi se trezi cu harta în cap.

— Omul nostru e acolo.

Sanako ocoli Palatul imperial, ambală în scrâşnet de cauciucuri şi derapă lângă un poliţist care îi aştepta. Colegul său fugea după bărbatul cu umbrelă. Sanako se întoarse către Nathan ca să-i spună ceva, dar acesta dispăruse.

36

Nathan traversă strada printre scrâşnete de frână, claxoane şi fluierături. Nu fugea după nimeni. Voia să ajungă la Sukiyabashi Crossing. Îşi croi drum printr-o bandă de neo punks techno şi ajunse în imensa intersecţie, trezindu-se în faţa unei cohorte de femei machiate cu negru şi purtând uniformele celui de-al Treilea Reich. O grăsană cocoţată pe o ladă lătra de zor un discurs. Mai departe, un individ înfierbântat scanda sloganuri xenofobe în faţa unui grup de curioşi şi de nostalgici ai Japoniei izolaţioniste. Un altul propovăduia

întoarcerea la statutul de zeu în viaţă conferit împăratului. Nathan ignoră aceste grupuri pasive de extremişti, încercând să surprindă vreo mişcare. Un poliţist gonea spre Sony Building. Nathan îl ajunse din urmă.

— Cum arată fugarul?

— Caschetă neagră, impermeabil de culoare deschisă, bascheţi. Are cam 1,75. Pe Chuodori, a luat-o printre cele două supermarketuri.

Se referea la marile magazine Wako şi Mitsukoshi. Chiar în spatele lor era încă unul: Matsuya. Nathan se îndreptă către acesta, în care intra mai multă lume.

Scări rulante şi lifturi din sticlă duceau la subsoluri şi la cele 20 de etaje în care lumina intra printr-un uriaş acoperiş transparent. Trei bannere imense din pânză anunţând reduceri păreau să coboare din cer. Clientela era alcătuită în majoritate din adolescenţi şi femei. Nathan reperă o caschetă neagră pe capul unui tânăr şi două impermeabile deschise la culoare ai căror purtători nu arătau ca şi cum ar fi alergat. Se urcă într-un lift, ca să aibă o vedere de ansamblu. Probabil că suspectul scăpase de impermeabil. Nathan îi elimină pe clienţii bătrâni, graşi, prea înalţi sau prea scunzi, căutând cu privirea bărbaţi singuri, fără bagaje, fără cărucioare pentru cumpărături, fără copii. Care dintre aceştia avea un comportament suspect?

Nu trebuie să bată la ochi. Poliţistul e încă pe urmele mele. Soluţia este liftul. Mă duce până la ultimul etaj, iar în timpul acesta îmi trag sufletul.

Ultimul nivel era dedicat destinderii: loc de joacă pentru copii, expoziţie de bonsai, braserii, un mic templu. Un pod din sticlă lega partea de nord cu cea de sud. Nathan intenţiona să-l facă pe fugar să reacţioneze. „Baţi iarba ca să sperii şerpii.“ Se apropie de un paznic, îşi înfipse degetele în gâtul lui şi, înainte ca omul să cadă, îşi scoase pistolul şi trase în structura din beton care susţinea acoperişul. Trei detunături, una după alta. Trei aşchii de tencuială. Panică şi urlete. Mulţimea se împrăştie ca un sac cu bile răsturnat pe podea. Dintre bile se detaşă una foarte sprintenă, care ţâşnise dintr-o piscină cu mingi de pe terenul de joacă şi sărise pe o scară rulantă, mergând pe contrasens. Nathan o luă la fugă pe pod ca să ajungă în partea de nord şi să-i taie drumul. Coborând de pe scara rulantă, suspectul o zbughi către o expoziţie de peştişori aurii. Un ascensor tocmai sosea

la etajul unde se aflau amândoi. Nathan ochi un acvariu aflat pe traiectoria fugarului şi trase. Peretele de sticlă fu spulberat, iar podeaua deveni un adevărat patinoar.

Nathan urma calea tacticii lui Miyamoto Musashi: să creezi pericolul, să-l ţii pe adversar sub presiune, să nu-i laşi timp să gândească, să-l faci să-şi piardă echilibrul mintal.

Fugarul se îndreptă spre ascensor. Nathan îşi puse arma în toc, încălecă balustrada şi sări în gol. Se agăţă din zbor cu braţele de unul dintre bannere şi se lăsă să alunece de-a lungul lui. Ateriză cu zgomot, la optzeci de metri mai jos, pe copertina din pânză a unui vânzător de pateuri. În faţa lui, uşa liftului se deschise, lăsând să iasă un bărbat şi patru femei. Cu o lovitură de picior la nimereală, Nathan îl proiectă pe individ până în fundul cabinei, în timp ce femeile fugiră, ţipând. Nathan observă prea târziu că bărbatul era încălţat cu sandale. Vinovatul se afla printre femeile care-i trecuseră pe sub nas.

Vinovatul era o vinovată.

Cele patru femei o luaseră fiecare în altă direcţie. Care avea cel mai mare avans? Uşa turnantă se învârtea prea repede. O bătrână aproape că fusese aruncată afară. Suspecta părăsise clădirea. Nathan îl împinse la o parte pe vânzătorul de pateuri care-i cerea socoteală şi împrumută pistolul unui gardian care se clătina în urma unei lovituri.

Ieşi, cu toate simţurile în alertă, şi văzu nişte liceene căzute pe trotuar ca nişte popice după un strike, un pieton lipit de un zid, un şofer furios. Se luă după urmele lăsate de fugară. „Femeia cu şort negru este rugată să treacă pe trotuar“, anunţă un poliţist prin megafon. Nathan o zări între două şiruri de maşini, departe de trotuarele aglomerate. După ce auzise împuşcăturile, prefera viteza camuflajului, se gândea mai degrabă să fugă decât să se ascundă. Nathan mări viteza, ca să n-o scape din ochi. Şort negru, picioare lungi, tricou alb, păr negru tuns scurt. Alerga repede şi n-avea cum să menţină prea mult timp acest ritm, iar Nathan spera că atunci o va putea ajunge din urmă. Femeia trecu prin faţa unui autobuz mare şi intră în pământ. Staţia de metrou. Sări peste o barieră şi năvăli în ultimul vagon. Nathan se aruncă şi el printre două uşi care tocmai se închideau. Între ei erau vreo zece vagoane. Alergătoarea profita de acest răgaz ca să-şi adune puterile. Bine că, între timp, distanţa dintre ei nu sporea. Nathan se pregăti să coboare la staţia următoare.

„Nihonbashi desu“, anunţă difuzorul. Îndată ce uşile se deschiseră,

o săgeată ţâşni din mulţimea compactă şi zbură pe scări spre ieşire. Când ajunse la suprafaţă, Nathan o văzu gonind de-a lungul râului şi dispărând sub pământ. Altă staţie, altă linie. Toei Asakusa Line. Oare în ce direcţie o luase? Spre nord sau spre sud? Spre nord, după spusele unui controlor care nu se ostenise s-o intercepteze. Nathan se urcă în metroul plin-ochi. Era imposibil s-o observe în mulţimea densă. Trebuia s-o oprească, altfel o pierdea.

Tocul pistolului pe care-l folosise în centrul comercial era prins de centură la spate. Îl trase discret aducându-l în faţa lui, alături de cel pe care-l împrumutase de la al doilea paznic şi-şi puse ambele mâini pe paturile lor.

„Ningyocho desu“. Uşile se deschiseră. Făcu un pas înapoi în dreptul lor, întinse braţele lateral şi trase pe deasupra pasagerilor care se pregăteau să invadeze peronul.

— Trageţi semnalul de alarmă! urlă Nathan.

Oprise timpul în loc. Ţipete şi plânsete trădau tensiunea pe care o crease. În acea nemişcare se ascundea fugara. Pe coridoare răsună tropăit de cizme. Personalul de securitate sosea în grabă. Nathan simţi o mişcare în stânga lui. Vociferări. O busculadă. O siluetă se repezi către ieşire. Nathan porni din nou în urmărirea ţintei sale. Când ieşi la lumina zilei, o văzu urcând pe capota unei maşini, sărind pe deasupra unei motorete şi gonind pe carosabil, în faţa maşinilor care o ocoleau claxonând.

În apropiere de Kanda Station, adoptă un alt mijloc de transport: valul mulţimii. Se amestecă printre pietoni ca o frunză de toamnă purtată de vânt printre zeci de alte frunze. Păr negru într-un nor de păr negru. Şiruri sinuoase şi sincopate ciocnindu-se de mişcarea mecanică şi rapidă a vehiculelor. Mai înalt decât majoritatea bărbaţilor japonezi, Nathan domina marea de capete. Unele dintre ele purtau mici măşti din material textil ca să filtreze aerul saturat cu dioxid de carbon. Oare avea şi ea aşa ceva? Se lăsă purtat de curentul uman care-l ducea înainte. Probabil că şi ea făcea acelaşi lucru. Se topea în peisaj, nu stârnea valuri. Nu va risca să întoarcă privirea spre el. Conectat la conştiinţa ţintei sale, Nathan înainta, în stare de *mushin*[21], fără ego şi conştiinţă proprii, fără gândire dualistă, fără voinţa de a câştiga. Nu mai privea spre obiectivul său, ci vedea. Luminile de semnalizare clipeau în jurul lor, autostrada vuia până la

21 Tehnică de luptă folosită de maeştrii în artele marţiale, constând în inducerea unei stări de golire a conştiinţei (n.tr.)

cer, metroul le zumzăia sub picioare. Din acest gigantic ansamblu molecular se desprindeau particule atrase de magazine şi restaurante. Un curent îl împinse către un autobuz. Altul îl ducea spre asfalt. Mai multe fluxuri se intersectară, creând o perturbare în circulaţia dirijată cu greu de un poliţist în costum fluorescent. Nathan fu lipit de un zid uman care nu lăsa să se închidă uşile autobuzului. Suspecta avusese timp să se urce, la adăpostul unui scut de gospodine, pensionari şi elevi. Nathan smulse umbrela unei femei şi geanta unui adolescent, aruncându-le pe trotuar, ca să le fure locul. Autobuzul porni. Probabil că ea se afla înăuntru, ca o bulă într-o sticlă cu apă gazoasă. Nu mai trebuia decât să scuture sticla, iar ea ar fi ţâşnit afară. Cum anume? Ţipând. Ţipătul este o forţă. Nathan voia să recurgă la cel pe care-l emiţi la începerea luptei, ca să-l zgudui pe adversar înainte de a-l lovi. La staţia următoare, scoase un *kiaï* care făcu autobuzul să se golească. Spuma umană ţâşni afară. O bulă se îndepărtă mai repede decât celelalte, ca să se integreze într-un nou flux. Sări pe un scuter parcat în faţa unui atelier de reparaţii şi se infiltră în zgomotosul torent mecanic de pe carosabil. Nathan o imită, în timp ce patronul atelierului, cu spatele spre el, încerca să fugă după hoaţă. Încălecă pe o motoretă care staţiona cu motorul pornit şi pătrunse, la rândul lui, în trafic, lăsând în urmă o baltă de ulei. Fata se angajă pe un sens interzis, apoi pe o alee pietonală şi ieşi pe o stradă, mergând pe contrasens. Gonea periculos către cartierul Asakusa, de la periferia oraşului. Nathan trecu un stop pe roşu şi fu tamponat din spate de un taxi. Scuterul se învârti pe loc în mijlocul intersecţiei înainte de a-şi continua drumul, scoţând un nor dens de fum.

Fugara trecu pe sub Poarta Tunetului în Nakamie dori, sub privirile zeilor vântului şi fulgerelor, puşi acolo ca să îndepărteze duhurile rele. Fără să încetinească, trecu prin galerie, despicând valul de oameni ce se sparse de pereţii magazinelor. Nathan intră în siajul ei, sub sutele de lampioane din hârtie.

Nakamie dori era înconjurată de un labirint de ulicioare. Acolo îi pierdu urma. Un puşti o văzuse cotind pe o stradelă îngustă. Scuterul ei era rezemat de vitrina unui magazin de piepteni. Vânzătorul îi spuse că fata plecase pe jos. Stradela dădea într-o arteră mai largă, în care se afla un supermagazin Matsuya. Clădirea servea şi drept gară, fapt des întâlnit în Tokyo, unde majoritatea marilor magazine aparţin unor companii de căi ferate. La intersecţia dintre Asakusa

dori şi Edo dori, o potecuţă croită într-o masă de pietoni marca trecerea fugarei. Nathan o luă în aceeaşi direcţie şi se trezi în faţa podului Azuma bashi, care traversa râul Sumida. De cealaltă parte a podului ieşea în evidenţă Philippe Stark Building, cu gigantica picătură aurie de apă de pe acoperiş. La dreapta clădirii se afla o staţie de metrou. La stânga era gara. În spate, Poarta Tunetului. Un autobuz acvatic care cobora pe râu în direcţia portului era pe punctul de a trece pe sub pod.

Vreau să se sfârşească odată urmărirea asta, să-mi întrerup ritmul fugii, să nu mai merg în cerc, să nu mă mai întorc, să nu mai urc în metrou sau în tren, să nu mă mai ascund în magazine. Să mă duc acolo unde cei care mă urmăresc nu vor cuteza să vină. Să mă îndepărtez de ei.

Punându-se în pielea fugarei, Nathan privi podul, vasul, portul. Fugi pe pod şi se aplecă peste balustradă. Văzu ivindu-se mai întâi prora, apoi pasarela, apoi pupa. Se aplecă şi mai mult. O zări. Era agăţată de structură.

Fugara se aruncă în gol, ateriză la extremitatea feribotului, căzu peste prelata care acoperea o şalupă şi se amestecă printre pasageri. Chiar dacă-şi făcea vânt, Nathan n-o mai putea ajunge. Refuzând să renunţe la urmărire, se urcă din nou pe scuterul lui şi porni de-a lungul râului Sumida, fără să scape din ochi vasul. Fata aia era în stare să sară din mers, ca să nu fie prinsă la sosire.

Ajungând la debarcaderul de la Hamarikyu Garden, Nathan se postă în mijlocul pontonului, căutând să perceapă energia degajată de fiecare dintre pasagerele care coborau de pe vas. Fugara avea mai multă decât celelalte. Dar nu sesiză altceva în afară de mişcarea aerului. Ea se afla încă la bord. Un membru al echipajului afirmă că pe vas nu mai era niciun pasager. Nathan străbătu puntea superioară şi aruncă o privire la babord.

Ea se îndepărta înotând în apa neagră din port.

Vru să sară şi el, dar îşi dădu seama că fata nu mai avea decât o sută de metri până să ajungă în partea de sud a parcului. Se întoarse din nou la scuter. Dacă o lua pe lângă cheiuri, putea ajunge înaintea ei. Tăie un sens giratoriu, traversă pe contrasens o bretea care-l duse la intrarea în parc, îl ocoli pe un paznic care încerca să-l oprească şi lăsă o dâră de $C0_2$ printre cireşi înfloriţi, azalee, stânjenei şi mici lacuri. La extremitatea sudică a parcului, un jet-sky se îndepărta de centrul nautic. Pe ponton, un bărbat gesticula. Aparatul depăşise

limitele zonei de apă care înconjura parcul. Fugara ajunsese la ţărm mai repede decât se aşteptase Nathan. Era neobosită, de o rezistenţă supraomenească. Oare avea să se îndrepte spre golf sau în susul râului Sumida? Probabil că va prefera râul, ca să se întoarcă în inima unei mulţimi de 12 milioane de locuitori.

Nathan se întoarse şi anticipă traseul fetei. O luă spre piaţa de peşte de lângă Hamarikya Garden, solicitând la maximum motorul care pârâia asurzitor. Vitezometrul indica 70 de kilometri pe oră. La capătul platformei cu pontoane curgea râul Sumida. Mai avea 500 de metri până acolo. Scuterul începea să piardă piese şi scotea un nor dens de fum negru. Jet-sky-ul trecuse de dig. Cu mâna încleştată pe ghidon, Nathan coti spre al treilea ponton. Chiar dacă frâna brusc, era prea târziu ca să se mai oprească. La dreapta lui, jet-sky-ul se afla în dreptul celui de-al doilea ponton. Văzându-l, femeia smuci ghidonul ca să se îndepărteze, ceea ce-o făcu să-şi piardă din stabilitate şi viteză. Nathan nu mai avea niciun control.

Impactul brutal îi azvârli pe cei doi adversari într-un amestec de fiare, benzină şi spumă. Când atinse apa, Nathan avu senzaţia unei palme puternice în coaste, simţi durere, frig pe obraz şi un gust de canalizare în gură. Ridicându-se la suprafaţă, văzu jet-sky-ul plutind culcat pe o parte. Scuterul se dusese la fund. Fata – la fel. O căută în adâncul întunecat al apei din port, ieşind la suprafaţă ca să respire şi plonjând din nou, până când mâinile lui găsiră un picior.

Ţinându-i capul afară din apă, o urcă pe jet-sky. Responsabilul centrului nautic sosi şi el într-o barcă cu motor. După ce urcară trupul în barcă, Nathan îi făcu respiraţie gură la gură şi masaj cardiac până când femeia începu să dea afară apa sărată care-i pătrunsese în plămâni. Se strâmbă, mormăi ceva de neînţeles şi leşină.

Când ajunseră la baza nautică, Nathan o examină şi văzu că avea la cap o rană serioasă. Şterse sângele şi-i dădu la o parte părul care ascundea un chip osos cu bărbia teşită. Obrazul acesta lipsit de farmec contrasta cu anatomia ei perfectă: umeri de gimnastă, piept bogat, şolduri frumos conturate, picioare lungi cu musculatură armonioasă. Nathan se întrebă cine putea fi această femeie; abia după aceea se gândi la el. Era rănit la coapsă şi avea ameţeli.

37

Căpitanul Sanako îi înşiră lui Nathan lista isprăvilor din cursul zilei: focuri de armă trase într-un mare magazin în perioada soldurilor, precum şi în metrou la o oră de vârf, agresarea a doi paznici şi sustragerea armelor lor, distrugerea unui snack-bar, furtul unui scuter, coliziunea cu un jet-sky, nenumărate infracţiuni rutiere, traumatizarea populaţiei... Pe scurt, primarul şi şeful poliţiei veniseră pe capul lui. Nathan se interesă dacă-l supărase cumva şi pe împărat. Comisarul nu aprecie însă gluma. Slavă Domnului, nu murise nimeni, dar erau multe pagube, multă hârţogărie şi o grămadă de reclamaţii. Sanako ajunsese în colimatorul şefilor lui. Cât despre fugară, era în comă. Fotografia şi amprentele ei nu figurau în baza de date a Interpolului. Nathan se ridică în capul oaselor în patul lui de spital. În jurul coapsei, avea un pansament gros.

— Sper că este supravegheată nu numai de personalul medical, spuse Nathan.

— N-ar putea ajunge prea departe.

— Poate că se trezeşte.

— Am pus un om la uşa rezervei ei.

— Pune doi. Şi încă unul în faţa ferestrei.

— N-are rost să exagerăm.

— Fata asta e un cameleon încrucişat cu un ţipar.

— Crezi că ea e în spatele tuturor chestiilor ăstora?

— Care chestii?

— Dispariţiile.

— Este ori în spatele, ori în faţa lor.

— În faţă?

— Are categoric o legătură cu răpirile. Rămâne de văzut dacă face parte dintre vinovaţi sau dintre victime.

38

Sylvie sosi la căpătâiul lui Nathan cu un buchet de veşti. Pe listă fusese adăugată o a cincea dispărută: Aliana Cortès, membru în

conducerea Chase Manhattan Bank din New York, nu mai dăduse niciun semn de viaţă în ultimele două zile. Faptul care atrăsese atenţia Interpolului fusese acela că tânăra ocupa, la numai 25 de ani, postul de director de investiţii. Sylvie făcuse săpături şi aflase că Aliana îşi obţinuse diploma la Yale, era necăsătorită şi, indiscutabil, frumoasă. Agentul federal Mooses se deplasase la New York pentru a afla mai multe despre ea. La Paris, Taillandier nu găsise nicio dovadă că Annabelle fusese adoptată de familia Domange şi se îndoia tot mai mult de competenţa lui Love. Pe de altă parte, Gordon Ryler arătase certificatul de naştere al fiicei lui şi actul de deces al soţiei, care murise aducând-o pe lume. Prin urmare, Galan Ryler era copilul lui natural. Sylvie se interesase şi în legătură cu numele câinelui lui Annabelle. „Barish“ însemna în limba turcă „pace“. Sylvie nu vedea la ce le-ar fi putut folosi această informaţie.

Nathan puse un picior pe podea şi sugeră să le facă o vizită părinţilor lui Suyani. Voia să afle mai multe amănunte despre relaţiile dintre ei şi fată.

Taxiul străbătu cartierul Asakusa şi-şi continuă drumul spre nord până la Yoshiwara. Pe timpul şogunilor din casa Tokugawa, care conduseseră ţara în secolele al XVII-lea şi al XIX-lea, Yoshiwara era locul preferat de perdiţie al celor bogaţi. Acolo se aflau cele mai multe gheişe educate în spiritul artelor şi al plăcerilor rafinate. Pe atunci, numele oraşului era Edo, teatrul *kabuki* era un spectacol erotic, iar în cartier existau peste trei sute de bordeluri. După un timp însă autorităţile, scandalizate, sfârşiseră prin a le interzice frumoaselor actriţe să urce pe scenă. Locul lor a fost luat de travestiţi, bordelurile s-au transformat în băi turceşti, iar prostituatele – în maseuze.

— Băi turceşti? făcu Sylvie. Crezi că asta are vreo legătură cu numele lui Barish?

Era gata să ia în considerare orice amănunt.

— Turcia a înaintat o plângere, iar de atunci nu se mai foloseşte denumirea de „cartierul băilor turceşti“, ci aceea de „Soapland“. Aşadar, faptul că Turcia ar fi influenţat cumva copilăria lui Suyani rămâne de demonstrat.

— Nu pare un loc prea potrivit pentru educarea unei fete care a devenit, după câţiva ani, unul dintre factorii de decizie ai companiei Mitsubishi.

— Locul acesta a fost o sursă de inspiraţie pentru artişti. Stampe

celebre au imortalizat societatea de atunci, care îmbina arta şi sexul.

În dreptul unui sanctuar shintoist, şoferul avu o ezitare. Un pieton îi îndrumă către casa familiei Kamatsu.

Clădirea cu două etaje era construită din lemn şi acoperită cu ţiglă albastră. Doamna Kamatsu îi întâmpină în hol. Se descălţară şi-şi puseră papuci, intrară într-o sală de restaurant şi urcară la primul etaj, unde clienţii îşi încheiau seara în tovărăşia damelor lor de companie.

— Acesta e unul dintre puţinele localuri care au păstrat tradiţia vechilor *hikitechayas*[22], le spuse doamna Kamatsu în timp ce urcau scările.

— E o tradiţie pe cale de dispariţie, zise Nathan, căruia puţin îi păsa de tradiţii.

— Astăzi, nu mai vezi *oiran*[23] decât la spectacolele destinate turiştilor.

Împinse o uşă glisantă joasă. Intrară într-o încăpere mobilată cu o masă şi trei perne plate. Nathan îi făcu semn lui Sylvie să-şi lase papucii la uşă, căci podeaua era acoperită cu *tatami*[24]. Remarcă în odaie trei elemente decorative: un buchet alcătuit din trei flori într-o nişă săpată în zid, o *shunga*[25] de Hokusai şi o caligrafie compusă din trei ideograme al căror sens îl tulbură.

— Hajimemashite[26], spuse domnul Kamatsu intrând, înclinându-şi capul.

— Hajimemashite, răspunse Nathan, înclinându-se la rândul lui. Tatăl lui Suyani îi pofti să se aşeze pe perne – aşa-numitele zabuton –, pe când soţia lui aranja cu delicateţe pe masă un serviciu de ceai. În fiecare gest se citeau calmul şi seninătatea sufletului ei. Conştient de însemnătatea obiceiurilor şi a tradiţiei care erau respectate în acest loc, Nathan cuprinse în căuşul palmelor ceaşca şi o roti ca să-şi exprime admiraţia. Solicită permisiunea de a folosi limba engleză, din pricina lui Sylvie.

---

22 Ceainării-bordel (n.a.)

23 Curtezane (n.a.)

24 Rogojină (n.tr.)

25 Stampă erotică (n.a.)

26 Salut japonez, cu sensul de „plecăciune“ (n.tr.)

— Nicio problemă, Suyani vorbea adesea cu noi în engleză.

— De ce?

— Ca să ne familiarizăm cu limba voastră. Printre clienţii noştri se numără mulţi *gaijin*[27].

— Cine este fiica voastră?

— Am răspuns deja la întrebările poliţiştilor.

— Cine este Suyani pentru voi?

— Cine este Buddha? făcu Eita Kamatsu.

— Suyani şi-a descoperit adevărata natură?

— În ciuda vieţii ei sociale şi mondene, a ajuns la iluminare. Sylvie îşi spuse că ar fi fost totuna dacă discuţia aceasta s-ar fi desfăşurat în japoneză sau în chineză. Doamna Kamatsu turnă ceai în ceşti, făcând ca în odaie să se răspândească o armonie perfectă şi un parfum cald. Convinsă că fiecare gest avea o semnificaţie simbolică, belgianca reproduse cu fidelitate toate mişcările lui Nathan. Nu voia să facă vreo gafa, nici să rişte să compromită acest interogatoriu abscons.

— Suyani a fost educată aici? întrebă Nathan.

— Am familiarizat-o cu artele, cu jocurile spiritului, cu budismul. Fiica noastră ştie să mediteze, să danseze, să cânte din gură şi la toate instrumentele tradiţionale. Am învăţat-o, de asemenea, să cultive bunătatea şi s-o propage în jurul ei.

— Aţi învăţat-o şi arta seducţiei?

— Vai, cum poţi... se ofensă mama.

— Ea este singurul vostru copil?

— Da.

— A fost alăptată la sân?

Fără să-şi schimbe expresia surâzătoare, soţii Kamatsu se priviră, surprinşi de această întrebare.

— Da, răspunse mama.

— Cât timp?

— De ce-mi pui asemenea întrebare?

— Încerc să elaborez un profil psihologic menit să mă ajute s-o găsesc pe fiica voastră.

— Am alăptat-o cam un an.

— La ce vârstă a început să meargă?

— La trei luni.

— Şi când a început să vorbească?

Asistând la acest dialog suprarealist, Sylvie uitase să-şi mai bea

27 Denumire generică dată străinilor (n.tr.)

ceaiul. Soţii Kamatsu – la fel.

— Cam de la trei ani, însă…?

— Când a plecat de acasă?

— Acum şapte ani. S-a dus la studii, în America.

— La Berkeley, nu-i aşa?

— Da.

— Cred că v-a costat o grămadă de bani.

— Ne puteam permite. Clientela noastră plăteşte bine.

— Vă mulţumesc pentru primire.

Făcură o plecăciune, îşi puseră încălţările şi porniră spre cea mai apropiată staţie de metrou. Sylvie avea nevoie de nişte explicaţii.

— Nu par prea tulburaţi de dispariţia fiicei lor, zise ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Zâmbetul ăla permanent de pe feţele lor.

— În zen, practicarea semizâmbetului contribuie la menţinerea bunei dispoziţii şi a fericirii naturale.

— Ca metoda Coué?

— Zâmbetul destinde sutele de muşchi ale obrajilor şi are asupra sistemului nervos aceleaşi efecte ca o bucurie adevărată.

— De ce le-ai cerut toate detaliile acelea despre Suyani? La ce-ţi foloseşte să ştii cât timp a fost hrănită la sân?

— Le-ai ascultat răspunsurile?

Ciudăţenia întrebărilor o făcuse să nu fie prea atentă la răspunsuri.

— Nu era vorba despre Suyani, ci despre părinţii ei.

— Voiai să afli dacă sunt părinţii ei biologici?

— Tu ai copii?

— Un băiat de 25 de ani.

— Aşadar, tu cunoşteai răspunsurile. Doamna Kamatsu a spus c-o alăptase timp de un an.

— În medie, perioada asta durează cam zece săptămâni.

— Şi la ce vârstă începe un copil să meargă?

— Cel mai devreme, la nouă luni.

— Iar Suyani nu avea pe atunci decât trei luni, după spusele mamei ei. Când începe să vorbească?

— Pe la doi ani.

— Suyani însă a vorbit la trei ani, potrivit mamei ei marcate de cifra trei.

— Cifra trei?

— În cameră erau trei elemente decorative, trei perne, trei flori în vază, trei ideograme caligrafiate.

— Şi ce înseamnă asta?

— Este un principiu zen care ne aminteşte de relaţia pe care trebuie s-o păstrăm cu spiritul naturii şi cu natura însăşi. Doamna Kamatsu e o femeie de treabă, dar a minţit.

— Deci Suyani a fost adoptată?

— Şi acest lucru a fost ţinut în cea mai mare taină. Exact ca în cazul lui Annabelle Domange.

— Ai mai aflat şi altele?

— Aranjamentul buchetului care lăsa spaţiu gol între flori şi între tije exprima puritate, austeritate, lipsa emoţiilor şi a sentimentelor. Soţii Kamatsu nu resimt pierderea unei fiice. Afişează aceeaşi seninătate ca şi cei doi Domange. Nutresc stimă şi respect faţă de ea, ca şi cum Suyani ar reprezenta o autoritate. Iar stampa de pe perete era un Hokusai. Valorează o avere.

— Pictura. Încă un punct comun între ele.

— Şi mai au în comun încă un lucru. Mult mai tulburător.

— Care anume?

— Acel kakérnono din încăpere. Caligramele.

— Ce scria pe el?

— „Heiwa“. Înseamnă „pace“, în japoneză.

39

— Unde mă duci? îl întrebă Sylvie.

Luaseră trenul până la Takao san Guchi, apoi un taxi. Peisajul scăldat în lumina apusului era impresionant. Pavilioane de lemn înşirate pe coasta muntelui, sub o pădure înflorită. Taxiul opri în faţa unuia dintre ele. După ce se descălţară în holul de la intrare, fură invitaţi să se aşeze pe tatami. O chelneriţă în kimono, pe nume Nikki, le luă comanda şi aprinse focul în mijlocul mesei sub care era montat un mic sistem de încălzire.

— Ne vom pregăti chiar noi mâncarea, zise Nathan.

La plecare, chelneriţă împinse un panou glisant care dădea spre cireşi. Briza alungase norii şi presărase pe sol o zăpadă de petale albe. Puritatea spectacolului şi liniştea din jur te îndemnau la

meditaţie.

— E minunat, spuse Sylvie.

Chelneriţă le servi ceaiul, apoi se făcu nevăzută.

— Uită-te bine, doar o dată pe an te poţi bucura de acest spectacol care durează puţin.

— Floarea de cireş este importantă pentru japonezi, nu-i aşa?

— *Sakura no hana* este sufletul Japoniei în mai mare măsură decât răsăritul soarelui.

— De ce?

— Viaţa ei e atât de scurtă, încât îşi ia zborul înainte de a se ofili.

— Îmbătrânirea este ceva natural. Nu însă şi teama de a îmbătrâni.

— Din moment ce totul e trecător, de ce să-ţi faci griji, nu?

— Ai înţeles bine.

Arătătorul lui Nathan coborî de-a lungul obrazului lui Sylvie, urmări conturul buzelor, apoi continuă să coboare.

— Ceea ce-mi place la tine sunt lucrurile pe care nicio femeie tânără nu le poate dobândi în mai puţin de douăzeci de ani. Îmi place chipul tău sculptat de lacrimi şi hohote de râs. Îmi plac sânii tăi generoşi care ţi-au hrănit copilul şi multe fantasme, îmi place moliciunea pântecelui tău care a dat viaţă. Îmi place trupul tău care a ştiut să ofere plăcere. Îmi place pielea ta puţin ofilită, ca o filă cu o poezie învăţată pe dinafară.

O sărută. Ea se pregăti să treacă de cealaltă parte a mesei, dar chelneriţă intră de nou. Sylvie îşi încheie nasturii şi se aşeză la loc. Nikki le puse în faţă o mulţime de mici platouri cu preparate pe bază de tofu, legume, *sashimi,* scoici, atât de subtil elaborate încât nu-ţi venea să le strici aspectul cu beţişoarele. Apoi puse o oală pe foc şi ieşi din nou. Nathan o ajută pe Sylvie să se orienteze.

— Felurile acestea se inspiră din dieta călugărilor budişti. Au puţine calorii şi multe proteine. Înmoaie feliile de peşte în *shoyu.*

— Ce-i aia *shoyu?*

— Un sos din soia.

— Dar asta ce-i? întrebă ea, arătând spre o farfurie pusă lângă un mic bol cu sake cald.

— Otravă.

— Poftim?

— *Fugu.* Sau, dacă vrei, peşte-lună. Ai noroc, fiindcă nu se găseşte decât până la sfârşitul lunii martie. Poate fi mâncat numai dacă se

scoate în prealabil otrava mortală pe care o conţin ovarele lui. Are un gust deosebit, ai să vezi. Se mănâncă însoţit de sake cald.

— Şi chestia care pluteşte în sake ce este?

— O aripioară de *fugu* prăjită.

Gustară, în timp ce oala începuse să fiarbă. Sylvie se îmbăta cu parfumurile, cu sunetul, cu gusturile, cu priveliştea. Totul era nou pentru ea.

— Nathan, îţi mulţumesc pentru seara asta.

— Nu eu ţi-o ofer, ci contribuabilii francezi şi cei americani.

— Cam exagerăm, nu?

— Astăzi, ancheta a făcut progrese.

Ea se concentră ca să-şi limpezească gândurile, care aveau tendinţa de a se risipi ca florile de cireş.

— În Franţa, Annabelle şi-a numit câinele Barish, ceea ce înseamnă în limba turcă „pace“. La celălalt capăt al lumii, părinţii lui Suyani conduc o baie turcească şi au pe perete un kakérnono pe care scrie „heiwa“, adică, în japoneză, „pace“. Avem deci încă două puncte comune: Turcia şi pacea. Nu crezi că FBI-ul ne va râde în nas auzind aşa ceva?

— Annabelle şi Suyani sunt legate prin profilul lor psihologic, fizic, social, prin faptul că le place pictura şi prin acela că au fost adoptate în cel mai mare secret. Soţii Kamatsu şi-au educat fiica adoptivă exact în acelaşi mod ca perechea Domange.

— Da, dar celelalte? Nici Galan, nici Nicole n-au fost adoptate sau crescute într-un bordel.

Nathan îi mai turnă sake, îi întinse o crochetă din orez prăjit şi o sărută pe gât. Sylvie se lăsă pradă simţurilor. Plăcerea o copleşi. În pofida răcorii care venea de afară, sfârşiră masa pe jumătate dezbrăcaţi, cu trupurile înlănţuite pe tatami, sub efectul afrodiziac al ardeilor iuţi *sansho*. Gustau din mâncăruri şi se desfătau cu gustul dulce-acrişor al epidermelor lor. Cu buzele uşor amorţite de otrava peştelui *fugu*, îmbătată de sake şi de bărbatul care o propulsase parcă spre o altă planetă, Sylvie avu parte de cel mai puternic orgasm din viaţa ei. Mai târziu, îşi dădu seama că Sanako îi trimisese două mesaje pe celular. Suspecta ieşise din comă.

40

Trecuse de miezul nopţii când Sylvie şi Nathan ajunseră la spital. Căpitanul era însoţit de un medic de gardă şi de un bătrân cu ochelari.

— A spus ceva? întrebă Nathan.

— A scos nişte vorbe de neînţeles.

Porni un dictafon digital.

…Crooan skamova dug usmusyorhk…

Opri aparatul.

— O ţine tot aşa. I-am pus întrebări în mai multe limbi, dar a continuat cu bâiguielile ei. Am trezit din somn un lingvist, pe domnul Tamura Jyoji, care a avut amabilitatea să vină aici.

— Limba asta nu seamănă cu nimic cunoscut, spuse Jyoji. Nu este nici vreo limbă veche.

— O pot vedea? întrebă Nathan.

— Dacă doreşti, zise Sanako. Eu însă mă duc să mă culc. Au trecut două ore de când îmi bat gura fără să obţin decât un ghiveci fonetic de neînţeles. Poate că mă voi lămuri mâine. Am dublat supravegherea. Unul dintre oamenii mei va rămâne în faţa uşii.

— Ar trebui să te duci şi tu la culcare, îi spuse Nathan lui Sylvie.

— Rămân cu tine.

— S-ar putea să dureze mult.

— Crezi că vei reuşi să comunici cu ea?

— Am reuşit să comunic şi cu un câine.

— Nu mă încântă deloc gândul să te las toată noaptea împreună cu o fată.

El o mângâie pe obraz, surâzând. Ridurile ei se adânciseră din cauza oboselii. Nathan o găsea din ce în ce mai frumoasă.

— Nu e o fată, spuse el.

— Dar ce e?

— Încă nu ştiu.

41

În încăpere era întuneric. Nathan aprinse becul din baie, ca să

creeze o sursă indirectă de lumină şi se apropie de pat. Făcu un pas în lături şi biciui aerul cu o lovitură de picior care se opri la câţiva centimetri de silueta din spatele lui. Energia mişcării lui Nathan o făcu să se clatine. Intuiţia şi acţiunea ţâşniseră în acelaşi timp, negândite. Dar Nathan se oprise la vreme, simţind lipsa de agresivitate a tinerei. Prin cămaşa de noapte se profila corpul ei ademenitor. O prinse de braţ. Ea tresări ca electrocutată şi se întoarse tăcută în pat. Nathan nu reuşea să citească nimic în ochii ei de culoarea smaraldului. Erau inexpresivi, ca ochii cretinilor sau ai manechinelor. Nespus de verzi, pe un chip lipsit de frumuseţe.

— Cum te simţi? o întrebă el în engleză.

— *Buyt dmetruaon.*

— *Buyt dmetruaon,* repetă Nathan.

Ea îşi trase nasul şi-şi coborî pleoapele. Nathan nu-i mai puse nicio întrebare şi o lăsă să doarmă. Metoda lui Sanako nu dăduse rezultate. O cercetă cu privirea, la lumina neonului din baie. Avea sânge amestecat. Poate că era eurasiatică. Părea să aibă între 20 şi 30 de ani. Dădu la o parte aşternutul, îi săltă cămaşa de noapte până la coapse şi îi coborî partea de sus până în talie. Era suplă, musculoasă, îngrijită, epilată, sportivă şi feminină în acelaşi timp. N-avea tatuaje sau semne particulare, în afară de contuziile şi cicatricele de pe faţă, căpătate în urma ciocnirii dintre ei. Făcuse un antrenament fizic şi mintal care-i permitea să sfideze forţele poliţieneşti, să se orienteze într-un oraş străin, să dispară în peisaj, să sară de pe un pod fără să se rănească. Cunoştea strategia luptei, pe care o folosea pentru fugă, nu pentru înfruntare. Oare ce limbă vorbea? Era greu de crezut ca la pregătirea şi capacitatea ei de adaptare să nu fi învăţat limba engleză. Ce legături avea cu răpitorii? Ce căuta în locurile unde avuseseră loc răpirile? O acoperi la loc şi aţipi fără să fi găsit vreun răspuns.

Când se trezi, văzu că fata avea ochii deschişi. Era ora 1.45.

— Cum te mai simţi?

Repetă întrebarea în spaniolă, în japoneză, în mandarină, ba chiar în limba navajo. Încercă şi italiana, franceza şi rusa, folosind puţinele cuvinte învăţate în timpul misiunilor sale. Neobţinând nicio reacţie, se întoarse la engleză.

— Ţi-e frică?... De ce fugi?... Cum te numeşti?... Ce cauţi?... Pentru cine lucrezi?... Unde sunt Suyani... Galan... Nicole... Annabelle...?

O dilatare a pupilei trădă interesul pe care i-l trezise ultimul nume

pronunţat de Nathan.

— Annabelle? repetă el.

Ea îşi întoarse privirea spre uşă, trăgându-şi nasul. O făcuse să reacţioneze.

— Unde e Annabelle?

Ea se smârcâi din nou. Răcise după baia din port. Aşadar, nu era o fiinţă bionică.

— Cum te numeşti?

Niciun răspuns. Oare ascundea un secret care nu-i permitea să dezvăluie nici cel mai mic amănunt legat de persoana ei? Ca să-i pătrundă în gânduri, trebuia să se familiarizeze cu ea, să descopere nişte puncte comune. Din punct de vedere fizic, aveau deja ceva în comun. Era rănit, la fel ca ea, şi primiseră îngrijiri în acelaşi spital. Ca şi ea, era străin şi metis. Din moment ce conştientul ei refuza să se deschidă, trebuia să se adreseze subconştientului ei, copiindu-i expresiile, gesturile, ticurile. Ea nu avea să comunice decât cu o persoană din tabăra sa.

Ridică din nou cearşafurile şi-i masă picioarele şi gambele. Ea nu se împotrivi. Privirea ei îndreptată către uşă se mută asupra noptierei. Nathan ghici că-i era sete. Se ridică, se duse, şchiopătând ostentativ, în baie şi aduse două pahare cu apă. Unul îl păstră pentru el. Ea îl privi pentru prima oară. Şovăi, apoi începu să bea cu înghiţituri mici. El procedă la fel ca ea. Lăsară paharele din mână în acelaşi timp. Ea îşi trecu degetele pe sub breton şi făcu gestul de a-şi da după ureche o şuviţă inexistentă de păr, ceea ce însemna că, până nu demult, avusese plete.

— Ai nevoie de ceva?

— *Dlogan fah.*

— *Dlogan fah*, repetă Nathan.

42

Un ţipăt străpunse liniştea. Poliţistul care păzea uşa năvăli înăuntru şi aprinse lumina, cu pistolul în mână. Nathan îi făcu semn s-o stingă şi să iasă. Intrarea lui intempestivă o smulsese pe necunoscută din coşmarul ei.

— *Vlogran,* zise ea.

— *Vlogran,* zise şi Nathan.

Femeia se repezi în baie, prin uşă se auziră sunete ciudate. Nathan deschise uşa şi o văzu scuturată de spasme, vomitând jeturi de lichid albicios. Nu mai văzuse până atunci pe nimeni vomitând atât de violent. Începuse să se chircească de durere. Nathan o ajută să-şi golească stomacul în chiuvetă, îi curăţă obrazul şi-i puse un prosop umed pe frunte. O sprijini de el într-un colţ al băii şi-i masă pântecele şi zona din jurai ombilicului până când convulsiile se calmară, devenind sughiţuri. O ajută să se ridice, clătinându-se pe picioarele ei lungi, îi scoase cămaşa de noapte mânjită, îi spălă sumar trapul şi o înveli într-o pătură, apoi o întinse pe pat.

Avea febră. Nathan chemă medicul de gardă care asocie vomismentele cu traumatismul cranian. Creşterea temperaturii era efectul celor întâmplate în ziua precedentă, mai ales al semiînecului în apa din port. Îi prescrise paracetamol, ca să-i scadă febra, însă tânăra adormise deja.

43

În opulentul său birou de la Kremlin, preşedintele Rusiei închise dosarul în care se afla raportul GRIP. Îşi aprinse o ţigară americană şi privi prin fereastra fortăreţei sale. Nişte boxe discret plasate difuzau în surdină *People gonna talk,* a lui James Hunter. Afară, zăpada de pe clopotniţa Bisericii Ivan cel Mare se topea, malurile râului Moscova erau acoperite cu noroi care îngreuna mersul gospodinelor vârstnice, bine înfofolite, şi al consumatorilor de votcă. Alţii, mai temperaţi, însă mai periculoşi, acţionau din culise. Tineretul pregătea revoluţia, militarii plănuiau un puci, teroriştii ceceni voiau să ia ostatici. FSB-ul se temea să nu aibă loc vreun atentat nuclear în metrou, urmat de repercusiuni „seismice“ care ar fi distras capitala. Într-o ţară unde, dacă te aplecai, găseai mai degrabă o ogivă nucleară decât un cartof, un astfel de atac ar fi fost la îndemâna oricărui fanatic, cu condiţia să nu sufere de lumbago.

GRIP-ul – Grupul de cercetări şi informare asupra păcii şi securităţii – clasificase statele membre ale ONU în funcţie de contribuţia lor la menţinerea păcii. Politicile acestora în materie de securitate, drepturile omului şi protejarea mediului erau urmărite cu

atenţie. Rusia se afla pe poziţia 130 din 150. Era prost notată în toate domeniile. Lipsă de interes pentru dezvoltare, cheltuieli militare ridicate, corupţie, nerespectarea libertăţii presei, situaţie dezastruoasă a mediului. Până şi Rwanda sau Afganistanul erau mai bine plasate în clasament.

Preşedintele strivi chiştocul în scrumieră. Pe masă, lângă scrumieră, era un număr al ziarului *Kommersant.* Cotidianul publica un interviu, realizat acum doi ani, cu Mihail Hodorkovski, patronul companiei Iukos, trimis în gulag pentru fraudă fiscală. Doar nu era să-l lase pe miliardar să-i răpească ţara. Sub ziarul rusesc descoperi un exemplar din *Newsweek*, a cărui copertă dezvăluia atrocităţile războiului din Cecenia, eclipsat de obicei de conflictele din Irak şi Orientul Apropiat. Asta nu trebuia să se mai întâmple.

De ce îi trimisese oare Ivana acest raport al GRIP-ului? De ce se încăpăţâna să-l pună să citească presa străină, când el se străduia să pună botniţă publicaţiilor din ţară? De ce-l obliga să asculte muzica aceea? De ce era atât de îndrăgostit de Ivana chiar şi acum, după doi ani, el, care înainte nu-şi înşelase niciodată soţia şi nu fusese preocupat nici de sex, nici de sentimente?

Încă din copilăria petrecută într-un cartier de la periferia Moscovei, priorităţile lui fuseseră altele. Scund şi lipsit de charismă, ajunsese în vârf datorită voinţei. Acum, când deţinea puterea, îşi dedica energia păstrării ei.

Îi ceru secretarei să-l convoace pe ministrul Apărării, ca să discute cu el situaţia din Cecenia.

— Generalul Kovalov e plecat în concediu în Franţa, zise secretara.

— Să-şi întrerupă concediul!

— Bine, domnule preşedinte.

Asta însemna puterea. Îi provoca o plăcere apropiată de cea pe care i-o provocau orgasmele când era împreună cu Ivana.

Formă numărul de mobil al amantei sale, care se afla într-un magazin Gucci din centrul Moscovei. Un loc unde o bucăţică de material valora cât salariul pe un an al unui muncitor.

— Vreau să probez o rochie, spuse ea. Să-mi spui ce părere ai.

— Sunt la Kremlin, dragă, cum vrei să…

— Am să ţi-o descriu. E făcută din tul şi satin negru şi are un şarpe brodat cu cristale Swarovski. Fără cristale, e mai uşoară decât o batistă.

— Slavă Domnului, fiindcă, dacă s-ar vinde la cântar, ar fi mai

scumpă decât caviarul.

— Dar e şi mai bună, ai să vezi.

Îşi imaginează cum ar fi s-o devoreze. Inima lui îşi accelerează bătăile, iar palmele i se umeziră.

— Am intrat în cabină. Îmi scot acum mantoul de blană, vesta din rafie şi satin, îmi desfac cordonul, îmi deschei pantalonii care-mi alunecă în jos pe picioare… e bine, nu?

— Prea bine.

— Ce mai am pe mine?

— Azi-dimineaţă, purtai o bluză albă din mătase.

— O scot.

O erecţie îi întinse stofa pantalonilor a căror croială nu era potrivită pentru aşa ceva..

— Vlad? Mai eşti la telefon?

— Da.

— Îmi deschei sutienul…

Avu viziunea sânilor Ivanei, cei mai frumoşi sâni din lume.

— Îmi dau jos chiloţii…

— De ce-i scoţi?

— E o rochie mulată pe corp. Nu e loc pentru lenjerie.

— Eşti complet dezbrăcată?

— Nu mai am decât pantofii cu tocuri înalte. Acum îmi pun rochia… Stă pe mine de parcă ar fi un al doilea rând de piele. Cred că am să rămân cu ea până diseară, când ai să mi-o scoţi tu.

Vladimir se uită la ceas. Era 11.38. Însă şase ore de aşteptare. O veşnicie.

— Ivana, aş putea fi liber între douăsprezece şi două. Poţi veni la Kremlin?… Ivana?…

Auzi în receptor un foşnet urmat de patru zumzete, o respiraţie prelungă, iar telefonul se închise. Formă din nou numărul Ivanei, dar îi răspunse cutia vocală. Vladimir trecu brusc de la excitare la luarea unor decizii lucide, lucru pe care ştia să-l facă cel mai bine. Puse mâna pe două telefoane, trimise la faţa locului poliţia lui secretă şi sună la magazin. Vânzătoarea care-o servea pe Ivana îi confirmă că aceasta tocmai încerca o rochie.

— Du-te şi verifică! porunci Vladimir.

— Dar n-am scăpat cabina din ochi nicio clipă. Doamna Nevassaia este încă înăuntru. Perdeaua e trasă şi…

— Vreau să-i vorbesc chiar acum.

O auzi chemând-o pe Ivana.

— Da’ trage odată blestemata aia de perdea! se enervă preşedintele.

Auzi în receptor clinchetul inelelor pe bară, un strigăt de stupoare, apoi o bâiguială:

— Dar… nu înţeleg… Era…

— Descrie-mi ce vezi!

— Este…

— Ce este?

— Cabina… este goală.

44

Unde era femeia? Nathan se ridică brusc, buimac şi cu piciorul drept amorţit. Auzi duşul curgând şi se linişti. Necunoscuta ieşi din baie şi se culcă la loc, fără să-i dea vreo atenţie.

Uşa se deschise, lăsând să intre un areopag zgomotos şi parfumat. Medicul-şef era însoţit de doi internişti, de Sylvie şi de căpitan.

— A vorbit? întrebă Sanako.

— Puţin.

— Ce-a spus?

— *Buyt dmetruaon, Dlogan fah* şi *Vlognan.*

— Tâmpenii de-ale ei.

— Nu ştiu.

— După o zi în arest, o să înceapă să ciripească şi în altă limbă.

— Ar fi o greşeală.

— Uite ce-i, Love, nu mai avem timp să ne jucăm de-a infirmierele!

— A dispărut încă o femeie, Nathan, îl lămuri Sylvie.

— Cine?

— Serana Welles, consilieră a secretarului american de stat Kathleen Morgensen.

— Unde?

— La Cairo, acum trei zile. La hotelul Sheraton, în timpul negocierilor pentru pace. Serana Welles s-a dus la toaletă. Şi n-a mai văzut-o nimeni ieşind de acolo. Are 24 de ani, o funcţie-cheie la Casa Albă, diplome de absolvire de la universităţi de prestigiu, se pare că arată nemaipomenit şi nu e măritată. CIA, FBI-ul şi Mossadul sunt în

alertă. Unii experţi încep să vorbească despre răpiri extraterestre.

— Devin tot mai frecvente, zise Nathan.

Sylvie îşi puse ochelarii, deschise dosarul şi confirmă:

— Annabelle, pe 2 martie, la Paris; Galan, pe 8 martie, la Washington; Suyani, pe 14 martie, la Tokyo; Nicole, pe 26 martie, la Fontainebleau; Serana, pe 29 martie, la Cairo; Aliana, pe 30 martie, la New York. Deci, primele trei răpiri au fost făcute în 13 zile, iar ultimele trei – în cinci zile.

— La ce oră au avut loc ultimele două răpiri?

— Serana a dispărut pe 29 martie la zece dimineaţa, iar Aliana – pe 30 martie, la ora 23.00.

— Ce diferenţă de fus orar este între Cairo şi New York?

— Îmi dau seama unde vrei să ajungi, Nathan. Am făcut calculul. Luând în considerare diferenţa de fus orar şi durata zborului, răpitorii au avut la dispoziţie treizeci de ore ca să-şi pregătească lovitura de la New York.

— Cazul acesta e fără precedent, spuse Sanako.

— De unde şi ipoteza extratereștrilor, adăugă Sylvie.

— Prin urmare, Love, înţelegi că avem mare nevoie de fata asta. Îţi mulţumim că ne-ai ajutat s-o arestăm. Ai făcut o treabă bună. Acum lasă-ne să ne-o facem şi noi pe a noastră.

— Iar eu, pe a mea, interveni medicul.

— Nu s-a simţit prea bine peste noapte, spuse Nathan.

— Febra şi voma sunt urmările comoţiei cerebrale. Nimic grav, mai ales că are o constituţie fizică extraordinară. Cum n-am putut să comunicăm cu ea, nu ştim dacă a suferit şi o pierdere a memoriei. Rămâne de verificat. Judecând după rezultatele scanării, comoţia nu i-a provocat leziuni majore şi totul ar trebui să revină la normal în câteva zile. Are nevoie de odihnă. Îi recomand să rămână 24 de ore sub observaţie, în caz că apar şi alte simptome. Singurul risc ar fi vreun sindrom post-comoţional.

— Ce manifestări ar avea în acest caz?

— Dureri de cap, vertij, insomnie, irascibilitate, agitaţie, depresie, modificări de personalitate.

— Bine că nu-i recomanzi o cură la un sanatoriu din Elveţia! se enervă Sanako.

— Nu vă cer decât 24 de ore, după care o puteţi lua.

— Voi fi aici mâine-dimineaţă, spuse căpitanul.

Sanako îşi pierdea calmul văzând cu ochii. Rezerva tipică

japonezilor nu era punctul său forte. Mai ales în ancheta aceasta. Medicul şi suita lui părăsiră încăperea.

— Povestea asta cu extratereștrii e pe bune? o întrebă Nathan pe Sylvie.

— Fiinţele omeneşti au tendinţa să facă apel la supranatural atunci când nu înţeleg ceva.

— N-o luaţi ca pe o glumă, adăugă Sanako. Omuleţii verzi stârnesc râsul minţilor raţionale, într-adevăr. Deocamdată însă nu văd cine altcineva ar fi în stare să răpească nişte femei atât de importante într-un interval atât de scurt, fără să lase nici măcar un singur indiciu.

— Păi, indiciul e chiar în faţa noastră, spuse Sylvie.

— De ce tocmai aceste femei? întrebă Sanako.

— Pentru că, după cum spuneai adineaori, sunt importante.

Toţi îşi aţintiseră privirile asupra necunoscutei, care părea sculptată în marmură.

— Mai este un amănunt pe care nu vi l-am spus, adăugă căpitanul.

— Ce anume?

— Am încredinţat unui colegiu de lingvişti banda cu vorbele fetei ăsteia. Au confirmat în unanimitate că limba vorbită de ea nu există şi nici n-a existat vreodată pe planeta noastră.

45

Gabriel Still obişnuia să se trezească foarte devreme şi să ia micul dejun înainte de a ieşi din vila sa de pe malul lacului Washington ca să se ducă la birou. Conducea fără să respecte limita de viteză – asta era latura lui rebelă. Lăsa maşina pe locul care-i era rezervat în parcarea din faţa sediului companiei lui din Redmond, îşi saluta angajaţii adresându-li-se pe numele mic apoi se instala în biroul pe ai cărui pereţi se aflau portretele unor oameni de seamă, ca Einstein sau Leonardo da Vinci. De acolo, schimba e-mailuri cu colaboratorii lui. Seara, ajungea acasă târziu şi abia dacă-şi vedea fiica. În weekend, juca bridge, puzzle, făcea schi nautic sau lua lecţii de canto împreună cu Sally, soţia lui. Duminica, pe când aceasta era la biserică, o înşela cu Tanya. Gabriel călătorea mult, îi plăcea să citească înainte de culcare, îşi petrecea Crăciunul la Palm Springs, iar

de Ziua Recunoştinţei se ducea la sora lui.

Viaţa lui Gab părea aidoma cu a oricărui american din clasa de mijloc, cu o singură diferenţă: vila sa măsura 3 700 de metri pătraţi, în garaj avea mai multe maşini scumpe, de peste 100 000 de dolari fiecare, biblioteca lui adăpostea mii de volume, printre care *Codexul* lui Da Vinci, evaluat la treizeci de milioane de dolari, iar averea sa personală se ridica la o sumă echivalentă cu averile celor şase sute de milioane de americani cu cele mai reduse venituri din ţară. Numele lui se afla în fruntea topurilor de tot felul. Reuşise chiar să ajungă pe primul loc, la egalitate cu patronul companiei General Electric, într-un top al personalităţilor din toate timpurile în funcţie de „viziune, creaţie, charismă şi geniu inovator“, devansându-i pe Iisus Hristos, Einstein şi Leonardo da Vinci, ale căror portrete îi împodobeau biroul.

Aşadar, cu excepţia cifrelor cu multe zerouri, zilele lui Gabriel Still erau la fel ca ale tuturor. Nu însă şi duminica din 1 aprilie. Timp de câteva clipe, crezuse că e o glumă. Din nefericire, nu era aşa. Sally era la biserică împreună cu fiica lor, iar servitorii aveau zi liberă. Tanya venise la el, într-una dintre cele douăsprezece odăi ale vilei, şi anume cea a cărei fereastră nu dădea spre lac. Cincizeci de metri pătraţi consacraţi adulterului. Potrivit poemului scris de Gab pentru ea, Tanya era mai frumoasă decât Gioconda, mai inteligentă decât un computer, mai importantă decât Washingtonul. Respectând ritualul obişnuit, făcură dragoste, apoi plonjară dezbrăcaţi în piscina de dimensiuni olimpice, cu mozaic închipuind microprocesoare şi cu reflexe de siliciu. În ziua aceea, Tanya nu mai apăru la suprafaţă.

Gabriel scrută apa metalizată, plonjă, căută pe fundul apei. Nefiind un înotător prea bun, renunţă repede şi ieşi din bazin, ca să aibă o vedere de ansamblu. Pentru prima oară în cincizeci de ani, trebui să accepte ceva iraţional, de neconceput, de neînţeles: Tanya se dizolvase în piscină.

46

Stând în faţa automatului cu băuturi răcoritoare din spital, Nathan şi Sanako se contraziceau în legătură cu metoda care trebuia folosită. Primul miza pe empatie. Celălalt – un interogatoriu în toată regula.

Căpitanul îl avertiză pe Nathan să nu încerce să se amestece în treburile poliţiei. Învinuita urma să fie arestată şi cercetată în dimineaţa următoare. Până atunci, doi oameni fuseseră puşi de pază în faţa uşii ei, iar alţii doi – în holul spitalului. Iar o a treia pereche de agenţi supraveghea camera femeii dintr-o maşină care staţiona pe stradă.

— Dar ce are fata asta atât de deosebit de încerci s-o ocroteşti? întrebă Sylvie, după plecarea lui Sanako.

— Este preţioasă.

— De ce nu-l laşi pe Sanako să-şi vadă de treabă?

— E depăşit de ancheta asta, iar superiorii îl presează. Nu are destulă perspectivă.

— Iar tu ai?

— Ştiu ce trebuie să fac ca să am.

— Explică-te!

— Pentru asta, am nevoie de ajutorul tău.

— L-ai avut încă de la început.

— Mă refer la un ajutor de o factură mai deosebită.

— Cum ar fi...?

— O evadare.

47

Nathan îi salută pe cei doi poliţişti care încadrau uşa şi intră în camera necunoscutei.

— Am să te scot de aici, îi spuse. Amândoi căutăm acelaşi lucru. Împreună, vom avea mai multe şanse să-l găsim. Tot ce ai de făcut este să mă urmezi.

Ea îl privea ţintă, fără să se clintească din loc. Nathan îi strigă pe cei doi poliţişti, care intrară în şir indian. O directă în plex îl încovoie pe cel din faţă, dezechilibrându-l şi pe celălalt, care încasă în aceeaşi clipă o lovitură de picior. Nathan închise apoi uşa şi îl dezbrăcă de uniformă pe cel mai slab dintre ei ca s-o îmbrace cu ea pe fată, care se lăsă manevrată ca o păpuşă, fără să se opună, dar şi fără să-l ajute. Îi aşeză pe cap un chipiu, îi puse ochelari de soare şi o luă de braţ, conducând-o spre parter.

Cei doi oameni plasaţi de Sanako în hol comentau un videoclip al

Shakirei, difuzat pe ecranul unui televizor aşezat într-un colţ al holului.

— Pleci? îl întrebă unul dintre ei.

— Căpitanul mi-a cerut să vin la el împreună cu unul dintre oamenii lui. N-am timp nici măcar să-mi tratez rana!

Atenţia poliţistului se concentră asupra piciorului răsucit într-o poziţie nefirească al lui Nathan.

— Fiţi cu ochii pe fată, zise Nathan arătând către lift.

— Nicio grijă, n-o lăsăm noi să scape. Mai ales că n-am mai putea să ne bazăm pe tine dacă ar trebui să alergăm din nou după ea.

Necunoscuta îi înţelesese intenţiile, căci ajunsese deja afară. O ajunse din urmă în parcare. Mai trebuia să treacă de ultimii doi poliţişti. Cel aflat la volanul maşinii coborî să-i întâmpine.

— Unde mergeţi?

— Am fost chemat de Sanako. Mă duc la el împreună cu un om de-al lui.

— Pe jos?

— Vom lua metroul, ajungem mai repede aşa.

Poliţaiul se încruntă, se aplecă pentru a-l apela prin staţie pe comisar, apoi zbură prin aer şi ateriză pe genunchii colegului său care ocupa locul din dreapta. Nathan îi trase apoi o a doua lovitură de picior, laterală, care străbătu habitaclul şi percută craniul celui de-al doilea poliţist, paralizat de greutatea celor 70 de kilograme care zăceau peste el. O ajunse din urmă pe fată, care se îndepărta, şi o împinse pe bancheta din spate. Fără să-şi mai dea osteneala de a-i da jos pe cei doi răniţi, Nathan demară înspre cartierul Ginza. Nu avusese iniţial intenţia de a se duce acolo cu maşina, dar circumstanţele hotărâseră altfel. Verifică prin retrovizor că necunoscuta stătea nemişcată şi se întrebă dacă făcuse bine că mizase pe ea. O camionetă care venea drept spre el, claxonând, îi aminti că era obligat să facă la stânga. Trebuia să se concentreze mai mult dacă voia să ajungă fără probleme până la străduţa fără nume, în locul unde protejata lui nu avusese timp să ducă la bun sfârşit ceea ce avea de făcut.

48

Nathan o ajută să coboare din maşină şi se îndreptă către locul în care avusese loc răpirea lui Suyani. Pulsul i se acceleră.

— Termină ceea ce aveai de făcut, îi spuse. Nu vei mai avea alt prilej.

Ea privi magazinul şi se aşeză în profil ca să încerce să treacă printre barele grilajului.

— Doar un ninja ar reuşi, zise Nathan.

Ea îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Luptătorii ninja cunosc o tehnică specială care, dacă este practicată din copilărie, le permite să-şi disloce încheieturile ca să se poată strecura oriunde. Mă gândisem şi eu la asta, dar spaţiile sunt prea înguste. Suyani n-ar fi încăput printre ele.

Ea întinse pumnul, lovind uşa de sticlă a magazinului dezafectat. Strânse cu încăpăţânare din dinţi şi încercă din nou să pătrundă printre gratii, zdrelindu-şi tâmplele.

— Gata, ajunge!

O trase spre el. Pe pomeţii ei se amestecau sânge şi lacrimi. Semn că era, totuşi, o fiinţă omenească? O cuprinse în braţe.

— Ai să-mi spui oare cine eşti? murmură Nathan.

O aşeză lângă ieşirea de urgenţă a băncii, locul unde se presupunea că se evaporase Suyani, îi porunci să nu se mişte de acolo şi intră în pielea lui Hinoshiro.

Plouă şi e întuneric. Nu văd aproape nimic prin viziera căştii. O lumină o înconjoară pe Suyani şi o înghite brusc. O lumină înaltă de doi metri, care n-a durat decât o secundă. Lumina aceea venea... din bancă.

Uşa se deschisese, apoi se închisese în urma lui Suyani. Oare cine se afla dincolo de uşa aceea? Era gata să bată, dar îşi dădu seama că necunoscuta dispăruse şi că străduţa era barată de o maşină a poliţiei pe acoperişul căreia sări instinctiv, ca să domine situaţia. Văzu patru poliţişti. La dreapta lui, fugara stătea aplecată peste capota unei alte maşini. Dacă o elibera pentru a doua oară şi fugea împreună cu ea, fata avea să devină până la urmă aliata lui. Pentru asta însă trebuia să înfrunte forţele de ordine.

Doi oameni se aflau dedesubtul lui, în maşină, altul se repezea spre el cu pistolul în mână, ultimul îi punea cătuşe fetei. Şoferul, pasagerul, pistolarul, cel cu cătuşele. Aceasta era ordinea în care voia

să atace. Se aruncă asupra primului, care încerca să iasă din maşină şi-l trimise la loc, în spatele volanului, cu nasul rapt. Al doilea ocolea maşina. Al treilea ajunsese în dreptul lui. Nathan se retrase pe străduţă, ca să-i facă să vină pe rând, şi se avântă, cu umărul stâng înainte. Cei doi nu se aşteptau la o contraofensivă. Cel cu pistolul fu proiectat în colegul său. Nathan îi trase un şut în mâna cu care ţinea arma şi, din două lovituri cu cotul, îi lăsă pe amândoi laţi pe pavaj.

Judecând după sirenele pe care le auzea, jumătate din poliţia oraşului avea să ocupe în curând cartierul. Cel cu cătuşele urcase fata în a doua maşină şi se pregătea să pornească. Nathan îl dădu jos pe şoferul celeilalte maşini, dădu în marşarier, strivi pedala de acceleraţie, îşi încleştă mâinile pe volan şi se propti în spătarul scaunului, întinzând braţele. Caroseria bubui. Sub privirile martorilor împietriţi, sări din maşină şi se năpusti asupra poliţistului cu cătuşele, care, prins sub airbag, încerca să-şi vină în fire, îi arse o directă în tâmplă şi o eliberă pe prizonieră. Îi făcu vânt în cealaltă rablă şi demară, pierzând bucăţi din caroserie, fără să se preocupe de maşinile aflate în trafic.

— Nu-mi uşurezi deloc munca, spuse el.

Evită un autobuz şi derapă pe şosea în direcţia gării. Spera ca Sylvie să vină la întâlnire. Cum de intervenise atât de repede poliţia? Cine-i informase? De ce voise cel cu cătuşele să plece cu fata fără să-şi ajute colegii? Întrebările nu-i dădeau pace, captându-i atenţia în detrimentul felului cum şofa. Lămurise un amănunt. Acum ştia cum fusese răpită Suyani. Făptaşii trecuseră prin clădirea băncii. Aveau complici acolo. I-ar fi plăcut să-i împărtăşească lui Sanako aceste deducţii. Căpitanul ar fi început să-i ancheteze pe salariaţii de la Bank of Tokyo. Dar nu era un moment potrivit pentru cooperare. Nici cu poliţia, nici cu inculpata. Acum trebuia să fugă.

PARTEA A DOUA

PEISAJUL CARE DEFILEAZĂ ESTE NEMIŞCAT

49

Agentul James Mooses îi ceru taximetristului un bon de decontare şi coborî la Rockefeller Piaza. Forma subţire, gotică a clădirii General Electric străpungea norii având o înălţime de 278 de metri. Schimbă de trei ori liftul ca să ajungă la etajul 69. Uşile cu ornamente din lemn de esenţe preţioase se deschiseră dând la iveală un hol ai cărui pereţi erau împodobiţi cu alegoriile Abundenţei, Muncii, Comerţului şi Triumfului speciei umane. Sub un vultur american de inspiraţie asiriană, directorul FBI-ului se întreţinea cu nişte oameni pe care Mooses îi văzuse adesea prin presă. Şeful lui se desprinse din grup şi îl conduse într-o anticameră din marmură roşie. Nişte frize Art Deco îndrumau privirea către o uşă încrustată cu onix de culoarea ambrei şi păzită de un garderobier în costum la două rânduri.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Mooses.

— Uită că i-ai văzut.

— De ce?

— Ascultă-mă cu atenţie, agent Mooses! Nici acum nu pricep cum ai reuşit să obţii întrevederea asta...

— Am dat un telefon.

— Nu mă lua peste picior! El nu acordă niciodată audienţe, mai ales aici.

— Nu-i ceream un interviu. V-a contactat personal ca să-i găsiţi amanta. Cum eu anchetam dispariţiile domnişoarelor Ryler şi Welles, mi-aţi încredinţat şi cazul Cortès. L-am sunat pe DR ca să-mi dea nişte amănunte, şi am venit.

— Nu-i mai pomeni numele!

— De ce vă temeţi aşa? Doar n-avem de-a face cu Dumnezeu.

— Aici voiam să ajung. Nu-i pune întrebări fanteziste. Zi-i „domnule“, fără să-i menţionezi numele, fără întrebări legate de viaţa personală sau de afacerile lui şi ai grijă ca discuţia să nu dureze mai mult de 15 minute. Am să te aştept în hol. Şi, dacă tot ai pomenit de Dumnezeu, să ştii că Dumnezeu are mai puţină influenţă asupra vieţilor noastre decât el.

50

Cu mâna pe tocul pistolului, garderobierul îi făcu loc lui James Mooses să treacă. James intră într-o încăpere imensă, ai cărei pereţi de sticlă ofereau privirii zgârie-norii din Manhattan. Rămase uluit de dimensiunile uriaşe ale tuturor obiectelor aflate acolo. De parcă acel spaţiu ar fi fost ocupat de un uriaş care ar fi avut nevoie de mobilier fabricat la o scară superioară. Singurul perete care nu era din sticlă era flancat de un şemineu monumental din piatră, în care ar fi putut locui o întreagă familie, în vatră trosneau lemne mari cât nişte buşteni. Pe un birou mai impunător decât cel de la Casa Albă erau aliniate trei ecrane plate. Parchetul era acoperit de covoare care ar fi meritat să fie înrămate. Într-un colţ, o gigantică sferă din cercuri concentrice reprezentând orbitele planetelor Sistemului nostru Solar se rotea lent. James Mooses se opri în mijlocul camerei şi aşteptă să se întâmple ceva. Nu ştia cum arăta faimosul DR, dar se aştepta la un soi de Goliat plutind printre nori, cu ambiţii demiurgice, doldora de tulburări obsesionale printre care figurau la loc de cinste mania ordinii şi cea a curăţeniei.

— Nu mai face nicio mişcare! spuse o voce din spatele lui.

Grijuliu să nu-şi supere gazda, care putea oricând să pună capăt vizitei, James încremeni.

— Ştii unde ai pus picioarele?

— În biroul dumneavoastră, domnule!

— Pe un covor de Kerman, datând din secolul al XIX-lea. E ca şi cum ai călca în picioare tabloul *Floarea-soarelui.*

Neştiind cum să dreagă lucrurile, James aşteptă ordinele.

— Scoate-ţi pantofii! Sper că ai şosete curate.

— În dimineaţa asta mi le-am pus, domnule!

DR se instală la biroul lui. Mooses nu se înşelase în privinţa tulburărilor obsesional-compulsive ale clientului său. Ca înfăţişare, în schimb, aducea mai degrabă cu un David firav, cu părul vopsit şi pielea prea întinsă, decât cu Goliat. În jur nu se afla niciun scaun, aşa

că agentul federal rămase în picioare şi intră direct în subiect, ca să nu piardă timp:

— Unde aţi văzut-o ultima oară pe Aliana Cortès?

— Ce legătură are dispariţia ei cu răpirile despre care mi-ai vorbit la telefon?

— Caracterul supranatural al evenimentelor şi profilul victimelor.

— Spune-mi mai multe amănunte!

— Victimele parcă ar fi intrat în pământ de faţă cu martori care n-au văzut nimic.

— După ce m-ai sunat, am telefonat preşedintelui şi secretarului de stat. Nimeni n-a încercat să-i şantajeze. Poţi să-mi spui ce sens au toate astea?

Mooses înţelese că DR acceptase să discute cu el ca să afle nişte informaţii, nu ca să-i ofere. Încercă să inverseze rolurile:

— Trebuie mai întâi să obţin mai multe elemente în legătură cu dispariţia Alianei Cortès.

— De câte victime mai ai nevoie ca să-ţi faci o idee?

— Unde era Aliana ultima dată când aţi văzut-o? întrebă din nou Mooses.

— Ascultă, poliţist de doi bani ce eşti, habar n-ai de nimic! Ar putea urma încă zeci de răpiri fără ca tu să afli ceva. Ai să-mi dai dosarul şi o să-l încredinţez unor oameni mai competenţi.

— Ia ascultă şi tu, David! Trăieşti în nori şi pluteşti pe deasupra realităţii. Dar ai nevoie de poliţistul de doi bani care scormoneşte prin rahat. În timp ce te uiţi la omenirea care se speteşte, 270 de metri mai jos, ca să-ţi aducă dividende, poliţistul de doi bani se va speti să-ţi aducă înapoi puicuţa. Nu directorul FBI, al NSA sau al CIA o să-şi petreacă noaptea în cuşca unui câine. Nu ei vor plonja în portul Tokyo ca să găsească dovezi. Dă-le prietenilor tăi cazul şi o să obţină aceleaşi rezultate ca atunci când au vrut să-l prindă pe Ben Laden. Prin urmare, ai sau nu de gând să-mi spui ce dracu' s-a întâmplat înainte de dispariţia Alianei Cortès?

Tirada lipsită de menajamente relaxase chipul lui DR. Norocul lui James, care s-ar fi putut trezi brusc şomer, dacă nu şi mai rău, fusese că avea de-a face cu un tip inteligent. Încrezut, cinic, dur, hotărât, lipsit de scrupule, dar înzestrat cu o minte pătrunzătoare. Argumentul îl convinsese. Omul cel mai puternic din lume avea nevoie de oameni neînsemnaţi ca s-o aducă pe dulcineea. DR se ridică şi se apropie de uşa mascată prin care intrase cu cinci minute

mai înainte. Mooses îl urmă într-o odaie luxoasă din care trecură într-o cameră de baie la fel de vastă.

— Era acolo, zise DR arătând spre duş.

Şi-i povesti cum se evaporase Aliana în timp ce el se afla în cadă, la câţiva metri de ea. Fără zgomot, fără să lase vreo urmă, fără să ia nimic cu ea, nici măcar hainele. Insistă asupra faptului că odaia nu avea fereastră sau altă ieşire, în afară de uşa prin care intrase Mooses.

— Poarta era încuiată, iar paznicul n-a văzut pe nimeni trecând.

— Cine mai are cheile?

— Aliana. Dar erau în poşeta ei.

— Cineva ar fi putut face o dublură a cheilor?

— Nu pot fi copiate.

— Ai încredere în paznic?

— Mai multă decât în directorul meu financiar.

— În momentul când a dispărut Aliana, s-a schimbat ceva în jur?

— Nimic.

— Sunt sigur că ai remarcat ceva.

DR îl privi fără să înţeleagă.

— Ai ceva de maniac, ai desluşi urmele unor labe de şoarece pe covoarele tale persane. Biroul e atât de aseptizat încât ţi-ar sări în ochi până şi cea mai mică amprentă. Dacă a intrat cineva, cu siguranţă că ai observat.

— Nu ţi-am vorbit despre asta pentru că pare o prostie.

— Multe cazuri au fost rezolvate datorită unui amănunt prostesc.

— Pe podea era apă. Am crezut la început că Aliana stropise pe jos. Dar era prea multă apă. Iar temperatura din cameră scăzuse.

— Şi ăsta ţi se pare un detaliu fără importanţă?

— N-am considerat deloc că era un detaliu fără importanţă.

— Şi atunci, care era prostia?

— Arăta... de parcă ar fi plouat în apartament.

Mooses ridică ochii spre tavan. Nu se zărea nicio pată de umezeală. Gazda se îndreptă spre uşă. Întrevederea luase sfârşit. Mooses încercă o ultimă întrebare:

— Acţionarul majoritar al Rockefeller Center este firma Mitsubishi, nu-i aşa?

— Da, însă de ce întrebi?

— Îi cunoşti pe conducătorii ei?

— Preşedintele mi-e prieten.

— Numele de Suyani Kamatsu îţi spune ceva?

— Nu.

— Ocupă un post la direcţia de marketing a companiei Mitsubishi de la Tokyo. Se numără şi ea printre dispărute. Nu ştiu dacă toate acestea au vreo legătură, dar caut să aflu.

— Caută, Mooses! Fă-ţi treaba repede şi bine! Dacă o găseşti pe Aliana, voi face din tine cel mai bogat poliţist din Statele Unite. Mai devreme m-am înfuriat, şi îmi cer scuze pentru asta. Aliana e tot ce am mai scump, şi ştii că am multe lucruri scumpe. Puţini oameni cunosc adevărata natură a relaţiei mele cu ea. În ochii tuturor – inclusiv soţia mea şi mass-media –, trece drept colaboratoarea mea. Contez, prin urmare, atât pe străduinţa, cât şi pe discreţia ta.

Deschise uşa şi se înclină uşor, ca să evite o strângere de mână care ar fi riscat să-i aducă ceva microbi. În vestibul, paznicul la costum îl fixă pe Mooses cu o privire inexpresivă. VIP-urile nu mai erau acolo. În liftul care-l ducea jos, James Mooses fu mândru de el. Îl înfruntase pe DR şi aflase două lucruri importante. Omul acesta, despre care nu se putea zice că bate câmpii, îi spusese că în apartamentul lui plouase. Şi, ceea ce era şi mai ciudat, îşi deschisese inima în faţa lui. Un lucru însă era sigur: Aliana Cortès era o persoană cu totul deosebită.

51

Când îl văzu pe Mooses ieşind din lift, directorul FBI-ului puse capăt discuţiei telefonice pe care o purta:

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu face pe nebunul cu mine, Mooses! Ai stat acolo 20 de minute, şi asta înseamnă ceva.

— Aliana Cortès a dispărut din sala de baie, fără să se îmbrace şi fără să iasă pe uşă.

— Şi ce altceva ai mai aflat?

Urcară în limuzina care-i aştepta. Următoarea oprire era la sediul ONU, unde se întâlneau cu Kathleen Morgensen, care făcuse o escală la New York pentru a discuta cu secretarul general.

— Răpitorii s-au jucat de-a Moş Crăciun.

— Ce-ai spus?

— Au intrat prin şemineu. Dacă lărgimea coşului e proporţională cu cea a vetrei, chiar şi Pavarotti ar încăpea acolo fără probleme. Au

aruncat apă ca să stingă focul, au năvălit în apartament, au smuls-o pe Aliana de sub duş în timp ce babacul era în cadă şi au plecat pe unde veniseră. Greşeala lor a fost că au aruncat prea multă apă faţă de urmele pe care le-ar fi lăsat Aliana dacă ar fi fost singură. Babacul a sesizat diferenţa.

— Pe cine numeşti „babac“?

— Pe DR, fireşte.

— Doar ţi-am spus să nu foloseşti nici nume, nici calificative în legătură cu el! Ipoteza ta e halucinantă! De ce atâtea complicaţii, când Aliana putea fi răpită într-un loc mai accesibil, mai puţin supravegheat?

— Răpitorilor le place să-şi complice munca. Habar n-am de ce, dar, indiscutabil, aşa procedează. Asta ar fi prima opţiune.

— Mai există şi altă variantă?

— O forţă superioară. De exemplu, extratereștrii.

— Ai început să baţi câmpii?

— Meseria noastră constă în găsirea unei explicaţii raţionale pentru orice. N-ar fi pentru prima dată când nişte contacte cu civilizaţii din alte lumi ar fi ţinute în cel mai strict secret.

— N-ai putea să-mi explici mai clar?

— Menţinerea secretului militar asupra mărturiilor piloţilor de vânătoare şi ale astronauţilor, decredibilizarea celorlalte, considerarea unor fenomene precum cercurile din lanuri drept farse, toate acestea opresc populaţia să viseze, să aibă alte puncte de referinţă decât cele difuzate de la etajul 69.

— Adică, ET contra DR? Asta vrei să spui?

— Atâta timp cât nimic nu dovedeşte contrariul…

Limuzina se opri în faţa şirului de drapele colorate care fluturau sub cerul mohorât al Manhattanului, constituind graniţa dintre Statele Unite şi enclava internaţională a ONU.

— După ce intrăm, te rog să eviţi referirile la aiureala asta ştiinţifico-fantastică, zise şeful lui Mooses.

Cei doi bărbaţi străbătură peronul care ducea la intrarea publică şi la holul de primire. O funcţionară îi rugă să aştepte în salonul rezervat delegaţiilor. Mooses notă într-un carneţel câteva nume: *Mitsubishi, Rockefeller, ONU, DGSE, Élysée, Casa Albă.* Trasă o linie între primele două nume şi se întoarse către șeful lui, care nu-şi mai dezlipea celularul de ureche. Dând prioritate anchetei, Mooses îi întrerupse convorbirea:

— Ce legătură există între ONU şi Rockefeller?

— Poftim?...

Descurajat de răspuns, agentul se duse să capete informaţii de la un ghid care se pregătea să conducă un grup de turişti prin clădire. Deşi nu părea mai amabil decât o mână întinsă după bacşiş, văzând insigna lui Mooses, îşi recită textul:

— Nelson Rockefeller şi-a convins tatăl, pe John Davison Rockefeller, să ofere opt milioane şi jumătate de dolari pentru cumpărarea unor terenuri de-a lungul malului lui East River şi să permită ONU să-şi instaleze sediul aici, şi nu la Philadelphia.

Mooses trasă pe carnet o săgeată între *Rockefeller şi ONU,* chiar înainte ca secretarul de stat Kathleen Morgensen să apară, într-un taior negru care-o făcea să pară severă şi sexy în acelaşi timp. Era însoţită de Gordon Ryler, tatăl lui Galan şi şef al DOMP[28]. Se instalară într-un salon privat unde li se aduseră cafele.

— I-am cerut lui Gordon să fie de faţă, spuse Morgensen, deoarece ne confruntăm cu aceleaşi probleme.

Mooses se întrebă cum puteau fi puse pe acelaşi plan dispariţia unei fiice şi cea a unei colaboratoare.

— Care este viziunea dumneavoastră asupra lumii? o întrebă el pe Morgensen.

Întrebarea făcu să se ridice trei perechi de sprâncene.

— Am reuşit să obţin semnarea unui acord istoric de pace în Orientul Apropiat. Nici măcar Bill n-ar fi visat la o asemenea izbândă.

— Bill?

— Clinton.

— Scuzaţi-mă, în ultima vreme n-am prea urmărit presa internaţională. Mă preocupă mai mult faptele diverse.

— Ambele subiecte sunt legate între ele. Se fac presiuni asupra forţelor binelui răpind persoane apropiate celor care le servesc.

— Axa binelui împotriva axei răului?

— Mă înşel eu sau eşti ironic?

— O persoană sus-pusă de la Mitsubishi şi o alta de la Chase Manhattan Bank au fost răpite şi ele. Nu cred că aceste două companii aparţin forţelor binelui.

— Tu ce crezi, Bob?

Bill şi Bob. Mooses îşi spuse că secretarul de stat avea relaţii, nu

28 Departamentul Operaţiunilor de Menţinere a Păcii (n.tr.)

glumă! Astfel interpelat, şeful lui luă cuvântul:

— Agentul Mooses este un agent eficient, dar nu are suficientă perspectivă. Nu-i putem însă reproşa faptul că nu aparţine clasei de conducere. Am organizat această întâlnire fiindcă ţineam să cunosc şi punctele dumneavoastră de vedere. Am impresia că răpitorii ţes o plasă al cărei punct central rămâne încă necunoscut. Mai clar, pot fi stabilite nişte conexiuni între cercurile în care evoluau victimele?

Mooses răspunse primul:

— Îmi lipseşte perspectiva, însă am stabilit deja o legătură între Rockefeller, Mitsubishi şi ONU.

Puse carnetul pe măsuţa scundă şi le povesti cum ajunsese la această deducţie. Gordon Ryler îşi spuse şi el părerea:

— Cu cât urci mai mult în sferele puterii, observi că actorii sunt tot mai puţini şi tot mai legaţi unii de ceilalţi, alcătuind un fel de club atotputernic. Franţa şi SUA sunt două puteri politice şi, în acelaşi timp, membre permanente ale Consiliului de Securitate al ONU. Japonia este cea de-a doua putere economică pe plan mondial, după SUA, şi se pregăteşte să obţină, la rândul ei, un loc permanent în acest consiliu. Companiile pe care le-aţi citat, precum şi cea condusă de soţul doamnei Morgensen fac parte din Camera internaţională de comerţ, care a semnat un act de parteneriat cu ONU. Cât despre secretarul de stat al Apărării, pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit a avut nevoie de sprijinul ONU şi, mai cu seamă, al DOMP-ului.

— Puteţi preciza rolul DOMP-ului? întrebă Mooses.

— Impulsionat de Maurice Baril, acest departament a devenit, începând din 1993, un adevărat cartier general al strategiei şi operaţiunilor militare din cadrul ONU. I-am recrutat pe cei mai buni ofiţeri pentru a asigura logistica şi formarea a peste 80 000 de soldaţi provenind din 60 de ţări.

— Suntem încă departe de pacea mondială.

— Suntem însă şi mai departe de război. Din 1945, când a fost creată ONU, n-a mai avut loc vreun al treilea conflict mondial. Chiar şi acest singur motiv e de ajuns pentru ca această organizaţie să rămână absolut necesară.

Mooses se întoarse către şeful lui:

— Am putea lua în considerare ipoteza că ONU să fie centrul acelei pânze de păianjen despre care vorbeaţi.

— Să fie oare ONU ţinta răpitorilor? Ce scop ar putea avea?

— Doamnă Morgensen, îmi puteţi preciza împrejurările în care a

dispărut Serana Welles?

Kathleen îşi termină cafeaua care se răcise şi se aşeză mai bine în fotoliu. N-avea să uite prea curând acea zi, 29 martie. Serana îşi petrecuse noaptea împreună cu ea. Nu prea dormiseră, în ciuda mizei diplomatice a întâlnirii care urma să aibă loc a doua zi, la Cairo. Inventaseră jocuri erotice, încălcaseră toate tabuurile, adăpându-şi iubirea cu fluidele trupurilor lor nedezlipite. În zori, după ce-şi ascunseseră cearcănele sub machiaj, luaseră avionul spre Cairo. Reprezentanţii statului israelian şi cei ai autorităţii palestiniene încă nu sosiseră. Mai rămăsese o oră până la venirea lor. O oră în care aveau timp să se familiarizeze cu locurile şi să intre în atmosfera din sala în care aveau să se desfăşoare negocierile. O parte a acordurilor fusese ratificată la Tel-Aviv, însă etapa cea mai dificilă urma abia acum. La ora stabilită, toată lumea se aşezase în jurul mesei. Serana îi pregătise dosarul, argumentarea, protocoalele pentru acord. Îi dăduse totul mură-n gură. Pentru o persoană atât de tânără, era uimitor cât de bine cunoştea Orientul Apropiat. În mijlocul discuţiilor, se ridicase pentru a merge la toaletă. Era un cod pe care-l foloseau încă de când începuseră să lucreze împreună. Peste câteva minute, telefonul mobil al lui Kathleen urma să sune, oferindu-i un pretext ca să iasă şi să discute în taină cu Serana despre strategia pe care trebuia s-o adopte. Se întâlniseră odată la toaleta unui palat din Riyad, în timpul unei adunări a şefilor de state, doar ca să se sărute, ca două liceene. Dar în acea zi de 29 martie, la Cairo, telefonul lui Kathleen rămăsese mut. Imediat ce tratatele fură ratificate, ieşi din sală s-o caute pe Serana. Agenţii de securitate care împânzeau clădirea o văzuseră intrând la toaletă. Dar nu şi ieşind de acolo. După spusele unuia dintre ei, în timpul reuniunii intraseră la toaletă vreo cinci sau şase femei, cele mai multe fiind soţii ale oamenilor de afaceri arabi atraşi de eventuala afacere legată de acordul de pace. Poliţia egipteană făcu cercetări. Toaleta nu avea decât o uşă. Nici ferestre, nici guri de aerisire prin care să poată trece un trup. Serana parcă se topise. Kathleen rămăsese la Cairo în ziua următoare ca să urmărească ancheta. Apoi se întorsese în Statele Unite, distrusă, oprindu-se la New York pentru a raporta la ONU rezultatele misiunii ei de pace. Acolo se întâlnise cu Gordon Ryler, care o pusese la curent cu dispariţia fiicei sale.

Kathleen le povesti celor trei bărbaţi ce se întâmplase în ziua de 29 martie, trecând sub tăcere doar relaţiile ei intime cu Serana.

— Mă aşteaptă un avion cu care plec la Washington. Mai aveţi nevoie şi de alte amănunte?

— O ultimă întrebare, doamnă. În ziua aceea ploua cumva?

— Da, dar de ce?

— E un fenomen rar la Cairo.

— Într-adevăr, tocmai de asta mi-am şi amintit.

Pe peronul din faţa intrării, directorul FBI împărţi sarcinile cu subalternul său:

— Continuă cu ancheta pe teren, cred că faci treabă bună acolo. Confruntă-ţi rezultatele cu cele ale confraţilor tăi din străinătate. Îmi vei raporta în fiecare zi. În timpul acesta, eu voi continua investigaţiile în sferele înalte.

James îşi salută şeful, care avea întâlnire cu una dintre persoanele care se aflaseră în holul General Electric Building. Îl privi urcându-se în limuzină şi îşi dădu seama că era pentru prima dată când directorul FBI se implica personal într-o anchetă.

52

Sylvie şi Nathan se instalaseră împreună cu prizoniera lor într-un compartiment gol. Trenul îi ducea la Aomori, în nordul insulei Honshu, dincolo de munţii Mikuni. Cu o oră şi jumătate mai devreme, Sylvie se plimba nervoasă pe peronul gării din Tokyo, ţinând într-o mână trei bilete compostate, şi în cealaltă, o geantă de voiaj. Cu cinci minute înainte de plecare, oftase uşurată văzându-i pe cei doi sosind.

— Acum, poliţia e pe urmele noastre.

— Trebuia să rămâi la Tokyo.

— Lucrăm în echipă.

— Îţi compromiţi cariera.

— Dar nu şi adevărul.

— Ce adevăr?

— Povestea aia cu banca mă intrigă. De ce să ne asumăm riscul de a implica Bank of Tokyo? Nu crezi că e o tehnică prea întortocheată?

— A dat rezultate. Martorii par nişte cretini, iar anchetatorii sunt derutaţi.

— Poţi oferi o explicaţie raţională în privinţa dispariţiilor lui Galan şi Suyani. Dar nu mergi oare prea departe? Uneori, e mai bine să nu complici lucrurile.

— Dar tu cum interpretezi situaţia?

— Ca pe o forţă supranaturală care a venit să înghită cele mai frumoase exemplare ale speciei umane.

— „A înghiţi“ este cel mai potrivit termen.

Sylvie o privi pe necunoscuta care nu se clintise de când plecase trenul.

— Tu ce crezi, e o fiinţă extraterestră? Un *alien?*

— Un trup perfect, un chip neterminat care are avantajul de a trece neobservat, un limbaj care nu există pe planeta noastră, aptitudini ieşite din comun…

— Ce fel de aptitudini?

— Energia, rezistenţa, capacitatea de a se adapta, de a se pierde în peisaj, felul cum se deplasează. Atunci, pe străduţă, a reuşit să dispară de sub ochii mei. Dacă nu intervenea poliţia, ar fi scăpat.

— Dacă n-ar fi om, medicii şi-ar fi dat seama. A fost scanată, i-au făcut analize…

— Are un înveliş uman.

— Crezi că înţelege ce vorbim?

— Da.

— Unde mergem, Nathan?

— La Aomori.

— Ştiu, dar după aceea?

— Pe insula Hokkaido.

— Şi ce facem acolo?

— Vom relua legătura cu forţele naturii.

— Mai precis?

— Ne vom debarasa de materia care întunecă gândirea.

— Nu mă mai zăpăci!

— Cel mai bun mijloc să nu te zăpăceşti este să taci.

— Te deranjez?

— Vorba te îndepărtează de tăcere şi, prin urmare, de gândire.

— Prin discuţie se face lumină.

— Cuvintele sunt o închisoare.

— Sfinţii n-au tăcut niciodată.

— Tăcerea este natura noastră profundă.

Înarmaţi cu aforisme, se duelară astfel până când tăcerea – adică Nathan – învinse. Vocea unei însoţitoare îi avertiză pe călători că un bagaj suspect fusese găsit în gara din Sendai, iar trenul încetinise până când pachetul va fi verificat.

— Pe insulă se află un lac, spuse Nathan. Lângă lacul acela trăieşte

un *sennin*.

— Un ce?

— Un ascet solitar, care se hrăneşte cu ierburi şi poame. Practică un *budô* personal.

— *Budô* e codul ăla al samurailor?

— Este calea războinicului, a armoniei şi a reconcilierii.

— Şi ce legătură are cu ancheta noastră?

— Tocmai asta-i, că n-are nicio legătură.

Enervată, Sylvie se ridică şi ieşi din compartiment. Se duse la bar, comandă o cafea şi acceptă o ţigară de la un necunoscut care se apropie, împingându-şi înspre ea pe tejghea paharul cu J&B şi pachetul de Seven Stars. Japonezul vorbea o engleză cu un accent puternic. Luase o atitudine melancolică şi tenebroasă ca un erou din filmele lui Wong Kar Wai. Sylvie simţi o prezenţă în spatele ei. Nathan o urmărise.

— Mă duc să-l vizitez pe Kinji Oyama, un mare maestru şi prieten pe care nu l-am văzut de ani de zile.

— Cu atât mai bine pentru tine, zise ea.

— Ne-am obişnuit să ne mulţumim cu interpretările care ne sunt date. Nu mai vedem decât zidul înălţat în faţa noastră. Nu mai ştim să ascultăm tăcerea şi nici să privim cu propriii ochi. Kinji Oyama ne va ajuta să vedem dincolo de zid.

Se aşează lângă ea şi comandă un ceai. Japonezul se retrase la locul lui. Însoţitoarea anunţă că pachetul misterios fusese verificat, iar trenul avea să recupereze întârzierea.

— Trenul ăsta seamănă cu viaţa mea, spuse Sylvie. Mergea încet, după care a accelerat; nu ştiu încotro merge şi unde se va opri.

Avea chef de vorbă. Ca să-i facă plăcerea, începu şi el să vorbească:

— Adevărul se află în joncţiunea infinitezimală dintre trecut şi viitor. Nicio fiinţă omenească n-a reuşit să trăiască altundeva. Şi totuşi acordăm mai multă importanţă unui trecut pe care nu-l putem schimba şi unui viitor inexistent încă. Profită, aşadar, de această accelerare.

— Un criminal psihopat îşi datorează prezentul trecutului pe care-l târăşte în urma lui. Şi, dacă nu-i anticipezi viitorul, nu-l vei prinde niciodată. Ar trebui s-o ştii mai bine decât mine.

— Amesteci meseria cu viaţa personală.

— Doar dacă trecutul nostru seamănă cu al unui criminal.

Prin fumul de ţigară, îi povesti viaţa ei. Un tată care o bătea, o

închidea într-un dulap, o pedepsea mereu, o mamă care nu intervenea, iar apoi, accidentul. N-o luaseră cu ei în ziua aceea, pentru că fusese pedepsită să nu meargă la malul mării, şi rămăsese închisă în camera ei, cu trupul plin de vânătăi şi cu lacrimi pe obraji. Poliţia venise s-o anunţe că părinţii ei muriseră pe şoseaua care ducea la Ostende. Primise vestea cu indiferenţă. Fusese încredinţată unei mătuşi nesuferite şi unui psihiatru care avea un nume caraghios. Léopold Hochon îi trezise interesul pentru meseria lui, ceea ce o determinase să studieze psihologia şi criminologia, specializându-se în medicina legală şi în *profiling*. Această din urmă specializare, foarte la modă în filme, dar mult mai puţin în cadrul poliţiei franceze, o învăţase să se pună în pielea altora. Încercase să-şi facă o familie fără să fi ştiut ce însemna un cămin fericit. Se căsătorise la 25 de ani, avusese un copil la 26 şi divorţase la 29. Faptul că avusese de-a face cu cei mai perverşi criminali din lume stricase totul. În prezent, fiul ei era student şi nu mai avea nevoie de ea decât ca să-i finanţeze viitorul. Trăia singură, făcea sex cu bărbaţi de care nu reuşea să se ataşeze şi se consacra pe de-a-ntregul muncii.

Nathan îi privi părul blond care strălucea în lumină, spunându-şi că era norocos să facă parte din aceste relaţii trecătoare.

— E greu să faci abstracţie de trecut, când e plin de amintiri neplăcute, adăugă ea.

— Ce înseamnă plăcut? Ce înseamnă neplăcut?

— Chiar nu vezi diferenţa?

— Faptul că tatăl tău te maltrata ţi-a salvat viaţa. Ai fost crescută de o mătuşă care nu te iubea, iar un tratament psihiatric te-a făcut să-ţi descoperi vocaţia. Din cauza vocaţiei, ai ajuns la divorţ. Divorţul îţi va permite să-ţi refaci viaţa împreună cu cineva de care te vei îndrăgosti. Aşadar, ce este cu adevărat bine? Ce este cu adevărat rău?

— Iartă-mă că te-am plictisit cu asta. De obicei, povestirile belgiene sunt mai amuzante.

El o sărută pe ceafă.

— S-a nimerit bine, fiindcă n-aveam chef să râd.

Nathan se ridică să se întoarcă în compartiment, ca s-o supravegheze pe protejata lor. Trenul ajunsese aproape de gara Sendai şi încetinea.

— Îţi mulţumesc, Nathan, pentru că ai făcut efortul să mă asculţi. Şi să-mi vorbeşti.

— Am făcut-o ca să renunţi la intenţia de a coborî la prima staţie.

53

Compartimentul era gol. Nathan dădu buzna pe coridor, îmbrâncindu-i pe călătorii care se pregăteau să coboare. Se opri în faţa cabinelor de WC, încuiate. Trenul intră în gara Sendai. Uşa compartimentului se deschise, iar necunoscuta apăru în prag. Îl privi inexpresiv, aşteptă ca el să se dea la o parte şi se duse să se aşeze la locul ei.

După 10 minute, expresul de Aomori îşi continuă drumul. Sylvie nu i se mai adresă lui Nathan, lăsându-l să cugete sau să mediteze în voie. Remarcase la necunoscută o schimbare de atitudine. Nu se mai uita pe fereastră, ci-i cerceta cu atenţie şi cu oarecare îngrijorare pe noii pasageri. În compartimentul lor se instalase un japonez de vreo 20 de ani, cu hanorac şi bascheţi fluorescenţi, care începu să vizioneze un film la un DVD portabil. Un bărbat în vârstă, adus de spate, cu o valiză în mână, se ghemui într-un colţ şi adormi. O femeie însoţită de un copil se aşeză lângă Nathan. Părul lung, negru, îi cădea peste obraz. Citea o revistă pe care şi-o pusese pe genunchi. Băieţelul juca Nintendo. Se auzeau fâsâitul hipnotic al roţilor pe şine, un murmur venind din căştile tânărului, muzica electronică a jocului video, sforăitul bătrânului. Fiecare era cufundat în sine. Niciun schimb de cuvinte, doar o explozie de autism şi individualism. Retraşi în lumi diferite. Nici mama nu comunica deloc cu fiul ei, nici măcar ca să-i ofere ceva de băut sau de mâncat. Sau să-i ceară să dea mai încet sunetul maşinăriei lui infernale.

Necunoscuta îl privea pe Nathan, care părea că nu se sinchiseşte de nimeni. Femeia cu păr lung de la dreapta lui îşi ridică încet capul. Avea ochii încercănaţi pe un chip palid. Gura îi era întunecată ca o gaură adâncă. Se ridică în picioare, răsucindu-şi trupul de parcă ar fi avut coloana fracturată. Fiul ei rămăsese netulburat, privindu-şi concentrat doar degetele. Şocată de dansul sincopat al femeii, Sylvie nu observă imediat ce se petrecea în restul compartimentului. Bătrânul cocoşat stătea de pază la uşă, în timp ce mama se apropia de ea. Necunoscuta cuprinse în mânii capul lui Nathan şi-i frânse vertebrele cervicale. În aceeaşi clipă, tânărul îi înfipse lui Sylvie un cuţit în burtă. Inima îi bătea violent, tăcând să-i ţâşnească din rană valuri de sânge. Nu simţea durerea. Era doar şocată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Înainte ca moartea să-i pătrundă în măruntaie, avu timp să-i vadă pe agresori dispărând în vârful picioarelor, lăsând doi morţi în urma lor.

54

Nathan o zgâlţâi de umeri ca s-o smulgă din coşmarul ei.

— Am ajuns, Sylvie.

Coborâră din tren şi se duseră la un ryokan[29], la nord de Aomori. Era situat într-un loc izolat. Un drum, o pădure, câteva ferme.

— O să petreacă noaptea nesupravegheată? se îngrijoră Sylvie, văzând în mâna lui Nathan doar două chei.

— Am să stau cu ea.

— Cum?

— Vreau să devenim mai intimi, ca să-i dau prilejul să se destăinuiască.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu vom dormi în acelaşi pat.

Nathan intră în cameră împreună cu necunoscuta şi trase uşa glisantă în urma lor. Două saltele japoneze umplute cu bumbac erau puse pe tatami şi acoperite cu o pilotă. Se întinse şi privi spre femeia care rămăsese în mijlocul odăii cu pereţi de hârtie. Aceasta se dezbrăcă fără jenă, lăsându-şi hainele aruncate pe jos, şi făcu un duş. După câteva minute, când reveni, Nathan nu-şi putu lua ochii de la anatomia ei. Fascinat de această plastică fără cusur, ridică privirea către chipul ei banal, ca să-şi stăpânească excitarea. Necunoscuta se strecură sub pilotă, pe salteaua ei.

În împrejurimi era linişte, iar drumul era puţin frecventat.

O pasăre de noapte uguia sau şuiera. Acestor sunete li se adăugară gemetele necunoscutei agitate de un vis. Începu să vorbească prin somn: *„Guhavop linan ao slo… guhavop mankos us nandre…“* Nathan puse mâna pe fruntea ei care ardea. Se dezvelise, iar lumina lunii îi arginta formele. La atingerea mâinii lui, cuvintele şi gemetele conteniră, înlocuite de o respiraţie regulată şi un somn odihnitor.

55

La ivirea zorilor, înainte de a deschide ochii, Nathan simţi o prezenţă blândă şi caldă. Necunoscuta dormea lipită de el, iar pe plex i se scursese un firişor de salivă. De obicei, Nathan se trezea devreme ca să facă exerciţii şi să mediteze, dar acum, cu o erecţie necontrolată, nu îndrăzni să-şi schimbe poziţia.

Când se trezi din nou, necunoscuta se îmbrăca. Îşi regăsise înfăţişarea de android autist. Sylvie îi aştepta în sala unde se lua

29 Hotel tipic japonez (n.a.)

micul dejun.

— Ei? făcu ea pe un ton dur.

— Ei, ce?

— Ai ceva să-mi spui?

— A vorbit.

— Şi ce-a zis?

— *„Guhavop linan ao slo… guhavop mankos us nandre.“*

Mâncară omletă cu legume şi cu fructe de mare şi băură ceai verde.

La debarcader, Nathan se tocmi cu un pescar să-i ducă de cealaltă parte a strâmtorii Tsugaru. Încolţită între ruliu şi mirosurile de peşte, Sylvie petrecu cea mai mare parte a călătoriei vomitându-şi micul dejun. Nu prinse glas decât după ce puseră piciorul pe insula Hokkaido.

— Urăsc vapoarele, mărturisi ea.

— Cei vii sunt deasupra apei, cei morţi – sub pământ.

— Cei vii mai au şi rău de mare.

Era mai albă la faţă decât un personaj din teatrul kabuki.

Pe şoseaua spre Tomakomai făcură autostopul, iar o camionetă îi duse vreo 50 de kilometri, după care şoferul opri la un restaurant să ia masa. Era deja ora prânzului.

Se aşezară la o masă din capătul sălii, în timp ce şoferul lor se dusese să stea de vorbă cu un cunoscut. Comandară supă, orez, peşte şi ceai.

— Nathan, coşmarul pe care l-am avut în tren mi-a dat o idee.

El o privi în tăcere, dându-i de înţeles că era dispus s-o asculte în continuare.

— Am învăţat de la tine că, adaptându-te la o situaţie, o poţi controla.

— Orice situaţie este un amestec de împrejurări şi de hotărâre.

— Dacă dai la o parte împrejurările, ce rămâne?

— O punere în scenă.

— Am putea considera că, în cazurile noastre, primejdia se datora situaţiei. Asta ar fi arma crimei. Totul în jur e aparent banal, normal. Victima nu bănuieşte nimic, şi, deodată, capcana se închide fără să tulbure scena care a fost concepută special pentru asta.

Simţind că Nathan lua în serios ipoteza ei, Sylvie continuă:

— Să luăm cazul lui Annabelle. Musafirii, martorul, câinele poate că nu se aflau acolo întâmplător.

— Şi câinele?

— Câinele victimei putea fi înlocuit cu un animal dresat ca să ne îndrepte spre o pistă falsă.

— Continuă!

— Cei cu care s-a întâlnit Nicole nu erau oameni obişnuiţi, care aleargă zilnic pe traseul respectiv. Cât despre Galan, nu ar fi o absurditate să presupunem că şoferul de taxi şi francezul sunt implicaţi în răpirea ei. Iar în ceea ce-o priveşte pe Suyani, e mai logic să ne gândim la complicitatea celor doi motociclişti decât la cea a unor bancheri.

— Aşadar, planul B ar fi, de fapt, planul A, zise Nathan.

— Zilele acestea petrecute în Japonia m-au făcut să înţeleg că ceea ce e aparent nu are alt rol decât acela de a ascunde ceea ce ar trebui să fie aparent.

— Japonia este ţinutul invizibilului.

— Sunt o elevă bună, nu-i aşa?

— Teoria ta acreditează ipoteza că răpitorii sunt puternici şi că le place să demonstreze acest lucru…

— Le adresează astfel un mesaj ştabilor care se cred intangibili.

— Încep să mă întreb de ce ai mai avut nevoie de mine.

— Nu voiam, de fapt, decât să fim împreună.

Îl luă de mână, sub privirea nepăsătoare a tovarăşei lor, care mânca ceea ce i se pusese în faţă. În timp ce Sylvie încerca să deosebească algele de fâşiile de praz în farfuria ei cu supă, necunoscuta se ridică brusc în picioare. Nathan o apucă de braţ.

— Poate că vrea să se ducă la toaletă, spuse Sylvie. Merg eu cu ea.

Le privi îndepărtându-se, bău o gură de ceai şi începu să se uite la clienţii din sală. Trei camionagii, un cuplu de pensionari, şoferul camionetei care discuta cu un muncitor, doi comis-voiajori. Barmanul era tânăr şi-i cunoştea pe toţi. O chelneriţă lipsită de experienţă ducea tăvi într-un echilibru precar şi tocmai răsturnase o sticlă cu bere. Oare situaţia aceasta putea ascunde o primejdie? Oare ceea ce vedea în jur era autentic sau fals? Un rod al întâmplării sau o scenă regizată de un creier machiavelic? Pe când cugeta astfel, auzi un strigăt dinspre WC.

Sylvie era aşezată pe podea, cu mâinile la nasul plin de sânge, sub o fereastră larg deschisă. Nathan plonjă pe deasupra ei, prin ferestruică şi ateriză cu capul într-un tomberon de gunoi. Necunoscuta alerga deja prin mijlocul străzii, cu braţele desfăcute. O

Mazda gri frână în faţa ei, făcând un zigzag. Fata se repezi şi intră prin portiera din faţă, pe locul pasagerului, înainte ca maşina să pornească din nou. Nathan ridică de jos o piatră şi şi-o puse în buzunar, apoi sări pe o motocicletă care tocmai se oprea în parcarea restaurantului. Zbură peste ghidon cu picioarele întinse înainte, prinzând ca într-un cleşte gâtul motociclistului, se răsuci în aer şi-l smulse de pe Yamaha lui ca pe un cui pe care ar fi vrut să-l înfigă în pământ. Se ridică apoi ca un resort, încălecă vehiculul puternic şi acceleră atât de brusc, încât motocicleta fu cât pe-aci să plece fără el. Ajunse foarte repede din urmă Mazda, pe care o bombardă cu semnale din faruri, şi o depăşi, transformând-o într-o pată cenuşie pe retrovizor. Din celălalt sens se apropia un camion. Mazda din spatele lui luase viteză şi se apropia; 170 de kilometri pe oră. Camionul îl depăşi, stârnind un curent puternic de aer. Drumul era acum liber pe ambele sensuri. Scoase piatra din buzunar, o aruncă peste umăr spre Mazda şi acceleră la maximum. După 500 de metri, frână; motocicleta alunecă pieziş în mijlocul drumului, în timp ce Nathan sărea de pe ea, aterizând în şanţ. În urma lui, maşina orbită de parbrizul spart se ciocni de motocicletă, se răsuci brusc şi se răsturnă. Nathan se repezi către vehiculul care ajunsese în câmp, cu roţile în sus. Fata zăcea fără cunoştinţă pe plafonul maşinii. Şoferul era rănit la faţă şi atârna prins în centura de siguranţă. Nathan degajă cele două trupuri dintre airbaguri şi le scoase din maşină. Japonezul avea un picior fracturat şi o comoţie cerebrală. Nathan se întoarse pe şosea, cu fata în braţe, şi le ceru curioşilor să cheme o ambulanţă. Automobiliştii se opriseră în şiruri la locul accidentului, de parc-ar fi făcut coadă la vamă. O zări de departe pe Sylvie „împrumutând“ o Toyota al cărei proprietar coborâse să vadă spectacolul şi ieşind brusc din şirul maşinilor staţionate. Frână în dreptul lui Nathan, care sări înăuntru, cu cele 50 de kilograme de extraterestră în braţe. Maşina porni din nou, înainte ca el să fi avut timp să închidă portiera. O întinse pe necunoscută pe bancheta din spate, iar el trecu în faţă.

— Cum te simţi? o întrebă pe Sylvie.

— Ca un bandit.

— Mă refeream la nasul tău.

Din nări i se prelingea sânge.

— Ea te-a lovit?

— M-am adunat singură de pe jos şi am încercat s-o urmăresc.

Încotro mergem?

— Drept înainte.

După vreo 30 de kilometri ajunseră la Muroran. Nathan făcu nişte cumpărături: calmante, apă minerală, un sac de dormit, prosoape, cereale, ciocolată, băuturi energizante, un rucsac.

— La ce-ţi trebuie toate astea? îl întrebă Sylvie.

— Sunt pentru tine.

Porniră din nou la drum spre Tomakomai. Nathan părea îngrijorat.

— Ce-ai păţit?

— Nu sunt în stare să evit înfruntările şi violenţa. De când am pus mâna pe fata asta, am tot rănit-o. Iar omul acela din Mazda ar fi putut să moară…

— Ea cum se simte?

— Va supravieţui. E indestructibilă.

— Tehnica ta este eficientă.

— Cea mai grozavă tehnică este să eviţi lupta.

— Şi să laşi lucrurile aşa cum sunt?

— Mă opresc aici.

— Nici nu te gândi! Mai întâi, n-ai omorât pe nimeni. Apoi, printre cei pe care i-ai bruscat era vreun nevinovat? Cei doi motociclişti care te-au atacat? Poliţiştii care s-au repezit asupra ta pe străduţă? Şoferul Mazdei, care voia să te calce? Nici nu ştim câţi vinovaţi există, Nathan! Chiar şi fata asta ar putea fi implicată. Poate că are misiunea de a şterge urmele şi de a ne încurca iţele.

— O asemenea ipoteză l-ar face pe orice tâmpit fricos să devină paranoic.

Merseră pe şoseaua care urma ţărmul Pacificului, cu minţile întunecate de tot soiul de presupuneri care-ţi făceau părul măciucă. Nathan îi arătă lui Sylvie, în stânga, o cărare care urca pe munte.

— Mai avem mult?

— Vreo 20 de kilometri.

— Pe poteca aia?

— Va trebui s-o luăm pe jos.

Într-adevăr, poteca plină de pietre se prefăcu rapid într-o pădure deasă şi întunecată. Sylvie trase frâna de mână şi se sprijini cu braţele de volan.

— Eşti sigur că nu există şi alt drum?

— Dacă ar exista, maestrul Oyama n-ar trăi aici.

— Şi ce facem cu ea?

Nathan o întinse pe covorul de frunze, îi ridică puloverul şi-i ciupi pielea dedesubtul buricului, apoi o întoarse pe burtă, îşi puse genunchiul pe cea de-a cincea vertebră a fetei şi-i îndoi bustul spre spate. O descălţă, îi masă tălpile şi urcă până la mâini, insistând asupra zonei dintre degetul mare şi arătător. Ea îşi reveni puţin câte puţin. Nathan îi dădu o pastilă împotriva durerii şi împachetă bagajele. Aveau de urcat 15 kilometri până la lăsarea serii.

56

Kinji Oyama era un bătrân uscăţiv, cu păr lung, alb, cu o bărbuţă rară şi cu ochi de felină. Când îi văzu, surâsul lui permanent deveni ceva mai larg. Sylvie se prăbuşi, doborâtă de oboseală. Necunoscuta se aşeză pe un trunchi de copac. Cele 5 ore de urcuş nu lăsaseră urme asupra ei. Nathan îşi lăsă jos rucsacul şi se înclină în faţa japonezului zâmbitor, care îi răspunse în acelaşi fel.

— Cum mai merge, maestre Oyama?

— Puţin câte puţin în fiecare zi până la culme.

— Şi fără să te cramponezi.

— Fără să te ataşezi.

— Să te laşi să cazi.

— Să zdrobeşti rigidităţile.

— Să progresezi.

— Până când devii liber ca norii de pe cer.

— Am venit cu cineva care nu este liber ca norii.

— Prea multă rigiditate.

— Nu-i cunosc numele, vorbeşte într-o limbă care nu există, pare stăpânită de temeri, manifestă simptome de fanatism: etanşeitatea gândirii, anularea propriei personalităţi, autonomie psihologică şi decizională redusă. De când e cu mine, singura ei iniţiativă a fost să fugă.

— Spre deosebire de predare sau de raliere, fuga este o non-înfrângere care permite păstrarea unei şanse de a învinge. Nu şi-a spus încă ultimul cuvânt. Mai poate birui.

— Nu ştiu cine este adversarul meu.

— Între a vedea şi a privi, mai important este a vedea. Să vezi ceva îndepărtat ca şi cum ar fi aproape, să vezi ceva apropiat ca şi cum ar fi departe. Aceasta este esenţa tacticii.

— Eu văd o fiinţă venită de pe altă planetă.

— Asta spun minţile raţionale când se referă la mine.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Aşadar, te-ai întors la constrângerile vieţii moderne şi vrei să am şi eu parte de ele.

— Budô este o aplicare a energiei fundamentale a universului. E o alchimie care transformă tot ce atinge. O stăpâneşti mai bine decât mine. Poţi elibera femeia aceasta de condiţionarea ei, s-o pui din nou în legătură cu forţele esenţiale ale cosmosului, s-o regenerezi, să-i redai yang-ul care i-a fost răpit.

— Întrucât evoluezi într-o lume profană, presupun că te afli sub constrângerea timpului.

— Am foarte puţin la dispoziţie.

— Mi-ar trebui 20 de ani ca să purific această persoană.

— Energia nu-i lipseşte. Dimpotrivă, are chiar prea multă.

— Energia este ceea ce faci din ea. Poate fi un izvor de viaţă sau de moarte. De creaţie sau de distragere.

O pasăre cu pene purpurii se aşează pe umărul lui Kinji.

— Te-ai gândit la faptul că ar putea veni de pe o planetă unde energia nu este decât un izvor de distragere?

57

Sylvie şi Nathan îşi priviră protejata şi pe maestrul Oyama pierzându-se în pădure.

— Ce-o să-i facă?

— O va purifica.

— Adică?

— O va decondiţiona.

— Ce şanse de reuşită are?

— O va supune unui regim draconic.

— Nu e cam riscant să-l lăsăm singur cu ea?

— Riscant pentru care dintre ei?

— Şi noi ce vom face?

— Vom aştepta.

— Aici?

— Îţi poţi închipui un loc mai frumos decât acesta?

— Când dorm, nu prea mă sinchisesc de peisaj.

— Diseară, vei dormi sub cerul liber. De acolo vii.

— Asta să i-o spui celeilalte extraterestre!

— Noi toţi suntem doar praf de stele.

— Ce mâncăm?

— Dacă nu-ţi plac poamele sălbatice, avem cereale şi apă minerală.

Întinse sacul de dormit.

— Dar tu unde ai să dormi? îl întrebă ea.

Preferă să nu răspundă decât să-i explice că avea să se reîncarce cu energie şi să se elibereze de toxinele care împiedicau vibraţia universului să ajungă la el.

— Despre ce regim draconic vorbeai?

— Misogi Harai.

— În ce constă?

— Meditaţie, băi reci, post, singurătate, frig. Te aşezi în poziţie zazen sub o cascadă care-ţi cade în creştet…

Ea muşcă dintr-un baton de cereale şi sorbi dintr-o băutură cu ginseng.

— Eşti frumoasă când mănânci.

— Numai când mănânc?

— Ai o legătură senzuală cu lumea.

Pe măsură ce se întuneca, începeau să răsune zgomotele nopţii. Pădurea părea opacă, îşi sporea dimensiunile până când se confundă cu cerul. Curând, Sylvie nu-l mai putu vedea pe Nathan.

— Eşti sigur că nu ne paşte nicio primejdie?

— Acesta e locul cel mai sigur din lume.

Epuizată de mersul îndelungat, nu mai avu răgaz să insiste asupra subiectului. Nathan îi închise fermoarul sacului de dormit şi medită, adulmecând ceaţa care se înălţa din lac ca să-i pătrundă în plămâni.

58

La Beijing răsărea soarele, luminând un cer care devenea, zi de zi, tot mai albastru. Într-o grădină cu pietre înconjurată de pini imperiali, sophora[30] şi chiparoşi ale căror trunchiuri centenare căpătaseră o sclipire minerală, Yang executa, desculţ, mişcări lente şi precise de tai chi chuan. La Beijing, grădinile erau nişte oaze de linişte înmiresmată şi de flux regenerator, indispensabile într-un oraş cu 14 milioane de locuitori, înconjurat cu o reţea de autostrăzi şi drumuri secundare aglomerate. Ca multele altele, grădina lui Yang fusese construită pe principii energetice şi filosofice. Era un lăcaş al liniştii şi al meditaţiei, în care natura se regăsea în miniatură şi

30 Arbore ornamental originar din Extremul Orient, înalt de 15-30 m (n.tr.)

idealizată. Acolo, demnitarul chinez regăsea energiile primare, departe de confuzia afacerilor. Purificat, armonios, metaforic, acest cosmos în miniatură condensa şi iradia în acelaşi timp. Yang prefera să se hrănească, la ora micului dejun, cu această combinaţie savantă a elementelor apă, pământ, lemn, metal, din care capta forţa vitală – qi – şi reintra în ordinea firii. Yang devenise un înţelept, şi această înţelepciune adiase dincolo de Poarta lunii care se deschidea către restul lumii. O adiere inspirată de Dan Kan, eminenţa lui cenuşie, care se transformase în tornadă. Revoluţia culturală a lui Mao era departe. Poporul intrase într-o nouă eră, cea a lui Yang, cea a revoluţiei verzi. Când el ajunsese la putere, capitala chineză era clasificată de OMS ca fiind al treilea dintre cele mai poluate oraşe ale lumii. Un raport al GRIP care clasa ţările în funcţie de contribuţia lor la securitate, respectarea drepturilor omului şi protecţia mediului plasa China pe locul 95 din 150. Yang atacase frontal problema, începând cu capitala, acoperită cu un strat de aer irespirabil. Avea puterea s-o facă. Avantajul unui regim autoritar era că o ţară putea fi refăcută mult mai repede decât sub un regim democratic. Yang crease un post de ministru al Mediului şi alocase un buget de 12 miliarde de dolari pentru purificarea oraşului, folosirea ca principală sursă de energie a cărbunelui de sulfurat şi a gazelor naturale, închiderea uzinelor chimice, metalurgice, mecanice construite în epoca dictaturii proletariatului. Nu fuseseră cruţate nici măcar oţelăriile de la Shougang, mândria lui Mao, în care munceau 100 000 de oameni. O altă sursă de poluare aflată în vizorul lui Yang erau automobilele. Era interzisă circulaţia vehiculelor care nu respectau normele anti-poluare, iar cetăţenii erau încurajaţi să folosească biciclete. Fusese lansat un ambiţios program de cercetare pentru găsirea de noi carburanţi. Până atunci, guvernul impusese sistemul de folosire alternativă GPL – benzină. Primarul Beijingului, care primise la început acest program cu un entuziasm cam forţat, îşi schimbase părerea văzând că această revoluţie verde făcuse ca oraşul să obţină organizarea Jocurilor Olimpice.

Ultima dintre preocupările legate de mediu o constituia deşertificarea, care atinsese 30% din teritoriul ţării. Deşerturile Tianmo şi Gobi înaintau cu 5 până la 10 metri pe an, dezlănţuind asupra capitalei furtuni de nisip care făceau aerul de nerespirat şi aproape că anulau vizibilitatea. Dunele reprezentau pentru Beijing o ameninţare mai mare decât fuseseră în secolul al XIII-lea hoardele

lui Gingis Han. Yang stăvilea invazia oprind exploatarea agricolă şi industrială care seca apele curgătoare şi lansând programul Marelui Zid verde. Planul de luptă se inspira din *Arta războiului:* plantarea unei centuri de arbori de 4500 de kilometri la marginea deşertului Gobi, crearea a trei paravane de verdeaţă în jurul Beijingului, reîmpădurirea munţilor din apropierea capitalei, a taluzurilor de la malul râurilor şi de lângă autostrăzi, înmulţirea spaţiilor verzi din oraş, construirea unor uzine pentru reciclarea a peste 90% din apele reziduale.

Cel care ştie când trebuie să lupţi şi când nu va fi învingător. Cel care ştie să obţină victoria modificându-şi tactica în funcţie de situaţia inamicului merită să fie considerat o fiinţă divină... îi repeta Dan Kan, parafrazându-l pe Sun Tzu.

Pentru o reuşită cât mai rapidă, Dan Kan îi sugerase să se folosească de Triade. Astfel că Yang se aliase cu cele Şapte Surori ale Crimei, o organizaţie criminală cu puternice legături sociale, cu o funcţionare aproape de tip militar, cu ramificaţii internaţionale, care acţiona într-un mod foarte violent. Yang făcuse o înţelegere cu şeful lor, numit Cap de Dragon sau 489. În schimbul unei puteri economice legale şi profitabile, îl convinsese pe 489 să regăsească adevăratul rol social şi religios al Triadelor, potrivit concepţiei care stătuse la baza întemeierii acestora, în 1644, de 800 de călugări budişti, pentru a rezista ocupanţilor manciurieni. După câteva luni, Cele Şapte Surori ale Crimei îşi îngheţaseră activităţile de tip mafiot şi începuseră să funcţioneze ca Triadele din secolul al XIX-lea, jucând rolul unor agenţii de forţe de muncă, sindicate, organizaţii de întrajutorare, poliţie. Cheltuielile militare, şomajul, corupţia se reduseră în favoarea unei securităţi sporite. Lui Yang nu-i mai rămăsese decât să se ocupe de drepturile omului, care erau încă nesocotite. Urma să redea presei o libertate totală. Până acum, nu fusese preocupat de comentariile mass-mediei în legătură cu revoluţia lui. Nu asta era urgenţa. În curând, populaţia avea să descopere amploarea acţiunii sale, care va culmina cu restituirea Tibetului tibetanilor şi recuperarea imenselor pagube ecologice pricinuite de colonizarea masivă a acestui colţ de lume. Dalai Lama primise cu surprindere, dar şi seninătate anunţul privitor la aceste intenţii nobile.

Yang era generalul unei armate a păcii, care număra un miliard trei sute de milioane de cetăţeni. Nimeni nu era mai presus de el, nici măcar Dumnezeu, fiindcă nu era credincios. Nimeni, în afara unei

tinere care dormea în patul lui şi era înzestrată cu nişte forme care l-ar fi trezit la viaţă şi pe Mao, din mausoleul lui, care avea o treime din vârsta lui şi se numea Dan Kan.

59

Sylvie se trezi devreme simţind umezeală, frig, foame, nevoia de a urina şi de a face o baie fierbinte. Prin ceaţa care pătrunsese în sacul ei de dormit îl văzu pe Nathan meditând sub un cedru secular. Se duse să se uşureze printre ferigi şi făcu nişte exerciţii de înviorare ca să se încălzească. Ceaţa deasă, zgomotele stranii, pădurea omniprezentă, razele orizontale proiectate de soare la răsărit îi amintiră de atmosfera gotică a acelor filme fantastice produse de Hammer prin anii ’50, bântuite de Frankenstein, Dracula sau monstrul din mlaştină. O străbăteau fiori, în ciuda exerciţiilor de gimnastică. Auzind paşi, îl strigă pe Nathan. Nu-i răspunseră decât foşnetele frunzelor şi crengilor uscate. Kinji Oyama şi necunoscuta apărură dintr-o perdea de mesteceni, sfâşiind fâşiile de ceaţă. Zâmbetul lui Kinji căpătase acum şi o nuanţă uşor ironică.

— Mă numesc Lyn Lee, spuse în engleză necunoscuta.

Sylvie rămase cu gura căscată.

— Mulţumesc, maestre Oyama, zise Nathan.

— Întoarce-te să mă vizitezi atunci când vei vedea în mâna ta piatra iluminată.

Kinji Oyama dispăru odată cu zorile, lăsând în urma lui un soare cutezător. Lyn stătea nemişcată, cu braţele căzute de-a lungul trupului, ca şi cum ar fi aşteptat întrebări. Prima ţâşni din gura lui Sylvie:

— Cine eşti?

— Prietena lui Annabelle Domange.

— Şi ce cauţi?

— Pe Annabelle.

— Ce făceai în apartamentul ei, la Paris?

— O căutam.

— De ce ai fugit de poliţie?

Bunăvoinţa ei de a răspunde la întrebări scăzu în faţa acestei hărţuiri verbale. Şovăi. Sylvie repetă întrebarea.

— N-am încredere, spuse Lyn.

— În poliţie?

— În nimeni.

— Ce făceai la Fontainebleau şi la Tokyo?
— Eram pe urmele lui Annabelle.
— Ne-ai urmărit pe noi?
— Da.
— De ce tocmai pe noi?
— Fiindcă aveam impresia că ştiaţi ceva.
— La ce bun toată punerea aceea în scenă de la Tokyo?
— Care punere în scenă?
— Boschetarul pe care l-ai trimis pentru o noapte la hotel, jocul cu cheia casetei din gară, în care ai pus atâtea lucruri.
— Trebuia să abat atenţia poliţiei. Aveam nevoie de timp ca să cercetez locul unde dispăruse Suyani, să înţeleg metoda răpitorilor ca să pot ajunge până la ei.
— Şi ai înţeles ceva?
— Annabelle şi toate celelalte au fost răpite de o forţă superioară.
— Asta ştiam şi noi.
— Reducem astfel aria investigaţiilor.
— Ai vreo ipoteză?
— Nu.
— Crezi în extratereștri?
— Da.
— Dar în Dumnezeu?
— Da.
— Ce naţionalitate ai?
— Niciuna.
Sylvie îi aruncă o privire lui Nathan, care era numai ochi şi urechi.
— Atunci, unde te-ai născut?
— Prima mea amintire este aceea că mă aflam, împreună cu alţi copii, la un orfelinat dintr-o ţară al cărei nume nu l-am ştiut niciodată.
— Unde locuieşti?
— Niciunde.
Sylvie începu să dea semne de enervare. Lyn Lee îşi dădu seama şi-i explică:
— După cum aţi văzut deja, nu rămân niciodată prea mult timp în acelaşi loc.
— Şi cu ce te ocupi, în afară de anchetarea dispariţiei prietenei tale?
— Sunt gimnastă.

— Olimpică?
— Nu, căci nu reprezint nicio ţară. Dau lecţii.
— Unde?
— În toată lumea.
— În ce limbă vorbeai înainte?
— La care dintre ele te referi?
— Dar câte ştii?
— Unsprezece.
— Ce înseamnă *Guhavop linan ao slo*? întrebă Nathan.
— Unde ai auzit…?
— Ai spus prin somn cuvintele acestea.
— Am creat împreună cu Annabelle un limbaj prin care puteam vorbi între noi fără ca altcineva să înţeleagă ce ne spunem.
— De ce trebuia să vorbiţi într-un limbaj secret?
— Era un joc.
— Aţi inventat doar în joacă o limbă? se miră Sylvie.
— Da.
— Înseamnă că eraţi foarte apropiate sau foarte inteligente.
— Te mai îndoieşti de asta?
Nathan continuă cu întrebările:
— De ce te-ai hotărât că vorbeşti astăzi cu noi?
— Kinji Oyama este sincer. Nu e corupt. Am încredere în el.
— Ai încredere şi în noi?
— El are încredere în voi.
— Ne-ai vorbit, dar tot n-am aflat mare lucru, zise Sylvie.
— Te înşeli, Nathan! Acum putem fi siguri că dispariţia lui Nicole Balland n-are nicio legătură cu celelalte.

60

Coborâră pe costişa muntelui. Nathan îi dădu lui Sylvie explicaţii în legătură cu Nicole Balland. Profilul ei nu se potrivea cu al celorlalte victime. Singurul punct comun fusese prezenţa lui Lyn Lee la locul dispariţiei ei. Însă nici acesta nu mai era valabil, pentru că Lyn se dusese acolo doar ca să găsească vreun indiciu. Nimic nu dovedea că Nicole fusese răpită.
— Poate că se află şi acum acolo, spuse Nathan.
— Vrei să spui că e…
— Moartă. Şi îngropată.
— Imediat ce o să am semnal la mobil, îl sun pe Taillandier.

Mergeau printre ferigi şi pini, în pas mai vioi decât la venire.

— Crezi că ne-a spus tot ce ştie? întrebă Sylvie.

Lyn, care înainta cu uşurinţă, se afla în faţa lor.

— Ne ascunde lucrul cel mai important.

— Ce te face să crezi asta?

— Fata asta nu are nimic banal, în afară de chip.

— Cum adică?

— Ia spune, mai cunoşti vreo gimnastă apatridă şi paranoică, fără domiciliu stabil, care ştie unsprezece limbi, dintre care una vorbită doar de două persoane, anchetează ca un profesionist şi e în stare să scape de urmărirea poliţiei fără să facă nici cel mai mic rău cuiva?

61

În pădurea de la Fontainebleau, accesul publicului fusese interzis. În interiorul unui vast perimetru de securitate, echipe cu câini poliţişti verificau fiecare metru pătrat, iar jandarmii cercetau pe o rază mult mai mare decât o făcuseră în ziua când dispăruse Nicole Balland. Atunci, convinşi că era vorba despre o răpire, poliţiştii nu scotociseră temeinic sectorul. Comisarul Taillandier nu lăsase din mână staţia de emisie-recepţie de două ore. După telefonul primit de la Sylvie Bautch, mobilizase zeci de oameni. Palatul Élysée îi încredinţase conducerea operaţiunii, reducându-l pe locotenent-colonelul Morin la rangul de simplu executant. Paul Balland îşi părăsise biroul de la DGSE, ca să fie de faţă. Era convins că soţia lui fusese răpită, ca şi celelalte, şi că cercetările acestea nu vor avea niciun rezultat. Se agăţa de această ipoteză ca să nu se gândească la tot ce-i mai rău. Iniţiativa comisarului i se părea deplasată.

Taillandier era cu ochii pe aparatul de emisie-recepţie, care rămânea mut ca o piatră. Spera că intuiţia lui Nathan Love va duce la ceva, deşi nu-i plăcea gândul de a descoperi un cadavru în putrefacţie şi a începe o nouă anchetă. Deşurubă capacul termosului şi-şi turnă cafea într-un pahar. Lichidul îi arse gura înainte de a-i ajunge în stomac. Se strâmbă simţind că-i vine pe gât un gust acru, urmat de o râgâială şi de pârâitul staţiei:

— Sunt brigadierul Achard… Am găsit ceva, domnule comisar!

Taillandier îşi lăsă gustarea în plata Domnului şi alergă spre grupul de jandarmi. Doi dintre ei adânceau o groapă, dând la iveală ceva ce încă nu se vedea bine. Câinii din apropierea acelui loc abia mai puteau fi stăpâniţi. Paul Balland era impasibil, livid şi

încremenit. Comisarul se aplecă deasupra gropii şi desluşi nişte haine care fură mai întâi fotografiate. Un ofiţer criminalist scoase apoi cu grijă un hanorac Adidas de culoare ecru, mânjit de noroi, bascheţi de aceeaşi marcă, o pereche de pantaloni, un tricou şi un sutien. Paul Balland confirmă că i-au aparţinut soţiei lui. Lipsea însă lucrul cel mai important: trupul. Însoţit de Balland, locotenent-colonelul Morin îl trase deoparte pe Taillandier.

— Ce înseamnă asta? se răţoi Morin.

— Ştiu şi eu?

— Din moment ce ai ordonat această nouă scotocire înseamnă că ştiai ceva.

— Nu eu, ci Love.

— Americanul ăla cu profilurile?

— Da.

— De ce n-a venit şi el?

— E în Japonia. Lucrează la seria de răpiri în care fusese inclusă din greşeală şi dispariţia doamnei Balland.

— Din greşeală? Cum îţi permiţi să faci o asemenea afirmaţie?

— Această întrebare trebuie să i-o adresaţi lui Love.

— Îţi însuşeşti orbeşte părerile lui?

— Măcar am descoperit ceva. Şi apoi, trebuie să recunoaştem că profilul doamnei Balland era un pic diferit faţă de celelalte.

— Nicole nu era destul de frumoasă ori destul de tânără ca să figureze pe listă? interveni, ofensat, soţul.

— Acest Love poate fi contactat telefonic? se interesă Morin.

Taillandier îşi scoase celularul. În Japonia era ora 22.00.

Semnalul ricoşă pe sateliţi până ajunse la urechea lui Sylvie, care i-l dădu la telefon pe Nathan. Comisarul îi raportă ce descoperiseră.

— Şi ce părere ai? întrebă Nathan.

— Te-am sunat la o asemenea distanţă tocmai fiindcă n-am nicio părere.

Auzindu-l, Morin înălţă ochii spre cerul încărcat de nori. Îi venea să-i smulgă comisarului telefonul din mână şi să-i ordone expertului în profiluri să facă bine să se întoarcă imediat.

— Trebuie să-ţi pui întrebările potrivite, zise Nathan. Ce-a avut de împărţit cu Nicole Balland? De ce a dezbrăcat-o? De ce i-a îngropat hainele?

— Crezi că şi trupul i-a fost îngropat prin apropiere?

Exasperarea lui Morin spori.

— Când consumi la faţa locului, nu iei nimic cu tine, spuse Love.

— Nu pricep.

— Dezbrac victima. O violez. După aceea, doar n-o s-o îmbrac la loc şi n-o s-o iau cu mine. Elimin rapid problema. O lichidez şi ascund cadavrul la locul crimei, fiindcă violul şi omorul mi-au consumat deja energia. Veşmintele i le îngrop mai departe, ca să-i derutez pe câini şi pe poliţişti. Sunt dezechilibrat, istovit, plouat, dar şmecher.

— Aşadar, după agresiune, trupul să fi rămas acolo?

— Tot ce se poate.

— Dar n-am găsit nimic.

— Săpaţi!

Pierzându-şi răbdarea, Morin puse mâna pe celular.

— Love? Colonelul Morin la telefon. E timpul să te întorci ca să te ocupi mai îndeaproape de caz.

— Lucrez la o altă anchetă.

— Făcând turism pe banii contribuabililor?

— Cinci din aceşti contribuabili au fost răpiţi.

— Se pare că soarta doamnei Balland nu prea te interesează.

— Şi ar trebui?

— Nicole Balland nu este o persoană oarecare, în caz că ai uitat acest lucru.

— Daţi-mi-l la telefon pe comisar.

— Scuze, Love, mi-a smuls telefonul, zise Taillandier.

— Dă-i o lopată şi pune-l să sape! Aşa, o să aibă o preocupare.

— Am să te ţin la curent.

Comisarul chemă doi poliţişti şi le ordonă să cerceteze locul dispariţiei. Ploaia transformase în noroi solul, iar cei care alergaseră pe acolo îl bătătoriseră. Agresorul mizase pe aceste lucruri, care aveau să şteargă urmele crimei. Cu ajutorul elementelor pe care i le furnizase Love şi inspirându-se din noţiunile de *profiling* reţinute de la Sylvie, Taillandier reconstitui mental filmul dramei. Psihopatul pândea în pădurea Fontainebleau apariţia unei prăzi. Condiţiile meteo erau ideale. Pădurea era pustie. Nicole făcea jogging acolo în fiecare zi, la aceeaşi oră. Când ajungea în acel punct al traseului, era obosită, mai puţin energică. Agresorul o pândise stând în ploaie. Aşteptarea îndelungată, apa şiroindu-i pe trup îl stârneau şi mai tare, îi sporeau febrilitatea, îi hrăneau fantasmele. Când apăruse Nicole, îi ieşise în cale, o atacase, o lovise, o ameninţase, probabil, cu un cuţit. O forţase să-şi scoată hainele. Nicole se supusese, sperând că acest

coşmar se va sfârşi cu intervenţia vreunui trecător curajos sau, în cel mai rău caz, cu un viol rapid. Se zbătuse în noroi, ceea ce-l excitase şi mai mult pe psihopat. După terminarea actului sexual brutal şi scurt, punctul lui de vedere în privinţa femeii se schimbase radical. Obiectul plăcerii lui devenise supărător. Sângele i se urcase la cap. Îi tăiase gâtul ca să n-o mai audă ţipând. Şi ca să nu mai poată vorbi. Lupta lor lăsase urme pe jos. Înfipsese cuţitul în faţa lui şi scormonise pământul ca să ascundă în el trupul acela care-l împovăra. Solul era moale şi îl tăiase ca pe un tort, adânc, pentru ca natura să poată înghiţi, mistui şi transforma în compost cadavrul. Apoi, istovit, agresorul luase cu el hainele victimei sale şi le îngropase la doi kilometri distanţă. Câinii nu vor putea înţelege nimic.

— Domnule comisar, aici e o mână!

Taillandier se opri cu speculaţiile. Îşi puse o pereche de mănuşi şi scurmă în jurul locului unde sapa dăduse la iveală mâna. După câteva minute, descoperiră cadavrul lui Nicole Balland.

62

Ceva mai devreme, în trenul care-i ducea spre Tokyo, Nathan notase pe o bucăţică de hârtie cinci nume. Lyn Lee, aşezată în faţa lui, îl privea cercetător. Uneori, Nathan îi întâlnea privirea fără ca asta s-o facă să îşi plece ochii. Fata îl fascina, fiindcă ea nu era un produs al naturii. Dar al cui produs era? Ea cunoştea oare răspunsul la această întrebare?

Sylvie vorbea la telefon cu cei de la Interpol şi FBI, adunând informaţii. Mooses îi povesti despre faptul că directorul FBI se implicase personal în anchetă, despre influenţa pe care o aveau Aliana Cortès şi Serana Welles asupra lui DR, respectiv a doamnei Morgensen, precum şi despre legăturile dintre ONU, Rockefeller Center, Chase Manhattan Bank şi Mitsubishi.

— Lumea e mică, zise Sylvie.

— Mai ales pentru cei mari.

Apoi, un poliţist de la Interpol o informă că, potrivit unor zvonuri, la Moscova dispăruse o persoană din anturajul preşedintelui Rusiei. Îi promise s-o sune dacă avea confirmarea acestui fapt.

— Ia uită-te aici, îi ceru Nathan lui Sylvie.

Îi arătă lista pe care o făcuse:

Annabelle Domange

Galan Ryler
Suyani Kamatsu
Serana Welles
Aliana Cortès

— Ar trebui să remarc ceva deosebit?

— Păi, sare în ochi.

Telefonul lui Sylvie sună. Era Taillandier, care bântuia prin pădurea de la Fontainebleau. Dezgropaseră hainele lui Nicole Balland şi avea nevoie de o mână de ajutor. Sylvie îi pasă lui Nathan telefonul. De la o distanţă de 10 000 de kilometri, acesta îi spuse unde anume trebuia să caute cadavrul. „Dă-i o lopată şi pune-l să sape. Aşa o să aibă o preocupare“, zise Nathan înainte de a închide.

— Eşti prietenă cu Taillandier? o întrebă apoi pe Sylvie.

— Da, de ce întrebi?

— E un om cumsecade. Păcat că Morin îl împiedică să-şi facă treaba!

Celularul sună din nou; impasibilă, Lyn Lee îi privea cum dezleagă misterul. Interpolul le comunică datele securizate ale unui oarecare Iuri, membru al FSB-ului, de la care pornise zvonul privitor la dispariţia petrecută la Moscova. Sylvie îl sună imediat. Aşteptându-l să răspundă, îl întrebă pe Nathan ce era atât de evident în lista lui.

— Concentrează-te mai întâi asupra convorbirii tale.

Atenţia lui Sylvie se îndreptă asupra receptorului în care cineva îi vorbea ruseşte. Se aplecă, sub pletele care-i căzură pe ochi ca o cortină, şi răspunse în engleză. Avu succes, cel puţin atâta timp cât se exprimase vorbind rar. Sfârşi cu un „spasibo“[31].

— O dispariţie considerată a fi supranaturală. Cazul a fost muşamalizat, căci victima e amanta şefului de la Kremlin.

— Cum s-a întâmplat?

— Fata a dispărut din cabina de probă a unui magazin de haine de lux din Moscova. Sub ochii vânzătoarelor.

— Cum o cheamă?

— Ivana Nevassaia.

— Avem ceva.

— Ce anume?

— Numele mici ale tuturor victimelor conţin sonoritatea „an“.

---

31 „Mulţumesc“, în lb. Rusă (n.a.)

63

Căpitanul Yukiko Sanako le pregătise un comitet de primire impresionant în gara din Tokyo. La coborârea din tren li se puseră cătuşe, ca răsplată pentru evadarea învinuitei, agresarea forţelor de ordine, escapada de trei zile şi ascunderea informaţiilor. Sanako nu scoase o vorbă tot drumul. Sylvie încercă zadarnic să justifice comportamentul lor. Ajunseră în celule şi rămaseră acolo până ce căpitanul hotărî să pună capăt mâniei sale.

— Pierzi timp, spuse Nathan când fu adus în biroul lui Sanako.

— Ceea ce aţi făcut este inadmisibil şi merita o pedeapsă.

— Ai greşit ţinta.

— Aţi înlesnit evadarea unui martor crucial, care era şi suspect, în acelaşi timp.

— Lyn Lee n-a fost martoră la nimic şi n-are, aşadar, vreo vină.

— Nu mi-ai lăsat răgaz să-i iau interogatoriul ca să-mi fac o părere în această privinţă.

— N-ar fi vorbit.

— Aşa crezi tu!

— N-are încredere în nimeni, şi mai ales în poliţie. Demonstraţia voastră de forţă n-a făcut decât să-i confirme temerile.

— Ce demonstraţie de forţă? Nu uita că mi-ai rănit doi oameni.

— Doi? se miră Nathan.

— Ai de gând să negi?

— Şase, nu doi. Doi în faţa spitalului şi patru pe străduţa aceea.

— N-am trimis pe nimeni acolo.

— Patru poliţişti s-au repezit asupra noastră.

— Ce tot spui?

— Din moment ce nu eşti la curent, înseamnă că am avut de-a face cu nişte falşi poliţişti care voiau să pună mâna pe Lyn Lee.

— Nişte falşi poliţişti?

— Cu maşini veritabile de poliţie. Evadarea lui Lyn Lee i-a făcut pe vinovaţi să iasă la iveală.

— N-avem nicio urmă de-a lor.

— Ba aveţi, prin camerele de supraveghere.

— Te eliberez, dar fata rămâne aici.

— Trebuie să fie pusă la adăpost.

— E în siguranţă la poliţie.

— Dacă cei care o urmăresc pot trece drept poliţişti, înseamnă că se află deja în clădire. Poate că ne privesc şi ne ascultă chiar acum.

Sanako ridică ochii spre pereţii de sticlă ai biroului său.

— Să nu fim paranoici, bine?

— Prefer să mă ocup personal de paza ei.

— Nu tu hotărăşti. Încă nu ştim nimic despre ea, mai puţin numele, care probabil că e fals.

— Este o nomadă.

— Şi ce propui?

— Din moment ce eşti dispus să mă asculţi, iată cele două variante pe care le avem: prima este Bank of Tokyo. Ar trebui să aflăm cine a avut posibilitatea să descuie ieşirea de urgenţă.

— Iar cealaltă?

— Mitsubishi. Numele acestei companii revine mereu în anchetă.

— N-avem nimic altceva decât Bank of Tokyo şi Mitsubishi?

— Cei care se ascund în spatele acestor răpiri sunt oameni puternici.

— Mitsubishi şi Bank of Tokyo fac parte din acelaşi grup. Lumea devenea din ce în ce mai mică.

64

Nathan coborî la staţia Yurakucho şi o luă spre Mitsubishi Shoji Building, care domina podul de la Nikonbashi. Acolo se afla unul dintre sediile celei mai mari companii japoneze de comerţ, Mitsubishi Corporation, care se ocupa de finanţarea internă a unui grup tentacular de 500 de societăţi prezente în 80 de ţări, cu 48 000 de angajaţi, în toate sectoarele industriei. Nathan se interesase de acest *zaibatsu*[32] aşa cum un poliţist adună informaţii despre un suspect înainte de a-i face interogatoriul. Creată în 1850 de Yataro Iwasaki, societatea fusese iniţial o companie de transporturi maritime, înainte de a deveni, datorită fondatorului ei, unul dintre cele mai puternice grupuri din Japonia. La sfârşitul secolului al XIX-lea, compania, care reprezenta jumătate din traficul maritim al Japoniei, începu să se diversifice, creând trei entităţi: Mitsubishi Bank, care, după cum îi spusese Sanako, fuzionase în 1996 cu Bank of Tokyo, devenind astfel cea mai importantă bancă din Japonia, Mitsubishi Corporation, care finanţa grupul, şi Mitsubishi Heavy Industries, partea industrială a companiei, cunoscută mai ales prin Mitsubishi Motors şi Nikon. Toate aceste societăţi aveau, la rândul

32 În Japonia, acest termen desemnează un grup important de întreprinderi acoperind aproape toate ramurile economiei. (n.a.)

lor, o reţea de filiale subordonate. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite voiau să elimine aceste *zaibatsu,* care jucaseră un rol activ în conflict, Mitsubishi fiind, printre altele, producătorul avioanelor de vânătoare Zero. Generalul Mac Arthur conducea ţara, iar mondializarea nu atinsese cotele de astăzi. Grupul fu dizolvat în 1946. Diferitele societăţi din componenţa firmei Mitsubishi fură nevoite să-şi suprime legăturile financiare şi să renunţe la emblema lor cu trei romburi. De-a lungul timpului însă, monstrul a reînviat. Preşedinţii societăţilor al căror cordon ombilical fusese tăiat se întâlneau periodic pentru a distribui subvenţii partidelor politice şi a decerna cele trei romburi filialelor fruntaşe. Încet-încet, prin regrupări, apropieri, fuziuni, achiziţii, vechiul *zaibatsu* fu reconstituit, devenind una dintre primele cinci multinaţionale din lume. Americanii, care-i fuseseră succesiv duşmani, ocupanţi şi concurenţi, îi erau acum parteneri.

Nathan îşi ridică privirea, ca să cuprindă în întregime acest cartier general al economiei mondiale. Culoarea turnului părea să fi acoperit cerul cenuşiu. O acoperise oare şi pe Suyani Kamatsu? Nathan urma să se întâlnească acolo cu Takashi Anko, numărul 2 din departamentul de marketing.

Coridorul semăna cu o sală de expoziţie dedicată gloriei companiei şi fondatorului ei. Pe un *kakemono* imens erau caligrafiate cele trei principii ale firmei Mitsubishi impuse de Koyata Iwasaki, cel de-al patrulea preşedinte: „Shoki Hoko, Shoji Kome, Ritsugyo Boeki“, trei profesiuni de credinţă care se puteau regăsi în sloganul folosit de majoritatea multinaţionalelor: „Să contribui la construirea unei lumi mai bune“.

Nathan trecu de paza de la intrare şi urcă la etajul 56, unde se afla departamentul de marketing. Chiar sub birourile conducerii. Ajunse în faţa unui baraj format din şase secretare. Nathan se îndreptă către cea mai tânără şi surâzătoare dintre ele. O rugă să-l anunţe pe Takashi Anko că sosise şi profită de răstimpul în care aşteptă ca să mai pună nişte întrebări. Secretara nu mai înceta s-o laude pe Suyani. Întotdeauna politicoasă, amabilă. „O adevărată perlă, care nu se lasă intimidată de patron.“ Printre două uşi de sticlă care alunecară lateral apăru Takashi Anko. Purta un costum din lână de alpaca de culoarea antracitului, ochelari mici cu ramă invizibilă, pantofi Weston, ceas Rolex, iar părul îi era aranjat impecabil. Avea de două ori vârsta lui Suyani. După o înclinare care nu risca să-i

boţească hainele şi un „Hajimemashite“ ipocrit, îl conduse pe Nathan în biroul lui. Panorama grădinilor palatului imperial, spre care dădea biroul, îţi tăia răsuflarea. După ce-ţi reveneai, puteai aprecia dimensiunile încăperii: aproximativ 100 de metri pătraţi. Cei doi pereţi care nu erau din sticlă adăposteau tablouri: Togo Seiji, Gustav Klimt, Otto Dix, Picasso, Manet.

— Ne aflăm în biroul lui Suyani Kamatsu, zise Anko, aşezându-se pe fotoliul celei care ocupa de obicei încăperea.

— De ce?

— Cât lipseşte, mă ocup şi de dosarele ei.

— Suyani Kamatsu îşi putea permite să cumpere asemenea tablouri?

— Sunt ale patronului. Al ei e numai acela cu femeia şleampătă. L-a primit cadou de la patron, care nu prea are gust.

Se referea la *Femeia fatală* a lui Klimt, diabolic de erotică, cu sânii aproape dezgoliţi, cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele întredeschise.

— Domnişoarei Kamatsu îi plăcea pictura?

— Asta e uşor de ghicit. Prefera să fie plătită în natură. Adică în tablouri, vreau să zic.

— Asculta muzică?

— Îi plăcea liniştea.

— Aici îşi petrecea mult timp?

— Înjur de 18 ore pe zi. Uneori, pleca mai devreme seara şi se ducea la Howling Jack, un pub unde vin să cânte formaţii de jazz sau de blues.

— Expoziţia universală de la Aichi a îndepărtat-o, probabil, de acest birou.

— S-a implicat enorm în conceperea pavilionului nostru.

— Mi-aţi putea spune mai multe?

— Ce anume doriţi să ştiţi?

— Care era tema?

— Înţelepciunea naturii.

— Cum poate fi natura înţeleaptă?

— Expoziţia de la Aichi era un imens laborator menit să restabilească relaţia dintre oameni şi natură. Deşi este considerată, de obicei, un factor de distragere a mediului, tehnologia poate juca un rol hotărâtor în soarta planetei şi a condiţiilor noastre de trai. Întrucât natura nu cunoaşte hotare, această acţiune nu poate fi dusă

la bun sfârşit decât la scară mondială.

— Aşadar, prin „înţeleaptă“ înţelegeţi „docilă“.

— Nu vă lăsaţi înşelat de cuvinte. Şi cuvântul „zen“ e folosit mereu în reclame. Asta-i culmea, nu?

— În ce constă prezenţa firmei Mitsubishi?

— Pavilionul nostru, Mitsubishi@Terra, adăpostea prima sală de cinematograf IFX, cu efecte speciale destinate stimulării interesului vizitatorilor. Milioane de oameni au descoperit cum funcţionează Pământul şi au realizat importanţa protejării lui, într-un mod amuzant.

Anko evocă arhitectura în spirală a pavilionului, pereţii exteriori înălţaţi din pietre, sticle de plastic şi plante, pădurile şi iazurile lăsate în starea lor naturală, jaluzelele făcute din bambus, acoperişurile stropite cu apă reciclată pentru aclimatizarea interiorului, electricitatea obţinută din gunoaiele lăsate de vizitatori şi transformate în combustibil, transportul asigurat de autobuze inteligente fără şofer, roboţii care întâmpinau publicul. Toate acestea erau exemple ce arătau că avem multe de învăţat de la natură, dar şi că omul are multe lucruri de inventat.

— Omul şi natura pot coexista armonios, îşi sfârşi Anko discursul standard, demn să figureze într-un pliant publicitar.

— Totuşi, simt că nu sunteţi prea convins de asta, mărturisi Nathan.

— Mediul era ideea fixă a lui Suyani.

— Nu şi a dumneavoastră?

— Nu m-am angajat la departamentul marketing al companiei Mitsubishi ca să plantez copaci.

— Dar Suyani?

— Uite ce-i, domnule Love, lumea a trecut printr-o transformare ireversibilă. Enormele progrese ştiinţifice şi tehnologice, dezvoltarea transportului de mare viteză, evoluţia comunicaţiilor au grăbit schimburile globale ale indivizilor, bunurilor şi informaţiei. La baza acestei schimbări se află dorinţa noastră nestăvilită de a ne înălţa, de a poseda, de a controla mediul înconjurător. Homo sapiens urcă scara evoluţiei de parcă l-ar goni cineva din urmă. Nimeni, în afară de câţiva naivi şi o mână de fanatici, n-are chef s-o coboare din nou.

— Suyani era naivă sau fanatică?

— Şi una, şi alta.

— Cum explicaţi faptul că, la numai 24 de ani, i s-a acordat atâta

putere în cadrul acestei companii?

— Are ceva ce mie îmi lipseşte.

În cele din urmă, amărăciunea ieşea la iveală.

— Diplome prestigioase?

— Atuurile unei femei. Şeful a pus ochii pe ea şi i-a dat postul.

— Postul care ar fi trebuit să vă aparţină.

— Lucrez aici de 20 de ani.

După amărăciune venea la rând pizma.

— Care şef a pus ochii pe ea?

— Directorul companiei.

— De ce nu-i spuneţi pe nume?

— Fiindcă n-are nume. Dându-şi seama că Nathan nu se va mulţumi cu acest răspuns, continuă: E preferabil să se evite orice referire la membrii dinastiei Iwasaki, care conduce grupul încă de la înfiinţare. Trăiesc ascunşi, căci nu vor să fie expuşi.

— Dacă patronul n-are nume, înseamnă că nu poate fi acuzat.

— Compania Mitsubishi este ca o naţiune anonimă, condusă de un consiliu de administrare şi de un preşedinte care sunt mai greu de zărit decât împăratul.

Privirile amândurora se îndreptară spre Palatul imperial înconjurat de spaţii verzi, ziduri, şanţuri cu apă, aflat la picioarele Mitsubishi Shoji Building.

— Cum puteţi compara o întreprindere cu o naţiune?

— În zilele noastre, multinaţionalele deţin mai multe active financiare decât majoritatea statelor. Au devenit nişte noi naţiuni, eliberate de constrângeri naţionale.

— Sunteţi mai mult „mitsubishian“ decât japonez?

— Cunoaşteţi conceptul lui Amae?

— Nu, minţi Nathan.

— Cercurile dependenţei. Japonezul depinde mai întâi de cercul mamei care i-a dat viaţă. Apoi de al doilea, ceva mai mare, al locului de muncă, de care este legat pe viaţă. Apoi de al treilea, şi mai cuprinzător, al ţării sale. Faţă de ceea ce se află în afara acestora – aşa-numitul *soto* – nu are nicio obligaţie. Acest concept dezvoltat de sociologi a funcţionat la noi multă vreme. Dar, confruntaţi cu o serie de recesiuni care n-au putut fi rezolvate, politicienii şi-au pierdut, puţin câte puţin, legitimitatea şi autoritatea.

— Iar cel de-al treilea cerc s-a şters.

— În favoarea celui de-al doilea. Compania aduce soluţii simple şi

radicale. Ea promite raiul pe pământ, chiar acum.

— Mulţi oameni nu cred în liberalism.

— Aşa cum fariseii nu credeau în creştinism.

— Şi cine este noul Iisus?

— De data asta, nimeni nu va fi răstignit.

— Patronul companiei face şi el parte dintre apostoli?

— Probabil.

— Suyani avea o relaţie cu el.

— Tot ce se poate.

— Oare răpirea ei a constituit o lovitură dată unui preşedinte invizibil?

— Bănuiala aceasta pare logică.

— Trebuie să am o întrevedere cu el.

— Repet, este mai greu să te întâlneşti cu el decât cu împăratul. De când lucrez aici, nu l-am văzut niciodată. Habar n-am cum arată. Ba chiar mă întreb dacă există cu adevărat.

65

Seara târziu, Nathan şi Sylvie se întoarseră în biroul lui Sanako. Făcură un bilanţ rapid într-o engleză pe care căpitanul, spre surprinderea lui Sylvie, o vorbea fluent. Potrivit declaraţiilor personalului de la Bank of Tokyo, ieşirea de urgenţă nu mai fusese deschisă de la incendiul care izbucnise cu un an în urmă. Apoi, Sylvie le vorbi despre problemele pe care le aveau Taillandier şi Mooses: primul se trezise cu două cazuri pe cap şi cu o ierarhie care urca până la preşedintele ţării, în timp ce ancheta celuilalt fusese preluată de şeful FBI. Mooses se ocupa mai cu seamă de cazul lui DR, preşedintele Chase Manhattan Bank şi al grupului Bilderberg, care controla cea mai puternică reţea de influenţă. Nathan, la rândul lui, înregistra concordanţele dintre cele şase femei răpite la Paris, Washington, Tokyo, New York, Cairo şi Moscova: ploaia, frumuseţea, amabilitatea, pacea, adulterul, numele cu particula „an“, pictura, blues-ul, cercurile de influenţă, diplomele prestigioase, ecologia…

Sanako goli un pahar cu sake şi luă cuvântul:

— Prin urmare, înseamnă că trebuie să urmărim starea vremii şi, în acelaşi timp, să fim cu ochii pe tinerele sclipitoare, simpatice şi atrăgătoare care evoluează în sferele înalte ale puterii, sunt pasionate de artă şi au în prenume silaba „an“.

— Nu victimele trebuie să ne intereseze.

— Dar cine, răpitorii?

— Avem de-a face cu preşedinţii a trei din cele cinci state membre permanente în Consiliul de securitate al ONU, preşedintele uneia dintre cele mai mari cinci multinaţionale din lume, preşedintele grupului Bilderberg şi al Chase Manhattan Bank. Numai Kathleen Morgensen nu este preşedinte, dar are şanse să devină.

— Nimic nu dovedeşte că toate fetele astea ar fi fost amantele lor. Mă refer mai ales la Kathleen Morgensen.

— În cazul Alianei Cortès şi cel al Ivanei Nevassaia, avem dovezi.

— Şi ce te face să crezi că şi celelalte sunt în aceeaşi situaţie?

— Puterea lor de seducţie.

— Ce sugerezi?

— Să cercetăm viaţa personală a conducătorilor celorlalte două ţări membre permanente ale Consiliului de securitate al ONU. Să stabilim lista celor mai importante multinaţionale şi să verificăm dacă în conducerea lor lucrează fete ca Suyani sau Aliana. Şi, mai cu seamă, să adunăm cele şase VIP-uri care au fost afectate de aceste dispariţii ca să le confruntăm declaraţiile.

— Nici măcar secretarul-general al ONU n-ar reuşi să-i aducă laolaltă pe toţi.

— Are dreptate, Nathan, confirmă Sylvie.

— Şi ce facem atunci, aşteptăm următoarea răpire?

— Cred că am renunţat prea repede la pista legată de cei doi motociclişti, spuse Sanako. Tot uitându-ne în sus, am uitat să privim şi în jur.

— Ce vrei să mai obţii de la ei? întrebă Nathan.

— Vreau să fiu sigur că nu ei sunt cei doi copaci din cauza cărora nu vedem pădurea.

66

Vincenzo înnodă strâns fularul care acoperea ochii Stefaniei şi-şi trecu mâinile tremurânde peste umerii goi ai tinerei.

— Nu te mişca! porunci el.

În ferma izolată din câmpia siciliană, la vest de Corleone, domnea liniştea. Stefania putu desluşi zgomote de paşi, foşnete, miros de colonie, un obiect metalic lovindu-se de ceva.

— Ce se...?

— Sst! făcu Vicenzo, apucând-o de ceafa pe femeia aflată la discreţia lui.

Urmărit de 400 de poliţişti şi carabinieri, condamnat în contumacie cu peste 40 de ani în urmă, Vincenzo Barrano era „unul dintre cei mai sângeroşi membri ai Cosei Nostra“, după cum se exprimase judecătorul Falcone. De la mult-mediatizata arestare a lui Toto Riina, Barrano devenise naşul naşilor. Era agresiv, arogant, brutal, duşmănos, însă prudent. Se ascundea începând din 1963, ceea ce nu-l împiedica să muncească din greu pentru consolidarea organizaţiei, astfel încât „caracatiţa“ să fie şi mai temută. Îşi schimba periodic ascunzătoarea, înfăţişarea, numele, grupa sanguină. Nu i se cunoştea decât vârsta: aproximativ 71 de ani. Interpolul avea o singură fotografie de-a lui, care fusese „îmbătrânită“ cu ajutorul calculatorului, dar nu folosea, oricum, la nimic, fiindcă programul nu ţinea seama şi de transformările datorate chirurgiei estetice. Nimeni nu ştia cum arată acum Vincenzo Barrano. Nimeni, cu excepţia fiului său, a prietenei lui, Stefania, şi a celor trei gorile care-l înconjurau.

În afară de cei 2000 de morţi care căzuseră victime ale războiului declanşat de el la sfârşitul anilor ’70, Barrano mai avea la activ încă două izbânzi însemnate. Reuşise să instaureze în cadrul mafiei o discreţie comparabilă cu a sa, impunând cultul secretului şi rudenia, care micşorau riscul unor trădări. Cea de-a doua victorie răsunătoare fusese alierea cu lumea politică şi cu mediul de afaceri. Odată cu alianţele, fuziunile, corupţia şi lichidările, caracatiţa îşi întinsese tentaculele, profitând de procesul de mondializare. Nicicând nu mai fuseseră mafiile atât de puternice, construind imperii, folosindu-se de o economie mobilă, atrasă de profituri uşoare şi rapide, dezvoltându-şi propriile companii multinaţionale, pătrunzând în miezul organismelor statale. Produsul lor brut depăşea astăzi o mie de miliarde de dolari pe an. Douăzeci la sută din comerţul mondial. Barrano era unul dintre oamenii-cheie ai acestor organizaţii criminale care gestionau planeta în parteneriat cu guvernele şi cu companiile transnaţionale.

Adulmecă buclele Stefaniei, care luase locul soţiei lui decedate şi lumina crepusculul vieţii sale singuratice şi spartane. În afară de frumuseţe, bunătate şi tinereţe, avea şi calitatea pe care o preţuia el cel mai mult: fidelitatea. Vincenzo vedea bine că fiul lui era atras de ea. Stefaniei nu i-ar fi fost greu să aibă o aventură cu el, dar, în ciuda apropierii de vârstă dintre ei, se ferea să-l seducă. Avea o admiraţie fără margini pentru patriarh. De aceea, Vincenzo hotărâse să n-o dezamăgească în ziua când îşi sărbătorea a douăzeci şi cincea

aniversare.

— Acum poţi să te uiţi.

Dezlegă fularul negru şi o sărută pe gât.

— La mulţi ani, Stefania *bella!*

Cei trei oameni ai lui Vincenzo fixaseră pe perete un uriaş ecran cu plasmă.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce-mi mulţumeşti?

— Pentru televizorul ăsta.

— Chiar ai crezut că ăsta era cadoul pentru ziua ta?

Îndreptă o telecomandă către ecran, care se lumină.

— Mai avem de aşteptat doar două minute.

O reclamă lăudă binefacerile unei creme L'Oréal antirid, „pentru că meritaţi". Fură anunţate următoarele programe ale serii. Apăru apoi genericul jurnalului RAI. O prezentatoare anunţă arestarea lui Vicenzo Barrano. Înconjurat de un escadron de carabinieri, naşul era transferat la Palermo, în condiţii de maximă securitate.

— O sosie, spuse el, văzând nedumerirea Stefaniei. Seamănă cu bărbatul care aş fi fost eu astăzi, dacă nu ar fi intervenit chirurgia estetică.

— Ăsta e cadoul?

— Nu, a fost doar pentru plăcerea mea.

După terminarea reportajului despre declinul mafiei, prezentatoarea trecu la alte subiecte. Parlamentul italian hotărâse interzicerea produselor fabricate din pui de focă, opunându-se astfel masacrelor organizate în Canada, unde în ultimele cinci zile fuseseră măcelărite o sută de mii de animale pentru satisfacerea cerinţelor industriei modei. Stefania îşi întoarse, uluită, privirea spre Vincenzo.

— Stai, că nu s-a terminat, spuse el.

În urma unui raport al WWF intitulat *Dirty thirty*, Italia urma să-şi închidă cele patru centrale electrice care figurau pe lista celor 30 de centrale din Europa fruntaşe la emisiile de $C0_2$.

— Şi acum, al treilea cadou.

Ca şi cum ar fi aşteptat ordinul lui Vincenzo, prezentatoarea anunţă al treilea subiect: compania italiană AGIP, care distrugea jungla ecuadoriană ca să extragă petrol, îşi anunţase retragerea din sanctuarul indienilor Shuar Washints[33].

Următoarele ştiri erau mult mai sinistre. Syngenta, a doua

33 Trib de amerindieni făcând parte din familia jivaro (n.tr.)

companie în domeniul seminţelor pe plan mondial, crease o specie de pepene galben fără seminţe, cultivată în Italia, adaptată la păstrarea în frigider şi la nevoile consumatorilor celibatari. La Cremona, presa asistase la prezentarea clonei unui armăsar castrat, ieşit din genialele laboratoare genetice LTR-C12. Vincenzo închise televizorul.

— Eu am legătură doar cu primele patru titluri, nu şi cu celelalte, zise el, sărutând-o. La mulţi ani, iubito!

Ea îi răspunse printr-un sărut plin de recunoştinţă.

— Cosa Nostra are oameni în consiliile de administraţie ale Syngenta şi LTR-C12. Vrei să fie oprite programele de cercetare?

— Ar fi posibil?

— Aş putea obţine şi luna de pe cer ca să-ţi văd chipul luminându-se.

67

Clubul Kabuki nu se umpluse încă. Auzind numele lui Kenji şi Hinoshiro, barmanul spuse că nu-i mai văzuse de două zile. La insistenţele lui Sanako, barmanul pronunţă un nume, cel al patronului său. După două minute, Sylvie, Nathan şi Sanako intrau în biroul lui Yoshio Oda. Proprietarul clubului era un japonez cu privirea ascunsă după norii de fum sloboziţi de ţigara înfiptă în colţul buzelor, care-i imprima un rictus hidos. Era greu de ştiut cum ar fi arătat fără chiştocul acela. Oda le expedie pe cele două maseuze care-i lucrau spatele, puse capăt convorbirii telefonice, închise dosarul din faţa lui, aruncă o privire spre un sertar care conţinea, probabil, o armă şi se puse la dispoziţia intruşilor. Interogatoriul bătu pasul pe loc până când Sanako ameninţă că-i va închide localul. Oda ar fi putut rezista mai mult, dar avea şi alte treburi de rezolvat.

— Trei vlăjgani l-au luat pe sus pe Kenji acum câteva zile. A doua zi după ce ai fost pe aici, i se adresă el lui Nathan.

— De unde ştii că am mai fost pe aici?

— Eu sunt patronul, e normal să fiu anunţat când doi clienţi sunt bătuţi măr în toaleta localului.

— Cine erau vlăjganii aceia? întrebă Sanako.

— Erau nişte *yakuza*.

— Ţi-am cerut nişte nume, nu meseria lor.

— Nu-i ştiu pe nume. În locul vostru, m-aş duce să fac un masaj la Kannon Hall. O dansatoare de-a mea care a lucrat acolo l-a

recunoscut pe unul dintre ei, care era client permanent la salonul acela de masaj.

— Cum îl vom putea identifica pe individ?

Yoshio Oda o chemă în birou pe dansatoare, o fată firavă, într-un halat prea larg, cu gura plină de gumă de mestecat. Între două clefăieli, le spuse că acel *yakuza* se numea McY, era brutal şi avea tatuaje pe tot corpul, până şi pe penis. Venea la masaj în fiecare seară.

Un Buddha feminin clipea pe firma salonului Kannon Hali. Fură întâmpinaţi la intrare de o fată al cărei zâmbet de faţadă se şterse când se prezentară. Nu-l cunoştea nici pe McY, nici pe vreun alt client, deoarece anonimatul era una dintre regulile casei. Lăsând-o acolo pe Sylvie ca să-i ţină tovărăşie japonezei, Nathan şi Yukiko îşi împărţiră cele două coridoare de-a lungul cărora se înşirau mai multe odăi. Uşile se deschideau, oferind priveliştea unei fete care frământa un trup, în vreme ce muzica se auzea în surdină. La a treia încercare, Nathan dădu peste un tatuat. Numai chipul îi fusese cruţat de înţepăturile acelor cu coloranţi permanenţi. Nu putu verifica dacă şi penisul îi era tatuat, organul respectiv fiind introdus între fesele maseuzei complet dezbrăcate care se mişca ritmic, stând călare pe pântecele lui, întoarsă cu spatele spre el, poziţie periculoasă pe o masă atât de îngustă. De la boxă se auzea melodia *Don ’t bust my chaos*, a formaţiei Ramones. Într-o jumătate de secundă, Nathan apucă braţele clientului şi le petrecu pe sub masă, ca şi cum ar fi vrut să o lege cu ele. Îi porunci fetei să-şi continue activitatea, ceea ce-i permitea să-şi păstreze avantajul asupra celui pe care voia să-l ia la întrebări. Între timp, constată că şi penisul acestuia era tatuat. Prins între durerea provocată de dubla cheie la braţe şi plăcerea care sporea în altă parte a trupului, McY îşi confirmă, bâlbâindu-se, identitatea.

— Unde sunt Kenji şi Hinoshiro?

— Cine?… Auuu…

Nathan îi îndoi ceva mai mult coatele în sensul invers al articulaţiilor. Lui McY îi lipsea prima falangă a inelarului.

— Auuuu…

— Cei doi motociclişti pe care i-ai luat acum câteva seri de la Kabuki Klub.

— Nu ştiu nim… auuuu!

— Unde simt Kenji şi Hinoshiro?

Sub nasul lui Nathan, obrazul schimonosit de durere al bărbatului şi fesele sprintene ale maseuzei alcătuiau un spectacol inedit.

— Butoku Kai… auuu! urlă McY înainte de a leşina.

Fata sări jos de pe masă şi se repezi către uşă, unde se ciocni de căpitan, care, auzind ţipetele, alergase într-acolo.

— Butoku Kai, îi spuse Nathan.

68

— Nu pot înţelege cum ai reuşit să faci să vorbească un membru *yakuza* care şi-a pierdut un deget, zise Sanako, tastând ceva la computerul poliţiei.

— Ce înseamnă Butoku Kai? întrebă Sylvie.

— Asociaţia Virtuţilor Marţiale, răspunse Nathan. Un grup de presiune naţionalistă întemeiat la sfârşitul secolului al XIX-lea pentru restaurarea şi promovarea artelor marţiale tradiţionale.

— Dai Nippon Butoku Kai a fost un adevărat reper pentru criminali, adăugă Sanako. Criminali de clasă A.

— Criminali de clasă A? se miră Sylvie.

— La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, americanii i-au închis la Sugamo pe toţi cei care luaseră parte la conflict. Veterani ai războiului, oameni politici ultranaţionalişti, conducătorii întreprinderilor care fabricau armament. Au fost încadraţi în „clasa A“. De altfel, în acest context al demilitarizării li s-a pus capăt activităţilor DNBK.

— Dar din Butoku Kai nu făceau parte doar criminali, rectifică Nathan. Asociaţia a fost reactivată prin anii ’50 pentru a pune în practică un fel de cod al războinicului din secolul XXI. Ideea era de a reînvia spiritul budô, a promova artele marţiale, a transmite valorile morale şi a contribui la pacea mondială. Artele marţiale nu sunt considerate sport de competiţie, ci o cale de evoluţie pentru omenire.

— Vast program, spuse Sylvie. Şi are mulţi membri?

— Un milion de centuri negre răspândite în întreaga lume.

— Pari să cunoşti foarte bine acest subiect, spuse Sanako.

— E legat de budô.

— Ia ghici cine e membru al Butoku Kai! exclamă Sanako, privind ecranul.

— Cumnatul împăratului Hirohito, zise Nathan.

— Da, dar în afară de el.

După o pauză de câteva secunde, le dădu răspunsul:

— Korumaku şi Iwasaki.

Nathan cunoştea doar primul nume. Sylvie – niciunul. Lui Sanako îi erau familiare amândouă.

— Korumaku este cel mai mare *yakuza* al tuturor timpurilor, spuse acesta din urmă. O adevărată legendă. Unul dintre cei mai bogaţi criminali şi filantropi din lume. Uite-i mutra pe ecran. Avem două fotografii, una antropometrică, făcută la închisoarea Sugamo, şi alta în care se îmbrăţişează cu papa. Să vedeţi CV-ul individului. Pe lângă el, împăratul pare un sărăntoc, Al Capone – un derbedeu de cartier, iar Gandhi – un simplu turist. Vorbeam despre veteranii războiului, ei bine, el este cel mai important. În fruntea unei armate personale de 15 000 de oameni, a jefuit Manciuria, Mongolia şi China. Avea până şi o unitate aeriană proprie. În paralel cu activităţile sale de tip mafiot, făcea şi politică. Era ultranaţionalist şi se lăuda că este cel mai bogat fascist din lume. În 1939, s-a împrietenit cu Mussolini şi şi-a pus trupele să defileze purtând uniforme negre. În 1942, a fost ales în Dietă[34]. După război, a fost încadrat în categoria criminalilor de clasă A, judecat şi trimis la închisoare. Dar CIA avea nevoie de el. Americanii i-au propus să-i ofere imunitatea dacă se angaja să combată comunismul şi să reconstruiască Japonia. Korumaku avea experienţă în spionaj, dispunea de o armată bine instruită şi avea influenţă în cercurile politice, mafiote şi militare. A devenit un factor decisiv în refacerea ţării. Finanţa Partidul Liberal şi a jucat un rol important în alegerea unor prim-miniştri, printre care se numără şi Sato, care a primit ulterior Premiul Nobel pentru Pace. Averea îi conferă putere politică, iar aceasta contribuie la sporirea averii sale. În 1954, a intrat în Butoku Kai împreună cu un prim-ministru şi, cu cine credeţi?, cu Iwasaki, preşedintele companiei Mitsubishi.

Sylvie înţelese deodată ce legătură aveau toate acestea cu ancheta. Sanako îşi continuă istorisirea:

— Prin anii ’60, CIA, Soka Gakkai[35], Tchang Kai-chek, reverendul Moon făceau parte dintre prietenii lui. Împreună cu ultimii doi, a întemeiat WALC, Liga Anticomunistă Mondială. A intervenit militar în America de Sud şi în Asia, a sprijinit lovitura de stat împotriva lui Sukarno în Indonezia şi l-a susţinut pe Marcos în Filipine.

— Parcă ziceai că e filantrop, interveni Sylvie.

---

34 Parlamentul japonez (n.a.)

35 Sectă budistă având peste cincisprezece milioane de membri (n.a.)

— Ajung şi la asta. În anii ’70, ca prin farmec, s-a angajat în acţiuni umanitare şi caritabile. Şi n-a făcut lucrurile pe jumătate. A creat o fundaţie cu un buget faraonic, care a devenit curând cel mai important sponsor al ONU. În schimb, la conducerea OMS şi a UNESCO au fost aleşi nişte japonezi. În holul sediului OMS de la Geneva se înalţă chiar o statuie a lui Korumaku. Fundaţia lui alocă milioane de dolari unui program de eradicare a leprei, cofinanţează cu Jimmy Carter un program agricol destinat ţărilor din Africa, programe de protejare a mediului, universităţi de prestigiu cum ar fi Yale şi Princeton etc. Pe scurt, o adevărată întruchipare a binelui. A obţinut numeroase distincţii, printre care şi Medalia păcii decernată de Naţiunile Unite.

— Aşadar, regăsim la un loc Mitsubishi, un preşedinte american şi ONU, conchise Sylvie.

— Astăzi, Korumaku şi Iwasaki nu mai sunt în viaţă, zise Sanako, ridicându-şi ochii de pe calculator. Dar au moştenitori.

— Care par interesaţi de motocicliştii noştri, spuse Nathan.

— O caută pe Suyani.

— E o mare distanţă între aceşti stăpâni ai lumii şi McY, comentă Sylvie.

— Cât întreaga omenire!

69

Nathan negocie eliberarea lui Lyn Lee. Garantă pentru ea şi pretextă că, liberă, le-ar fi fost mai de folos, fiindcă era prietenă cu una dintre victime şi făcuse deja cercetări pe cont propriu. Căpitanul cedă, neavând încotro, căci avea nevoie de Love.

— Şi cum o să facem cu dormitul? întrebă Sylvie când intrară în holul hotelului Sakura.

— Lyn va sta în cameră cu noi.

Nathan le trimise înainte pe cele două femei, în timp ce el lua cheia de la recepţie.

— Voi o să împărţiţi patul, le spuse el în lift. Eu am să dorm pe jos.

— De ce tu, şi nu ea?

— Lyn şi-a petrecut ultimele nopţi la spital, sub o cascadă şi la închisoare. Puţin confort nu înseamnă lux.

— Nu prea mă placi, nu-i aşa? făcu Lyn.

La apropierea fetei, Sylvie se retrăgea, se enerva, îşi pierdea răbdarea. Prezenţa lui Lyn îl tulbura pe Nathan, iar Sylvie îşi dădea

seama de asta.

— Îl sun pe Taillandier, spuse ea uitându-se la ceas.

— Să-l strângă puţin cu uşa pe preşedinte, ca să afle dacă Annabelle era într-adevăr amanta lui.

Lyn pufni în râs. Nathan trase concluzia că această ipoteză nu stătea în picioare.

— Cine este iubitul ei? o întrebă.

Sylvie se uita la ei de parcă ar fi pierdut un episod din poveste.

— Cineva care deţine o putere enormă.

— Mai mare decât a preşedintelui Franţei?

— Da.

— Cine anume?

— Nu ştiu.

— Şi abia acum ne spui asta? făcu Sylvie.

— N-am spus nimic.

— Îl sun pe Taillandier.

Lyn se duse să se spele şi ieşi goală din baie. Nathan îşi întoarse privirea către Sylvie, atentă la telefonul ei.

— Voi dormi pe podea, spuse Lyn. E mai bine pentru toată lumea.

— Nici gând. Pune ceva pe tine, să nu răceşti!

Ea îşi puse tricoul şi chiloţii, apoi se vârî sub pătură. Sylvie închise telefonul:

— Christian îl va întreba pe preşedinte, dar va fi dificil de aflat.

— Ar trebui ca Mooses să facă acelaşi lucru cu cel implicat în ancheta lui.

— I-am telefonat deja.

— Bună iniţiativă!

— Mă duc să fac un duş.

Tonul era al unei invitaţii. Când auzi apa curgând, Nathan intră şi el în camera de baie, se dezbrăcă, împinse panoul de plexiglas al cabinei şi se lipi de Sylvie. Atingerea pielii ei netede şi săpunite îi provocă o descărcare de testosteron.

— N-ai prefera să te duci în pat, la ea? îl ironiză Sylvie.

— După aceea.

Îi dezmierdă şoldurile, pântecele, sânii, de parcă ar fi modelat-o. Sub mâinile lui, gelul de duş făcea spumă, iar sângele femeii pulsa. Se contopiră, într-un nor de aburi care-i înălţă spre al şaptelea cer.

Nathan le lăsă dormind pe Sylvie şi pe Lyn şi ieşi să respire aerul oraşului înainte ca dioxidul de carbon să se răspândească în atmosferă. Hibiya Park găzduia un balet de *tai chi* practicat de japonezi vârstnici matinali. La marginea unui bazin făcu şi el câteva mişcări, cu trapul relaxat, lăsând energia din pământ să-l invadeze până în vârful degetelor.

Se duse la postul de poliţie şi bău o cafea în aşteptarea lui Sanako. Când sosi, căpitanul îl duse la McY într-o cameră de interogatoriu, cu mâinile prinse la spate în cătuşe. Fu aşezat pe un taburet incomod.

— Din ce familie faci parte? întrebă Sanako.

— Inagawa Kai. Îmi dai o ţigară?

— După ce răspunzi la întrebări, ai să capeţi şi o cafea. Recunoşti că i-ai răpit pe Kenji şi pe Hinoshiro?

— Da.

— În ce scop?

— Am fost doar un executant.

— Unde i-ai dus?

— Nicăieri.

— Faci pe nebunul?

— I-am băgat într-o dubă care aştepta afară.

— Şi unde trebuia să-i transporte?

— Sarcina mea era doar să-i urc în dubă.

— Ce ai făcut după aceea?

— M-am dus la salonul de masaj.

— Cine sunt cei doi complici care te-au ajutat?

Însă McY deveni mut îndată ce i se ceru să dea nume.

— Fac parte din Butoku Kai?

Cu agilitatea unei maimuţe, arestatul făcu un salt şi-şi aduse mâinile încătuşate în faţă, trecându-le pe sub picioare. Căzu greoi la loc, cu braţele ridicate. Nathan îl imobiliză imediat, ţintuindu-l pe taburet. Sanako nu apucase încă să reacţioneze.

— De-a ce te joci, McY? încerci cumva să scapi de noi?

— Voiam să vă arăt mâna mea dreaptă. Priviţi, îmi lipseşte o falangă. Dacă vorbesc, o pierd pe toată.

Nathan îşi descleştă mâinile de pe gâtul lui.

— Ai vorbit deja. Ai spus „Butoku Kai“.

— M-ai obligat.

— O pot face din nou.

— La salonul de masaj era altceva. M-ai luat prin surprindere. N-am să spun nimic, chiar dacă-mi rupi amândouă braţele.

— I-ai răpit pe cei doi motociclişti pentru Butoku Kai sau pentru Inagawa Kai?

Niciun răspuns.

— Am putea răspândi zvonul că ai ciripit despre Butoku Kai.

Sanako se apropie de el şi-i scoase cătuşele.

— Poliţia o să-şi bage nasul în treburile lor. O să le facem atâtea necazuri, încât nouă sute de mii de centuri negre vor dori să se răzbune pe tine. Poftim, eşti liber. Poţi să pleci.

— Dacă faceţi asta, sunt ca şi mort.

— Oricum eşti un ratat, un 8-9-3[36]

— Ce-mi propuneţi să fac?

— Să mă asculţi. Îţi voi povesti cum cred eu că s-au petrecut lucrurile. Dacă greşesc, rămâi aşezat acolo. Dacă nimeresc adevărul, te ridici, ieşi pe uşă, iar numele tău nu va fi pomenit. Eşti dispus să profiţi de această şansă, McY?

McY îl privi drept în ochi. Căpitanul începu:

— *Oyabunul*[37] tău ţi-a cerat să-i răpeşti pe Kenji şi pe Hinoshiro. Ba nu el, ci *wakagashira*[38] al lui. Nici el, din moment ce eşti încă aici. Ne-ai vorbit despre Butoku Kai. Ce legătură are DNBK cu un 8-9-3 ca tine? Aha, pricep, i-ai făcut un serviciu unui membru al DNBK-ului care ţi-a cerut o mână de ajutor ca să-i urce pe motociclişti într-o dubă. În clipa aceea, McY ieşi din încăpere.

71

Taillandier străbătu, pentru a doua oară în viaţa lui, curtea Palatului Elysée. Fără machiajul cu care apărea la fiecare manifestare televizată, preşedintele părea cu zece ani mai în vârstă. De când îl văzuse ultima oară, acum trei săptămâni, parcă îmbătrânise brusc. Oare din cauza anchetei care bătea pasul pe loc? Sau din cauza violenţelor de la periferia Parisului? Ori poate din cauza manevrelor prim-ministrului? Comisarul obţinuse această

---

36 „Yakuza“ înseamnă în japoneză 8,9,3, combinaţie perdantă la un joc de zaruri, (n.a.)

37 Şeful clanului (n.a.)

38 Braţul drept al *oyabunului* (n.a.)

întrevedere pretinzând că avea nişte elemente noi. În realitate, Sylvie dorea ca el să lămurească problema cu iubitul lui Annabelle.

— Ce voiai să-mi spui, Taillandier?

— Annabelle avea o legătură cu o persoană sus-pusă.

— Viaţa mea personală mă priveşte doar pe mine.

— Nu vă supăraţi, dar nu viaţa dumneavoastră personală mă interesează.

Tăcerea nu era întreruptă decât de ticăitul pendulei de pe şemineu.

— Spune-mi exact ce ştii, domnule comisar!

— Annabelle avea o legătură cu cineva mai important decât dumneavoastră.

— Aha!

— Ştiaţi, nu-i aşa?

— Unele adevăruri trebuie să rămână secrete de stat.

— În cazul acesta, nu trebuia să faceţi presiuni pentru urgentarea anchetei.

— Am făcut-o pentru acel cineva despre care vorbeai.

— Cum se numeşte?

— Nu-ţi pot spune numele lui.

— Atâta timp cât veţi tăcea, ancheta nu va progresa.

Preşedintele îşi înfăşură un elastic în jurul degetelor.

— Încearcă pe altă cale! exclamă el.

— Nu am alta.

— Înseamnă că eşti un incompetent! Voi da ordin să fii înlocuit.

— Vă rog să încetaţi cu ameninţările!

Preşedintele întinse elasticul, iar capătul îi scăpă din mână, lovindu-l în obraz.

— De ce faceţi asta?

— Ca să nu fumez.

— Nu mă refeream la elastic, ci la hotărârea dumneavoastră de a vă expune ca să protejaţi acea persoană.

— Ţine să-şi păstreze anonimatul pentru că este căsătorit şi a apelat la mine ca să-l ajut prin toate mijloacele.

— Este cumva un patron?

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Şi patronii companiilor Mitsubishi şi Chase Manhattan Bank au câte o iubită care a dispărut în aceleaşi condiţii ca Annabelle.

Din nou se auziră doar vâjâitul elasticului şi tic-tacul pendulei.

Taillandier insistă:

— Mai presus de dumneavoastră, în afară de preşedintele Comisiei Europene, n-ar putea fi, zic eu, decât patronii CAC 40[39].

Elasticul izbi un geam. Preşedintele era destabilizat.

— Dacă nu-mi dezvăluiţi identitatea lui, voi fi obligat să-i convoc pe toţi aceşti patroni.

— N-o să ai nevoie de toţi patruzeci. Primul de pe listă va fi de ajuns.

— Care anume?

— Ţi-am spus deja prea mult.

— N-aş vrea să-l confund cu alt director-general. Dacă vrem să fim discreţi…

— Fata lui se căsătoreşte în acest weekend.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

— Şi încă ceva, Christian! Dacă ţii ca noi amândoi să ne păstrăm slujbele, nu-mi pomeni numele.

Taillandier ieşi din palat cu o impresie ciudată. Nu numai că şeful statului i se adresase pe nume, ci îi mărturisise că funcţia lui depindea de omul a cărui fiică se mărita la sfârşitul acelei săptămâni.

72

Căpitanul Sanako îşi mobilizase trei sferturi din personal pentru a face cercetări legate de Inagawa Kai şi Butoku Kai. Nathan asista la prezentarea rapoartelor.

— Ce poate avea în comun o organizaţie mafiotă cu o asociaţie de arte marţiale? întrebă Sanako aprinzându-şi o ţigară.

Locotenentul Yamate, care era braţul lui drept, răspunse simplu:

— Inagawa Kai, care numără 313 clanuri şi 6 700 de membri *yakuza*, s-a aliat nu de mult cu cele 177 de clanuri numărând 7 000 de membri *yakuza* ai Sumyoshi Kai. Nu cunoaştem încă motivul acestei alianţe. Am aflat însă că aceste două familii mafiote au încheiat un pact cu DNBK-ul. Se pregăteşte ceva important, rămâne de aflat ce anume.

— Codul samurailor, interveni Nathan.

Toate privirile se întoarseră spre el. Continuă:

— Iniţial, Butoku Kai încerca să reînvie spiritul bushido, ceea ce

---

39 Principalul indice bursier pe piaţa bursei franceze; numele acestuia provine de la Sistemul de Cotaţie Asistată Continuu. (n.tr.)

înseamnă „calea războinicului“. *Yakuza* se inspira din *ninhyodo*, calea cavalerească. Treptat, ambele organizaţii s-au îndepărtat de aceste ţeluri. DNBK-ul a devenit un grup de presiune fascist, în timp ce *yakuza* şi-a pierdut onoarea, transformându-se într-o mafie violentă şi lipsită de scrupule. Astăzi, poate că are loc o întoarcere la origini.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse locotenentul Osawa, un tip scund şi uscăţiv.

Poliţistul le împărţi tuturor nişte coli de hârtie pe care erau notate nouă porunci. Erau legile *ninhyodo*.

— Am obţinut de la un informator regulamentul lor. Citiţi cu atenţie!

Nathan recunoscu preceptele căii cavalereşti:

Nu-i vei jigni pe cetăţenii corecţi.
Nu vei lua femeia vecinului tău.
Nu vei fura de la organizaţie.
Nu te vei droga.
Vei îndeplini ordinele superiorului tău.
Vei accepta să mori pentru tată sau să te duci la închisoare în locul lui.
Nu vei vorbi cu nimeni despre grupul tău.
Dacă eşti închis, nu vei spune nimic.
Nu vei ucide katagari[40].

Atenţia lui Nathan fu atrasă de un amendament trecut în josul paginii, care stipula că, până la noi ordine, aceste precepte trebuiau respectate cu sfinţenie, după eliminarea a două cuvinte: „organizaţie“ şi „katagari“. Nu era o reîntoarcere la origini, ci o revoluţie.

— Au scos două cuvinte, zise el. Regulile 3 şi 6 vor suna astfel: „Nu vei fura“ şi „Nu vei ucide“. Modificarea aceasta e capitală.

— Într-adevăr, e o schimbare radicală, confirmă Sanako. Şi-au îngheţat fondul de comerţ.

— Se apropie de valorile DNBK-ului. Bunăvoinţă, onoare, dreptate, înţelepciune, loialitate, fidelitate…

— Aşadar, se pregăteşte ceva, încă nu ştim ce anume, dar e vorba despre ceva imens, care-i face să-şi lase deoparte activităţile

40 Persoană care nu aparţine lumii interlope. (n.a.)

criminale şi care ar putea avea legătură cu dispariţia celor doi martori ai răpirii lui Suyani Kamatsu.

— Potrivit noului lor regulament, care le interzice să ucidă, motocicliştii noştri ar trebui să fie încă în viaţă.

În sală se lăsă o tăcere adâncă. Esenţialul fusese deja spus.

— Ai vreo sugestie, Love? întrebă Sanako.

— Cap de şobolan şi cap de bou.

— Poftim?

Miyamoto Musashi îi sfătuia pe luptători să aibă viclenia şobolanului şi stăruinţa boului. Să poată trece într-o clipă de la mic la mare, de la un amănunt la o perspectivă largă. De la un hoţ de buzunare la un cap al mafiei.

— Hai să facem o vizită familiei Korumaku! spuse Sanako.

73

Carla asista la criza de lacrimi a unei concurente la un concurs televizat. Femeia trebuia să aleagă între două cutii. Una dintre ele conţinea 500 000 de euro, cealaltă – un cub de gheaţă. Avea şanse egale să plece de acolo bogată sau umilită. Prezentatorul, care era deja miliardar, o consola, pipăind-o sub ochii soţului dispus să-şi lase nevasta să se prostitueze, numai să facă alegerea cea bună. Scârbită de atâta josnicie, Carla schimbă canalul. Léa protestă:

— Lasă-l, mamă!

— E o chestie absolut cretină.

— Ăsta e tot hazul.

— Toată lumea se înjoseşte pentru bani.

— În afară de Nathan.

— Ce-ai spus?

Trecuse un an de când nu mai auzise acest nume. Credea chiar că-l uitase. Pronunţându-l, fiica ei reînviase totul. Amintirile, dragostea, ura, frustrarea. Aflaţi parcă sub puterea unei alte justiţii decât cea a Codului Civil, bărbaţii care o răniseră pe Carla sfârşiseră tragic. Primul ei iubit, tatăl Léei, murise pe un maidan după ce refuzase să-şi îndeplinească îndatoririle. Soţul ei, Étienne, care o bătea, îşi pierduse viaţa în Cercul Arctic. Vladimir, care voia s-o aibă ca pe un obiect, era ţintuit într-un fotoliu rulant după ce ea îi trăsese două gloanţe în genunchi. Numai Nathan, care fugise în ziua când urmau să se căsătorească, scăpase nevătămat. Trecuse un an de atunci. Se iubiseră, dar lui îi fusese teamă să se lege de ea. Oare viaţa de familie

era incompatibilă cu practicarea filosofiei zen şi a meditaţiei? Părăsind-o, Nathan lăsase un gol în jurul ei. Cu atât mai mult cu cât o scăpase de Vladimir, implicându-l ca învinuit într-un caz de crimă. Schilodit şi prins în angrenajul justiţiei, Vladimir Kotchenk devenise la fel de periculos ca un mistreţ rănit. Avocaţii lui torpilaseră acuzaţiile din dosar prin improvizarea unor alibiuri şi prin corupţie. Balanţa justiţiei se înclinase în favoarea omului de afaceri, care-şi recuperase cazinourile, prostituatele, întreprinderile şi vilele de pe Coasta de Azur. Povestea aceasta avusese însă meritul de a-i dezvălui Carlei adevărata fire a lui Vladimir. Omul despre care credea că este doar patronul unui cazinou şi pe care-l frecventase timp de un an ocupa un loc important în mafie, alături de preşedintele rus care nu renunţase la vechiul vis sovietic de a domina lumea. Carla aflase multe lucruri în timpul procesului şi din documentele pe care i le sustrăsese lui Vladimir. Astăzi, aceste informaţii se împleteau cu amintirile ei în însemnările pe care le nota în carneţele.

Ştia că Vladimir Kotchenk o căuta. Ca să se răzbune fiindcă-l înşelase cu Nathan, fiindcă-l împuşcase în genunchi, fiindcă depusese mărturie la tribunal, pentru lunile petrecute în spital şi în închisoare. Aşa că trăia izolată, fără protecţia poliţiei. Îşi alesese drept sanctuar Sicilia, pentru că acolo se născuse şi pentru că acolo nimeni nu putea fi găsit. Se stabilise pe coasta de sud, într-o cabană construită pe o plajă, departe de ferma familiei, ca să nu-şi amestece părinţii şi fraţii în viaţa ei complicată. Acolo se putea ajunge doar de pe mare, nu existau drumuri de acces. Casa îi aparţinea bunicului ei, care o construise cu mâinile lui, în mod ilegal, şi venea aici să pescuiască, departe de lumea civilizată. Cu ajutorul fraţilor ei, Carla o reparase şi instalase un generator de curent, ca s-o facă locuibilă. Reparaseră pentru ea şi o ambarcaţiune marseieză care naufragiase cândva pe coasta siciliană. O barcă de cinci metri, fără punte, cu carena plată, ascuţită la ambele capete, cu două pânze: o săgeată şi un foc. Era singurul ei mijloc de transport, dacă nu voia să meargă 10 kilometri pe jos prin tufişuri şi mărăcini, până la primul drum vicinal. Principala ei problemă fusese Léa. Instalase o antenă parabolică şi un DVD-player pentru ca fiica ei să poată urmări posturile de televiziune franceze şi filmele horror japoneze după care era înnebunită. Carla o înscrisese la nişte cursuri la distanţă, care îi erau expediate la poşta din Pozzallo. Léa nu avea prieteni şi comunica doar cu mama ei.

La televizor, un reportaj al RAI evoca efectele încălzirii globale. Numeroase specii de fructe, citrice şi arbuşti din sudul Italiei erau cultivate acum în nordul ţării. La poalele Alpilor creşteau măslini. Soiuri de fasole verde şi mazăre care, practic, dispăruseră începeau să fie cultivate din nou. Ţăranii italieni se adaptau noilor condiţii de climă. Carla se gândi la părinţii ei, care fuseseră nevoiţi să renunţe la cultivarea grâului, din cauza secetei.

— Mamă, dă, te rog, înapoi la joc!

Până la urmă, era mai puţin deprimant să vezi nişte tâmpiţi plângând din cauza unei cutii. Carla îndeplini dorinţa fiicei ei.

— Crezi c-o să ia cutia cu gheaţă?

Atâta timp cât pe Léa o preocupa doar acest gen de întrebări, totul era în ordine.

74

Nathan şi Sanako urcară până în vârful turnului Fundaţiei Korumaku. La etajul 65. Locul ideal pentru a avea un punct de vedere complex.

— Cum ai obţinut atât de repede o întrevedere cu cel mai vârstnic membra al familiei Korumaku? întrebă Nathan.

— Ryo Korumaku făcea caz de filantropie, pe când fiul său, Kuamo, se mândreşte cu transparenţa. Pretinde că n-are nimic de ascuns.

Cei trei fii ai faimosului mafiot conduceau fundaţia. Era cea mai bogată din lume, depăşind cu mult Fundaţia Ford. Preşedintele ei era Kuamo. După ce trecură de mai multe baraje de paznici formaţi la DNBK, se înclinară în faţa gazdei.

— *Hajimemashite.*

— *Yoroshiku onegaishimasu*[41].

Bărbatul curtenitor, rafinat, în costum făcut la comandă arăta mai degrabă ca un director de companie decât ca un interlop. Sanako îi vorbi despre Inagawa Kai şi Butako Kai, din care făceau parte răpitorii celor doi motociclişti.

— Întrucât clanul Korumaku este apropiat atât de *yakuza,* cât şi de centurile negre, am bătut la uşa dumneavoastră, explică Sanako.

— Deducţiile acestea sunt cam pripite.

— Mai puţin pripite decât ne-am fi dorit.

— Familia Korumaku se ocupă de acţiuni umanitare în întreaga

41 Bine aţi venit, în orig. în lb. japoneză (n.tr.)

lume.

— Ştim toată povestea, îl întrerupse Sanako. Tatăl dumneavoastră şi-a creat o reputaţie de mare filantrop prin această fundaţie. Dar n-am venit să discutăm despre asta...

— Şi ce legătură am eu cu dispariţia a doi derbedei?

— Au fost martori la răpirea lui Suyani Kamatsu, amanta preşedintelui companiei Mitsubishi. Dinastia Iwasaki, care conduce de generaţii compania, se află în legături apropiate cu familia Korumaku. Când a aflat că au existat martori la răpirea lui Suyani, preşedintele companiei Mitsubishi v-a cerut ajutorul ca să-i poată interoga. Pentru conducătorul organizaţiei *yakuza* a fost o simplă formalitate. Am dori să beneficiem şi noi de acelaşi sprijin.

— Numai borfaşii mărunţi se tem de adevăr, zise Nathan. Dumneavoastră însă sunteţi deasupra acestor lucruri.

După cum sublimase Nathan, Korumaku nu prea avea de ce să se teamă. Când eşti conducătorul unei fundaţii prea generoase pentru a fi deranjată, când practici arte marţiale împreună cu cumnatul împăratului, când prim-ministrul îţi datorează funcţia, când eşti prieten de familie cu Jimmy Carter, când ai mai multă influenţă la ONU decât statul japonez, când colaborezi în Asia şi în America Latină cu CIA, poţi vorbi fără să te temi de consecinţe.

— Cei doi motociclişti nu s-au atins de Suyani. Se aflau acolo absolut întâmplător. N-au fost decât spectatori.

Având în vedere metodele de interogare practicate de *yakuza*, se puteau baza pe veridicitatea informaţiei.

— Au spus ce-au văzut?

— Vorbeau despre extratereștri.

— Sper că sunt încă în viaţă, zise căpitanul.

— Nu mai comitem crime, căpitane!

— Aşa este, astăzi faceţi afaceri.

— Ceea ce nu ne împiedică să ne iubim aproapele.

— Aşa o iubea şi directorul Mitsubishi pe Suyani?

— Dispariţia ei l-a întristat nespus de mult.

— Nu puteţi acţiona în locul poliţiei.

— Sunteţi îndrăgostit? îl întrebă Nathan.

— De ce-mi puneţi întrebarea aceasta?

— Durerea prietenului dumneavoastră vă afectează mult.

— Am alături de mine o persoană care-mi este foarte dragă.

— Cum se numeşte această persoană?

— Asta nu vă priveşte.
— Nu vă cer decât numele ei mic.
— De ce vreţi să-l ştiţi?
— Până acum, nu ne-aţi dezvăluit nimic. Aş dori să obţin măcar o informaţie.
— Dacă-i dezvălui prenumele, o expun.
— Va rămâne între noi doi.
— De ce-aş avea încredere?
— Am fost discipolul maestrului Kinji Oyama.
Ca practicant al artelor marţiale, Kuamo Korumaku n-avea cum să nu cunoască existenţa şi reputaţia bătrânului maestru.
— Mai practică asceza în munţii din Hokkaido?
— La nesfârşit.
Sanako înţelese că era în plus. Se înclină şi ieşi din încăpere.
— O, bătrânul Oyama, zise Korumaku, clătinând din cap. N-a vrut deloc să intre în Butoku Kai.
Nathan se îndreptă spre uşă. N-avea chef să evoce viaţa maestrului. N-ar fi trebuit să-l amestece în toate acestea.
— Domnule Love, ai uitat ceva.
— Ce anume?
— Informaţia pe care mi-ai cerut-o. O cheamă Esian.
— Pot s-o întâlnesc?
— Pentru moment, se află în Africa.
— Lucrează la programul pe care-l finanţaţi împreună cu Carter?
— Nu mai am nimic să vă spun.

75

Vacarmul Mediteranei i se dezvăluise de când dormea la malul mării. În timpul zilei, valurile umpleau spaţiul sonor într-un mod plăcut, blând, languros. Noaptea însă, când restul lumii dormea, îţi spărgeau timpanele. Carla se obişnuise cu ele aşa cum te obişnuieşti cu zgomotele oraşului. Ceasul arăta ora 3.30 când auzi un scârţâit. Apoi încă unul. Închise ochii, îşi ţinu răsuflarea şi se concentra asupra sunetelor. Un al treilea scârţâit. Se auzea de afară. Era podeaua micii verande. Se ridică din pat şi-şi trase pe ea o cămaşă din flanelă. Cabana era împărţită în trei odăi: un living şi două dormitoare. Se repezi în camera Léei. Patul fetei era gol. Carla auzi şoapte venind de sub saltea. Luă veioza de pe noptieră.
— Ce faci? întrebă o voce din spatele ei.

Se întoarse. Léa privi, frecându-se somnoroasă la ochi.
— Unde ai fost?
— La toaletă.
— Cine e sub patul tău?
Léa se ghemui pe vine şi întinse braţul în întuneric.
— E walkman-ul meu, am uitat să-l închid. El te-a trezit?
— Nu, am auzit zgomote afară.
— Şandramaua asta scârţâie din toate încheieturile.
— Ai dreptate, culcă-te la loc.

Léa îşi trase aşternutul până sub nas şi îşi închise ochii. Îi plăcea să se strecoare sub plapumă când afară era frig. Era singura plăcere pe care-o avea când se ducea la culcare. De obicei, adormea în câteva secunde. Nu însă şi acum. Simţi că-i picură apă pe faţă. Vreo ţeavă spartă. Deschise iar ochii. În scurta ei viaţă, Léa avusese parte de multe coşmaruri şi vizionase o mulţime de filme horror interzise tinerilor sub 16 ani, dar niciodată nu fusese atât de îngrozită. În camera ei năvălise teroarea adevărată, reală, palpabilă. Deasupra ei era chipul unui monstru lucios, cu orbite proeminente, care o privea. Vru să ţipe, dar laba vâscoasă şi aspră a fiarei îi acoperi gura. Léa se zbătu, dar se iviră şi alte creaturi. Invadară odaia, pregătindu-se s-o devoreze. Léa se agăţă de gândul că era doar un vis urât, dar când o auzi pe maică-sa strigând, înţelese că nu dormea.

76

La al patrulea scârţâit, Carla traversă livingul fără să mai aprindă lumina. Cunoştea pe dinafară fiecare cotlon. Puşca de vânătoare pe care i-o împrumutase tatăl ei şi pe care, la început, o ţinea la căpătâiul patului rămăsese pe sobă. Aerul din încăpere se rarefiase. Cineva îi sorbea pe ascuns oxigenul. Făcu doi paşi spre colţul în care se afla bucătăria, luă cafetiera şi cuţitul pentru pâine, lovi cu cotul întrerupătorul şi se întoarse.

Se trezi în faţa unei armate de oameni-amfibie purtând ochelari cu infraroşii pentru vederea în întuneric. Ca de fiecare dată când viaţa ei şi a fiicei ei fuseseră în pericol, Carla îşi mobiliză rezerva de adrenalină. Lumina îi orbise momentan pe intruşi. Îi atacă, în timp ce-şi scoteau ochelarii. Întinse braţul stâng, biciuind orizontal aerul. Cuţitul crestă două feţe. În acelaşi timp, mâna ei dreaptă ţâşni ca un piston, lovind un al treilea cap. Cafetiera pe care o strângea în pumn explodă, lăsând jumătate din cioburi înfipte în obrazul scafandrului.

Înarmată cu cuţitul plin de sânge şi cu toarta pe care rămăseseră colţi de sticlă, Carla îşi croia drum, dar adversarii îşi reveniră şi încercară s-o imobilizeze. Se apără, lovind orbeşte. Cuţitul nu mai întâlni niciun obstacol, iar când Carla vru să-l tragă înapoi, braţul îi fu paralizat şi deveni numai durere. Lăsă arma să cadă. Celălalt pumn sfâşie un combinezon din neopren şi o porţiune de piele. Expedie o lovitură violentă de picior în organele genitale ale celui pe care tocmai îl rănise. Aceste două ultime gesturi îi oferiră suficientă libertate de mişcare ca să se mai apropie cu un metru de camera Léei. Apoi, masa umană umedă şi rece se închise în jurul ei. Carla izbi cu pumnii în dreapta şi în stânga, lovi cu picioarele ceva moale, ceva tare, lovi în gol. Bucata de cafetieră pe care-o ţinea ca pe o mănuşă de box american era năclăită de sânge şi de carne. Fiecare lovitură o galvaniza. Cu gâtul uscat, cu inima şi glandele suprarenale sub presiune, dezlănţuită, urlând, ajunse în pragul camerei fiicei ei. N-o zări, căci o bară de muşchi îi cuprinse gâtul, braţele îi fură trase la spate, pământul îi fugi de sub picioare, un genunchi o lovi între omoplaţi ca să-i ţintuiască pieptul pe podea. Un picior gol i se aşeză pe obraz, ca s-o ţină lipită de sol. Cineva rosti în italiană şase cuvinte:

— Dacă te zbaţi, fiica ta moare.

Muşchii ei paralizaţi şi încordaţi se destinseră. Pierduse lupta. Nici de data asta nu-şi îndeplinise datoria de mamă.

77

La terminarea convorbirii, preşedintele SUA trânti furios receptorul în furcă. Aflase că, la finalul celebrării Zilei mondiale a mediului, care avea loc la San Francisco, Arnold Schwarzenegger, membra al aceluiaşi partid ca şi el, ratificase un tratat stabilind obiective ambiţioase de reducere a gazelor ce produceau efect de seră în California.

— E curată nebunie să vrei să revii în 2020 la nivelul din 1990! zbieră către consilierul Wallace, aşezat în faţa lui.

— Depăşeşte prevederile protocolului din Kyoto, zise Wallace.

— Blestemaţii ăştia de actori!

— Reagan era bun.

— Ca actor?

— Ca om politic.

— Nu poţi favoriza creşterea economică dacă semnezi aşa orice-ţi trece prin minte, ce dracu'!

— Nu demult, vorbeai altfel.

— Îmi cauţi nod în papură, Wallace?

— Încerc să te urmăresc, domnule preşedinte!

De când dispăruse Galan, locatarul Casei Albe era cam dezorientat. Se duse şi-şi turnă un scotch.

— Ce-o să spun la următorul summit al G8?

— Pretinde că ai încredere în tehnologiile viitorului, care vor permite creşterea economică protejând în acelaşi timp mediul.

— Nu arăţi la fel de bine ca Galan Ryler, dar eşti tot atât de isteţ.

— N-am făcut decât să-i reiau ideea.

Telefonul sună. Aparatul rezistase izbiturii de adineaori. Secretara îi anunţă preşedintelui sosirea agentului federal Mooses.

— Întrevederea noastră a luat sfârşit, Wallace. Încropeşte-mi repede un discurs despre binefacerile tehnologiilor viitorului.

78

James Mooses fu primit în Biroul Oval cu o strângere cordială de mână şi cu un whisky. Preşedintele îl pofti să ia loc în salonaşul amenajat lângă şemineu.

— Ei, Mooses, cum mai merge ancheta? Bob spune că avansezi.

— Prea încet. Tot n-a apărut vreo cerere de răscumpărare sau ceva presiuni?

— De răscumpărare, nu. Cât despre presiuni, am parte zilnic de aşa ceva.

— Când a fost ultima?

— N-are nicio legătură cu ancheta.

— Asta voi stabili eu.

— Nu face pe nebunul cu mine! Am şi aşa destule necazuri din pricina asta.

— Din care pricină?

— Doar ştii cum e.

— Ba nu.

— Dacă îl cauţi pe făptaş în cadrul grupurilor de presiune, nici nu trebuie să ieşi din clădire. Fac coadă la uşa mea.

— Care dintre ei ar fi avut interesul s-o răpească pe Galan Ryler?

Preşedintele îşi băgă nasul în paharul pe care deja îl golise şi expiră îndelung înainte de a răspunde.

— Îmi lipseşte teribil fetiţa asta.

— Din punct de vedere profesional sau personal?

— Din punct de vedere profesional, nimeni nu este de neînlocuit.

— Este amanta dumneavoastră?

— Mă iei drept Clinton?

— V-aş compara mai degrabă cu omologii dumneavoastră din Rusia şi China.

— Ce tot spui?

— Şi lor li s-a întâmplat acelaşi lucru.

— Mai concret, Mooses!

— Cele mai apropiate colaboratoare ale lor, cu care aveau şi relaţii extraconjugale, au dispărut în cursul lunii trecute.

— Cum se face că tu ai aflat lucrurile acestea, iar eu nu?

— Adulterul nu se anunţă în gura mare. Nici dumneavoastră nu vă vine să vorbiţi despre asta, cu toate că ne-ar putea ajuta s-o găsim pe Galan.

Preşedintele îşi mai turnă whisky. Mooses preciză:

— Cineva face curat în jurul oamenilor puternici ai acestei lumi. Cineva căruia nu-i place infidelitatea.

Şeful statului îşi privea fix vârfurile pantofilor. Mooses nădăjduia că whisky-ul băut îl va face pe acesta să treacă mai uşor la confidenţe.

— Galan este cea mai formidabilă persoană din câte am întâlnit. A intrat în administraţia noastră prin intervenţii, tatăl ei lucrează la ONU. M-am îndrăgostit de ea de la prima privire. Toată drăgălăşenia din lume adunată într-un corp de zeiţă. Mi-a schimbat viaţa.

— În ce sens?

— Eram îndrăgostit lulea. Eu, care conduc cea mai mare superputere a lumii, începusem să rup petale de margarete pe peluza Casei Albe.

— Ea vă împărtăşeşte ideile?

— Nu am idei proprii, ci ideile poporului care m-a ales.

— Vă influenţa hotărârile?

— De fapt, a influenţat toate lucrurile bune pe care le-am făcut în ultimele luni.

— Şi ce lucruri bune aţi făcut?

— Întrebarea asta miroase a sarcasm. Presupun că votezi cu democraţii.

— Eu nu votez.

— Păcat! Mai ales că eşti funcţionar al statului.

— Ce lucruri bune aţi făcut de când aţi întâlnit-o pe Galan?

— Într-un regim democratic, punerea în aplicare a unor decizii durează mult. Mai ales când ele merg împotriva unor lucruri care se fac de zeci de ani.

— Dar care sunt deciziile acelea, pentru Dumnezeu? se enervă Mooses.

— Există două priorităţi. Prima se referă la compartimentul securitate. Am propus reducerea cheltuielilor militare cu o sumă ce ar permite eradicarea definitivă a sărăciei în ţara noastră, o contribuţie sporită la operaţiunile de menţinere a păcii ale ONU şi ratificarea a patru sau cinci convenţii internaţionale în vederea suprimării minelor antipersonal, a armelor chimice şi biologice, a exploatării copiilor-soldaţi.

— Iar cel de-al doilea compartiment?

— Mediul. Încurajarea biodiversităţii, ocrotirea speciilor aflate în pericol, limitarea gazelor ce produc efect de seră. Inclusiv limitarea brevetelor, pentru a împiedica marile grupuri de interese să scoată profit exploatând bogăţiile naturii care sunt un bun comun al întregii omeniri.

— Şi chiar credeţi că aceste legi vor trece? Congresul nu va fi niciodată dispus să le accepte.

— Acum, toate acestea sunt utopii.

— Nu înţeleg.

— Fiindcă îţi lipseşte un element.

Preşedintele se aplecă asupra paharului. Mooses abia dacă se atinsese de al lui.

— Ce element, domnule preşedinte?

— Unul care ţine de geopolitică.

— Şi anume?

— Nu sunt sigur că ne va ajuta să ajungem la Galan.

— În actualul stadiu al anchetei, sunt gata să ascult orice.

— Ar trebui să ştii, mai întâi, că, la scară planetară, există trei protagonişti: asociaţiile de state, societăţile transnaţionale şi mafiile. Am mai putea adăuga unul, care se agită ca musca în borcan, dar nu prea are influenţă: ONG-urile. În treacăt, e de remarcat că votul democratic nu prea îi afectează pe aceşti patru actori. Pe vremuri, puterea era deţinută de state, dintre care unele erau alese şi acţionau într-un cadru stabilit de ONU. Astăzi, datele s-au schimbat. Lumea e dominată de STN-uri şi arbitrată de OMC-uri.

— STN-uri?

— Societăţile transnaţionale. General Motors are o cifră de afaceri care depăşeşte produsul naţional brut al Danemarcei, iar canalul de ştiri CNN este considerat al şaisprezecelea membru al Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite. Supremaţia nu se mai obţine prin cuceriri teritoriale – care sunt de obicei riscante, costisitoare şi nepopulare, ci prin cucerirea pieţelor de desfacere. STN-urile acaparează bogăţiile fără să le pese de frontiere, de independenţa ţărilor şi de regimurile politice. Pe măsura colonizării capitalului, au devenit tot mai puternice. Atrase de această economie în mişcare, de profiturile uşoare şi rapide, mafiile au spălat banii murdari, au încheiat acorduri cu societăţile transnaţionale şi au pătruns în inima aparatelor de stat prin corupţie sau presiuni. Adevărata putere o au aceste STN-uri, domnule Mooses! Organismele statului dirijează reglementările în favoarea lor, în timp ce mafiile îşi rotunjesc veniturile făcând munca de jos. Stăpânitorii lumii n-au fost niciodată atât de puţini, atât de bogaţi şi atât de puternici ca acum. În lumina acestei explicaţii, vei înţelege motivul pentru care reducerea cheltuielilor militare a fost acceptată cu uşurinţă. Războiul costă prea mult şi se dovedeşte inutil. În ceea ce priveşte însă problema mediului, am rămas surprins: acum trei luni, când le-am prezentat STN-urilor proiectul meu, n-am întâmpinat prea multă rezistenţă.

— Au acceptat reducerea nivelului emisiei de gaze cu efect de seră?

— Ba chiar au spus că luarea acestor măsuri devenise urgentă.

— Cu riscul de a le diminua profiturile?

— Au recunoscut că, pe termen mediu, menţinerea actualei situaţii ar fi dus la pierderi şi mai mari. Aşadar, mai trebuia doar ca noile reglementări să fie ratificate pentru ca OMC-urile să le pună în aplicare.

— Şi n-au existat urmări?

— După două luni, a avut loc o schimbare generală de atitudine. Fără explicaţii.

— Cine a participat la această reuniune?

— Îi evocam adineaori pe stăpânitorii lumii. Să zicem că, în ziua aceea, erau de faţă aproape toţi.

— Câţi anume?

— Ceva mai puţini de 300. Cele 100 de mari companii pe care le conduc ei deţin controlul asupra a 70% din comerţul mondial. Dar ne-am îndepărtat de subiect, căci ai venit aici pentru Galan.

— N-aţi sesizat legătura?

— Nu.

— Dispariţia ei coincide cu acea schimbare de atitudine a participanţilor la întâlnire.

79

Taillandier îi asculta la radio pe cei de la The Hives. Muzica violentă a grupului suedez nu se potrivea deloc cu viile printre care trecea maşina lui, un Peugeot 307. Bunul-simţ ar fi cerut sonorităţile lui Vivaldi, însă comisarul n-avea niciun chef să se armonizeze cu împrejurimile.

În urma discuţiei cu preşedintele, se documentase în privinţa întreprinderilor CAC 40 şi a patronilor acestora. Conducătorii CAC-ului erau noii aristocraţi în mâinile cărora erau privilegiile, puterea şi banii. O reîntoarcere la Evul Mediu, cu tehnologia în plus. Nimic nu-i putea atinge. Periferiile ardeau, studenţii defilau, guvernul era tot mai şubred, dar CAC-ul nici nu clipea. Din 1998, remuneraţiile lor crescuseră cu 215%, iar profiturile record, se acumulau. În capul listei figurau Jean Bernard Berthelot şi François Barrault. Urmau patronii din industria petrolului, a automobilelor, a cosmeticelor, a finanţelor şi cea farmaceutică. Numai cel dintâi îşi mărita fata. Berthelot era preşedintele LXVI-ului, liderul mondial al luxului şi posesorul celei mai mari averi din Franţa. Taillandier descoperise că acesta avea un palat la Istanbul. „Berthelot, Turcia, Barish, Annabelle“ – se lega destul de bine. J2B, cum era numit, era şi proprietarul castelului Yquem. Comisarul o luase, aşadar, pe şoseaua care mergea spre Bordeaux.

Trecu de primul baraj de la intrarea pe proprietate. Folosindu-şi legitimaţia, pătrunse în parcare, unde-şi lăsă maşina între un Lexus şi un Maserati. Tipul de la serviciul de pază purtând smoching, care abia îi cuprindea kilogramele de muşchi, îl întâmpină cu zâmbete politicoase şi strângeri zdravene de mână pe peron. Însă legitimaţia tricoloră nu mai era suficientă.

— Dacă numele dumneavoastră nu figurează pe listele de invitaţi, nu puteţi intra.

— Nu sunt un invitat. Aţi mai văzut vreun poliţist invitat aici?

— Înăuntru e presa. Dacă vă lăsăm să treceţi, iese scandal.

— Mă voi întoarce cu întăriri.

— N-o să vă fie de niciun folos.

Era ca şi cum i-ar fi cerut unui vasal să-l lase să intre în palat ca să-l ia la întrebări pe senior. Norocul lui Taillandier că n-avea de trecut şanţuri cu apă şi de escaladat creneluri. Se întoarse la maşină şi-şi puse un costum pe care îl închiriase pentru cazul în care ar fi fost nevoit să aplice planul B. O luă de-a lungul zidului înalt de doi metri care despărţea castelul de vii, vârî bucăţi de crengi în spaţiile dintre pietre şi se căţără pe ele până sus, de unde sări în partea cealaltă. Se scutură, îşi aranjă papionul şi înaintă în direcţia din care se auzeau zgomote. O pereche se săruta sub o boltă de verdeaţă. Pe femeie o mai văzuse prezentând o emisiune la televizor. Bărbatul era un politician. Se contura o nouă legătură politico-mediatică. Prefăcându-se că nu i-a văzut, îşi însuşi unul dintre paharele lor puse pe soclul unei statui şi se apropie de mulţime.

Curtea era plină de oaspeţi. J2B era la microfon, pe o estradă. În spatele lui erau mirii, aşezaţi pe nişte tronuri; în faţă, avea 500 de persoane numai urechi. Sub obiectivele fotografilor de la *Paris-Match*, regele CAC 40 o căsătorea pe prinţesa luxului cu odrasla unui industriaş italian. O încrucişare de dinastii capitaliste, o unire europeană. Capetele încoronate cedau locul capetelor diplomate. Discursul era împănat cu cuvinte-cheie ca „putere… mai bine… fuziuni… fericire… pieţe… Microsoft… abundenţă… prosperitate… interes… mondial… flacără… societate…“ Cu această ocazie, miliardarul se felicita fiindcă ajunsese în top ten-ul celor mai bogaţi oameni de pe planetă, potrivit unui clasament recent al revistei *Forbes*. Comisarul asculta distrat. Se amuza încercând să recunoască celebrităţile adunate în jur. Erau acolo prezentatorul TV ecologist care-şi juca rolul garantând pentru etica celor mai poluante dintre societăţile multinaţionale, actriţa Sheryl Bone, care mai juca doar la seratele mondene, ministrul Economiei şi Finanţelor, prim-ministrul. Se afla printre ei chiar şi soţia preşedintelui. Mai erau câteva manechine agăţate de braţele unor fotbalişti puşi la ţol festiv. În rest, o societate cosmopolită. Se vorbea în engleză, italiană, germană, spaniolă, japoneză – dacă nu cumva era chineză. Mirosea a dolari şi a Chanel. Înghionti un costum de 10 000 de euro şi un colier de diamante ca să se apropie de estradă. Berthelot îşi sfârşi discursul într-o notă mişcătoare şi umoristică, citându-l pe Edouard Stern: „Trebuie să te gândeşti bine ce nume îi dai fiului tău, pentru ca, mai târziu, iniţialele brodate pe cămaşa lui să arate elegant“. În râsete discrete şi aplauze politicoase, one man show-ul se încheie. J2B se

alătură Curţii sale şi fu imediat acaparat de o pereche princiară. Comisarul îşi făcu, fără menajamente, drum prin mulţime şi întrerupse felicitările mieroase ale celor doi nobili.

— Aş dori să discut o clipă cu dumneavoastră.

— Ca toată lumea de aici, zise Berthelot.

— Între patru ochi.

— Cine sunteţi?

— Comisarul Taillandier.

O privire piezişă îi căută pe cei din serviciul de securitate. Se anunţa o ploaie de sancţiuni.

— Nici locul, nici momentul nu sunt potrivite.

— O cunoaşteţi pe Annabelle Domange?

Altă ocheadă, în direcţia soţiei.

— Ce naiba cauţi aici?

Se terminase cu limbajul distins.

— Anchetez dispariţia ei.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Poate că-i sună cunoscut soţiei dumneavoastră.

Berthelot era un tip scund şi destul de firav, dar strânsoarea mâinii lui se putea compara cu a unui rugbist. Taillandier se lăsă tras de braţ în urma lui. Întâlniră un playboy de vârsta a treia, căruia Berthelot i se adresă numindu-l Lindsay, apoi intrară într-un vestibul.

— Urmează-mă! porunci gazda.

Ceea ce Taillandier făcu bucuros. Urcară o scară, trecură printr-un coridor decorat cu opere de artă contemporană şi ajunseră într-un birou. J2B deschise o cutie cu ţigări şi-şi aprinse una, fără să-i ofere şi comisarului.

— Credeam că un comisar nu se deplasează personal, ci lasă munca de teren pe seama subalternilor săi.

— Nu este un caz obişnuit.

— Cine te-a trimis la mine?

— E o poveste lungă, iar eu v-am cerut doar o clipă.

— Răspunde-mi!

— A trecut o lună de când anchetez dispariţia misterioasă a lui Annabelle Domange. Spun „misterioasă“ pentru că s-a evaporat în faţa mai multor martori. Niciun indiciu, nicio cerere de răscumpărare. Luna trecută, au avut loc dispariţii similare şi în alte ţări. Femei tinere, foarte frumoase, care aveau legături cu

personalităţi sus-puse.

— Cu cine anume?

— Nu vă pot divulga numele lor.

— Tot nu înţeleg însă ce cauţi aici.

— Nu sunteţi J2B, preşedintele LXVI-ului?

— Mă faci să-mi pierd vremea.

— La 35 de euro pe minut, pricep că timpul dumneavoastră este preţios. Însă minutele lui Annabelle sunt şi mai preţioase.

— Ce doreşti?

— Dintre cei care deţin puterea politică şi economică în Franţa, sunteţi primul pe listă.

— Mă acuzi de ceva?

— Am venit doar să vă pun o întrebare.

— Şi ai aşteptat pentru asta căsătoria fiicei mele?

— Nu vă puteam întâlni decât aici. Mâine, luaţi avionul ca să vedeţi un spectacol la Scala din Milano, luni veţi fi la Londra, iar marţi seară la New York. Ţinând seama de bugetul poliţiei, cheltuielile mele pentru deplasări se limitează la această zonă.

— Mai există şi telefoane.

— Nu mi-aţi fi răspuns. Am străbătut 800 de kilometri şi vedeţi cât trebuie să insist ca să obţin răspunsul la o singură întrebare.

— Care e afurisita aia de întrebare?

— V-am pus-o deja: o cunoaşteţi pe Annabelle Domange?

Se lăsă o tăcere grea. Taillandier o rupse:

— Dacă-mi răspundeţi „nu“, plec imediat de aici.

— Şi te duci să-i pui întrebarea celui de-al doilea de pe listă.

— Apoi celui de-al treilea, până când ajung la iubitul lui Annabelle.

— O cunoşteam.

— Încă nu e moartă, până la proba contrară.

— Scuză-mă, o cunosc.

— Este amanta dumneavoastră?

— Nu uita că nevasta şi fiica mea se află prin preajmă.

— Pereţii ăştia sunt atât de groşi, încât nu cred să aibă urechi.

J2B întinse mâna spre telefon. După trei apeluri şi trei: „Eu sunt, poţi veni în biroul meu?“, în încăpere intrară trei oameni. Unul dintre ei era cel numit Lindsay, cu care se întâlniseră pe drum. Ceilalţi îi erau necunoscuţi comisarului. Berthelot făcu prezentările, menţionând doar prenumele. Lindsay, Ernesto şi Helmut.

— Dacă ai întocmi în Anglia, Italia şi Germania nişte liste ca

aceasta pe care ai făcut-o în Franţa, probabil că aceste persoane s-ar regăsi, ca şi mine, în fruntea lor.

J2B le expuse pe scurt situaţia celor trei smochinguri. Sprâncene înălţate. Mutre nedumerite.

— Ce mai e şi povestea asta? făcu Ernesto.

— Iubitele unor importanţi oameni de afaceri au fost răpite. Punct. V-am chemat ca să aflu dacă vi s-a întâmplat şi vouă aşa ceva. Mie unul, da.

Pusese problema ca un om de afaceri. Convocare, dezbatere, decizie.

— O înşeli pe Hélène? întrebă Lindsay.

— Da.

— Crezi că e momentul să discutăm acum despre asta? se enervă Helmut.

— Nu e cazul să discutăm, ci să acţionăm. O femeie de care sunt foarte ataşat a dispărut. Aflu acum de la comisarul Taillandier că acelaşi lucru li s-a întâmplat şi altor persoane din mediul nostru. Cineva are ceva de împărţit cu noi. Dacă voi credeţi că nu vă pândeşte niciun risc, întoarceţi-vă la petrecere.

Taillandier îl privea şi aştepta. Berthelot făcea treaba în locul lui.

— Eu îi sunt credincios soţiei mele, spuse Lindsay, înainte de a ieşi din birou.

Ceilalţi doi rămaseră.

— Credincios, pe dracu', zise Ernesto.

— Englezii ăştia sunt nişte ipocriţi, izbucni Helmut.

— Unde şi când v-aţi văzut iubitele ultima dată?

— Ieri, la Roma, spuse Ernesto.

— A mea e aici, mărturisi Helmut.

— Ai adus-o cu tine? se miră J2B. Împreună cu nevastă-ta?

— Claudia nu ştie nimic despre relaţia noastră.

— Cine e persoana? întrebă Ernesto.

— Cel mai bine ar fi s-o chemaţi aici, sugeră Taillandier.

Neamţul ezită.

— Totul va rămâne între noi, zise J2B. Altfel, crezi că aş fi vorbit?

Helmut scoase un celular. După câteva minute, intră o tânără într-o rochie mulată şi pantofi cu toc-cui. Frumuseţea ei, diluată în norul de manechine blonde aflate la braţul celor favorizaţi de soartă, radia în birou. Berthelot şi Ernesto erau uluiţi.

— Karen?

— Fiica ta?

Taillandier se întrebă pe ce planetă aterizase.

— Karen nu este fiica mea. Toată lumea crede asta, inclusiv soţia mea. În felul acesta, prezenţa ei lângă mine nu pare suspectă.

— Cum ai reuşit să-i păcăleşti pe toţi?

— Un certificat de naştere fals, o fostă iubită care a acceptat să se dea drept mama ei.

Taillandier i se adresă lui Karen:

— Aţi primit ameninţări în cursul lunii trecute?

— Nu.

— Aţi fost urmărită?

— Nu.

Îi dădu cartea lui de vizită şi o rugă să-l sune dacă i se întâmplă ceva suspect.

— Ceva suspect?

— Am să-ţi explic eu, Karen, zise Helmut.

— Şi tu, Ernesto?

— În clipa asta, se află la Roma.

— Ce face acolo?

— Ia parte la şedinţa consiliului de administraţie al Agip.

— Ce vârstă are? întrebă Taillandier.

— Douăzeci şi şase de ani.

— Este frumoasă?

— Credeţi că mi-aş pune în pericol căsnicia pentru o femeie urâtă?

— Cum se numeşte?

Ernesto ezită.

— Prenumele îmi este de ajuns.

— Sloane.

— Trebuie neapărat s-o întâlnesc.

80

La ieşirea din Casa Albă, James Mooses avea o altă viziune asupra lumii. Preşedintele american îi ţinuse un curs de geopolitică nu prea ortodox. În drum spre birou, se opri la Max Blues Coffee, unde semna aproape zilnic condica. Patronul era simpatic, iar într-un colţ se afla un pian. La ora aceea, localul era aproape gol.

— Ce mai face agentul nostru special? întrebă Max.

— Am nevoie de o bere şi de un blues.

— Ia un loc, îţi aduc imediat berea.

Mooses se aşează în faţa claviaturii, îşi primi paharul, îşi aprinse o ţigară şi fredonă *Stormy Monday*. Când termină piesa, un client îşi lăsă pe tejgheaua barului paharul cu gin tonic şi-l aplaudă.

— Minunată interpretare!

— Şi-a ratat vocaţia, spuse Max.

— Nu asta e meseria lui? se miră clientul.

— N-aş putea trăi fără muzică, dar nu din ea trăiesc.

— Îţi pot oferi un pahar?

Omul se numea Dilip, era indian şi era interesat de Mooses, care nu realiză imediat acest lucra, fiindcă nu-şi putea scoate din minte discuţia cu preşedintele.

— Ia spune-mi, Max, după părerea ta, cine conduce lumea?

— A naibii întrebare!

— Aş vrea să ştiu ce crezi tu.

— America, bineînţeles. Suntem în stare să lichidăm orice ţară, nu ne sinchisim de consemnele ONU, monopolizăm ecranele întregii planete, şi multinaţionalele, în mare parte, sunt de la noi.

— Când spui „America“, nu te referi la ceva clar. Dă-mi nişte nume.

— Max are dreptate, interveni Dilip. Statele Unite domină lumea aşa cum n-a mai făcut-o până acum niciun imperiu. În toate domeniile – politic, economic, cultural, militar, tehnologic, ştiinţific. Iar dacă vrei nume, ia-le pe ale tuturor celor în folosul cărora se învârte roata acestei superputeri: cei care circulă prin oraş cu maşini puternice, cei care se îngraşă până devin monstruos de obezi, cei care-şi instalează aparate de climatizare ca să se apere de caniculă, cei care consumă peste nevoile lor. Americanii sunt cei mai mari prădători de pe planetă, regii junglei, şi le trebuie multă hrană.

— Tu cu ce te ocupi? întrebă James.

— Sunt programator.

— Prădător informatician?

— Aveam de ales: să rămân la New Delhi pentru 500 de rupii pe lună sau să câştig aici de cincizeci de ori mai mult.

— Problema lui e locuinţa, zise Max. Domnul caută un hotel prin zonă, până când îşi va găsi un apartament cu chirie.

James simţi vibraţiile celularului din buzunar. Serviciile federale îl anunţau că dispăruse o femeie din Georgetown. Îşi scoase cheile, desprinse una de pe inel şi o puse pe tejghea.

— Ia-o. Până când îţi vei face rost de o locuinţă, poţi sta la mine.

Am o locuinţă mare, sunt singur şi nu e departe de aici. Max îţi va spune cum să ajungi acolo. Eu mai am puţină treabă.

— Nu pot accepta, e prea...

— Chiar dacă noi, americanii, suntem cei mai mari prădători, asta nu ne împiedică să fim ospitalieri.

81

Noaptea se lăsa ca un linţoliu peste malurile Potomacului. O armată de poliţişti cerceta zona dintre Georgetown University şi fluviu. Inspectorul McLaughlin îi prezentă lui Mooses cazul.

— Acum o lună, un student la Drept, Alec Fowles, avea întâlnire cu o fată. A întârziat. Fata nu mai era acolo. De atunci, nu mai are veşti de la ea. Tot ce ştie despre fata asta este că se numea Maria, era mexicană şi bine făcută.

— Şi faci atâta tămbălău pentru că o necunoscută nu s-a dus la o întâlnire?

— Aşteaptă să termin!

— E cumva fiica preşedintelui Mexicului?

— Ce-i cu tine, Mooses? Eu te-am chemat ca să-ţi dau o mână de ajutor la cazul tău cu femei dispărute. Poate că e vreo legătură între ele.

— Te ascult.

— Un angajat de la salubritate, care făcea curăţenie pe maluri a găsit ieri un fular Hermès fabricat în Mexic. O imitaţie. Fularul era agăţat în mărăcinii de la marginea apei. Poliţia a făcut cercetări de rutină în campus, ca să verifice dacă lipsea vreo studentă. Alec Fowles a recunoscut fularul Mariei. Am verificat amănunţit zona şi, la 500 de metri în aval, am găsit asta.

Îi arătă o pungă transparentă din plastic, în care se afla o pereche de blugi plini de noroi.

— Maria o fi fost agresată în timp ce-l aştepta pe Fowles. Ucigaşul i-a aruncat hainele în fluviu, a violat-o, a omorât-o şi a scăpat de cadavru sau poate că lucrurile s-au petrecut în altă ordine.

— Aţi găsit trupul?

— Nu. Fowles a agăţat-o într-un local numit Desperados. Muzică punk, ecstasy ascuns prin buzunare şi clienţi tineri. Au făcut sex acasă la el. În dimineaţa următoare, s-au despărţit, după ce au stabilit să se întâlnească seara aici.

— Unde anume?

McLaughlin arătă spre un copac uscat, înclinat deasupra apei.

— După spusele lui Fowles, Maria era din Mexic şi călătorea prin Statele Unite ca să îşi perfecţioneze engleza. Zicea că îşi pregăteşte lucrarea de licenţă. Problema e că nu-i ştim numele de familie, iar prenumele ei este unul foarte răspândit. Te-am anunţat pentru că, după Fowles, fata asta arăta trăsnet.

— În ce zi avea întâlnire cu Fowles?

— Pe 8 martie, la nouă seara.

Adică la opt ore după dispariţia lui Galan.

82

— Întâlnirile noastre vor stârni bârfe până la urmă, mârâi Sanchez.

— N-ai decât să-i lichidezi pe cei care bârfesc, zise Barrano.

Era pentru a doua oară în ultimele zece zile când cei din clubul celor cinci capi ai mafiei se reuneau pe *Moujik I,* aflat pe Marea Mediterană. Având aceeaşi ordine de zi. Obiectivul însă fusese schimbat radical.

— Nu-mi pot lăsa afacerea baltă în felul ăsta, se lamentă Sanchez.

— Cocaina ta bio încă nu e pusă la punct? îl luă peste picior 489.

— Am veşti proaspete, îi întrerupse Kotchenk.

— În legătură cu ce?

— Au fost găsite cele trei fete? se interesă Korumaku.

— Două dintre ele au fost răpite de organizaţia mea, la cererea serviciilor secrete americane. Nu ştiam că erau combinate cu membri G 300.

— Ce-ai spus?

— Am avut o problemă de comunicare. De fapt, nu trebuie să fie găsite. Nu ştiu cine te-a pus la curent cu asta, Korumaku…

— Preşedintele companiei Mitsubishi.

— Da’ cine dracu’ sunt fetele astea? se enervă Barrano.

— Nişte curve, zise Kotchenk.

— Şi pentru cine lucrează? întrebă Korumaku.

— Nu se ştie. Ştim însă că sunt mai multe, nu numai trei, şi fac parte din anturajul unor membri ai G 300 care n-au fost informaţi că au fost neutralizate în interesul grupului lor. În prezent, NSA i-a anunţat. Prietenul tău de la Mitsubishi, care te-a rugat să-i cauţi puicuţa, a aflat, probabil, între timp, că fata aia îl manipula. M-aş mira să mai vrea şi acum s-o recupereze.

— Atâta tevatură pentru câteva curviştine, zise Sanchez.

— Serviciile secrete din mai multe ţări au constituit o celulă de criză pentru identificarea şi neutralizarea acestor fete. Consiliul G 300 ne-a cerut să colaborăm.

Korumaku şi Barrano nu se simţeau în largul lor. Poate din cauză că şi ei erau îndrăgostiţi de nişte tinere frumoase.

Kotchenk strânse cu căldură mâna lui Barrano.

— Şi trebuşoara aia a mea?

— S-a rezolvat.

Nu pomenise numele Carlei. Pentru Vladimir, ea nu mai exista.

83

Carla habar n-avea unde se află. Şi, mai rău, nu ştia nici unde este Léa. O dureau capul, spatele, picioarele, îi venea să vomite şi să urineze. Încercă să se aşeze, dar nu putu. Era prinsă între doi pereţi din metal care-o obligau să rămână în picioare. Solul îi vibra sub picioare. Încercă să nu se gândească la claustrofobia de care suferea şi încercă să respire adânc. Aerul era rarefiat şi urât mirositor. Se sufocă, tuşi. La fiecare icnet, se lovea de pereţi. La dreapta ei, zări în penumbră doi ochi care o aţinteau. O privire mută, care nu-i răspundea la întrebări. O voce din stânga o sfătui în italiană să păstreze tăcerea.

— Este şi o fetiţă printre voi?

Fu proiectată brusc în peretele din faţa ei.

— Aici nu sunt decât femei.

Încă o zgâlţâitură o aruncă de data asta înspre spate.

— Dar unde naiba ne aflăm?

— Chiar vrei să ştii?

— Vă rog!

— Suntem în fundul dublu al unui camion.

84

James Mooses intră în birourile FBI-ului de la intersecţia străzilor 9 şi 10 şi înhăţă fotocopia dosarului, pe care i-o trimisese Sylvie Bautch. Răpirile avuseseră loc la intervale de câteva zile, şi la locurile faptelor nu fusese găsit niciun indiciu. Aceste detalii nu se regăseau însă la dispariţia Mariei. Cazul aducea mai curând cu cel al lui Nicole Balland, care fusese clasificat în aceeaşi categorie cu celelalte, până când Love dedusese că femeia fusese violată şi ucisă de un dezaxat solitar. Dar între Nicole şi Maria erau mii de kilometri distanţă şi

puţine şanse ca agresorul să fie acelaşi.

James o sună pe Sylvie ca să-i povestească despre întâlnirea cu preşedintele şi să stabilească următorii paşi. Telefonul ei suna însă ocupat. Îi lăsă un mesaj, luă dosarul sub braţ şi se duse acasă, pe strada 7.

Când îşi scoase cheile, constată că lipsea cheia de la intrare, îşi aminti că i-o dăduse unui necunoscut care-i plăcuse.

Dilip era aşezat pe divan. Îşi schimbase hainele. Purta acum un pulover, care-i lăsa gâtul liber, şi nişte pantaloni din pânză. Citea o carte despre Clint Eastwood, pe care o luase din bibliotecă. La intrarea lui James, îşi înălţă capul. Un zâmbet i se aşternu pe trăsăturile fine.

— Mi-am permis să mă uit prin cartea asta.

Din bucătărie, venea o aromă de curry.

— Ce bine miroase! Ai gătit ceva?

— Pui cu curry şi orez. Sper că-ţi place.

James încuviinţă, apoi se duse să facă un duş. Când se întoarse, Dilip pusese farfuriile pe măsuţa din salon. Se aşezară pe jos, ca indienii.

— Mâncăm fără tacâmuri? întrebă James.

Dilip luă cu degetele puţină mâncare din farfurie.

— Deschide gura!

Îi puse pe limbă un cocoloş de orez. Nişte arome exotice îi invadară cerul gurii. Mestecă încet, deşi era flămând, pentru a respecta darul musafirului său şi pentru a sesiza toate nuanţele gustative.

— Delicios, spuse apoi.

— În India, când mănânci, îţi foloseşti toate cele cinci simţuri. Mâncând cu mâna, te adresezi pipăitului. Dar nu se foloseşte decât mâna dreaptă. Stânga are alte utilizări.

— Toate simţurile? Chiar şi auzul?

— Sfârâitul fripturii, susurul ceaiului turnat în ceaşcă…

— Acum o să auzi şi altceva, pentru desfătarea auzului.

James alese un CD.

— Ray Charles? făcu Dilip încă de la primele note.

— Bravo!

Indianul îi oferi încă un cocoloş de orez. James îl înghiţi şi-i linse degetele. Dilip se apropie şi mai mult. Îşi strecură cealaltă mână sub tricoul gazdei sale.

— Ziceai că mâna stângă are alte utilizări?

— Utilizările impure.

James simţi pe gât o respiraţie caldă, umezeala unui sărut tandru, prelung, apoi limba lui Dilip făcându-şi loc sub umărul lui. După câteva minute, erau dezbrăcaţi, lipiţi unul de celălalt. După hrană, simţurile le erau stimulate de sex. Pielea mătăsoasă şi parfumată a lui Dilip, trăsăturile lui delicate, buzele moi cu gust de mirodenii, accentul lui indian care-l legăna cu vorbe dulci îi stârniră lui James o dorinţă nestăvilită de a face dragoste cu el. Alunecă de-a lungul trapului acestuia ca să-i cuprindă cu buzele penisul. Apoi se întoarse şi se lăsă pătruns, înainte de a ejacula pe covor.

Era aproape de miezul nopţii când sună telefonul. James recunoscu vocea lui Sylvie. Îi povesti discuţia cu preşedintele.

Ea îl informă că Nathan era pe cale să plece din Japonia către Africa, unde urma să contacteze o potenţială victimă.

— Tânără, frumoasă, cu multe diplome, influentă, rezumă Sylvie.

— Vă duceţi după ea tocmai în Africa?

— Nathan are o pistă.

— Fiţi atenţi să nu amestecaţi lucrurile!

— Ce vrei să spui?

— În seara asta, am fost chemat pentru un caz de dispariţie în zona universităţii din Georgetown. Poliţia îl indusese deja printre celelalte.

— Şi nu avea legătură?

— Victima era o mexicană aflată în vizită, care nu-şi luase încă diploma. Se pare că ar fi fost violată acolo. Am găsit în împrejurimi o parte din haine. Ca la Fontainebleau.

O auzi repetându-i vorbele sale lui Nathan, care preluă receptorul.

— James? Trupul acelei fete a fost găsit?

— Nu încă. Probabil că violatorul a aruncat-o în Potomac. De atunci a trecut o lună. Căutările ar putea dura multă vreme.

— În ce loc era fixată întâlnirea?

— Pe mal, lângă un copac uscat. La adăpost de priviri. De ce?

— Sapă în locul acela.

— Poftim?

— Trebuie să sapi acolo.

— Crezi că ucigaşul s-ar fi ostenit s-o îngroape, când era de ajuns să arunce cadavru în fluviu?

— E puţin probabil, dar trebuie să avem în vedere şi ipoteza asta.

Dacă vei găsi trupul acolo, înseamnă că ucigaşul este cel de la Fontainebleau.

Când închise telefonul, James se afla încă în aceeaşi stare de beatitudine. Nimic nu-i putea strica buna dispoziţie, mulţumită lui Dilip, pe care norocul i-l scosese în cale. Se ridică şi-şi căută cu privirea iubitul. Era în spatele lui. James nu se opuse când acesta îl ţintui din nou pe covor. Nici prin cap nu-i trecea că, de data asta, trupul îi va fi străpuns de un cuţit.

PARTEA A TREIA

OMUL CU PIELEA BRONZATĂ MERGE CĂTRE SOARE

85

Nathan survolă China, Tibetul, Rajahstanul şi câteva insule paradiziace din Oceanul Indian înainte de a ateriza într-unul dintre cele mai sărace ţinuturi ale planetei. De la Interpol, Sylvie aflase că Esian Zawi, iubita lui Kuamo Korumaku, era în Somalia. În fruntea organizaţiei K.orumaku-Global-300, ea urma să răspândească razele umanitare ale dinastiei mafiote în Africa.

Nathan preferase să meargă singur acolo. Se nimerea tocmai bine, fiindcă Taillandier ceruse insistent ca Sylvie şi Lyn să vină în Franţa. Dorea să confrunte elementele pe care le avea cu cele obţinute de Sylvie şi s-o ia cu el la Roma, ca să discute cu Sloane Ricci, amanta industriaşului italian Ernesto Bernelli. Taillandier era convins că adevărul va ieşi la suprafaţă până la urmă. Cele mai mari descoperiri se născuseră în urma unor confruntări întâmplătoare. Aşa că drumurile celor doi specialişti în profiluri se despărţiseră la aeroportul din Tokyo. Nathan îi ceruse lui Sylvie, la despărţire să-i spună un banc belgian.

— Ce-mi dai în schimb?

— Secretul pactului cu sora mea.

— Cei doi copii pe care-i creşte nu sunt ai ei, aşa-i?

— I-am întâlnit acum un an şi jumătate, în cursul ultimei mele anchete. Jessy era o fetiţă supradotată, de 6 ani, pe care tatăl ei vitreg o viola. Fratele ei, Tommy, era autist, avea 16 ani şi fusese internat într-o instituţie psihiatrică. I-am luat de lângă o mamă alcoolică şi un părinte vitreg pervers. Shannen şi Shivaji au acceptat să-i crească, păstrând cel mai strict secret. Acesta a fost pactul nostru.

— Şi l-ai divulgat pentru un banc belgian?

— Pentru o belgiancă.

Sărutarea le fusese întreruptă de Lyn Lee. Rămăseseră ultimele la îmbarcare.

— Ştii ce şi-ar lua de citit o belgiancă pe o insulă pustie? îl întrebase Sylvie, cu buzele înroşite după sărut.

— Ce?

— Pe tine, tatuat din cap până-n picioare.

Îşi dăduseră întâlnire peste patru zile, la Paris.

Când ieşi din Mogadishu International Airport, Nathan avu senzaţia că intră într-o saună. Un agent al CIA fusese anunţat de agenţia Interpol din Tokyo în legătură cu sosirea lui şi-l aştepta, asudând din greu, lângă o Toyota 4x4 prăfuită.

— Bine-ai venit în iad, sunt Alan Coolidge.

— Nathan Love.

— Am auzit multe despre tine.

— Înseamnă că nu mi-am făcut bine meseria.

Urcară în Toyota încinsă şi porniră spre centru. Vântul împrăştia nisip peste străzile desfundate, colibele din carton, edificiile publice cu faţadele cârpite cu mortar. Un peisaj dezolant.

— Poţi să-mi spui, pe scurt, care e situaţia de aici? întrebă Nathan.

— Iadul pe pământ, după cum ziceam.

— Nu chiar aşa de scurt.

— „Restore Hope“ îţi sună cunoscut?

— Intervenţia americană din 1993.

— Urma ca situaţia din ţară să fie normalizată. Operaţia s-a soldat cu o ambuscadă după care trupurile marinarilor noştri au fost târâte pe străzile din Mogadishu. A încercat şi ONU să intervină – prin ONUSOM –, dar n-a rezolvat nimic, iar în 1995 s-a retras. Începând din 1991, Somalia este o ţară neguvernată, lăsată la cheremul miliţiilor şi al şefilor războinici. Un adevărat balamuc.

— Mai degrabă, anarhie decât iad.

— Când spuneam „iad“, mă refeream la reglările de conturi cu mitraliere Kalaşnikov, taxele de protecţie cerute de bandele înarmate, răpirea de civili la colţ de stradă, atacurile piraţilor în largul coastei, mafiile islamiste, traficanţii de droguri, tuberculoza, malaria… De când ai sosit aici, viaţa ta s-a devalorizat considerabil.

Răsuci volanul cu 180 de grade, lovi o cotigă trasă de un măgar descărnat şi se opri într-un şanţ. Roţile patinară, măgarul scoase un răget înfiorător. Coolidge degajă Toyota, stârnind un nor de praf, şi o

zbughi fără să se sinchisească de vreun proces-verbal de constatare.

— Tuburile de la canalizare au fost furate, ceea ce îngreunează mult circulaţia pe şosea. Apa curentă şi electricitatea nu mai sunt decât nişte amintiri îndepărtate. În schimb, poţi telefona la preţuri avantajoase şi poţi juca la bursă. Aici e raiul multinaţionalelor, al mafiilor şi al organizaţiilor nonguvernamentale. Coca-Cola şi-a deschis o nouă uzină hipermodernă, care acoperă 12 000 de metri pătraţi şi produce câte 36000 de sticle pe oră. Are 130 de angajaţi şi tot atâţia paznici, pentru asigurarea securităţii. Tarifele la telefonia mobilă sunt cele mai mici de pe continent, pentru că nu există un stat care să perceapă impozite şi taxe. În casele oamenilor se folosesc lumânări, în loc de becuri, însă găseşti la fiecare colţ de stradă cafenele-internet. Nu există un sistem bancar, totuşi şilingul somalez fluctuează în funcţie de cursul dolarului. Comercianţii îşi freacă mâinile de bucurie, iar bunurile de consum aduse din Emiratele Arabe se vând ca pâinea caldă cumpărătorilor din diaspora locală. Traficanţii îşi scot banul cu droguri, taxe de protecţie, răpiri şi arme. ONG-urile înfloresc. Singurul spital care funcţionează e cel al Crucii Roşii. Şi mai e amicul tău Korumaku, care investeşte milioane de dolari aici.

— Nu e amicul meu. Ce ştii despre Esian Zawi?

— N-am întâlnit-o niciodată. E de origine somaleză, poartă văl şi se deplasează tot timpul. Biroul ei, în schimb, nu s-a mişcat din loc.

Coolidge opri în faţa unui imobil modern situat lângă ambasada rusă.

— E somaleză? se miră Nathan.

— Mda, gagica lui Korumaku e negresă.

Nu culoarea pielii, ci naţionalitatea ei îl uimise pe Nathan.

— Te aştept, zise Coolidge. Pe mine nu prea mă simpatizează cei de aici.

— Ce cauţi în Somalia?

— Am venit în interes de serviciu.

— Şi nu te temi pentru viaţa ta?

— Mai am doar o săptămână. Văzând aerul surprins al lui Nathan, preciză: O săptămână de stat aici, vreau să spun. După care plec în Uganda.

— Aş vrea să-ţi mai cer câteva informaţii.

— Te invit la masă. E un local chiar alături.

Se aşezară la una dintre cele două măsuţe din cafenea.

— Am să te tratez cu specialitatea ţării: *muffo.*

— Ce-i aia?

— Nişte găluşte din ovăz. Nu par genul modern de mâncare, dar sunt hrănitoare.

Coolidge îi ceru chelneriţei, care ieşise din umbră şi două ceaiuri.

— Ce mai vrei să ştii?

— Vorbeşte-mi despre Korumaku-Global-300.

— Este capul de pod al lui Korumaku în Africa. Oficial, se străduieşte să dezvolte agricultura în deşert. Oficios, face afaceri. Îşi instalează aici prietenii: Coca-Cola, Barclay's, General Motors, Montesanto… Ideea e să producă la preţuri mici, să creeze pieţe, să recicleze banii murdari, să-şi însuşească bogăţiile ţării, să pună stăpânire pe orice – pe nisip, pe sare… Foloseşte ţara drept ladă de gunoi.

— Drept ladă de gunoi?

— Ultimul tsunami a făcut să se ridice la suprafaţă deşeuri radioactive şi produse toxice care fuseseră deversate clandestin în largul coastei somaleze. E de ajuns să vezi cât de uzate sunt containerele care plutesc la câteva sute de metri de ţărm ca să-ţi dai seama ce va păţi populaţia din zonă. Au venit nişte experţi de la PNUM ca să constate amploarea pagubelor.

— Ce înseamnă PNUM?

— Programul Naţiunilor Unite pentru Mediu. Au întocmit un raport de care nu se sinchiseşte nimeni.

— Şi care au fost constatările lor?

— Avem, pe de o parte, ţările occidentale care produc deşeuri toxice pentru a avea cât mai mult confort. Pe de altă parte, avem ţările cu rol de depozit, în care materialele periculoase pot fi aruncate la preţul de 2,50 dolari tona, adică de o sută de ori mai ieftin decât în Europa. Între aceste două categorii de ţări se află cei care se ocupă de logistică. Aici intervine mafia. Arme în schimbul stocării deşeurilor nucleare, şi astfel câştigă pe toate planurile. În timp ce camerele de luat vederi ale mass-media se înduioşează în faţa burţilor balonate ale somalezilor flămânzi, nimeni nu vede infecţiile cutanate, problemele pulmonare, cazurile tot mai frecvente de orbire. Ca să nu mai vorbim despre ravagiile produse asupra mediului. Du-te pe malul mării şi ai să constaţi că poţi pescui cu mâna. Peştii au orbit, iar broaştele-ţestoase şi-au pierdut simţul de orientare.

Lui Nathan, găluşca i se oprise în gât.

— Şi toate astea ţi le spune un agent CIA, nu un militant de la Greenpeace. Termină ce ai în farfurie, altfel se vor simţi jigniţi.

— De ce mi-ai spus lucrurile acestea?

— Fiindcă m-ai întrebat.

— Ar putea fi clasificate top-secret.

— De ce ai păstra un secret de care nu-i pasă nimănui? Occidentalul e prins în vârtejul vieţii lui nebuneşti, donează nişte grâu Africii, ca să aibă conştiinţa împăcată, şi basta.

— Ziceai că ai venit în interes de serviciu. Cu ce treburi?

— Venisem iniţial ca să studiez posibilităţile instalării unui guvern. Mi-am dat seama că ţara funcţiona bine-mersi de zece ani fără el şi că sectorul privat se dezvolta din ce în ce mai mult. Fără guvern, fără corupţie, fără intervenţii, fără dictatură. Somalezii au reuşit să creeze o societate care funcţionează fără un şef de stat. Minunile mondializării.

Nathan simţi în tonul agentului ceva cinism şi ceva fatalism.

— Toate astea înseamnă că miss Zawi este, probabil, persoana care deţine cea mai multă putere în Somalia. Prin urmare, te sfătuiesc să fii prudent.

86

Nathan traversă strada, atent să nu iasă în calea vreunei maşini sau a rafalei vreunui AK-47. Patru somalezi înarmaţi îl opriră la intrarea în Korumaku Building. Doi dintre ei îl escortară până la o secretară care dădu un telefon, vorbind în arabă. După câteva minute, apăru o femeie îmbrăcată într-un caftan purpuriu şi cu *hidjab*[42]. Îşi scoase vălul, dând la iveală un păr bogat şi creţ, nişte ochi mari, migdalaţi şi un chip cu pometi proeminenţi, făcut mai degrabă pentru fotografiile din revistele de modă decât pentru neajutoraţii din lumea a treia.

— Pe mine mă cauţi? întrebă ea într-o engleză fără cusur.

— Esian Zawi?

— Da.

— Aş vrea să discutăm.

— De ce?

— Eşti în pericol.

— Aici sunt zi de zi în pericol.

---

42 Văl care ascunde parțial chipul femeilor musulmane (n.tr.)

— Am venit de la Tokyo ca să te avertizez în legătură cu un pericol mult mai serios.
— Şi anume?
— Am putea sta de vorbă într-un loc mai liniştit?
— Dar cine eşti dumneata, de fapt?
— Cel care veghează să nu ţi se întâmple nimic.
— Aş putea să-ţi văd actele?
— Pot să mă întorc peste o oră cu toate actele şi autorizaţiile pe care le vrei.
— În ţara asta, poţi face rost de orice identitate mai uşor decât de un pahar cu apă.
— Asta voiam şi eu să spun.
— Măcar spune-mi cum te numeşti.
— Nathan Love.
O urmă într-o încăpere în care se aflau rafturi, o masă, patru scaune, un aparat de radio, o lampă cu kerosen. Din spatele peretelui se auzeau zumzetul unui generator.
— Ia spune, domnule Love, care este acea ameninţare serioasă?
— Ploaia.
— În privinţa asta, nu există niciun risc.
— Se apropie musonul.
— Îl aşteptăm cu nerăbdare.
— Unde ţi-ai făcut studiile?
— La Yale.
— Ce specialitate?
— Drept în domeniul afacerilor.
— Când l-ai cunoscut pe Kuamo Korumaku?
— Asta ţine de viaţa mea personală.
— Spune-mi atunci unde este Universitatea Yale.
— La New Haven, Connecticut.
— Şi ce deviză are?
— Ce rost au aceste întrebări?
— Cred că deviza Universităţii Yale nu ţine de viaţa ta personală.
— Mă faci să-mi pierd vremea, zise ea, îndreptându-se spre uşă.
— Ai suficientă protecţie?
— Mă păzesc patru bărbaţi şi o femeie.
— Presupun că femeia aceea eşti tu.
— Poftim?
— Îţi place ploaia, nu ştii ce deviză are Yale şi refuzi orice referire

la viaţa personală. Nu eşti Esian Zawi.

— Pleacă!

— Esian va fi răpită.

— A fost răpită deja.

— Când?

— Acum trei luni.

— Korumaku mi-a ascuns acest fapt.

— Doi bărbaţi şi un copil înarmaţi cu puşti-mitralieră au obligat-o să se urce într-o maşină, lângă piaţa din Bakaraa. Răpitorii au cerut o răscumpărare de 50 000 de dolari. L-am anunţat imediat pe domnul Korumaku, iar el s-a deplasat personal şi a rezolvat problema. Nu ştiu cum a făcut, însă Esian a fost eliberată a doua zi de la sosirea lui în Mogadishu. În ţara asta, civilii sunt răpiţi frecvent. Miliţiile execută astfel de operaţiuni pentru mai puţin de 200 de dolari americani. De la întâmplarea aceasta, Esian e păzită zi şi noapte.

— Unde se află acum?

— Am să-i transmit avertismentul tău.

— N-ai înţeles situaţia. Femeile cele mai influente de pe planetă au început să dispară. Nu ştiu ce li s-a întâmplat, dar cred că soarta lor nu este de invidiat. Esian are acelaşi profil cu victimele. Iar Korumaku nu va mai putea interveni, căci răpitorii aceştia nu sunt nişte amărâţi plătiţi cu 200 de dolari.

— Te rog să aştepţi până dau un telefon.

Ieşi din încăpere şi se întoarse după zece minute.

— Esian este undeva între Djibouti şi Etiopia.

87

Oblonul căzu. Carla îşi reveni, în duhoare şi urină, şi văzu în faţa ei trei bărbaţi spătoşi care purtau căciuli şi hanorace. Cineva zbieră un ordin. Încercă să facă un pas înainte şi se prăbuşi. Picioarele îi erau amorţite. Unul dintre bărbaţi ţipă la ea şi o lovi în cap. Carla se ridică, printre celelalte femei. Erau şapte. Léa nu era acolo. Săriră din camion, aterizând pe nisip. Se aflau pe o plajă. O fată îşi luxă glezna. Doi indivizi o loviră, răstindu-se la ea. Aerul era rece şi umed. Fură împinse către apă. Carla nu înţelegea. Voiau să le înece? Văzu două bărci legănându-se pe valuri. Femeile fură separate în două grupuri. Cea care se agăţase de braţul Carlei o întrebă unde le duceau. Era italiancă şi se numea Alessandra. Carla nu ştia ce să-i răspundă, habar n-avea unde se aflau sau ce se întâmpla cu ele.

— Cred că ne vor îmbarca pe scafele acelea, zise ea.

— Pe scafe?

Un pumn în spate o doborî pe Carla, care o trase după ea în cădere şi pe Alessandra. Cel care-o lovise îi strigă să se ridice şi să tacă din gură. „Scafe” erau numite bărcile cu fundul plat folosite de traficanţii de droguri ca să treacă neobservaţi de radare. Carla şi alte două fete fură azvârlite în fundul dublu al unei ambarcaţiuni şi aliniate ca nişte sardele. Apoi, deschizătura fu acoperită cu un capac. Parcă erau într-un sicriu.

88

Micul avion de care-i făcuse rost agentul Coolidge survola platourile înalte ale anticei Abisinii îndreptându-se spre Triunghiul Afar.

De aici începea Riftul, o despicătură de 5000 de kilometri între Etiopia şi marile lacuri tanzaniene, crestând scoarţa terestră, alternând forme de relief luxuriante şi deşerturi severe, teritorii naturale şi sanctuare ale animalelor sălbatice.

Aici dispăruseră dinozaurii, în urmă cu şaizeci şi cinci de milioane de ani, după ce un meteorit cu diametrul de câţiva kilometri izbise Pământul, înălţând munţii din Rift.

Tot aici apărase şi omul, printre văi, coline, câmpii, păduri, printre antilope, lei, zebre, bivoli, elefanţi. Mulţumită fertilităţii solului vulcanic şi ploilor abundente, peisajul întunecat se transformase într-un Eden luxuriant. Din moarte izbucnise viaţa.

Avionul părăsi relieful înverzit al Etiopiei şi survolă deşertul Danakil, ostil şi fascinant. Pe sub aripile avionului defila o panoramă suprarealistă în culori vii, cu forme abstracte, de nedescris, alcătuite din crevase feruginoase de un portocaliu aprins, din mări minerale, roşii ca sângele, din suprafeţe strălucitoare din lavă neagră, din protuberanţe colorate în violet, din circumvoluţiuni întortocheate, din piscuri stâncoase decupate cu bisturiul, din lacuri verzi ca smaraldul. Această cicatrice care sângera necontenit sub un soare de plumb era presărată cu cruste, arsuri, necroze, pete de mucegai. Decorul părea de pe altă planetă, era atât de supranatural încât te făcea să pierzi noţiunea de altitudine. „150 de metri“, zise Hassan, pilotul, un negru cu ochii injectaţi din cauza băuturii, într-o cămaşă galbenă ca lămâia.

Trecură pe deasupra unui vulcan care nu-şi dăduse încă ultima

suflare şi coborâră spre alt crater. Solul fumega, clocotea, sfârâia, susura. Cei care se aventurau pe aici riscau în orice clipă să calce într-o baltă de acid sulfuric sau să cadă prin crusta subţire de lavă care acoperea magma. Depresiunea era situată la 150 de metri sub nivelul mării. Era ca un cuptor. „Oare ce vrea să facă aici o persoană ca Esian Zawi?“, se întrebă Nathan. Zări în depărtare un şir de cămile înaintând pe o mare de sare. O caravană condusă de nomazii Afar. Singurele călăuze existente în zonă. Bimotorul începu să coboare, viră în unghi drept şi se pregăti să aterizeze. Aparatul se legănă, se înclină, se cabră. Hassan părea că ştie ce face. Roţile loviră violent pământul, de parcă s-ar fi prăbuşit, încărcătura alunecă înainte, motorul sughiţă slobozind un nor de fum, sare şi praf, înainte de a amuţi, câteva sute de metri mai departe.

— Vreo problemă, ceva? îl întrebă Nathan pe pilotul care-şi ştergea fruntea cu un fular pătat de ulei.

— Totul e în regulă.

Aterizaseră într-un neant imens, arzător, orbitor. Hassan ciocăni cu degetul termometrul.

— Sunt 54 de grade, zise. S-a mai răcorit.

Din ceaţa luminoasă se ivi un dromader. Apoi doi, trei, patru, cinci, şase. Animalele erau încărcate cu saci şi mânate de trei nomazi care mergeau pe jos. Primul nu purta drept îmbrăcăminte decât o bucată de pânză legată în jurul taliei şi o sfoară de care era prins un pumnal cu lama curbată. Hassan făcu oficiul de interpret:

— Vin de la lacul Asal şi duc marfa în munţi. O vor livra unei femei pe care ei o numesc „Ras“.

— Ras?

— În etiopiană, înseamnă „şef“.

— Şi e departe?

— Pentru ei, cuvântul „departe“ nu înseamnă nimic.

— Există în munţii aceia vreun loc unde să poţi ateriza?

— Da, Mek’ele.

— Să mă aştepţi acolo.

— Cât timp?

— Până când apar. Vei fi răsplătit.

— În ce fel?

— Femeia pe care o caut are destui bani ca să-ţi cumpere o companie aeriană.

— Nu ceream atât de mult.

— Dacă nu revin în următoarele trei zile, întoarce-te în Somalia şi anunţă-l pe Coolidge.

Nathan luă o ploscă plină cu apă şi se alătură caravanei. Pielea lui smeadă, părul negru, copilăria petrecută în deşertul Mojave, pustnicia de un an sub soarele Australiei îl făceau să creadă că era pregătit pentru un marş îndelungat în cuptorul Etiopiei. Nomazii Afar făcură câteva popasuri; mergeau mai mult noaptea, când era mai puţină zăpuşeală, vorbind arareori între ei, şi se hrăneau cu bucăţele de pâine. Născuţi în condiţii de violenţă geologică şi climatică naturală, aceşti musulmani sunniţi nu păreau afectaţi de mediul în care se aflau. Nathan pierdu noţiunile de timp şi spaţiu. Totul se măsura în zile şi în nopţi. Munţii din faţa lor păreau apropiaţi, şi cu toate acestea nu-i vedea mărindu-se pe măsură ce înaintau către ei. Miraj? Oboseală? Insolaţie? Văzu cerul strălucitor ca o oglindă, dromaderii căzând în gol, iar capul i se izbi de pământ.

89

Carla o ţinea încă de mână pe Alessandra când îşi dădu seama că tânăra îşi pierduse cunoştinţa. Entorsa de la gleznă, claustrofobia, lipsa de aer, mirosul de urină şi de vomă o făcuseră să leşine. Cealaltă fată care era împreună cu ele suferea de rău de mare, dăduse afară tot ce avea în stomac, dar icnea în continuare, scuipând bilă. Carla lăsă mâna Alessandrei, uită de fiica ei şi nu se mai gândi decât la propria soartă.

90

Mirosea a carne prăjită.

— Vrei puţină carne friptă?

Era vocea unei femei. Vorbea în engleză.

Nathan desluşi o coamă de păr negru, un chip sculptural, o tunică roşie. Se ridică în şezut. Îl durea capul şi-i era greaţă.

— Nu chiar acum, mulţumesc.

— De băut însă trebuie să bei. Apa este, alături de sare, cel mai preţios lucru aici.

— Esian Zawi?

— Cu cine am onoarea?

— Nathan Love. De zile întregi te caut.

— De fapt, eu te-am găsit pe tine. Călare pe o cămilă şi cu o insolaţie gravă. Nu te-ai gândit să-ţi protejezi capul?

— Ideea era să te protejez pe tine.

— În starea în care te afli?

Izbucni în râs. Nathan îşi potoli setea şi-i vorbi despre răpiri, despre ancheta care-l tăcuse să ajungă în Japonia, apoi la Korumaku şi, în sfârşit, la ea.

— Mii de femei dispar în fiecare lună şi cred că te-ai străduit să găseşti puncte comune ca să-ţi justifice cheltuielile de deplasare.

— Uneori, adevărul se plăteşte foarte scump.

— Şi crezi că aici, în Etiopia, eşti mai aproape de el?

— Te afli pe lista următoarelor victime.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— E de ajuns să te privesc.

Esian Zawi ar fi putut sluji drept model unui pictor sau unui sculptor, căci ochii ei mari şi verzi aveau o sclipire imposibil de reprodus. Chipul uscăţiv îi era încadrat de părul stufos, ondulat, care-i ajungea până la talie. Trupul ca abanosul, subţire, dar frumos conturat, era acoperit doar cu o tunică roşie care-i aluneca pe bust. Înfăţişarea lui Esian făcea ca femeia care-i ţinea locul la Mogadishu să pară, dintr-odată, banală. Korumaku era un bărbat norocos.

— Ai fost deja victima unei răpiri.

— Kuamo s-a ocupat de eliberarea mea.

— Ce voiau răpitorii?

— N-au avut timp să mai ceară ceva.

— Korumaku i-a făcut să vorbească?

— I-a ucis. N-am fost de acord.

Evocând amintirea răpirii, Esian îşi trecuse mâna peste şold.

— Răpitorii ţi-au făcut vreun rău?

Ea şovăi.

— Ajută-mă să te ajut, insistă Nathan.

— M-au transportat într-un sac de sare şi mi-au crestat şoldul.

— De ce?

— Habar n-am.

— Ce reprezintă pentru tine ploaia?

— O sursă de viaţă.

— Pentru tine personal.

— N-aş spune că nu mă pot lipsi de ea.

— De unde provine această reţinere?

— Cine ţi-a spus că-mi e frică de ploaie?

— Tocmai mi-ai mărturisit-o.

Ea îşi întoarse faţa către penumbra din colibă.

— Am suferit un şoc în copilărie. Familia mea a pierit într-o inundaţie. Ploaia poate cauza moartea.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Somalia, în satul meu natal. Prefer să schimbăm subiectul. N-are nicio legătură cu ancheta pe care o faci.

— Ba da. Însă nu mă voi mai referi la acest eveniment.

Nathan simţi că femeia era descumpănită. Profită ca să-i pună întrebări legate de o parte mai sigură a vieţii ei personale.

— Eşti foarte ataşată de Kuamo Korumaku?

— Îl iubesc.

— De ce?

— De ce sunt îndrăgostită de el? Ce părere am despre ploaie? Pui nişte întrebări foarte ciudate.

— Ce anume îţi place la Kuamo în primul rând?

— Puterea lui.

Nu se aşteptase la acest răspuns. Ea observă şi-i replică:

— Puterea lui de a schimba lumea.

— Vrea să schimbe lumea?

— În folosul celor mai mulţi.

Nathan avea încă în minte discursul lui Coolidge despre felul cum modela Korumaku Africa pentru a-şi rotunji profiturile. Traficul de droguri, arme, deşeuri nucleare, spălări de bani, traficul de organe nu avea nimic comun cu filantropia.

— Crezi că e spre binele populaţiei să faci afaceri pe spinarea unei ţări în care domneşte violenţa?

— Ai venit să propovăduieşti morala occidentală sau să mă protejezi?

— Încerc să aflu motivele răpirii unor femei ca tine.

— De multe ori, făcându-le bine unora, le faci rău altora. Şi viceversa.

Nathan se ridică să iasă din colibă, i se întoarse stomacul pe dos, se agăţă de un stâlp şi-şi stăpâni un sughiţ.

— Am să-ţi dau să bei ceva ca să te simţi mai bine, zise Esian.

Simţi părul ei atingându-l în trecere şi o undă de parfum care se risipi. Vru s-o urmeze, dar se aşeză pe iarbă, văzând că peisajul nocturn muntos, străbătut de volutele de fum ale unui foc de tabără, îi joacă în faţa ochilor. Ea se întoarce cu un bol din lemn în care se afla un lichid cu miros nu prea îmbietor. Nathan însă era gata să înghită orice ca să scape de migrena aceea.

— Ar trebui să te las să suferi.
— Câtă compasiune!
— Aşa, aş scăpa de întrebările tale indiscrete.
— Atunci, de ce ai grijă de mine?
— Din prea multă bunătate.
— Ce faci în locul ăsta, Esian?
— Dacă ar fi să adopt sistemul tău de valori, fac lucruri rele.

91

Scafa se opri. Carla strânse mâna rece şi inertă a vecinei ei. Văzu deodată cerul, mohorât şi înnorat. Asupra lor se abătu o ploaie de lovituri de bâtă, ca să le oblige să coboare din barcă. Carla o zgâlţâi pe Alessandra, care îşi reveni. Cea de-a treia pasageră era albă la faţă ca o moartă. Mânate de instinctul de supravieţuire, săriră în apă şi ajunseră pe plajă. Câţiva bărbaţi, alţii decât cei care le dăduseră jos din camioane, le conduseră, lovindu-le mereu, spre o camionetă al cărei motor tuşea, emanând gaze urât mirositoare. Femeile care se aflaseră în cealaltă ambarcaţiune urcaseră deja. Carla întoarse capul, iar obrazul ei intersectă traiectoria unei palme uriaşe şi aspre.

— Unde ne duceţi? se răsti ea, cu obrazul încins.

Două brute o smulseră de lângă Alessandra şi o aruncară pe nisip. Un al treilea individ, îndesat şi păros ca o gorilă, se apropie. În timp ce primii o ţineau la pământ, gorila îi scoase blugii, îi smulse chiloţii şi o violă cu brutalitate. Urmară la rând şi ceilalţi doi. După ce terminară, o târâră pe jumătate goală până la maşină şi o azvârliră, ca pe un sac, peste celelalte femei.

Încărcătura umană fu acoperită cu o prelată, iar vehiculul porni spre o nouă destinaţie.

92

Când deschise ochii, Nathan văzu deasupra lui un acoperiş din paie. Alături de el dormeau o familie de păstori şi câinii lor. Se ridică şi ieşi. Ajunsese într-un sat construit din paie şi crengi pe un covor verde şi vălurit. Pe o pajişte păştea o turmă de capre. Câţiva etiopieni dormeau pe iarba moale. Culegătorii de sare plecaseră cu cămilele lor. Nathan căută un loc izolat şi înalt. Migrena îi trecuse. Se aşeză pe o stâncă rotundă în poziţie lotus şi medită. Trupul şi spiritul lui îşi regăseau legătura naturală.

Esian şedea lângă el, tăcută, respectându-i za-zen-ul. Nathan n-ar fi putut spune de cât timp era ea acolo. În cele din urmă, prezenţa

femeii începu să-l tulbure. Esian îi stârnea curiozitatea.

— De ce stai aici? o întrebă.

— Şi mie îmi place să practic non-gândirea.

— Aici în Africa, voiam să spun. Departe de Korumaku.

— Am descoperit aici altceva decât ceea ce venisem să caut.

— Ce anume?

— Originile evoluţiei. Suntem cu toţii descendenţi ai poporului din Rift. Totul a pornit de aici. Şi încă nu s-a terminat. Africa va fi scindată în două. Sub picioarele noastre se va naşte un ocean.

— Ai venit să le aduci etiopienilor vorbe bune?

— Vorbele sunt flagelul societăţilor moderne. Oamenii vorbesc din interes, diplomaţie, nelinişte, orgoliu, lene. Cuvântul alterează relaţiile dintre oameni şi le complică.

— Problema nu sunt cuvintele, ci egoul.

— Dacă aş fi avut aşa ceva, aş fi ales cu siguranţă un alt loc ca să-l măgulesc. Africa are tendinţa de a ne face să uităm cine suntem şi ce am venit să facem aici. Am învăţat să mă înţeleg cu ea, să trec dincolo de evidenţe.

El o contempla fascinat. Ochii ei ca două smaralde încrustate în abanos n-aveau nevoie de soare ca să strălucească. Nathan trebuia s-o încolţească în continuare, căci Esian era prea tânără pentru ca trecutul să-i fie întipărit pe chip.

— De ce te interesează originea omului?

— Mă face să înţeleg ce sunt cu adevărat.

— Şi ce eşti cu adevărat?

— O maşinărie într-un corp.

— Una frumoasă.

— Programată. Căreia i se dictează anumite obiective: „Trebuie să fii bun, să devii iubire, să fii în armonie“. Omul are în alcătuirea sa toate aceste lucruri, dar suntem deturnaţi de la adevăratul scop: înţelegerea şi folosirea responsabilă a puterii noastre.

— Totul există deja în noi, trebuie doar să dăm la o parte tot ceea ce acoperă adevărata cunoaştere. Ceea ce tu numeşti înţelegere în doctrina zen poartă numele de *satori.* Să vezi adevărul.

— Cum ai ajuns la această înţelepciune?

— Prin retrageri în singurătate şi meditaţie, în timpul cărora mi-am refăcut legătura cu forţele naturii. Asta te incită să-ţi pui întrebări legate de propria persoană.

— Mai mult decât atât. Mi-am dat seama că aveam anumite daruri.

— Un al şaselea simţ?

— Îl ai şi tu?

— Acest al şaselea simţ este primul lucru pe care oamenii l-au pierdut, însă animalele l-au păstrat. E facultatea de a presimţi un atac, de a anticipa o intenţie, de a simţi ceea ce se petrece în jur, de a fi în simbioză cu mediul în care te afli.

Nathan tăcu, privind-o luminată de primele raze ale soarelui. Un giuvaier unic şi rafinat care dorea să redevină brut, în peisajul lui de baştină. Se concentra asupra unui gând care o tulbură pe Esian.

— Chiar crezi asta? îl întrebă ea.

— Mai cred şi că poţi citi în mintea mea. Ai ajuns foarte departe.

Nathan, în schimb, era abia la jumătatea drumului. Aflase cum era Esian în copilărie, însă nu ştia ce fel de adult devenise. Iar răpitorii căutau tocmai acest adult.

93

Valoarea tăcerii, ce cimentează raporturile directe, este subestimată. Nathan o folosea adesea în timpul interogatoriilor. Metoda dădu roade şi de data asta.

— Presupun că societatea de consum te scârbeşte, zise în cele din urmă Esian.

— Depinde cum se vor sfârşi toate acestea.

— Acesta e lucrul pe care vreau să-l import în Somalia.

— Eşti sigură că şi somalezii îl doresc?

— Întreabă-l pe un om flămând dacă vrea să mănânce. Popoarelor din lumea a treia nu le pasă de morală, de ofrande, de veleităţile de a stopa industrializarea. Ţările bogate, care s-au îndopat până la indigestie ani de zile, vor să pună acum la regim întreaga planetă. Dar ţările sărace îşi cer şi ele felia din tort.

— Iar tu le aduci pe tavă felia aceea.

— Mondializarea aduce locuri de muncă şi bogăţie celor mai mulţi oameni, fără să ţină seama de frontiere sau de regimul politic. Dezvoltarea economică reduce sărăcia mai eficient decât guvernele corupte, juntele militare sau organizaţiile nonguvernamentale ce mediatizează clişee cu copii scheletici ca să-şi umfle conturile bancare.

Începea să se înflăcăreze. Nathan continuă s-o provoace, ca s-o facă să-şi deschidă sufletul:

— O căpetenie indiană spunea că Marele Spirit ne-a dat un pământ

întins cu vânat mult, o lume ce se schimbă pentru ca fiinţele vii să se mişte şi să găsească mereu iarbă verde şi poame coapte. Marele Spirit ne-a creat ca să trăim din vânat şi cules de fructe. Omul alb a venit şi le-a spus indienilor că trebuie să trăiască din muncă, să aibă pământul lor, să construiască o casă pătrată unde soarele nu poate intra şi care nu poate fi mutată din loc. Omul alb a zis că asta înseamnă civilizaţia.

— Asta-ţi spuneam şi eu: ceea ce faci e bine sau rău în funcţie de punctul de vedere.

— Şi al tău care este?

— Pentru mulţi oameni, Africa înseamnă junglă, războaie tribale, negri amărâţi care abia au scăpat de sclavie. Pentru mine e un ţinut al schimburilor comerciale, al pieţelor bursiere, al blocurilor-turn, al cafenelelor-internet, al claselor mijlocii. Africa oferă cele mai bune profituri investiţiilor străine. Totuşi, este continentul care atrage cei mai puţini investitori. Şi asta doar din cauză că ţările bogate răspândesc imaginea unui continent subdezvoltat, lipsit de hrană, incult, bolnav de SIDA.

— Ţie ţi se datorează venirea companiei Coca-Cola?

— Ca şi a altora – General Motors, Caterpillar, Citibank…

— Cine este superiorul tău în Africa?

— Nimeni.

— Ai puteri nelimitate?

— În sfertul de nord-est al continentului.

— Aşadar, sunteţi patru.

Ea îşi dădu seama că spusese prea mult şi tăcu.

— Baza ta este în Somalia. Korumaku ţi-a dat mână liberă ca să dezvolţi economia din zonă. Unde acţionează celelalte trei?

Nu primi niciun răspuns.

— Nu vă asumaţi activităţile pe care le desfăşuraţi?

— Africa de Sud. Maroc. Ghana.

— Introduceţi mondializarea prin cele patru puncte cardinale?

— Datorită nouă, ţări precum Ghana, Uganda, Senegalul, Botswana sunt în plin avânt, chiar dacă mai sunt multe de făcut pentru eradicarea sărăciei.

— Somalia este distrusă de război şi nu mai are conducere de peste zece ani.

— Am considerat acest fapt un avantaj, o libertate. Poporul acesta curajos a reuşit să creeze o societate care funcţionează fără

conducători. Ştii cum au construit primele trei turnuri pentru antenele de telefonie mobilă? Sudând bucăţi de fier vechi.

— Cine sunt celelalte trei femei? îşi încercă Nathan norocul.

— Nu uiţi deloc de mica ta anchetă, aşa-i? Puţin îţi pasă de motivele noastre şi de soarta Africii. Pentru tine nu contează decât misiunea care ţi-a fost încredinţată.

— Dacă ai dispărea, ce s-ar întâmpla cu Somalia?

— Investitorii şi-ar pierde încrederea, iar ţara s-ar prăbuşi din nou în haos.

— Prin urmare, misiunea mea e legată de a ta.

94

Nathan înţelegea tulburarea pe care-o resimţise Esian la contactul cu natura africană. „O maşinărie într-un corp“, se autodefinise ea. Având la dispoziţie mijloacele oferite de Korumaku, era o matrice a Africii. O matrice pe care cineva încerca s-o confişte. Ca s-o distrugă? Ca să şi-o însuşească? Ca să-i afle secretele? Rolul lui Esian pe eşichierul geopolitic african, legat de unul dintre cei mai importanţi mafioţi din lume, rămânea ambiguu. Trebuia să continue cu întrebările:

— Exporți capitalismul până în munţii aceştia?

— Am venit aici ca să import înţelepciune.

— Faci, aşadar, import şi export?

— Căutătorii de sare îşi fac meseria, timp de patru ore pe zi, într-una dintre cele mai aride zone şi sub cel mai necruţător climat din lume. Aceste ore de muncă le sunt de-ajuns ca să poată supravieţui. Restul zilei şi-l petrec odihnindu-se, discutând, dansând, pictând, bucurându-se de viaţă. Ceea ce ţările bogate n-au reuşit să realizeze.

— Propui 28 de ore de muncă pe săptămână?

— Nu e chiar săptămână fără muncă a Marelui Spirit al indienilor tăi, dar se apropie destul de mult de ea, nu?

— Ce părere ai despre containerele cu deşeuri radioactive din largul coastelor Somaliei?

— Când Somalia va deveni mai bogată, nu va mai fi considerată o ladă de gunoi.

— Ai putea conduce ţara asta.

— Nu acesta e scopul meu.

— Cum să te cred?

— Am 25 de ani şi am scos din mizerie mai mulţi oameni decât

Maica Tereza în toată viaţa ei.

— Cine sunt celelalte trei femei?

— Nu-ţi pot dezvălui identitatea lor. Mai cu seamă dacă, aşa cum mi-ai spus, se află în pericol.

— Tu le pui în pericol, ascunzându-mi numele lor.

— Misiunea pe care o avem este mai importantă decât securitatea noastră.

— Misiunea voastră este să faceţi afaceri!

Esian îl luă de mână şi-l conduse către una dintre colibele rotunde. Satul se trezea. Fumul focurilor aprinse se înălţa spre cer. Valea răsuna de voci, plânsete de bebeluşi şi behăit de capre.

— O să-ţi arăt ceva ce n-ai mai văzut.

Esian intră. El o urmă. Interiorul colibei era tapetat cu folii de aluminiu pentru izolaţii. Razele soarelui care răsărea se reflectau în pereţi, luminând perfect spaţiul. În colibă erau aliniate rafturi cu cărţi tipărite cu caractere semitice.

— E biblioteca satului, spuse Esian. Aceste lucrări au fost traduse în *amhari.* Înainte, etiopienii nu puteau citi decât Biblia şi Coranul. Acum îi pot descoperi pe Shakespeare, Faulkner, Dostoievski, Wilde, King, Dickens... Mulţi păstori de capre citesc în timp ce-şi păzesc turmele.

Nathan luă o carte la întâmplare.

— *Zece negri mititei,* de Agatha Christie, îi traduse Esian. Numele editurii RKE nu-ţi va spune nimic, fiindcă a fost creată special pentru acest gen de traduceri. În Africa, se spune: „Când moare un bătrân, e ca şi cum ar arde o bibliotecă“. Acum, acest proverb nu mai e valabil.

Îl duse apoi în coliba învecinată. Pe pereţii din aluminiu erau expuse tablouri de Cézanne, Gauguin, Matisse, Renoir, Rafael... Valorau o avere. Miliarde de dolari în mijlocul naturii, fără sisteme de securitate, paznici sau ziduri din beton.

— La New York sau la Tokyo, pânzele acestea sunt evaluate la sume astronomice. Întregul produs intern brut al Etiopiei n-ar fi suficient ca să le cumpere pe toate. Aici, ele sunt apreciate pentru că sunt opere de artă, nu pentru preţul lor de piaţă. Oamenii vin să le privească, nu să le fure. Şi, cum în afară de noi doi nu mai e în sat niciun străin, n-ar avea rost să fie închise într-un seif.

Nathan arătă spre un tablou de doi metri pe trei:

— Cine l-a pictat?

— Este *Împuşcarea revoltaţilor madrileni,* realizat de Goya în 1814.

Descrie rezistenţa spaniolilor în faţa trupelor franceze.

El se apropie de pânză, ca s-o facă să continue comentariul.

— Nu aşa se apreciază o operă de artă. Dă-te înapoi. Vei fi impresionat de expresia îngrozită care se citeşte pe chipul uneia dintre victime. Groaza aceasta este subliniată de lumina violentă care se reflectă pe cămaşa albă a bărbatului. Stilul lui Goya a influenţat mulţi artişti, cum ar fi Delacroix, Manet sau Picasso.

— Îţi place pictura?

— Te miră?

— Toate femeile dispărute aveau această pasiune.

— Tu n-o ai?

— Prefer peisajul original unei copii pictate de altcineva.

— E un mod cam primar de a privi lucrurile.

Ieşiră, iar ea îl conduse către un grup de săteni care mâncau cocoloaşe de pâine şi beau ceai. Un tânăr se ruga, la poalele unui salcâm. Două femei îşi împleteau, cu o îndemânare uimitoare, părul. Patru copii dezbrăcaţi călăreau pe creanga unui copac uscat. Un bătrân sorbea ceva dintr-o cutie de conserve în care fusese carne în suc propriu. Un sugar îmbrăcat cu şiruri de mărgele sugea satisfăcut la sânul mamei sale. Aici, femeile îşi hrăneau bebeluşii cu laptele matern care nu conţinea pesticide şi antibiotice şi care nu fusese încă înlocuit de produsele vândute de companiile multinaţionale agroalimentare. Singura speranţă era ca Esian să nu permită pătrunderea mărfurilor lor până în munţii aceştia.

— Vom avea în curând şi un cinematograf.

— Într-o colibă?

— Una ceva mai mare decât celelalte.

— Şi cum vei proceda?

— Voi folosi panouri solare, un DVD-player, un videoproiector, de altceva nu e nevoie.

— Nu-i pui să asculte şi muzică?

— Organizăm adesea concerte.

— Ce gen de muzică?

— Blues, piese clasice…

Mâncară împreună cu sătenii.

— Când te întorci la Tokyo? o întrebă Nathan.

— Chiar azi. Mi-e dor de Kuamo.

— Ai vreun idol?

— Poftim?

— Un îndrumător spiritual, un mentor.

Ea nu-i răspunse, aşa cum făcuse de fiecare dată când îi pusese întrebări care nu-i plăceau, fiindcă de minţit Esian nu ştia să mintă. Aşadar, exista un lider spiritual. Cine putea fi? Korumaku?

— Cum putem pleca de aici? întrebă Nathan

— Pe jos. Prin munţi. Douăzeci de kilometri de poteci abrupte până la Mek'ele.

— Acolo mă aşteaptă un avion.

— Şi pe mine, dar nu cred că e acelaşi avion.

— Mai treci prin Mogadishu?

— Fac o escală la Nairobi.

— Nu e cel mai scurt traseu spre Tokyo.

— Vreau să cumpăr ceva de acolo.

Esian se ducea la cumpărături cu un avion particular. Nathan muşcă dintr-o bucăţică de pâine şi stropi îmbucătura cu ceai, ca să alunece mai uşor pe gât. O ceată de şcolari de toate vârstele, însoţiţi de un învăţător în cămaşă albă, se îndrepta spre şcoala în aer liber construită dintr-o tablă neagră fixată de trunchiul unui smochin şi dintr-o curte pentru recreaţii, fără împrejmuire.

— Mă duc să-mi strâng lucrurile, zise Esian.

— Încă nu mi-ai spus numele celorlalte trei femei.

— Nici n-am de gând s-o fac.

Nathan o privi dispărând în coliba ei. „Dispărând" era cel mai potrivit cuvânt.

Căci n-o mai văzu ieşind de acolo.

95

Nişte indivizi cu mutre fioroase ridicară prelata. Grămada de trupuri învineţite începu să se mişte, îndemnată cu ţipete şi lovituri. Cele şapte femei se rostogoliră din camion, căzând pe beton. Vehiculul se oprise în mijlocul unui depozit dezafectat, în jur, erau o mulţime de oameni. Numai bărbaţi. Nişte gealaţi înarmaţi le împinseră pe captive deasupra unui grilaj care acoperea un şanţ de scurgere. Fură dezbrăcate de ceea ce mai rămăsese din hainele lor, şi trupurile le fură spălate cu şuvoaie de apă rece ca gheaţa. Apoi, indivizii le aliniară în faţa mulţimii nerăbdătoare, ca la un târg de vânzări angro. Mâini experte începură să le pipăie, să le palpeze, insistând asupra tuturor orificiilor. Le erau examinaţi dinţii, părul, elasticitatea pielii. Cele care se împotriveau erau lovite. Una se

prăbuşi sub o lovitură de baston, cu faţa plină de sânge. Paznicul care lovise prea tare fu admonestat, în timp ce alţi doi indivizi ridicau trapul inert ca să-l arate asistenţei. Câteva braţe se ridicară, se strigară nişte cifre. Carla înţelese că biata fată fusese vândută cu suma de 400 de euro. Cea care venea la rând fu scoasă la licitaţie. Ofertele merseră până la 550 de euro. Carla rămase ultima. Un baston electric îi electrocută şalele, împingând-o spre mulţimea dezlănţuită. Licitaţia urcă la sume tot mai mari. În cele din urmă, un bărbos într-o haină lungă de blană înaintă şi oferi 5 000 de euro, scoţând din buzunar un teanc de bancnote. Doi zbiri o aruncară pe Carla în portbagajul unui Mercedes mare.

96

Nathan sosi la Mek'ele când soarele începea să coboare asupra deşertului. După ce mersese mult timp pe jos, ajunsese la un drum şi făcuse autostopul de la Idaga Hamus până la Wik'ro. Descoperi imediat jet-ul lui Esian pe o pistă a aerodromului.

Somaleza se topise în peisaj, la fel de brusc şi inexplicabil ca Annabelle, Galan şi toate celelalte. Văzând că femeia nu mai iese din colibă, Nathan intrase după ea. Înăuntru nu era nimeni. Cu toate acestea, coliba n-avea altă ieşire în afara uşii în faţa căreia o aşteptase el pe Esian. Femeia dispăruse de sub nasul lui.

Hassan şi bimotorul lui lipseau de la întâlnire. Nathan se apropie de un japonez care inspecta interiorul jet-ului. Îi aduse la cunoştinţă că pasagera lui dispăruse şi că era în căutarea ei. Pe măsură ce-l asculta, pilotul se crispa.

— Pot arunca o privire înăuntru? întrebă Nathan.

— E un avion particular.

— Atunci, preferi să-l anunţ pe domnul Korumaku că te întorci fără iubita lui?

— Intră.

Compartimentul aparatului de zbor arăta sobru şi luxos. Vreo zece scaune mari cât nişte fotolii de salon erau dispuse în jurul a două mese din acaju. Pe o etajeră se aflau un laptop şi un telefon mobil. Nathan deschise computerul şi intră pe Outlook Express pentru a-şi citi corespondenţa. Esian însă nu păstrase nimic în arhivă. Căută lista de contacte. Nu figura niciun nume.

Văzând că bateria telefonului se descărnase, Nathan se duse la turnul de control, un edificiu din beton care distona total cu restul

peisajului. Doi supraveghetori se lăsau legănaţi de vocea caldă şi suavă a lui Mahmud Ahmed care cânta *Eré méla méla.* Unul dintre ei ştia ceva engleză şi dovedea ceva ospitalitate, înţelese repede ce dorea străinul şi-i arătă o priză la care se putea conecta. Accesul la mobil era însă parolat. Nathan îşi puse mâinile la câţiva milimetri de tastatură şi închise ochii. Trebuia să se lase pătruns de personalitatea lui Esian.

„Am venit în Somalia să aduc bogăţie şi locuri de muncă. Am venit în Etiopia să caut înţelepciune şi un mod de viaţă. Dispun de mijloace colosale. Vreau ca Africa să devină un ţinut bogat, pentru că ţările bogate nu au parte de războaie. Îmi plac puterea, pictura, blues-ul, mondializarea, economia de piaţă, pacea…“

Firul gândurilor lui Nathan se opri aici. Mintea lui detectase un cuvânt-cheie. Pe câinele lui Annabelle îl chema Barish. Suyani le dăruise părinţilor ei un *kakemono* pe care era scris Heiwa. Serana dispăruse pe când negocia acorduri de pace în Orientul Mijlociu.

Tastă cuvântul *SALAM*. Adică pace, în arabă. Aparatul însă refuză să se conecteze. Parolă greşită. Nathan îl întrebă pe supraveghetorul care-l pândea cu coada ochiului cum se spunea în etiopiană „pace“.

— *Selam*, răspunse acesta.

Nathan tastă cele cinci litere. Conexiunea se deschise. Căută mesajele. Erau multe de la Korumaku, fireşte, iar celelalte veneau de la prim-ministrul Etiopiei, de la Wangari Maathal, Corneille Awango, Roy Sesana, Stephen Corry, Michiko Ishimure, Hiroshi Okuda, Doudou Diène…

Atenţia îi fii atrasă de un mesaj de la susan.fox@yahoo.uk, se opri să-l citească: „Esian, mi-e frică. Te-am sunat pe mobil, dar nu mi-ai răspuns. Nu ţi-am lăsat un mesaj, căci căsuţa ta vocală nu este securizată. Trebuie să ne vedem. Urgent. Cel mai bine ar fi să vii la mine, în craterul de la Ngorongoro. Se află la jumătatea drumului între Johannesburg şi nordul Etiopiei. Poţi ateriza la Seronera, în rezervaţia Serengeti. Ia-o pe poteca elefanţilor… Te voi aştepta acolo. Vino repede. Susan“.

Probabil că Susan Fox era una dintre celelalte trei tinere care îndeplineau aceeaşi misiune ca Esian. Baza ei se afla în Africa de Sud, de unde stabilise această întâlnire de urgenţă. Intrase în panică, ştiind în ce pericol se află. Nathan apăsă pe tasta „răspuns“, scrise: „Aşteaptă-mă cât timp va trebui“ şi semnă „Esian“. Apoi ascultă mesageria vocală a telefonului, plină de mesaje în engleză, în arabă,

în japoneză. Recunoscu vocea lui Korumaku, îngrijorat că nu mai avea veşti de la ea, o identifică pe cea a lui Susan, care o ruga să-şi verifice mesajele scrise.

Nathan îi salută pe cei doi supraveghetori şi se întoarse la pilotul Falcon-ului.

— Ai dat de urma lui miss Zawi?

— Mergem s-o căutăm în Tanzania.

— Unde anume?

— Ştii unde e Seronera?

— Nu.

— Undeva în parcul Serengeti. Vei ateriza acolo.

— Dar cum… ce…

— Ne ducem s-o căutăm pe Esian Zawi.

— Trebuie să-i raportez domnului Korumaku.

— Ai s-o faci în timpul zborului. Avem destul carburant?

— Am făcut plinul.

— Să pornim.

97

Două braţe zdravene o smulseră din portbagajul Mercedesului şi o aruncară în noroi. Ploua. Individul îi trase un şut în stomacul care chiorăia, ca s-o facă să se ridice în picioare. Prin apa şi ţărâna care-i curgeau peste ochi, Carla încercă să îşi dea seama unde se află. Prima impresie fu că o aduseseră într-un lagăr de concentrare. Dar astfel de lagăre nu mai existau. Atunci, unde se afla? Comisese vreo faptă atât de gravă încât să merite să fie azvârlită într-un asemenea loc? Terenul plin de noroi pe care se înălţa o baracă din foi de tablă era împrejmuit cu sârmă ghimpată şi străjuit de turnuri de pază. Carla fu împinsă în baracă. Era dezbrăcată, murdară şi dârdâia de frig. Văzu în faţa ei un uriaş, pe cât de urât, pe atât de solid. Avea aproape doi metri. O cicatrice îi brăzda ochiul drept, iar nasul rupt domina o gură diformă, plină cu dinţi galbeni. Lunganul se apropie şi o pălmui atât de violent, încât o izbi în perete. O apucă de o gleznă şi o târî până la un duş jegos. Sub jetul de apă rece care puse pe fugă o colonie de gândaci, Carla începu să ţipe şi să tuşească. Încasă încă o palmă, ca să tacă. Reacţionă însă exact invers, urlând şi mai tare. Apa îi inundă gura. Îl scuipă şi o luă la fugă. Trecu prin birou, deschise nişte uşi, străbătu un coridor lung, deschise o fereastră, sări într-o groapă de gunoi, escaladă grilajul fără să se sinchisească de

vârfurile ascuţite de metal. După două minute, o haită de câini o scoase din sârma ghimpată, şi doi paznici necruţători începură s-o bată.

98

Ultimele raze ale apusului intrau prin hublou şi împurpurau savana. Valea Riftului era deja cufundată în întuneric. Survolară munţi, deșerturi, râuri, lacuri, oraşe, sate legate între ele de şoseaua 1, care cobora până la Addis-Abeba. Peste câteva milioane de ani, în locul panglicii de asfalt avea să se întindă o nouă mare, scindând continentul într-o Africă mare şi o Africă mică. Cum va arăta atunci lumea? În general, întrebările de felul acesta scoteau în evidenţă caracterul derizoriu al investigaţiilor lui. De data asta însă, Nathan nu reuşea să minimizeze miza anchetei sale. Victimele erau prea influente ca să nu vadă în dispariţia lor o parte din răspunsul la această mare întrebare, pe care şi-o punea la peste 8 000 de metri altitudine.

Pilotul nu îndrăznea să-l sune pe Korumaku înainte de-a o găsi pe Esian. Erau în joc slujba şi, mai cu seamă, viaţa lui. Instalat confortabil, Nathan intră pe internet ca să afle cine erau persoanele care-i trimiseseră mesaje lui Esian.

Meles Zenawi era fondatorul Frontului Democratic Revoluţionar al poporului etiopian şi ajunsese la putere în 1991. O amenința pe Esian cu represalii dacă mai continua să se amestece în afacerile din ţara lui.

Wangari Maathal era kenyană. Primise în 2004 Premiul Nobel pentru Pace pentru că, în anii ’70, pusese bazele Mişcării Centurii Verzi, care prevedea plantarea a treizeci de milioane de copaci în toată ţara. Avea nevoie de ajutorul lui Esian ca să stăvilească valul de refugiaţi de la frontiera somaleză.

Corneille Ewango era un botanist din fostul Zair. În 1996, fiind urmărit de nişte soldaţi rebeli, îngropase rezultatele cercetărilor sale în pădurea ecuatorială africană şi plecase în Statele Unite, unde primise Premiul Goldman pentru Mediu, în 2005. În mesaj, confirma refuzul de a-i vinde lui Esian lucrările sale.

Roy Sesana era purtătorul de cuvânt al Primului popor din Kalahari, care se opunea expulzării de pe pământurile sale ancestrale, bogate în diamante. O avertiza pe Esian despre intervenţia lui Korumaku pe lângă populaţiile din Rift.

Stephen Corry conducea asociaţia Survival International, care sprijinea popoarele indigene de pe planetă. Îi susţinea pe Afari împotriva „tăvălugului mondializării“.

Michiko Ishimure era o romancieră japoneză. Denunţase în scrierile ei poluarea cu mercur a mării la Shiranui. În e-mailul trimis, se revolta împotriva lui Korumaku fiindcă, după ce poluase coastele ţării ei, le polua acum şi pe ale Africii.

Hiroshi Okuda era preşedintele companiei Toyota. Posesor al centurii negre la judo, adept înflăcărat al industriilor nepoluante şi campion al luptei împotriva încălzirii globale, crease, în anii ’90, modelul Prius, o maşină hibridă, economică şi care nu polua. Având în vedere cele 350 000 de automobile aflate în circulaţie, se putea spune că, datorită lui, aerul era ceva mai curat, în mesaj, cerea sprijinul lui Esian ca să introducă în Somalia o fabrică de asamblare pentru maşini Prius.

Doudou Diène era directorul de comunicare interculturală de la UNESCO şi raportor special al ONU asupra formelor contemporane de rasism, discriminare rasială şi xenofobie. O încuraja pe Esian să-şi continue acţiunile din Somalia.

Esian Zawi avea mulţi duşmani. Cei care o sprijineau erau Wangari Maathal, Hiroshi Okuda şi Doudou Diène. Un Premiu Nobel pentru Pace, o multinaţională şi ONU.

Nathan o sună pe Sylvie. Era 12 aprilie, ziua când stabiliseră să se întâlnească la Paris. Îi era dor de ea.

— Alo? răspunse o voce de bărbat pe fondul unor pârâieli.

— Taillandier? întrebă, după o scurtă ezitare, Nathan.

— Da, eu sunt. Cu cine vorbesc?

— Love. Aş vrea să vorbesc cu Sylvie.

— Acum e ocupată. Spune-mi mie despre ce e vorba.

— Aţi interogat-o pe Sloane Ricci?

— Da. N-are nicio legătură cu celelalte fete.

— De unde ştii?

— Ca fizic, e destul de banală şi n-are nici măcar bacalaureatul.

— Lucrurile astea le puteai afla şi fără să te duci la Roma.

— Ne-am cam pripit, într-adevăr. E doar o damă de lux întreţinută de un industriaş bătrân.

— Lyn Lee v-a ajutat şi ea?

— Ne-a scăpat.

— Ce-ai spus?

— Sylvie nu te-a anunţat?

— Nu.

— Am văzut imediat că fata asta era dubioasă. Am făcut cercetări. Este de origine franco-americană. Numele ei adevărat e Aline Bisset. Pe lista Interpolului este clasificată „cod roşu“. E bănuită că ar fi participat la vreo zece atentate şi răpiri din diverse locuri din lume, victimele fiind industriaşi şi oameni politici. Grozavă colaboratoare ne-ai adus, Love!

— Când a dispărut?

— În timp ce eram la Roma. Bisset este un fel de cercetaşă care le deschide drumul răpitorilor, apoi curăţă locul, înlăturând eventualele urme rămase. Ai petrecut mai multe zile în tovărăşia unei teroriste de anvergură. Te-a păcălit ca pe ultimul fraier.

Valul de informaţii îl copleşise pe Nathan, care n-avu timpul necesar să le trieze sau să le evalueze cum trebuie.

— Unde eşti, Love?

— În avion.

— Vii încoace?

— Deocamdată, mă aflu deasupra Riftului african.

Nathan îi vorbi despre implicarea lui Esian în Somalia şi despre dispariţia ei.

— Drace, încă una, zise comisarul.

— Sunt deja nouă.

— Ce intenţionezi să faci?

— Sunt pe urmele celei de-a zecea potenţiale victime.

— E şi colegul tău cu tine?

— Cine?

— Colegul tău, Léopold Hochon.

Nathan tresări de parcă ar fi înghiţit un semnal de alarmă.

De ce credea Taillandier că era coleg cu psihiatrul care o tratase pe Sylvie când era mică? Nathan îşi ascultă cel de-al şaselea simţ.

— Da, suntem împreună.

Desluşi în dreapta un avion de vânătoare care zbura la aceeaşi înălţime ca şi Falconul.

— Sună-mă cum afli ceva nou, zise Taillandier. O să-i spun lui Sylvie că ai telefonat. La revedere!

Comisarul închise de parcă s-ar fi grăbit să termine convorbirea. MiG-ul nu se mai vedea prin hublou. Nathan analiza discuţia. Explicaţia îl făcu să simtă fiori reci pe şira spinării. Sylvie voise să-l

avertizeze. Lansase această informaţie falsă aşa cum ar fi lansat o baliză în mare. Ca să-l facă să înţeleagă că individul care va răspunde la telefon în locul ei nu era de partea lor şi că o luase prizonieră.

Bărbatul cu care tocmai vorbise nu era Taillandier.

99

Nathan oscila între gândire şi acţiune. Răpitorii le capturaseră pe Sylvie şi pe Lyn. Nu se simţea deloc în largul lui. Se concentră asupra acţiunii, ca să scape de gânduri. Se duse în cabina pilotului.

— Un MiG se ţine după noi de zece minute, spuse pilotul. Habar n-am ce vrea. Nu reuşesc să intru în legătură cu el.

Îi arătă pe radar un punct luminos. Falconul îşi schimbă direcţia. Aparatul de vânătoare făcu acelaşi lucru.

— Ai văzut? Ne urmăreşte.

— Trebuie să pierdem înălţime.

— De ce?

— Nu ştiu încă.

Încercă să facă legătura între vorbele falsului Taillandier şi situaţie. Impostorul aflase unde se afla Nathan. Îl întrebase dacă şi colegul lui era acolo. Voia să împuşte doi iepuri deodată... doborând Falconul. Nathan îşi dădu seama de puterea adversarului cu care se confrunta, în stare să se dea drept Taillandier în Europa, s-o răpească în Africa pe Esian Zawi şi să-l fileze cu un MiG, toate acestea simultan. Era conştient, mai ales, de iminenţa pericolului, mirându-se că nu murise încă. Îi ordonă pilotului să-şi pună o paraşută.

— Eşti nebun? Nici nu mă gândesc să părăsesc avionul ăsta!

— Va exploda. Ar fi trebuit să fim morţi deja. Pilotul MiG-ului va primi confirmarea de la omul cu care am vorbit acum la telefon.

— Nu înţeleg nimic din ce spui.

Nathan îşi prinse curelele paraşutei şi acţionă uşa, care alunecă pe glisiere. O tornadă de aer rece năvăli în avion. Japonezul se repezi să închidă uşa. Nathan făcu un pas lateral şi-l trase după el, în gol. Trecură printr-o minge asurzitoare de foc care sfâşie bolta înstelată a Riftului. Fără să-i dea dramul pilotului, a cărui viaţă atârna doar de braţul lui, Nathan se ghemui, aducându-şi genunchii la gură ca să reducă riscurile de a fi cuprins în întregime de flăcări sau de a fi străpuns de vreo bucată din fuzelaj. Japonezul era cam la fel de greu ca Nathan şi cădea cu aceeaşi viteză. Când nu mai simţi dogoarea şi ploaia de metal, ci doar aerul biciuindu-i coastele sub efectul

gravitaţiei, deschise din nou ochii. La capătul braţului său, pilotul ardea de viu. Viteza coborârii aţâţa flăcările care aproape că atingeau hainele lui Nathan. Fâşii de piele calcinată se desprindeau de pe craniul înnegrit al pilotului. În piept i se înfipsese o ţepuşă de oţel. Nathan îi dădu drumul şi acţionă mecanismul de deschidere a paraşutei. O fâşie de material ţâşni din spinarea lui fără să se desfăşoare. Explozia avionului deteriorase paraşuta care jucase rolul unui scut. Trase celălalt inel şi simţi o smucitură. Cadavrul pilotului dispărea sub picioarele lui, dar mai lent decât ar fi fost normal. Paraşuta de rezervă nu se deschisese complet. Nathan cădea prea repede.

100

Căzu printr-o grămadă de crengi care-i şfichiuiau trapul. Picioarele îi alunecară pe pietriş. Atinsese pământul, dar nu se putea opri. Se împiedică de un bolovan, ricoşă şi zbură prin aer înainte de a se prăbuşi. Fu smucit înapoi cu o violenţă care-i întinse coloana vertebrală ca pe un resort. Se afundă destul de lin într-un tufiş uscat şi rămase, în sfârşit, nemişcat. Abia dacă atingea pământul cu spatele. Deasupra lui, corzile paraşutei erau întinse până la refuz. Aterizase în vârful unei coline abrupte şi coborâse pe o pantă pietroasă până când paraşuta zdrenţuită se încurcase în nişte crengi.

Îşi mişcă un deget de la picior, apoi încă unul, apoi picioarele şi mâinile. Nu îşi fracturase nimic. Trapul lui deprins cu artele marţiale avea supleţea şi rezistenţa unui bambus. Resimţea totuşi urmările exploziei Falconului şi ale aterizării brutale. Hainele îi erau sfâşiate şi pielea acoperită de răni şi de echimoze.

Se eliberă din curelele paraşutei şi porni printre copaci. Spera să ajungă la vreun drum, la vreun râu, la vreun sat. Sărise din avion cam la un sfert de oră după ce survolaseră Addis-Abeba. Se afla într-o zonă cu lacuri, râuri, munţi, parcuri naţionale. În jur răsunau mârâieli, şuierături, mugete, răgete, ronţăieli, foşnete, ciripit de păsări. În penumbră, se ghiceau ochi strălucitori, mişcări furişe. Agitaţia sporită şi mireasma de furtună din aer anunţau că va ploua.

Cerul era acoperit de nori negri. După nişte bubuituri surde, începură să cadă picături care se prefăcură în averse, apoi în şuvoaie de apă. Nathan nu se osteni să-şi caute adăpost, fiindcă nu exista niciunul şi era, oricum, murat până la oase. Merse mult timp. Apoi căzu, îmbrăţişând pământul moale.

101

Carla se plimba pe plajă. Nathan era alături de ea. Îi făgăduise că n-o va părăsi niciodată. În faţa lor, Léa alerga împreună cu căţeluşul pe care i-l dăruise el. Acum, din cauza animăluţului, aveau să călătorească mai puţin. Cu atât mai bine. Carla îşi dorea un loc al ei, unde să locuiască cu bărbatul pe care-l iubea. Deodată, marea se retrase şi alcătui un talaz imens care sări peste nisip şi se sparse deasupra fiicei ei. Carla vru să alerge în ajutorul ei, dar Nathan o apucă de braţ s-o oprească. Marea o înghiţi pe Léa, cu căţel cu tot. Carla se întoarse către Nathan şi-i ceru să-i dea drumul. Dar cel care o reţinea nu era el, ci o namilă musculoasă, cu o cicatrice peste ochi şi cu nasul strâmb, care-i arse două palme. Când îşi readuse capul în poziţia iniţială, ameţită şi tremurând toată, decorul se schimbase. Se reducea la patru pereţi. Bruta gâfâia, iar balele îi curgeau pe sânii ei. O durere în josul pântecelui o făcu să înţeleagă că nu visa. Omul acela o viola. După ce termină, în locul lui veni alt individ, pe care Carla nu-l mai văzuse până atunci. Încercă să-l respingă, dar braţul îi era greu. Necunoscutul îi înfipse o seringă în venă, apoi îşi descheie prohabul şi se urcă peste ea. După câteva minute, Carla se întoarse pe plajă, alături de Nathan.

102

Prima imagine din lumea de apoi fu o întindere de apă. Primul miros, cel de peşte. Primul sunet pe care-l auzi fu un ciripit de pasăre. În depărtare, nişte pescari îşi ridicau năvoadele în bărci. Atmosfera idilică era în contrast cu durerea pe care o simţea. Era numai suferinţă, din cap până-n picioare. Şi, cel mai îngrijorător lucru, nu putea să se mişte. În gura pe jumătate deschisă îi pătrundea noroi. Între două leşinuri, zări un crocodil imens, numai dinţi şi solzi, care stătea nemişcat, cu botul larg deschis, ca să-şi regleze temperatura corpului.

De câte ori deschidea ochii, vedea că se află în acelaşi loc, înţepenit în mâlul de la marginea apei. Soarele cobora spre orizont. Valuri mici începură să tulbure oglinda apei. Auzi în apropiere clipocit şi voci de copii. Fu înconjurat de o pădure de glezne. Doi bărbaţi îl întoarseră cu grijă. O bătrână cu părul alb începu să gesticuleze larg când îl văzu. Obrazul ei zbârcit ca o prună uscată exprima spaimă. Tonul vocilor urcă. Nathan îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Îşi reveni în simţiri când fu scos din noroi şi pus pe un fel de targă

făcută din crengi şi beţe. Deasupra lui, păsări multicolore dădeau cerului un aspect de sărbătoare. „O zi frumoasă pentru a muri“, ar fi spus un indian. Targa traversă o zonă urât mirositoare şi gălăgioasă, apoi se opri într-un loc umbrit şi sufocant. Începând de acolo, îşi aminti că fusese supus la torturi îngrozitoare. Fără încetare. Capul îi era lovit cu ciocane, fruntea şi tâmplele îi erau strânse puternic, era înţepat, ars, carnea îi era crestată, era uns cu alifii iritante. Fu chiar obligat să înghită substanţe toxice, care ajunseră în interiorul organismului său.

Pentru el, timpul se măsura acum în clipe chinuitoare de luciditate care alternau cu perioade salvatoare de inconştienţă.

103

Senzaţia nu mai era atât de puternică. Oare se obişnuise cu durerea? Devenise mai puternic? Reuşi să-şi mişte degetele de la picioare, apoi mâinile, apoi genunchii. Se rostogoli pe o parte şi se sprijini în cot ca să se ridice. Era pe un pat din paie, într-o colibă austeră din chirpici, prin al cărei acoperiş din nuiele pătrundeau săgeţi de lumină. Şchiopătă până la uşă, care nu era păzită.

Nathan îşi îngustă pleoapele înfruntând lumina care scălda un sat în plină efervescenţă. Instinctul de supravieţuire îi porunci să fugă. Gol, ameţit, clătinându-se pe picioare, străbătu o sută de metri, după care pământul îi fugi de sub picioare. Se târî la umbra unui acacia.

Explozia avionului îl proiectase la câteva mii de picioare mai jos şi cu câteva mii de ani în urmă, într-un trib etiopian. Din locul în care se afla îi vedea pe pescarii care-şi puneau năvoadele pline pe malul însângerat. Copiii deschideau cu dinţii burţile peştilor, le scoteau intestinele, îi curăţau de solzi, îi spălau în râu şi aruncau resturile în apă. Pescăruşii, pelicanii, şoimii negri, ulii se aruncau cu lăcomie asupra rămăşiţelor. Ospăţul lor ţinea loc de curăţenie generală. Veneau în valuri succesive, cârâind, piuind, înghiontindu-se. Pe un palmier, un frunziş de ibişi îşi aşteptau rândul.

Nathan îşi trecu palma peste obraz, ca să afle de cât timp se afla acolo. Judecând după barba crescută, trecuseră două zile.

Sătenii erau îmbrăcaţi cu pantaloni murdari, prost croiţi, şi cu tricouri inscripţionate „Los Angeles“ sau „New York“. Însă influenţa occidentală se limita la vestimentaţie. Nu existau reclame pentru Coca-Cola, nici arme de foc, nici telefoane mobile. Nathan remarcă lipsa unor semne ostentative sau a unor desene războinice pictate pe

trupuri. Impresia de ansamblu era bună. În acea după-amiază, pe oamenii aceia îi preocupa întoarcerea la pescuit. Odată golite de încărcătura lor care se zbătea, bărcile fură aliniate de-a lungul malului. După ce-şi terminară treburile, copiii se împrăştiară printre copaci şi începură să se joace. Câţiva tineri se apucară se repare năvoadele. Femeile luară peştii curăţaţi şi-i puseră la uscat sau la prăjit. Malul rămase pustiu. Păsările marabu veniră să termine de curăţat locul. Treburile satului denotau o simbioză între localnici şi natura înconjurătoare. Ecosistemul era respectat. Liniştea din jur îl readuse la preocuparea pentru propria soartă. Trupul lui slăbit era acoperit de răni abia cicatrizate. Fusese îngrijit. În semicoma lui plină de halucinaţii, tratamentul trecuse drept tortură. Oamenii aceştia nu-i voiau răul. Îi salvaseră viaţa.

Puţin câte puţin, soarele se afundă în lac. Deasupra colibelor începu să se înalţe fum, iar mirosul de peşte prăjit înlocui duhoarea. Stomacul lui Nathan se strânse, amintindu-i că nu mai mâncase de mult timp. Hotărî să li se alăture celor care-l adăpostiseră. Se îndreptă încet către centrul satului. Întâlni surâsul unei fetiţe îmbrăcate în roşu care ducea un braţ de vreascuri. Tot mai mulţi copii se adunară în jurul lui, ţipând şi râzând, urmaţi de câţiva bărbaţi. În faţa colibelor, femei acoperite cu şiraguri de mărgele zdrobeau grăunţe, bătrâni zbârciţi jucau un joc cu pietricele, o adolescentă umplea cu apă nişte vase din lut. Fu poftit să se aşeze lângă un foc deasupra căruia se învârtea o frigare uriaşă cu peşti. Din zâmbetele ştirbe şi din gurile binevoitoare ţâşniră cuvinte de neînţeles. Nathan improviză un limbaj al semnelor. Arătă spre lună. Un bătrân îi arătă trei degete.

Se afla acolo de trei nopţi.

104

Carla îşi scarpină nervoasă braţul. Era în sevraj. Închisă într-o cuşcă unde nu putea sta decât aşezată, îşi pierdea treptat trăsăturile umane. Uşa cuştii se deschidea numai atunci când i se aducea farfuria cu un terci închis la culoare sau când era scoasă de acolo. Cam de douăsprezece ori pe zi, o namilă o conducea într-o încăpere cu un pat pe care se afla o saltea murdară. Acolo era violată de mai mulţi bărbaţi. Apoi se întorcea în cuşcă şi i se injecta heroină. Carla se scărpină din nou. Avea nevoie de o doză ca să nu mai aibă dureri, să nu mai simtă arsurile de ţigară din tălpi sau iritaţiile dintre

coapse, să uite de violurile repetate. Călăul ei întârzia să apară. Când îi auzi paşii grei, aproape că fu uşurată. Peste o oră avea să se simtă mai bine.

105

Sub un cer plin de păsări viu colorate, Nathan mergea pe o cărare care străbătea colinele stâncoase. Părăsise tribul înainte ca bărbaţii să plece la pescuit, copiii – la şcoală, iar femeile – la câmp. Poteca îl duse la un sat de păstori ascuns sub o vegetaţie luxuriantă. Pe malurile unor pâraie păşteau capre şi vaci. Se apropie de unul dintre copiii care le păzeau şi desenă în ţărână o maşină. Băiatul îşi întinse braţul spre est.

Nathan intră într-o pădure în care mişunau marmote şi chiţcani. Deasupra lui, bâzâitul unei „păsări“ mari din metale goni pe celelalte zburătoare. La puţin timp după trecerea elicopterului, Nathan ajunse într-un luminiş. Doi oameni încărcau un camion cu nişte lăzi. Al treilea meşterea ceva sub capota unui jeep. Nathan i se adresă în engleză. Etiopianul îl fixă cu privirea de parcă n-ar mai fi văzut niciodată un alb. Nathan îi arătă prin semne că dorea să ajungă la cea mai apropiată şosea. Negrul arătă cu degetul spre camion. Nathan privi degetul respectiv. Avea manichiura făcută şi era împodobit cu o şevalieră din aur. Privi mai sus: încheietura mâinii, un Rolex, mâneca, o proeminenţă deasupra centurii şi ochelari Doc Martens strălucitori. Se apropie de camion, având grijă să fie atent la ce se întâmpla în spatele lui. După spusele unuia dintre cei doi hamali, care purta o cămaşă Versace şi vorbea o engleză stâlcită, cea mai apropiată şosea se afla la cinci kilometri. Nu ajungea până în acel loc, deşi acolo se depozitau mărfuri.

— M-aţi putea duce până la şosea? întrebă Nathan.

— Nu-i loc.

Apariţia lui îi deranja. Poate că din pricina conţinutului acelor lăzi. Un alb cu pielea înroşită de climatul etiopian răsări de nicăieri ca să-l întrebe cine era. Purta un costum ca al lui Indiana Jones, iar şuviţa blondă de pe frunte era udă de transpiraţie. Nathan îi povesti că era fotograf şi că fusese jefuit de nişte băştinaşi.

— Nu trebuie să-ţi bagi nasul peste tot, zise Indiana Jones.

— Mulţumesc pentru sfat.

— Zona e plină de sălbatici. Habar n-au de civilizaţie, nici măcar de cea din blestemata asta de ţară.

— Aş vrea să ajung la şosea.

Celălalt îşi aprinse o ţigară, ca şi cum ar fi trebuit să ia o hotărâre importantă. Nathan dăduse peste nişte traficanţi de arme. Impresia aceasta îi fusese confirmată şi de dimensiunea lăzilor, ceva mai mici decât nişte sicrie. Arme erau şi sub cămaşa albului, şi în mâna negrului din spatele lui, a cărui umbră o vedea. Nathan făcu un pas înapoi, apucă braţul înarmat şi-l răsuci pe etiopian, care, după o rotaţie dureroasă, se întinse în ţărână. În treacăt, Nathan îi luă şi revolverul, aţintindu-l asupra blondului.

— Ce vrei? făcu acesta.

— Hainele tale, portofelul, cheile camionului.

— Ştii cu cine te pui?

— N-am găsit pe altcineva.

— N-ai să ajungi prea departe.

Ca să-i arate că nu glumea, Nathan trase un foc în aer. Un nor de aripi şi de cârâieli întunecă văzduhul înainte de a coborî, în formaţie strânsă, la loc. Le porunci hamalilor să deschidă o ladă. Conţinea pistoale, puşti de asalt, mitraliere, toate purtând marca unuia dintre cei mai mari fabricanţi de arme uşoare din Africa de Sud, Vektor. Nathan luă o puşcă de asalt, ceru muniţie potrivită pentru ea şi mai slobozi o rafală în jurul blondului, ca să-i accelereze numărul de striptease.

— Jeepul are vreo problemă la motor? întrebă el.

— Se încinge.

Nathan se deghiză în Indiana Jones, le ordonă celor patru traficanţi să se înghesuie în jeep şi împănă motorul cu plumb.

— Faci o greşeală care o să te coste viaţa, spuse blondul.

Porni cu camionul către poteca plină de hopuri. Lăzile se hurducau în spate. Praful pe care-l ridica reducea vizibilitatea. După vreo zece kilometri, începu să întâlnească locuinţe, cai, femei şi copii îmbrăcaţi în culori vii, cărând snopi de trestie-de-zahăr. Se opri la intrarea într-un sat. Chipurile băştinaşilor erau încruntate. Unii îi adresară invective în limba amhari. Un grup de adolescenţi îl numi „Kill Kill“. Nişte copii îşi întinseră arătătoarele spre el, cu degetul mare ridicat, ca şi cum ar fi tras cu pistolul. Vehiculul pe care-l conducea nu le evoca amintiri plăcute. Zări un panou care indica direcţia către o fermă de crocodili. Părea ceva turistic. Erau şanse să găsească acolo un drum care să-l ducă spre civilizaţie. Se afla încă departe de Susan Fox. Trecuseră patru zile de când îi dăduse

întâlnire la craterul Ngorongoro, dându-se drept Esian. Trebuia să iasă din Etiopia şi să străbată Kenya.

Găsi un drum care mergea de-a lungul malului unui lac, trecu pe lângă ferma de crocodili, pe lângă un aerodrom pustiu, pe lângă nişte case din piatră şi se opri în faţa unei taverne construite din patru pari înfipţi în pământ, un acoperiş din tablă ondulată şi o placă smălţuită, cu emblema Coca-Cola. Alături, sub un copac cu frunzişul albastru, erau stivuite ca nişte ghiulele de tun zeci de tiugi[43]. Ocupă singura masă şi comandă friptură, o plăcintă mare cu tef[44], coca-cola şi multă cafea. Între timp, nu scăpa din ochi camionul cu încărcătura lui stânjenitoare. O încărcătură care putea fi evaluată în milioane de dolari, în sute de morţi sau în foarte multe necazuri. Indiferent de unitatea de măsură, nu era dispus să plătească.

106

Asfaltul se prefăcu repede într-o cărare care şerpuia printre coline, legând satele între ele. Întâlni o familie care trăgea după ea un măgar, nişte capre, câteva culegătoare de fructe care cărau banane şi mango în coşuri mari, trecu de Konso şi coti pe o cornişă prea îngustă, foarte abruptă, deci puţin circulată. Trecuseră două ore de când conducea maşina de mare tonaj care-l apropia de Susan Fox, dar care adăuga o bandă de traficanţi de arme pe lista celor care-l voiau mort. Dădu peste un popas unde staţionarea era permisă şi parcă în faţa prăpastiei. Jos, eroziunea formase piscuri monumentale, roşii, din laterită[45]. Munţii din Rift, găuriţi de cratere şi de lacuri, erau de o frumuseţe de care Nathan n-avea timp să se bucure. Cu atât mai mult cu cât era pe cale s-o întineze. Ridică un capăt al prelatei şi examină încărcătura. Un cleşte de scos cuie uitat printre lăzi îl ajută să găsească repede ceea ce căuta: un lansator automat de rachete, fabricat de MGL Milkor Marketing Ltd în Africa de Sud. Îl încărcă, porni motorul camionului, îl puse în punctul mort

---

43 Tiugă sau tigvă – recipient făcut din fructul gol pe dinăuntru al unei specii de plante din familia dovleacului (n.tr.)

44 Eragrostis tef, plantă asemănătoare cu meiul, specifică zonei de nord-est a Africii (n.tr.)

45 Argilă roşie, specifică zonei tropicale, bogată în hidroxid de fier şi alumină (n.tr.)

ca să nu caleze şi sări jos din cabină. Vehiculul de mare tonaj căzu în gol şi se făcu bucăţi cu o sută de metri mai jos. Nathan rezemă bazooka pe umăr, ochi scheletul camionului şi trase. Un gigantic foc de artificii alimentat cu muniţie de 20, 12,7, 9, 7,62 şi 5,56 de milimetri cuprinse valea care nu mai cunoscuse un asemenea vacarm de la naşterea Riftului. Nathan aruncă lansatorul de rachete şi-şi continuă drumul pe jos, fără alte bagaje decât o sticlă cu apă şi portofelul pe care i-l luase lui Dick Wender cel blond.

107

Se auzi zgomotul unui motor în spatele lui. Nathan se întoarse şi ridică degetul mare. Era o maşină 4x4 în care se afla un cuplu de albi. Se opriră. Femeia i se adresă în engleză. Avea vreo 30 de ani, păr tuns scurt, accent francez, iar chipul îi era tăbăcit de timpul destul de îndelungat, probabil, petrecut în Africa. La volan se afla soţul ei.

— Merg în Kenya, spuse Nathan.

— Şi noi mergem tot într-acolo, dar o luăm prin valea râului Omo. Te putem lăsa la Woito sau la Jinka.

Nathan urcă în spate.

— Mă puteţi lăsa oriunde când o să vă săturaţi de prezenţa mea.

— E riscant să umbli de unul singur pe aici, poţi avea nişte întâlniri foarte periculoase.

— Până acum am avut noroc.

— Toate popoarele acestea autentice îţi creează sentimentul de înstrăinare, nu-i aşa? Ştii că Etiopia n-a fost colonizată niciodată?

— Nu, zise Nathan, făcând eforturi să nu adoarmă.

— E un caleidoscop geografic şi uman incredibil, adăugă soţul.

— Peisajele au rămas neschimbate de când au apărut…

Parcă şi-ar fi comentat deja diapozitivele făcute în vacanţă.

— De unde vii? întrebă femeia.

Ia te uită! începeau să fie interesaţi de pasagerul lor.

— De peste tot.

Femeia întoarse capul, nemulţumită de răspuns. Nathan nu se apucă să-i vorbească despre cosmos, despre ţinutul strămoşilor lui, despre locul în care se născuse sau cel în care locuia, mulţumindu-se să menţioneze ultima ţară pe care o părăsise.

— Înainte de-a ajunge în Etiopia, am fost în Somalia.

— Noi suntem francezi. Din Paris. Cel mai frumos oraş din lume.

Nathan era copleşit de clişee. Femeia cea vorbăreaţă îi povesti viaţa ei. O ascultă fără s-o întrerupă. Atâta timp cât vorbea, nu punea întrebări. O chema Marie, lucra în comunicaţii, era înnebunită după Africa şi după solistul formaţiei *U2*.

— Am citit în *Rolling Stone* un interviu. Bono a negociat cu preşedintele Statelor Unite alocarea mai multor miliarde de dolari în folosul acestui continent. O sută douăzeci de mii de africani au fost salvaţi de la moarte datorită medicamentelor plătite de contribuabilii americani.

Nathan ştia un album scos de *U2*. *All that you can't leave behind*. Îi plăcea conceptul titlului: să arunci tot ce este inutil şi să păstrezi esenţialul. Marie puse un CD. Pe fundalul piesei *Beautiful day*, continuă prezentările. Soţul ei, Paul, lucra în publicitate şi gestiona bugetele unei mărci de maşini, de paste şi de hârtie igienică. Erau căsătoriţi de cinci ani şi aveau o fetiţă de 4, care rămăsese în grija bunicilor. Obişnuiau să călătorească printr-o agenţie care le organiza vacanţe în afara rutelor clasice. Aleseseră în acest an traversarea Riftului cu o maşină 4x4. Văzuseră la televizor un documentar şi fuseseră fascinaţi.

— Iar tu cu ce te ocupi? îl întrebă Marie pe Nathan.

Întrebarea venise, în cele din urmă.

— Sunt globetrotter.

— Şi cum trăieşti?

— Respirând.

— Şi e de ajuns?

— Cu condiţia să o faci încet, profund şi calm.

O văzu umflându-şi pieptul, gest care îi întinse armonios tricoul. Marie nu avea nimic masculin în afară de tunsoare. Nathan continuă să dezvolte subiectul, ca să evite abordarea altora:

— Oamenii respiră, în general, cam de douăzeci de ori pe minut, folosindu-şi doar o şesime din capacitatea pulmonară. Ritmul natural este de cinci până la zece respiraţii pe minut, cu expiraţia mai lungă decât inspiraţia.

— Eşti cardiolog?

— Fac zen şi arte marţiale.

— Predai aşa ceva?

— Nu.

— N-ai nicio meserie?

Se încăpăţâna să-l facă să mărturisească vreo activitate

profesională ca să-l poată încolţi.

— Uneori, îmi vând zilele pe bani grei.

Se uită la el cu un aer bănuitor, apoi îşi întoarse privirea spre drumul sinuos şi-i spuse ceva soţului ei. La ieşirea dintr-un viraj, zăriră nişte coline aurite de razele apusului. Copacii îşi proiectau siluetele negre. Firicele de fum şerpuiau, arătând locul satelor.

— Nu mai e mult până la Woito, zise Paul.

Nathan văzu umbra înainte de-a auzi vuietul. Portiera elicopterului alunecă într-o parte, iar ţeava unei mitraliere grele sclipi metalic. Nathan îi estimă poziţia, aşteptă câteva secunde, apoi urlă: „Stop!“ Cei trei pasageri fură aruncaţi înainte. În aceeaşi clipă, solul şi pietrele din faţa maşinii începură să zboare în toate părţile.

— Ce mama dracului se petrece? strigă francezul.

— Ieşi de pe drum!

— Ce?

— Ia-o pe sub copaci, repede!

— Pe tine te urmăresc?

O altă rafală găuri portiera. Paul scoase un ţipăt. Fusese rănit la coapsă. Nathan sări afară din maşină, ca să se transforme în ţintă. Gloanţele izbiră pământul lângă călcâiele lui. Apărat de scutul frunzişului, coborî în goană o pantă abruptă. Câteva gloanţe de 12,7 milimetri atinseră solul, lăsându-şi amprenta ucigaşă în peisajul originar populat cu maimuţe şi fluturi. Ridicând un nor de praf roşu, Nathan se lăsă să alunece până la o depresiune prin care curgea un râu. Ţintaşul nu-l slăbea deloc. Nathan urmă firul apei care intra sub pământ, unde-şi săpase o peşteră. Se ascunse acolo şi aşteptă ca zgomotul surd al rotorului să se piardă în depărtare. Când se hotărî să urce din nou în direcţia drumului, asupra savanei se lăsase iarăşi liniştea. Năvala lui agitată traumatizase vietăţile din zonă. Maşina era acolo unde-o lăsase. Motorul torcea. Înăuntru nu era nimeni. Capota arăta ca o strecurătoare, cioburile parbrizului erau împrăştiate pe scaune. Radiocasetofonul încă mai funcţiona. *Peace on Earth.* Nathan îl opri şi începu să cheme în noaptea care căzuse la fel de repede ca şi gloanţele. Un foşnet de frunze şi o adiere de parfum o anunţară pe Marie.

— Doamne Dumnezeule, dar de ce? bâigui ea.

— Unde e Paul?

Ea îi arătă o siluetă lângă un copac. Nathan îl aşeză pe bancheta din spate a maşinii, mătură cioburile, aprinse plafoniera, care

scăpase neatinsă, şi studie harta. Cel mai apropiat aerodrom se afla la Jinka, la aproximativ 80 de kilometri, la capătul drumului, lângă liziera marilor păduri din sudul Etiopiei. Dincolo de acest punct, intrai în preistorie, pe teritoriul triburilor primitive. Dacă nu găseau un avion cu care să-l transporte pe rănit, nu le rămânea decât să se întoarcă. Ca la un joc de pocher. Nathan porni maşina, o aduse din nou pe drum, trecu prin Woito fără să se oprească şi goni spre Key After pe la marginea unei rezervaţii naturale. Vântul îi biciuia obrazul şi lua cu el vorbăria Mariei.

Locuitorii din Key After dormeau. Se opriră în mijlocul unei străzi pustii, stârnind un val de nisip roşu care căzu la loc, în lumina galbenă a farurilor, dezvăluind nişte colibe tăcute şi un stâlp cu un steag în vârf.

— Cum se mai simte? o întrebă Nathan pe Marie.

— Şi-a pierdut cunoştinţa. Garoul i-a oprit hemoragia, dar sunt îngrijorată. Poţi să-mi explici...?

Un bărbat înfăşurat într-o pătură se apropie de ei. Nathan îi arătă rana lui Paul. Săteanul dădu din cap, spuse ceva în dialectul lui şi făcu semn către drumul care mergea la Jinka. Plecară fără să mai piardă vremea. Mai aveau vreo 20 de kilometri.

— Cine sunt oamenii care au tras în noi? întrebă Marie.

Îi mai pusese de nu ştiu câte ori această întrebare. Însă nici el nu ştia. Să fi fost traficanţii de arme? Sau cei care-l urmăreau încă din Somalia?

— Nişte oameni care pot vedea şi ceea ce nu se vede, zise el. Drumurile noastre se vor despărţi la Jinka. O să luaţi avionul până la Addis-Abeba.

Începu să cugete din nou la ceea ce spusese. Esian Zawi şi Susan Fox încercaseră să nu fie văzute, ascunzându-se printre Afari sau în craterul Ngorongoro. Ştiau că simt urmărite de o forţă care punea în joc mijloace uriaşe ca să le găsească.

Ajunseră la Jinka într-un sfert de ceas. Era ora 22.00. Aerodromul era închis pe timpul nopţii. Nathan îl trezi pe un individ care dormea în maşina sa. Era şofer-ghid-taximetrist-vânzător de limonadă. Avea portbagajul plin cu bere etiopiană făcută în casă. Nathan cumpără trei beri şi obţinu nişte informaţii. Sosirea primului avion al companiei Ethiopian Airlines era prevăzută pentru ziua următoare, la ora 7.30. Urma să decoleze spre Addis-Abeba la ora 9.00. Exista şi un avion particular, al cărui pilot locuia la Jinka, într-o casă cu

obloane albastre, situată la ieşirea din localitate, dincolo de panoul publicitar Toyota.

Se grăbiră spre dispensarul care ţinea loc de spital, post de prim-ajutor şi farmacie. Un portar adormit le deschise. Când îl văzu pe Paul, nu mai ceru alte explicaţii. În lipsă de personal specializat, Marie şi Nathan deveniră chirurgi de ocazie. Paznicul le puse la dispoziţie o masă de operaţie, un bisturiu, pensete, cloroform, pansamente, comprese, alcool, aţă şi ac. Paul pierduse mult sânge, iar coapsa lui nu arăta bine deloc. Încasase două gloanţe. Nathan îl adormi cu cloroform înainte de a-i cresta carnea cu bisturiul; găsi imediat prima bucată de metal şi reuşi s-o extragă cu uşurinţă. Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea care i se prelingea pe frunte şi trecu la cealaltă rană. Era mai adâncă. Fu nevoit să sape şi să scormonească în muşchi şi scoase proiectilul cu degetele. Marie dezinfectă cu alcool rănile. Nathan respiră adânc înainte de a lua acul şi firul din mâna Mariei. Cusu cu atenţie marginile plăgilor.

— Va trebui să-i pui comprese şi să acoperi locul cu pansament steril, ca să nu se infecteze, spuse Nathan.

Marie era lividă. Domnea o căldură sufocantă.

— O să te descurci?

— Nicio grijă, îi răspunse ea.

Nathan ieşi din etuvă şi se aşeză pe treptele dispensarului. Marie i se alătură şi ea după câteva minute. Paznicul se dusese să-şi continue somnul.

— Vrei o bere călâie? o întrebă Nathan. Din producţia locală.

Ea acceptă.

— Te descurci?

— Cred că da.

Noaptea era plină de stele, de siluete nedesluşite şi de sunete ciudate.

— Am nevoie de o ţigară, spuse ea.

— În privinţa asta nu te pot ajuta cu nimic.

— În torpedou sunt nişte ţigări.

— Mai există un torpedou în maşină?

Marie zâmbi. El se ridică şi-i aduse un pachet de Camel. Avertismentul „Fumatul ucide“ fusese străpuns de un glonţ.

— Ar trebui să mai fie vreo două-trei întregi, zise el.

Flacăra brichetei lumină chipul Mariei şi-l făcu apoi să dispară în spatele unui nor de fum.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Nu mă refeream la ţigări, ci la ceea ce ai făcut. Ne-ai salvat viaţa.

— Depinde din ce unghi priveşti lucrurile.

— Mai există şi altul?

— Dacă nu m-aţi fi luat cu voi, acum aţi dormi liniştiţi într-o cameră de hotel.

— Cine eşti, de ce folosesc astfel de mijloace ca să fii suprimat?

— Cu cât ştii mai puţine lucruri despre mine, cu atât vei fi mai în siguranţă. Ne vom despărţi.

Ea bău jumătate din sticla cu bere şi trase din ţigară cu atâta sete, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să moară de cancer.

— Ştii de ce am plecat eu şi Paul în călătoria asta?

— Mi-ai povestit.

— Adevăratul motiv este acela că eram pe punctul de a divorţa.

Nathan sorbi din bere, neştiind cum să reacţioneze în faţa valului iminent de confidenţe. Marie era vorbăreaţă, îşi găsea echilibrul vorbind. Dacă faptul că se destăinuia altora o ajuta să reziste, era dator s-o asculte, chiar dacă avea lucruri mai urgente de făcut.

— Fetiţa noastră, Chloé, are doar 4 ani. Am încercat să ne refacem căsnicia pentru ea. Credeam că această călătorie ne va ajuta, că ajungând într-un loc unde problemele oamenilor sunt altele decât ale noastre, vom privi cu alţi ochi lucrurile. Că aventura ne va apropia. Pericolul strânge legăturile între oameni.

— În materie de pericole, nu te poţi plânge că ţi-au lipsit.

— Datorită ţie.

— Din cauza mea.

Marie căuta în exterior soluţii pentru nişte probleme intrinseci. Artificii menite să salveze o căsnicie. Se obliga să iubească pe cineva ca să apere stabilitatea unui copil, riscând să vadă cum se acumulează frustrările, duşmănia, care ar fi putut să-i facă şi mai mult rău fiicei ei.

— I-ai salvat viaţa lui Paul, scoţându-l din Land Rover, spuse el. Când îşi va reveni, te va privi ca pe o eroină.

— Crezi că e valabilă şi reciproca?

Nathan nu era sigur.

— Mă duc să vorbesc cu pilotul avionului pe care l-am văzut pe pistă.

— Acum?
— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.
— Şi încotro vei pleca de aici?
— E secret de stat, zise el în glumă.
— Foloseşte camera noastră de la hotel ca să te odihneşti puţin. E rezervată pe numele de Jauffroy. La Mago Motel. Eu rămân oricum aici, cu Paul.
— Mai întâi, mă ocup de pilot.
— Crezi că există aici vreun post de poliţie?
— Nu mi-am pus această întrebare.
— Pentru asigurare, ca să declar ce ni s-a întâmplat. N-avea grijă, nu voi pomeni numele tău, pe care, de altfel, nici nu-l ştiu.

Strivi de pământ chiştocul ţigării. Când îşi înălţă capul, Nathan deja dispăruse.

108

Nathan bătu la uşa unei case din chirpici, vopsită în galben, cu acoperişul din tablă ondulată şi cu obloane albastre. Îi deschise un om de rasă albă, la vreo 50 de ani, cărunt şi cu ochii negri. Era pe jumătate adormit. Avea pe el nişte chiloţi nu prea curaţi, iar răsuflarea îi duhnea a canal.
— Am nevoie de avionul tău, îi spuse Nathan.
— Şi ai venit la or' asta ca să mi-o zici?
În ciuda accentului, individul vorbea aceeaşi limbă ca el.
— Mâine va fi prea târziu.
— Nu mă'nteresează.

Nathan îl împinse şi intră în casă. Dar regretă imediat, căci aerul din interior era de nerespirat. Fie că tipul dormea cu gura deschisă, fie că avea o defecţiune la instalaţiile de canalizare.
— Valea!

Pilotul apucă o armă cu ţeava retezată. Nathan făcu un pas lateral şi lovi cu piciorul arma care zbură, bubuind, în aer. Proiectilul croi în zid o gaură cât o fereastră. Înainte ca puşca să cadă în mâinile lui Nathan, o lovitură circulară de picior îl făcuse deja pe stăpânul casei să se încovoaie. Primul contact cu cel care ar fi trebuit să-l scoată din viesparul acela nu avusese loc sub cele mai bune auspicii. După ce-şi reveni din şoc, individul se prăvăli pe canapea, cu un pahar de Bourbon în mână. Judecând după sticlele aliniate în bar, discurile lui Bill Munroe şi Foggy Mountain Boys puse lângă un pick-up, câteva

fotografii înrămate şi nişte facturi, Nathan deduse că omul se născuse în Kentucky, fusese pilot de linie, se numea Barney Riggs şi nu înota în bani.

— Fir-ar să fie, mi-ai distrus ficatul!

Nathan scoase gloanţele din armă.

— Te-am atins în plex. Ficatul e mai jos şi nu eu ţi l-am distrus, ci băutura.

— Eşti de la Alcoolicii anonimi?

— Trebuie să plec imediat în Tanzania.

— De ce nu în Bora-Bora?

— Cât mă costă?

— O sută de dolari jumătatea de oră. Da'ţie-ţi iau două sute.

— Îţi dau o mie de dolari dacă plecăm chiar acum.

— Nu pot, am'şte clienţi mâine-dim'neaţă. O pereche de australieni care vor s'vadă de sus valea lui Omo.

— Două mii de dolari.

— Îi ai la tine?

Nathan puse jos puşca.

— De ce i-ai retezat atât de scurt ţeava?

— Nu mai văz prea bine. Am scurtat-o ca să-mprăştie plumbii ca o stropitoare. Aşa, nimeresc şi cu ochii-nchişi.

— Nu prea e prudent să zbori cu un pilot care nu vede bine.

— Dacă vrai siguranţă, zbori cu Swiss Air.

Nathan scoase toate bancnotele din portofelul lui Dick Wender. Şase sute de dolari. Asta era tot ce avea.

— Restul, când ajungem.

Riggs înşfacă banii, îşi bău paharul cu Bourbon, se şterse la gură cu dosul păros al mâinii şi anunţă programul:

— Ne-ntâlnim la nouă fix la aerodrom. Să vii cu mălaiul. Dacă n-ai biştari, anulez zborul.

— E prea târziu.

— Nu poci mai devreme.

— Trei mii de dolari.

— Nu poci, ce dracu'! Aştept o piesă pentru motor, care mi-o aduce avionul de la 7.30. O montez pe loc şi decolăm înainte să plece ăia doi aborigeni la 9.30. Pricepuşi?

Era aproape miezul nopţii. Mai avea de aşteptat nouă ore în satul acela, unde putea fi împuşcat în orice clipă.

— Iau arma cu mine. Ţi-o aduc înapoi mâine.

— Şi altceva? Poate mai vrai şi-o ţigară.
— Numai două gloanţe.

109

Nathan ieşi din locuinţa împuţită a lui Riggs. O luă pe artera principală, gândindu-se ce va face în următoarele ore şi cum să obţină cei 1 400 de dolari de care mai avea nevoie. Mergând, îşi masă braţele, ca să reducă tensiunea nervoasă, şi partea inferioară a şalelor, ca să scape de constipaţia care-l chinuia încă de la sosirea în Africa. Dorinţa de a se uşura, de a face un duş, de a dormi într-un pat îl mână către Mago Motel. Nathan rosti numele lui Paul Jauffroy. Recepţionera îşi cercetă registrul, îi dădu o cheie şi se culcă la loc, fără să rostească niciun cuvânt.

Motelul era alcătuit dintr-un şir de cabane din zidărie. Camera familiei Jauffroy era decorată în stil african, curată şi avea o sală de baie. Nathan îşi goli în sfârşit intestinul, îşi scoase hainele lui Wender, care erau acum mult mai jerpelite, îşi spălă trupul plin de cicatrice, prăfuit, amorţit, slăbit. Se băgă în aşternut fără să mai mediteze, ca de obicei, şi-şi programă ceasul biologic să-l trezească la 7.00.

Ploua. Un vrăjitor înveşmântat în zdrenţe, frunze, bucăţi de muşchi, dansa în ploaie. Chipul îi era ascuns în spatele unei imense măşti din lemn pictat. Avea fixate pe cap crengi ca nişte coarne uriaşe. Când îşi sfârşi evoluţia sincopată, luă un cuţit pe care-l înfipse în burta lui Nathan, apoi îi scoase intestinele fumegânde. Nu simţea durere, ci doar spaimă. Emoţia lui ajunse la paroxism când vrăjitorul îşi dădu jos masca, dezvăluind un chip carbonizat. La vederea lui, un şuvoi de adrenalină îi dădu lui Nathan puterea de a se smulge din acest vis. Auzi susurul unei ape. Aşadar, aversa era reală. Vrăjitorul, la fel. Îl privea dintr-un colţ al încăperii. Două dungi de lumină străluceau în bezna din cameră, una sub uşa băii, cealaltă sub uşa cabanei. Situaţia se lămuri: cineva făcea un duş, masca africană de pe perete era cea din coşmarul lui, iar zgomotul unei chei în broască arăta că cineva încerca să pătrundă în cameră prin efracţie.

Ochii care i se obişnuiseră rapid cu întunericul cercetară spaţiul dintre cele două uşi. Cea de la intrare începu să se deschidă încet. Nathan se înfăşură în cearşaf şi făcu un salt până la mască, pe care şi-o puse pe obraz, apoi se postă în dosul uşii. N-avea importanţă cine făcea duş în baie, din moment ce intruşii credeau că era el. Erau trei.

Trei albi. Înarmaţi. Înaintară cu paşi neauziţi spre baie. Unul dintre ei întoarse capul, văzu fantoma cu mască şi nu-şi putu stăpâni un ţipăt. După aceea, lucrurile se desfăşurară fulgerător. Cel care chiţăise zbură în dulap în urma unei lovituri directe de picior, pe când al doilea, izbit în piept, se ciocni violent de al treilea; acesta, înainte de-a încasa un cot, lovi uşa băii, care sări din balamale.

Nathan se trezi în faţa altor două probleme. În baie, Marie încremenise sub duş. În spatele lui, uşa de la intrare se deschisese din nou. Ridică de jos un Glock 18, îl reglă pe tir automat şi împrăştie către uşă o ploaie de proiectile de 9 mm Parabellum, obligându-i pe nepoftiţi să se replieze. Continuând să golească încărcătorul, Nathan o apucă pe Marie de braţ. Singura lor şansă să scape cu viaţă era să iasă din raza lor vizuală. Închise uşa cu piciorul, împinse patul până la canat, luă puşca lui Riggs şi ochi peretele opus. Dublul impact perforă o ieşire de urgenţă în zid. Nathan se aruncă împreună cu Marie sub patul zgâlţâit de loviturile în uşă ale atacatorilor. O acoperi cu trupul lui pe femeia încă udă şi rămase nemişcat. La fiecare izbitură, patul se deplasa cu câţiva centimetri. Marie îl privea înspăimântată, înfigându-şi unghiile în pielea lui. Simţind-o gata să ţipe, Nathan o izolă de restul lumii. Îi închise ochii, îi astupă urechile cu palmele şi-şi lipi buzele de ale ei. Trupurile lor goale se contopiră.

Până ce deveniră invizibili.

Marie nu-i auzi pe ucigaşi năvălind în încăpere, nu auzi focurile de armă, şuierul gloanţelor, căderea cartuşelor goale, paşii grei duduind pe podea. Nu-i văzu pe cei şase bărbaţi ieşind prin gaura din perete. Nu putea nici măcar să ţipe, căci limba lui Nathan o strivea pe a ei.

110

Nathan se rostogoli afară din ascunzătoare. O trase de mână pe Marie şi luă un Glock, apoi o şterseră de acolo. Trebuia să se grăbească, fiindcă ucigaşii aveau să-şi dea repede seama că gaura din zid era doar o păcăleală. Franţuzoaica îşi parcase maşina fără parbriz chiar în faţa cabanei. De-o parte şi de cealaltă a Land Roverului erau două 4x4 Mitsubishi. Aveau motoarele mai încinse decât al Land Roverului. Doi dintre atacatori năvăliră în parcare. Nathan întinse braţul şi apăsă simultan trăgaciul şi pedala de acceleraţie a maşinii. Unul dintre indivizi se prăbuşi, celălalt fu strivit sub roţi. În jurul lor începură să şuiere gloanţele. Nathan apăsă cu pumnul capul pasagerei sale şi trase prin geamul din

dreptul ei, acoperind-o cu cartuşe goale, până când agresorii ieşiră din bătaia armei. În faţa lui, oraşul se trezea ca într-o zi de revoluţie. Neştiind unde să se ducă, merse drept înainte. Land Roverul ieşi din Jinka şi intră ca un obuz în pădurea de la Mago. Alt decor, altă epocă. Întoarcere în trecut, într-o vale din adâncul timpurilor. La lumina farurilor, obstacolele erau tot mai multe, iar vegetaţia – tot mai deasă. Nathan tortură cutia de viteze şi strâmbă direcţia. La ieşirea dintr-un viraj, frână brusc, întinzându-şi braţul în faţa Mariei ca să n-o lase să zboare peste capotă. Apoi îşi retrase mâna, verifică dacă mai avea muniţie în încărcător, opri motorul şi sări jos din maşină.

— Ce faci? îl întrebă Marie.

Nu-i răspunseră decât sunetele pădurii. Cu un genunchi pe pământ, Nathan aţintea Glock-ul către perdeaua nopţii care se închisese în urma lor. Zgomotul unui motor răsuna tot mai aproape. I se zăreau şi farurile. Marie se ghemui în colţul ei, aşteptându-se la tot ce era mai rău. O maşină ţâşni din beznă. Patru focuri de armă îi deviară traiectoria. Monstrul de oţel părăsi poteca şi se prăbuşi, lovind un copac. Nathan se poziţionă.

— Să plecăm de aici, zise Marie.

— Au încă o maşină.

— Să ne continuăm drumul.

— Trebuie să te duc înapoi la Jinka.

— Eşti nebun? Vrei să ne împuşte?

— Şi Paul?

— E în mâini bune. Grăbeşte-te!

Nathan şovăi. Ea insistă. Nu mai rămăsese decât un singur glonţ, ceea ce nu era suficient ca să oprească un 4x4 de 200 de cai-putere care venea în viteză. Marie avea dreptate.

Nu ştiau după cât timp ajunseră într-o poiană. Ceasul de la bordul maşinii explodase, şi ei nu mai aveau nici măcar haine, cu atât mai puţin ceas. Farurile se opriră asupra unor colibe rotunde şi joase.

— Ar trebui să fim la Mursis ori la Hamer, depinde în ce direcţie am luat-o, zise Marie.

Se aplecă asupra unui ghid de călătorie uzat, pe care-l lumina cu o lanternă. Îi citi ceea ce credea că e cel mai important lucru:

— Etnia Mursis nu întreţine relaţii cu lumea din afară. Izolarea lor se datorează violenţei lor faţă de celelalte triburi din zonă şi chiar faţă de propriii membri.

— Iar Hamer?

— Ei sunt atraşi de rafinamentul estetic, de podoabe. Au cultul frumosului…

— Îi prefer pe aceştia.

— Ce facem?

— Aşteptăm să se trezească satul.

La ieşirea dintr-un viraj, Nathan opri maşina pe marginea drumului. Marie îi atrase atenţia că era periculos.

— Dacă apare un vehicul, trebuie să treacă pe aici. Ori trece cu o viteză potrivită şi are timp să frâneze, ori vine repede şi virează brusc.

— Ori intră în noi.

— Reflexul lui va fi să evite obstacolul.

— Dar interesul?

— Dacă e grăbit, înseamnă că ne urmăreşte.

Marie se ridică de pe scaun ca să constate ce efect ar fi avut o frână bruscă. Un manghier enorm părea cel mai probabil punct de impact.

— Ai de gând să rămâi în maşină?

— E mai sigur decât dacă ne-am întinde pe jos.

Ea privi în jur şi văzu ceva târându-se pe sub ferigi.

— Ai idee cam cât o fi ceasul? îl întrebă.

— N-am habar nici măcar în ce secol am nimerit.

Ea se ghemui cu genunchii la piept ca să-şi acopere goliciunea pe care întunericul nu reuşea s-o ascundă. Erau înconjuraţi de foşnete, trosnete, ţipete. Nathan se forţă să vorbească, pentru ca Marie să nu se sperie prea tare.

— Ai vorbit vreodată cu un copac?

— Vorbesc cel mult cu pisica mea, nu cu copacii. Dar tu?

— Ascultă-i. Discută unii cu ceilalţi.

— Nu le ştiu limba.

— Vorbesc despre sosirea noastră, despre vremea de mâine, despre o maimuţă care a trecut pe aici la o oră târzie.

Observă că Marie tremura.

— N-ai în portbagaj vreo valiză, vreo pătură?

— Totul a rămas în cameră.

— Şi ce faci cu Paul?

— Am aranjat să fie transportat la Addis-Abeba. Paznicul de la dispensar o să-l ducă mâine la avion.

— Ce căutai la motel?

— Nu voiam decât să fac un duş şi să mă schimb, fără să te trezesc. Crezi că oamenii aceia m-au urmărit ca să ajungă la tine?

— Au sosit mult mai târziu decât tine. Reuşesc să mă găsească oriunde-aş fi.

— N-am să uit prea curând ziua asta.

— Îmi pare rău.

— Mai devreme, când eram sub pat, nu mi-a fost frică. Cu tine alături, mă simt invincibilă.

Invincibilă, dar îl ţinea în loc. Nu avansa nici măcar un pic. De cinci zile, părăsise nordul Etiopiei şi nu reuşise să ajungă în Kenya! Era încă departe de Tanzania şi de Susan Fox. Oare toate astea meritau osteneala? Câţi oameni trebuiau să mai moară? De când se afla în Africa, nu încetase să se lupte. Şi nu putuse împiedica răpirea lui Esian Zawi. Îi veni, dintr-odată, să lase totul baltă. Dar mai era Sylvie.

Marie puse un CD în aparat. *Stuck în a moment you can't get out of* începu să se audă, printre pârâituri, din boxele care încă mai funcţionau.

— Cred că am nimerit cântecul cel mai potrivit.

Marie încerca să acopere zgomotele pădurii.

— Tot nu vrei să-mi spui ce faci în Africa?

— Exact contrariul lucrurilor pe care le face Bono.

— Adică?

— El a salvat optzeci de mii de africani. Eu îi elimin.

— Ce tot spui?

— Există mai multe moduri de a schimba lumea. Metoda mea e departe de a fi cea mai bună.

— De ce?

— Pentru că nu simt dorinţa s-o fac. Ca să schimbi lumea, trebuie să ai convingeri, credinţe, un ideal. Eu n-am nimic din toate astea.

Aşezat lângă o Marie goală ca Eva, într-o junglă primordială pierdută într-o vale de la începutul timpurilor, Nathan începuse să se destăinuie.

— Nu crezi în nimic?

— De când mi-a murit soţia, cu peste patru ani în urmă, trăiesc retras, practic intens zenul şi artele marţiale ca să devin mai puternic şi mai înţelept.

— Şi ai reuşit?

— Nu, din moment ce mă aflu aici. În schimb, FBI-ul găseşte că

performanţele mele sunt mai bune. Desluşesc adevărul mai bine decât o persoană condiţionată de mediul social, educaţia primită şi de cultura sa. Iar lipsa unui ego favorizează empatia.

— Totuşi, ai un nume, nu?

— Nathan Love.

— Dacă zici că n-ai personalitate, cum se explică faptul că mă simt atrasă de tine?

— Poate fiindcă am intrat în pielea cuiva care dorea să te seducă.

Ea îl mângâie pe ceafă.

— Şi chiar a reuşit.

Îl sărută. Se atinseră, pe fondul melodiei *Elevation*. Nathan îşi reprimă impulsul primitiv.

— Nu vrei să mergem mai departe de atât? întrebă Marie.

— Te atrag pentru că, alături de mine, ţi se pare posibil orice: să faci revoluţie, să renunţi la toate, să salvezi lumea, să-ţi părăseşti bărbatul…

— Hai să nu mai pomenim de Paul!

— Ai dreptate. Mă aştept la tot ce-i mai rău, inclusiv la sosirea unui regiment care să arunce bombe cu napalm ca să mă scoată din pădurea asta. Aşa că Paul nu prea mai contează.

— Dar eu contez?

— Mult prea mult.

111

În jurul lor erau chipuri de copii. Nathan îşi trase piciorul înţepenit în volanul Land Roverului şi o trezi pe Marie, care era lungită peste el. Îşi părăsise scaunul pe care se instalase o maimuţă. Suliţe de lumină străbăteau coronamentul, transformându-se în mângâieri calde pe pielea lor. Marie îşi înălţă capul. Nathan o rugă să nu se mişte şi să nu scoată o vorbă. Dintre toate zgomotele pe care le auzea în jur, unul singur nu era natural. Acesta îl alarmase. Era zgomotul unui motor.

Sări jos, trăgând-o pe Marie după el. Copiii o luară la fugă spre un indigen care le făcea semne. Nişte păsări îşi luară zborul. Maimuţa o zbughi din maşină. Un Mitsubishi ieşi în viteză din viraj şi frână, stârnind un nor de praf. Cu roţile perpendiculare pe traiectorie, derapă şi devie ca să evite Land Roverul. Radiatorul strivi câteva tufişuri. Un taluz aruncă în sus maşina de teren, care trecu prin frunzişul unui salcâm şi rămase înfiptă între crengile manghierului.

O ploaie de gloanţe brăzdă pământul. Naufragiaţii din Mitsubishi trăgeau în tot ce mişca. Copiii începură să ţipe, în timp ce învăţătoarea lor îi scotea din bătaia aversei ucigaşe. O rachetă ţâşni din coroana manghierului şi lovi în plin un copac. Nathan o împinse pe Marie la adăpost şi trase singurul glonţ pe care-l mai avea, ca să atragă atenţia atacatorilor asupra lui. Observă că în partea aflată sub botul maşinii, trunchiul manghierului lucea. Benzină. Rezervorul maşinii era găurit.

— Ai vreun reşou? o întrebă pe Marie.

— În portbagaj.

O altă rachetă făcu să salte partea din faţă a Land Roverului. Nathan se dădu înapoi, împins de suflu, scăpără un chibrit, aprinse butelia de Butagas şi alergă s-o arunce în trunchiul îmbibat cu combustibil. La impact ţâşni o flacără care se ridică de-a lungul arborelui şi cuprinse maşina. Răsună o explozie. Frunzişul luă foc, iar copacul deveni o torţă. Un om cuprins de flăcări se prăbuşi la pământ. Apoi căzu încă unul, care continua să tragă. Chiar şi în ultimele clipe ale vieţii lui, încerca să ucidă.

Nathan reuşi să pună în mişcare maşina carbonizată până în centrul satului. N-avu nevoie să scoată cheia din contact, căci motorul se opri de la sine. Populaţia circumspectă stătea încremenită ca la fotograf. O gaiţă de Abisinia ateriză pe capotă. Doar vacile, caprele şi caii îi priveau cu indiferenţă, ca şi sugarii din braţele mamelor lor. Nathan fu izbit de frumuseţea acestor oameni şi de podoabele lor multicolore – albastre, roşii, galbene, verzi, şiraguri de scoici, brăţări din mărgele, centuri din piele, motive pictate pe trupurile zvelte şi viguroase, pieptănături sofisticate, cu împletituri şi ornamente din mărgele. Nu aveau pe ei altceva decât podoabe şi desene.

— Cred că am nimerit la tribul Hamer, zise Marie.

Se apropiară de un bărbat încadrat de doi războinici cu câte o puşcă în bandulieră. În umbra lui, se aţinea învăţătoarea.

— Puştile astea le-au rămas din vremea războiului civil, spuse Marie, când fostul regim îi mobilizase pe indigeni. Le-au păstrat ca amintire, însă gloanţe nu mai au de mult.

Cel care părea să fie căpetenia tribului şi tatăl învăţătoarei avea partea din spate a craniului rasă. Pe frunte, îi cădea un snop de codiţe portocalii şi albastre. Un cercel pus în urechea dreaptă era legat printr-un şir de mărgele albastre de colierul din scoici de la gât.

Trunchiul îi era acoperit de arabescuri albe. La încheieturile mâinilor şi la glezne avea zeci de brăţări. Mijlocul îi era încins cu trei fâşii din piele. De una dintre ele atârna un pumnal cu lama încovoiată. Bărbatul le vorbi în *amhari.* Nathan îi răspunse în engleză şi în spaniolă. Marie încercă în franceză. Nici de data aceasta însă cuvintele nu le erau de folos. Învăţătoarea înaintă şi o duse pe Marie în mijlocul unui grup de femei. Satul îşi reluă viaţa obişnuită, într-un concert de ritmuri şi cântece. Lui Nathan i se oferiră coliere şi ospitalitate. I se aduseră miere, sorg, plăcinte şi lapte. Pe când sorbea dintr-o cochilie de scoică o cafea cu gust neobişnuit, o văzu pe Marie apărând din nou, metamorfozată, pictată din cap până în picioare şi împodobită cu mărgele. Mâncară şi băură împreună cu gazdele. Marie era într-o stare secundă. I se dăduse să bea un drog. Un indigen cu părul roşu şi cu un machiaj rafinat n-o pierdea din ochi. Dacă voiau să mai zăbovească o vreme pe acolo, trebuia să adopte obiceiurile locului.

112

Sătenii improvizară un balet în jurul maşinii, bătură în tobe până intrară în transă, făcură preziceri, fumară din pipe lungi, ingurgitară băuturi tari. La sfârşitul zilei, vehiculul era pestriţ, carosat cu lovituri de măciucă, împodobit cu frunze de banan şi străpuns de crengi împletite. Îmbătat de substanţe stranii, Nathan se lăsă în voia sorţii. Nu se grăbea să se întoarcă în lumea modernă, în care se pusese o recompensă pe capul lui. În cursul dimineţii, un avion survolă valea. Probabil că era cel al lui Barney Riggs, care-şi reparase motorul şi-i plimba pe australienii lui. Marie dispăruse de câteva ore din preajma lui, fapt care nu-l îngrijora. O indigenă îl hipnotiza cu ochii-i mari, negri, încercuiţi cu negru pe chipul ei negru. Dansa în faţa lui, sfidând gravitaţia şi armonia. Îşi dezarticula bustul care se rotea deasupra picioarelor ei lungi şi musculoase. Mulţimea de coliere şi de figurine din lut îi lovea pieptul de statuie africană. Zâmbea, arătându-şi dinţii rari şi cariaţi. Întinse braţele spre el, atrăgându-l într-o coregrafie lascivă, apoi în coliba ei. Îl numea Nata. Pe ea o chema Aji. Trupurile lor înfierbântate îşi amestecară sudoarea, frecându-se unul de celălalt. Fiecare dintre ei descoperi pe pielea celuilalt senzaţii şi mirosuri exotice. Degetele lui Nathan întâlniră mărgele, cureluşe din piele, cosiţe unse cu argilă, piele aspră. Mirosuri de iarbă, de mosc şi de mango îl îmbătau ca miresmele

dintr-un local de fumat opiu. Ţintuit la pământ de trupul ca abanosul ce se mişca ritmic pe pântecele lui, avu impresia că face dragoste cu Africa însăşi, cu femeia primordială, înghiţiră praf, se muşcară, împrăştiară sute de mărgele prin toată coliba, scoaseră gemete nereţinute. Nathan îşi simţi energia din pântece explodând. Ţesu o nouă legătură între univers şi individ, între cele văzute şi cele nevăzute, între aparenţe şi vid, dar şi între lumea modernă şi cea primitivă, între America, Asia şi Africa.

Iar din această fuziune poate că avea să fie zămislită o nouă fiinţă, fărâmă de viaţă eternă înzestrată cu un trup şi o conştiinţă efemere, prin vinele căreia va curge un sânge nou. Aji şi Nathan adormiră liniştiţi în căldura umedă a pădurii Mago. Chiar înainte de a se cufunda în vise care nu puteau fi mai frumoase decât realitatea, Nathan îşi spuse că era din nou stăpân pe soarta lui, nu mai depindea de nimeni, putea vorbi cu copacii, putea să primească sărutările unei femei şi mângâierile soarelui, să nu mai fie obligat să facă ceea ce e bine, să meargă pe un râu, nu pe asfalt, să comunice fără telefon, să descopere din nou contactul cu Pământul. Descoperise un loc unde putea să se oprească.

113

Îl trezi zgomotul unui elicopter. O migrenă îi aminti că înghiţise o mulţime de substanţe psihotrope în cursul zilei. Se ridică de lângă Aji şi ieşi din colibă. Aparatul zbura la mică înălţime, speriind păsările. O maimuţă se refugie în Land Roverul acoperit cu crengi. Trei bătrâni care mişcau nişte pietricele pe un suport din lemn ignorară huruitul. Erau obişnuiţi cu incursiunile turistice în spaţiul lor aerian. Îi făcură semn lui Nathan să li se alăture. Jucau un fel de *awalé*[46] ale cărui subtilităţi nu le înţelese imediat. Pietricelele care-i fuseseră alocate dispărură rapid de pe scândură. Râsete ştirbe comentară nepriceperea lui. Îi lăsă să joace în continuare şi se duse la râu. Nişte copii zburdau prin apă. Câteva femei se spălau. Nathan se aşeză în poziţia lotus ca să-şi cureţe spiritul meditând. Îşi privi gândurile îmbulzindu-i-se în minte şi le lăsă să curgă, fără a se opri asupra vreunuia. Puţin câte puţin, evacuă elementele perturbatoare care, adunate la un loc, i-ar fi îngăduit să stabilească un adevăr. Acel

46 Unul dintre cele mai vechi jocuri care se mai practică încă, despre care tribul Masai spune că ar fi fost inventat de Sindillo, fiul primului om, Maitoumbe. (n.tr.)

adevăr pentru care fusese luat de pe insula sa australiană şi care-l conducea la femeile dispărute.

Ajunse la vidul de unde analiza, logicul şi raţionamentul erau excluse. Aerul era călduţ, pământul profund, sunetele tăcute, apa liniştită. Cerul vui la zgomotul rotorului. Armonia se frânse. Aparatul trecea din nou pe deasupra satului. Simţi pe umăr mâna Mariei. Era îmbrăcată cu un colier lung şi cu nişte brăţări. Părul ei scurt era strâns pe alocuri în codiţe. Sânii îi erau pictaţi, ca şi pântecele. Era însoţită de indigenul cu păr roşu.

— Ai văzut elicopterul? îl întrebă ea.

În locul lui, răspunse un plescăit în râu.

— Crezi că ne-au reperat?

— Nu.

— De ce eşti atât de sigur?

— Fiindcă n-au tras în noi.

— Trebuie să plecăm, Nathan.

— Curentul rapid n-a dus cu el şi luna reflectată în apă.

— Vorbesc serios! Vrei să vezi aterizând în satul ăsta o armată de ucigaşi?

— Nu pe mine mă urmăresc.

— Cum adică?

— Umblă după cel care încearcă să schimbe direcţia curentului.

— Dar eu, cum pot pleca de aici?

— Doreşti deja să părăseşti locul acesta?

— Trebuie, pentru că nu vreau să fac vreun rău acestui trib, pentru că nu sunt adaptată la modul lor de trai, pentru că mă aşteaptă Chloé…

În timp ce vorbea, se îndepărtă de indigenul care o cuprinsese pe după mijloc, simţind că vorbele străinului o supărau.

— Dar prietenul tău ce spune?

— Kamta nu este decât o aventură.

— Nu cred că şi el e de aceeaşi părere.

— Tu n-ai copii, aşa că nu poţi înţelege.

Vuietul părea ameninţarea unei furtuni ucigătoare, care urma să se abată asupra lor.

114

Un zgomot uşor, anacronic. Un huruit fu de ajuns ca să-l trezească pe Nathan. Se strecură afară din colibă. Luna plină lumina satul

adormit, care părea o ilustraţie în negru şi alb dintr-un basm african. Noaptea gonise elicopterul şi pe cei trei jucători de *awalé*. Apropiindu-se de sursa zgomotului, o descoperi pe Marie, care se înverşuna să pună în mişcare motorul maşinii.

— N-ai să ajungi prea departe.

Ea tresări şi scoase un strigăt uşor.

— Au luat nişte piese ale motorului ca să facă din ele coliere.

— Cum să ajung la Jinka? Pe jos, mi-ar lua zile întregi!

El intră în ţarc, mângâie un cal, îi şopti câteva cuvinte, îşi petrecu braţul pe sub gâtul lui, îşi aruncă piciorul drept în sus, sări pe spinarea animalului, îl îmboldi cu călcâiele şi veni în trap lângă Marie.

— Ce naiba faci?

El descălecă repede, cu sprinteneala unui indian şi îşi uni mâinile, făcându-i scară.

— Nu ştiu să călăresc, spuse Marie.

— Atunci, singura soluţie e să mergi pe jos.

— Te rog, ajută-mă, Nathan!

Îl implora s-o ajute să plece din paradis ca să-şi crească fiica în iad. Era descumpănită, dezarmantă, înduioşătoare.

— Aşteaptă-mă aici, zise el.

— Cu calul?

— N-o să te mănânce.

Nathan se întoarse în coliba lui Aji, care dormea liniştită, întinsă pe spate. Îi sărată îndelung pântecele, lăsându-se pătruns de mireasma sălbatică a trupului ei, apoi reveni la Marie.

— Ai să te urci pe crapă, în spatele meu.

— Eşti sigur că…

— Nu avem şa şi nici haine. Nu va fi prea plăcut.

Îi făcu din nou scară cu palmele. Marie îşi puse piciorul stâng în căuşul palmelor lui Nathan, ţinându-se de umerii lui, şi ateriză la un metru şi jumătate de pământ. Cu o săritură acrobatică, Nathan încălecă în faţa ei.

— Ai făcut şcoala de circ?

— Am crescut într-o rezervaţie. Ţine-te bine de mine.

Începură să galopeze prin jungla întunecată.

115

În apropiere de Jinka, întâlniră indigeni goi sau îmbrăcaţi care se

îndreptau spre piaţa oraşului. Calul se străduia să ajungă până la capătul dramului sub primele raze ale zorilor. Nathan se orientase după stele şi după muntele Mago, al cărui vârf se înălţa la peste 2 500 de metri. Parcurseră la pas ultimele sute de metri şi se opriră în faţa casei lui Riggs. Fesele le erau încinse şi abia dacă puteau să umble. Nathan lăsă calul liber în mica grădină a pilotului. „Ce dracu' faceţi aşa, despuiaţi?“, fură primele cuvinte ale lui Barney Riggs din acea dimineaţă.

— Putem intra?

Riggs îşi clăţi ochii privind-o pe Marie. Priveliştea îi stimulă simţul ospitalităţii.

— Ce vreţi?

— Haine.

— Nu-i nicio grabă, zise pilotul, fără să-şi dezlipească ochii de la Marie.

Acoperindu-şi pubisul cu mâinile, Marie îşi regăsea simţul pudorii sub privirea lui lubrică.

— Trebuie să ajung cât mai repede în Tanzania, îl zori Nathan.

Avusese toată noaptea la dispoziţie ca să se hotărască dacă se va întoarce lângă Aji, într-un trecut imuabil, sau îşi va continua drumul până la Susan, spre un viitor nesigur. Până la urmă, adoptase părerea franţuzoaicei.

— Aşa mi-ai zis şi ieri. Şi iacătă, tot aci eşti.

— S-a ivit o piedică.

— Şi io am o planificare. Tot vii aşa, fără veste.

— Dacă nu pornim acum, dă-mi înapoi cei şase sute de dolari.

— Da' puşca mea unde-i?

— Scade-i preţul din acontul pe care trebuie să mi-l înapoiezi.

— Să nu ne'nervăm. Numa'două clipe.

Răsfoi o agendă din anul 1999, îşi verifică programul şi-şi ridică apoi nasul roşu, de beţiv.

— Tre' s-o luăm din loc înainte de 10.00. Altfel, o să am de onorat o rezervare.

— Cât e ceasul?

— Opt. Da' crezi că poţi plăti? Aşa, la prima vedere, nu prea pari să ai biştari la tine.

— O să-ţi plătesc şi hainele pe care o să ni le împrumuţi.

Riggs scotoci prin dulap şi scoase două perechi de blugi nu prea curaţi, o cămaşă înflorată, pătată şi ea, şi un tricou cu emblema

companiei American Airlines. Ieşiră din casă arătând ca nişte vagabonzi. Marie se duse la poliţie, iar Nathan la motel. Fără acte sau vreo funcţie oficială, urmărit de un grup de ucigaşi care desigur că aveau relaţii prin partea locului, prefera să n-aibă de-a face cu poliţia. Recepţionerul îi spuse că poliţiştii nu găsiseră nimic în cameră, în afară de găurile din pereţi.

— Unde e puşca aia cu ţeavă retezată?

Privirea celuilalt coborî în mod reflex spre tejghea.

— Ar fi mai bine să mi-o dai înapoi.

Omul scoase arma din ascunzătoarea ei şi o puse pe un ziar, peste fotografia preşedintelui etiopian aflat într-o vizită în Sudan. Un orologiu prăfuit arăta ora 8.30. Nathan vârî puşca pe sub cămaşa lui hawaiiană şi porni grăbit spre aerodrom. Îl cuprinse o senzaţie ciudată. Ceva i se păruse nefiresc, fals. Oare ce? Se întâmplase pe când era în motel. Îşi aminti mutra ipocrită a recepţionerului, tejgheaua, puşca, orologiul, ziarul.

Ziarul.

Era datat august 1999! Acelaşi an care era trecut şi pe coperta agendei lui Riggs. Senzaţia neplăcută se accentuă. Se duse la Riggs să-l întrebe în ce dată erau şi să-i ceară gloanţe.

— Îmi găsişi puşca?

— Ţi-o dau după ce ne urcăm în avion.

— Cre' că n-am de ales.

— N-o să rămâi în pagubă.

— Nu prea-mi vine să te crez, că pân'acu numa belele îmi făcuşi.

— Îmi trebuie nişte gloanţe.

— Văzuşi? Ştiam eu!

— În ce an suntem?

— Păi, depinde.

Îi spuse că în Etiopia, data era 2 august 1999. În ţară era în vigoare calendarul iulian, în urmă cu şapte ani faţă de calendarul gregorian.

— Anul 1999 a început pe 11 septembrie 2006 după calendarul vostru.

— Pe 11 septembrie?

— Mda, la comemorarea zilei când cu explozia din State. Al naibii 11 septembrie! În ziua aia, ar fi trebuit să fiu la comanda unuia dintre avioanele care loviră turnurile. Da' eram băut şi nu m-au lăsat să-l pilotez. Nevastă-mea se combinase cu un tip care lucra la World Trade Center. Ăla a murit atunci şi nevastă-mea nu şi-a mai revenit

dup'aceea. Iar io beau întruna.

Data de 11 septembrie îi trezise lui Riggs un val de amintiri. Viaţa lui semăna cu o telenovelă, în care Nathan avea să adauge ceva acţiune. Ceasul arăta ora 8.45.

— O iau înainte, zise Nathan.

— Cât să mă aranjez oleacă şi urc în avion.

Întrebându-se ce înţelegea Riggs prin a se aranja oleacă, Nathan o luă spre aerodrom. O însoţitoare de bord într-o tunică pestriţă îl informă că avionul cu destinaţia Addis-Abeba decola la 9.30. Pe pistă erau un elicopter, avionul lui Riggs şi cel al companiei Ethiopian Airlines, din care se revărsa un val de turişti. De securitate şi de controlarea pasagerilor se ocupau alene doi militari. Lucrurile aveau să se desfăşoare mai simplu decât crezuse. La ora 9.05 apăru Marie, într-o ţinută mai elegantă decât boarfele lui Riggs. Răspunsese la întrebările poliţiştilor şi-şi recăpătase actele şi valiza. Paul o aştepta la spitalul Zenawi din Addis-Abeba.

— Acum, spuse ea, drumurile noastre se despart.

Îi întinse o pungă din plastic în care erau nişte haine.

— Sunt ale lui Paul. Erau în valiză. Cred că-ţi vor sta mai bine decât astea pe care le porţi.

— Mulţumesc, Marie!

— De ce nu te întorci la tribul Hamer?

— Nu vreau să fac vreun rău acestui trib, ca să folosesc cuvintele tale. Mi-au amintit de ceea ce spuneau strămoşii mei. Preziceau că dinspre est va veni un monstru mare, cu ochi albi, care, pe măsură ce se va apropia, va devora Pământul.

— Prezicerea aceasta e pe cale să se îndeplinească.

— Ea constituie miza anchetei la care lucrez.

— Tu nu te ataşezi de nimic, Nathan! De asta umbli din loc în loc.

Sosise momentul ca Marie să se îmbarce.

— Am pus în pungă şi adresa mea. Dacă treci prin Paris, o să-mi facă plăcere să te revăd.

— Pot să-ţi cer un serviciu?

— Sper că nu vrei să omor pe cineva.

— Nu sunt un ucigaş.

— Glumeam.

— Aş vrea să trimiţi un e-mail de îndată ce ajungi la Addis-Abeba. De la vreun internet-café de acolo.

— Cui?

— Susan Fox. Intri pe Yahoo şi trimiţi mesajul de la adresa electronică a lui Esian Zawi. Am să-ţi dau coordonatele şi parola de care ai nevoie.

— Şi ce să-i comunic?

— „Sosesc după-amiază“ şi semnezi „Esian“.

— Aşadar, timp de un sfert de oră din viaţă mă voi juca de-a spionii.

Îl sărută şi se lăsă controlată sumar de un militar. Când avionul dispăru în zare, Nathan putu să-şi coboare liniştit privirea. Dădu cu ochii de Barney Riggs, îmbrăcat cu o haină uzată din piele şi având în mână o geantă de voiaj.

— Pornim, spuse el.

De data asta, Nathan n-avu nimic de obiectat.

— Da’ unde-i frumuşica?

— A luat alt avion.

— N-avea încredere?

— Avea altă destinaţie.

— Nu era soţia ta?

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe.

— Aşa le zic şi io la ăi care se tem să urce-n avionu’ meu.

Trecură pe lângă cei doi militari care-l salutară pe Barney.

Mai aveau de străbătut doar 200 de metri ca să ajungă la bimotorul cu inscripţia Stella Airways.

— Stella Airways? se miră Nathan.

— Stella-i numele nevesti-mii.

— Frumos compliment.

— Tre’ să stăm oleacă de vorbă amândoi.

— Despre ce?

— Păi, de pildă, de ce umblai despuiat cu un cal şi-o muiere?

— Şi altceva?

— Ce fac cu calu’ ăla pe care-l lăsaşi în straturile mele cu flori?

— O să afli când ajungem în Tanzania.

— Şi puşca mea, pe care-o băgaşi sub cămaşă pe care ţ-am dat-o, când ai de gând s-o foloseşti?

— Chiar acum.

116

La ivirea zorilor, ceaţa care învăluia pădurea de acacia se destramă treptat în fâşii albicioase. În prim-plan, printre ierburile

înalte se desluşea mai clar silueta masivă a unui bivol. Răsufla zgomotos, iar aerul se prefăcea în aburi la ieşirea din nările lui umede. Coamele încovoiate deasupra frunţii îi dădeau aspectul unui Bonaparte care contempla câmpia de la Austerlitz înainte de începerea luptei. O pasăre micuţă, cu cioc roşu, se lăsă pe spinarea lui şi ciuguli carapacea de nămol uscat care-i acoperea trupul. Un muget răsună dinspre coasta craterului. Animalul singuratic nici nu se clinti din loc. Curând se iviră vreo zece rude de-ale lui, care-l înconjurară ca într-o horă tăcută. După câteva minute, se opriră. Turma se împrăştie printre tufişuri, lăsându-şi singur tovarăşul visător. Soarele începu să se înalţe lent, ca un disc galben, ciobit, care aprindea cerul. La orizont, un rinocer negru lovi cu cornul mingea de foc.

Lui Susan Fox îi plăcea această trecere de la beznă la lumină, care prefăcea răsăritul într-un spectacol şi dezvăluia în fiecare dimineaţă priveliştea craterului Ngorongoro, dominat de Kilimandjaro. Cei 265 de metri pătraţi ai sanctuarului adăposteau una dintre cele mai bogate faune de pe glob. Din acacia unde îşi petrecuse noaptea – încă o noapte –, văzu că bivolul sângera. Iarba din jurul lui se mişcă, deşi vântul nu bătea. Trei gheparzi ţâşniră ca din pământ şi se aruncară asupra lui. Trei maşini de ucis şi o tonă de carne. Bivolul se roti pe loc de parcă ar fi vrut să-şi prindă coada, iar felinele care-şi înfipseseră ghearele în el zburară în toate părţile. Unul dintre gheparzi îl muşcă de gât, pe când ceilalţi doi îl atacau din spate, cu salturi scurte şi repetate, ca ţepuşele menite să slăbească forţele taurilor în arenă. Erau stăruitori şi aveau grijă să evite loviturile. În cele din urmă, bivolul se clătină, îşi scuturã capul şi se prăbuşi, împrăştiind în jur ţărână, sânge şi iarbă smulsă. Două perechi de fălci i se înfipseră în carne. Agitându-şi copitele în aer, lovi în gol cu coarnele. Şi cea de-a treia felină se aruncă asupra prăzii care începea deja să fie mâncată. Cu un ultim efort, bivolul se arcui, sprijinindu-se în şezut, şi aruncă la pământ doi gheparzi. Ultimul rămase agăţat de beregata lui. Rumegătorul, hotărât să-şi apere viaţa, se cabră pe picioarele care-i tremurau. Iată că acest animal temut, unul dintre cele mai periculoase vieţuitoare din Africa, devenise o biată victimă, un ospăţ pentru fiare.

Susan închise ochii, să nu-i vadă ultimele clipe. Cu trei zile înainte, văzuse o bivoliţă fătând. Puiul, care se clătina şi el pe picioare, ţopăia de parcă era într-o coregrafie burlescă. În natură, nu exista morală,

ci doar echilibru. Aici, viaţa şi moartea erau simple, esenţiale, pure.

Tânăra îşi strânse sacul de dormit şi coborî din adăpostul ei de crengi uscate. Încălzi pe reşou restul de cafea, îşi luă medicamentele şi ronţăi ultimul baton de cereale. Apoi îşi împachetă lucrurile şi se duse la lacul cu apă dulce, veghind să nu-l aibă în preajmă pe vreun turist matinal sau pe vreun massai. Hipopotamii se bălăceau în larg, martori muţi ai prezenţei ei în crater. Se spălă cu gesturi lente, ca să nu-i deranjeze pe uriaşii care puteau fi mai periculoşi decât crocodilii, dacă se enervau. Locul nu semăna nici pe departe cu baia din apartamentul ei de la Johannesburg. Apoi se îmbrăcă şi se aşeză la umbra unui copac. Nu mai avea în rucsac nimic de mâncare. Trebuia să plece de aici. Îşi deschise laptopul şi constată că nu mai avea baterie decât pentru două sau trei minute. Aşadar, avea timp să-şi verifice încă o dată mesajele primite.

Se hotărî să mai amâne acest lucru cu câteva ore. Voia să-i mai acorde lui Esian o ultimă şansă de a-i da un semn de viaţă. Prietena ei, singura în care putea avea încredere, îi scrisese că va face tot posibilul ca să ajungă la ea. „Aşteaptă-mă atâta timp cât va trebui.“ Susan aşteptase o săptămână. Nu mai putea rămâne aici. Urma să iasă din crater şi să dispară, ca şi celelalte.

În dimineaţa aceea, depresiunea era populată: o turmă de zebre în căutare de iarbă proaspătă, trei războinici massai, un grup de elefanţi. Susan rezista datorită contactului direct cu pământul. Era atât de departe de toate acestea când purta pantofi cu tocuri înalte, când circula cu taxiul, cu avionul, cu liftul, când se afla în biroul ei din City, în apartamentul de la Londra sau în camera de la hotelul luxos din Africa de Sud. Aici umbla desculţă, stătea lungită pe pământ ore întregi ca să se regenereze, gândea mai profund, simţea mai clar, vedea misterele vieţii în jurul ei.

Îşi deschise laptopul. Outlook Express. Avertizorul bateriei clipi, anunţându-şi oprirea iminentă. Modemul captă undele antenei de telefonie mobilă instalate de curând la Karatu. Trecu peste vreo douăzeci de mesaje înainte de a-l găsi pe al lui Esian, datat 18 aprilie.

„Sosesc după-amiază. Esian.“

Laptopul se stinse. Susan îl închise, înviorată. Se ridică, îşi puse rucsacul pe umeri şi porni către poteca elefanţilor.

117

Nathan încărcă arma cu ţeava retezată şi apăsă pe trăgaci. Cinci

oameni se împrăştiară în toate părţile de pe pistă sub ploaia de gloanţe.

— Decolează, îi spuse lui Riggs.

Un proiectil şuieră peste capetele lor şi găuri carlinga. Pilotul porni motoarele. Cei doi controlori se retraseră şi li se alăturară celor cinci indivizi, adăpostiţi după nişte saci cu cafea, în spatele vehiculelor utilitare. Nathan trase din nou. Simţi reculul dureros în umăr. La 100 de metri distanţă, un sac explodă într-un nor negru. Nathan se urcă în avion şi îşi încărcă iar arma.

— Ce mama dracului faci? zbieră Riggs.

— Ce aştepţi? Să-ţi elibereze spaţiul aerian?

Barney bodogăni ceva, motorul se puse în mişcare, câteva gloanţe perforară fuzelajul. Ca să decoleze, erau obligaţi să treacă prin faţa celor care trăgeau în ei. Riggs întoarse botul avionului pe direcţia pistei şi porni. Nathan împrăştie gloanţele la nimereală. Încasară încă două proiectile.

— Ia-o pe la dreapta elicopterului.

— N-am destul loc!

— Ba ai!

— Ba nu!

Nathan veni lângă el şi-i acoperi ochii cu mâna.

— Atunci, mai bine să murim chiar acum.

— Las-o baltă!

O luă spre dreapta, pe lângă marginea pistei asfaltate. Nathan îi eliberă ochii. Roţile ridicară un nor de praf. Avionul se cabră într-un zgomot asurzitor. Nathan se bălăbăni până la uşă şi puse arma la ochi. Când avu elicopterul în raza de ochire, trase, apoi închise uşa şi privi printr-un hublou. Elicea din spate a elicopterului făcea un unghi bizar cu coada aparatului. Probabil că lovise rotorul. Riggs înclină avionul şi stabili cursul spre sud.

— O să-mi plăteşti paguba, zise el, stabilizându-şi rabla în care aerul şuiera prin toate găurile.

— Ţi-am şi plătit-o.

— Ce?

— O să-ţi faci suma cu calul şi cu puşca.

— Râzi de mine?

— Poţi lua bani frumoşi pe cal.

— Mă-ntorc şi aterizez.

— Nu te-aş sfătui. Acolo te aşteaptă cinci ucigaşi.

— Păi atunci, cum o să mă-ntorc acasă?

— Pe mine mă urmăresc. Diseară, tipii ăştia nu vor mai fi în Etiopia.

— Şi avionul? Cine plăteşte stricăciunile?

— Persoana la care mă duc îţi va cumpăra un avion nou.

— Da' ce, te duci la preşedintele Tanzaniei?

— La cineva mult mai important decât el.

— Mă duci cu preşu', Love!

Dedesubtul lor, lacul Turkana le aminti că Pământul era frumos. Când îl priveai de sus.

118

Nathan luă contact cu pământul într-un mod sublim şi brutal în acelaşi timp.

Grăbit să se descotorosească de un client atât de păgubos, Barney Riggs aproape că-l aruncase din avion. Nathan preferase să sară cu paraşuta deasupra craterului decât să înfrunte vreun „comitet de întâmpinare" la aerodromul din Seronera. În plus, evita astfel un drum de 150 de kilometri. Paraşuta se deschisese fără probleme între cerul înnorat al Tanzaniei şi depresiunea circulară a craterului Ngorongoro. Aflat pe lista patrimoniului omenirii, întocmită de UNESCO, acel loc era considerat cea de-a opta minune a lumii, o adevărată arcă a lui Noe care se întindea pe o suprafaţă de 600 de kilometri pătraţi, adăpostind elefanţi, rinoceri negri, gheparzi, zebre, bivoli, antilope gnu, hipopotami, păsări flamingo. Şi, de asemenea, pe Susan Fox.

Nathan împături paraşuta, sperând că ranger-ii nu observaseră pătrunderea unui intrus în sanctuar. În timp ce cobora, zărise nişte elefanţi lângă o pădure de acacia. Mergând spre ei încet, cu pas domol, fără să se oprească, avea şanse să ajungă la drumul care le purta numele şi care era locul de întâlnire propus de Susan. Întâlni un massai zvelt ca lancea pe care-o avea în mână, îmbrăcat cu o tunică largă, purpurie, şi având prinsă la brâu o sticlă. Singurul cuvânt englezesc pe care-l ştia era „dolar". Nathan desenă pe pământ o femeie şi un bărbat. Îi arătă prin semne că bărbatul era el şi că femeia se afla în crater. Massaiul îi spuse „dolar". Singura avuţie a lui Nathan era paraşuta. I-o întinse lacomului său interlocutor, care păru să accepte târgul, căci începu şi el să deseneze: un copac, deasupra acestuia – luna aflată la pătrar, iar ceva mai departe un

cerc cu două linii sinuoase în el. Uni cele două desene printr-o linie cu un cap de elefant deasupra ei. Nathan deduse că Susan Fox dormea în pădurea din dreapta lor. La stânga era un lac. Între ele se întindea poteca elefanţilor.

După o jumătate de oră, ajunse la marginea pădurii. Câţiva elefanţi jupuiau scoarţa de pe acacia ca să se hrănească. O strigă pe Susan. Nu primi răspuns, aşa că porni spre lacul plin cu hipopotami. Arşiţa soarelui cădea pe spinările lor lucioase. Susan n-avea niciun motiv să vină aici în plină zi. Se întoarse şi remarcă o schimbare în peisaj. Îşi dădu seama că acolo, în câmp deschis, era o ţintă uşoară. Scrută împrejurimile, îşi trecu palma peste ierburile înalte, se aplecă şi luă de pe jos o piatră de dimensiunile unei grenade. Cerul era pătat cu nori zdrenţuiţi. Dar primejdia nu venea de sus, ci de la nivelul solului. Iarba era culcată la pământ. Trei bărbaţi apărură, încercuindu-l. Doi albi, iar mai departe, spre dreapta, un negru. Trei arme automate erau îndreptate asupra lui. Nathan se feri din raza tirului şi o luă la fugă, aruncându-şi „grenada“ spre ucigaşii descumpăniţi. Acum, avea soarele în spate, în timp ce razele băteau în ochii adversarilor săi, aflaţi în şir indian. Într-o clipă, Nathan îi redusese pe cei trei la o singură siluetă orbită de soare şi şovăitoare. Cu piciorul drept întins, zbură pe deasupra unui glonţ. Piciorul lui izbi gâtul negrului care căzu pe spate, ciocnindu-se de ceilalţi doi indivizi. Nathan lansă o serie de lovituri de picior, de trei ori mai puternice decât nişte lovituri cu pumnul. Se prăbuşiră şi cei doi albi. Nu aveau acte la ei. Nathan le luă hainele şi armele. Un duşman dezbrăcat şi fără arme e mai puţin periculos. Apoi intră în pădurea de acacia, căutând-o pe Susan, şi descoperi un adăpost într-un copac. Se căţără până la platforma din crengi, adulmecă, ascultă, atinse totul, impregnându-se cu atmosfera acelui loc unde cineva dormise, lăsând în urmă un fir de păr blond şi pete de sânge. O ramură ruptă servise drept cuier. Pe scoarţa copacului rămăsese un fir de mătase.

Acolo dormise o femeie. Era tânără, sprintenă, suplă, uşoară, înaltă cam de 1,75 m, avea părul lung şi blond. Sângera la umăr şi la faţă. Sângele era proaspăt. Nathan simţea în aer feromoni. Susan se afla încă în crater. Din păcate, era rănită.

119

— Cine eşti?

Nathan aţipise pe culcuşul din crengi. Dădu să se ridice în şezut, ca

să vadă a cui era vocea care-l trezise.

— Ai grijă, nu te mişca!

Era o ameninţare sau un sfat? Se lungi la loc. Lumina şi poziţia soarelui arătau că după-amiaza se apropia de sfârşit. Dormise câteva ore.

— Cine eşti? repetă vocea.

Venea dinspre un copac învecinat.

— Esian a fost răpită. Am venit eu în locul ei, ca să nu ai aceeaşi soartă.

— Pentru cine lucrezi? CIA? NSA? MI6?

— Pentru nimeni.

— Şi te crezi în stare să mă protejezi de unul singur?

— Pe Esian o credeai în stare.

— Voiam să se adăpostească într-un loc sigur.

— De ce anume te temi?

— Nişte oameni au încercat să mă răpească.

— Cine erau?

— Nu s-au prezentat.

— Pot să mă întorc cu faţa spre tine?

— Nu! Spune-mi cum ai ajuns aici. Vreau să ştiu toate amănuntele. Aşa, o să-mi dau seama dacă minţi sau nu.

Nathan îi povesti cine era şi cum ajunsese la ea.

— Zbori din pom în pom, ca în filmele asiatice? întrebă ea.

— Mi-am petrecut timpul mai mult pe plaje decât în păduri.

— Voi avea încredere în tine.

Susan era pe o creangă a copacului de alături. Chipul nu i se vedea bine din cauza turbanului de un albastru turcoaz pe care-l purta. Era îmbrăcată cu o tunică asemănătoare cu cele ale massailor. Întrucât nu-i putea evalua trupul, Nathan încercă să afle altfel ce legătură era între ea şi celelalte femei dispărute.

— Esian mi-a vorbit despre tine. Sunteţi patru femei care vor să transforme Africa într-o platformă bursieră.

— Dorim să-i aducem prosperitate.

— În slujba cui eşti?

— Nu sunt în slujba nimănui.

— Esian lucrează pentru cel mai mare mafiot din lume.

— Îţi repet faptul că eu nu sunt în slujba nimănui.

— Cine-ţi oferă mijloacele de care ai nevoie?

— Regatul Unit.

— Eşti apropiată de prim-ministrul Angliei?
— S-ar putea spune şi aşa.
— Eşti iubita lui?
Ea coborî din copac cu agilitatea unei maimuţe. Se dădu jos şi Nathan.
— Nu mai eşti în siguranţă aici. Trebuie să plecăm.
— Ai fost urmărit?
— Înainte de-a intra în pădure, am scos din circulaţie trei indivizi.
— Cine erau?
— N-am prea avut timp să facem cunoştinţă.
— Mi-e frică, mărturisi ea.
— Spune-mi, ţi-e frică şi de ploaie?
— De unde ştii asta?
— Îţi plac pictura şi blues-urile?
— Da. Dar cum de...
— Eşti frumoasă?
— De ce-mi pui astfel de întrebări?
— Dacă răspunsul este afirmativ, ai toate motivele să te temi. Susan începu să desfăşoare încet turbanul care-i ascundea chipul. Fâşia de pânză era din ce în ce mai plină de sânge, pe măsură ce-o desfăşura. După ce îndepărtă şi ultimii centimetri de material, Nathan îi văzu, în sfârşit, obrazul. Făcu instinctiv un pas înapoi.
— Potrivit raţionamentului tău, zise ea, ar trebui să nu-mi mai fac griji.

120

Un autobuz purtând culorile Noilor Escale opri în Tamegrout, un sat din sudul Marocului, în care viaţa părea să se desfăşoare în tihnă. Câţiva puşti murdari, purtând tricouri cu efigiile unor sportivi din Occident, alergau după o minge. Nişte femei stăteau la taclale la umbra unui tamarin, pozând parcă pentru o reclamă. Specialitatea locală era olăritul. Turiştii fură, aşadar, invitaţi să facă, însoţiţi de un ghid, un tur care avea să se încheie în magazinul atelierului. Aici, străinii erau convinşi să cumpere un urcior sau o oală cu capac conic pentru gătit tajine[47]. Tamegrout era un sat marocan ca oricare altul, cu case răsărite parcă din lut, căruia i se adăugaseră doar paie şi apă.

47 Fel de mâncare marocan, din carne sau peşte cu legume şi condimente gătite înăbuşit în vase din lut cu pereţi groşi şi cu capac conic, care poartă acelaşi nume – tajine sau tagine. (n.tr.)

Aceste locuinţe-cameleon cu acoperişuri plate, lipite unele de celelalte, se confundau cu deşertul şi nu supărau privirea. Mohammed al VI-lea introdusese, aşa cum face un suveran bun, canalizare, curent electric, construise şcoli, dispensare şi centre administrative. Mondializarea venise cu antene parabolice şi telefonice a căror acoperire se întindea în toate colţurile ţării. Turnurile metalice în alb şi roşu se întreceau cu minaretele. Dedesubtul acestor semne ale progresului, se aflau labirinturi de galerii întunecoase şi răcoroase prin care casele comunicau între ele. Printr-o astfel de galerie alerga Nadiane.

Paşii ei ridicau un praf înăbuşitor. Purta abaya[48] şi hidjab, care-i stânjeneau mişcările. Deghizarea aceasta reuşise să-i păcălească un timp pe cei care o urmăreau. Într-o ţară în care pudoarea le cerea femeilor să-şi ascundă chipul, nu era greu să treacă neobservată. Nadiane reuşise să plece din Marrakesh, să traverseze munţii Atlas şi să fugă spre Sahara mergând cu maşina, cu autocarul, pe cămilă, încurcându-şi urmele. Se oprise la Tamegrout, crezându-se în siguranţă acolo. Dar cei care o urmăreau reuşiseră s-o localizeze. Nu înţelegea cum de-o găsiseră atât de repede.

Singura ei şansă era să se amestece printre turişti. Nadiane intră într-o odaie unde cineva aprinsese focul în cuptor şi-şi scoase veşmântul islamic, rămânând în blugi şi tricou, costum care-i punea mai mult în valoare trupul. Se pierdu într-un grup de francezi sâcâiţi de nişte puşti care se încăpăţânau să le schimbe euro cu dirhami. Vizitatorii ieşiră la lumina soarelui înainte de a fi conduşi spre atelierul de fabricat oale. Nadiane părăsi grupul, după ce şterpelise o pereche de ochelari de soare cocoţaţi pe peruca voluminoasă a unui manechin. Cumpără de la un berber un turban, îşi sfâşie o bucată din tricou şi se apropie cu paşi siguri de autocar. Şoferul şi ajutorul lui discutau în faţa portierei. Privirile celor doi marocani rămaseră aţintite asupra decolteului ei provocator. Nadiane intră în autocar. Nu peste mult timp, pasagerii reţinuţi în magazinul cu suvenire aveau să se întoarcă. Trebuia să se grăbească. Pe bordul maşinii erau un carnet, pungi din plastic, un microfon, nişte formulare, câteva casete audio. Mânerul din metal cu care se deschidea portbagajul se afla în torpedou. Nadiane îl luă şi coborî prin uşa din spate. Din fericire, portbagajul se deschidea prin partea dinspre stradă.

48 Abaya – veşmânt tradiţional islamic purtat de femei, asemănător cu un caftan, care nu lasă la vedere decât faţa, mâinile şi picioarele. (n.tr.)

Introduse mânerul în locaşul lui, ridică oblonul şi se topi în întuneric. După un timp, autocarul porni. Când se opri din nou, Nadiane aşteptă până ce nu se mai auzi niciun zgomot, apoi împinse panoul metalic. Era noapte, ceea ce însemna că petrecuse cel puţin şase ore în portbagaj. Puse un picior jos. Primul lucru pe care-l văzu fu un şir de chiparoşi. Al doilea – o lumină orbitoare. Al treilea – o beznă totală.

Când îşi reveni, în jurul ei domnea aceeaşi beznă. Se afla într-un spaţiu foarte strâmt. Spatele îi era lipit de un zid, avea genunchii îndoiţi şi aduşi sub bărbie, capul îi era strâns ca într-o menghină, braţele îi înconjurau gleznele. Era ca un fetus înghesuit într-un recipient prea mic. Cel mai chinuitor lucru era durerea pe care o simţea în gură. Parcă ar fi fost obligată să sugă un cărbune aprins. Scuipă, dar nu dădu afară nimic. Încercă să se mişte. În zadar. Ţipă, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură. Limba o durea. Limba îi ardea ca focul. Limba îi fusese retezată.

Nadiane intră în panică şi se zbătu din toate puterile să scape din locul acela strâmt. Reuşi să-şi încline puţin capul într-o parte şi zări deasupra ei un cerc de lumină. În clipa aceea îşi dădu seama de oroarea în care se afla.

Era închisă într-un chiup.

121

Avură mult de mers până la marginea craterului. Susan dădea dovadă de o energie uimitoare. Încă un punct comun cu femeile dispărute. Când ajunseră în vârf, priveliştea se topea în noapte. Aerul era uscat şi călduţ. Susan se simţea mai în largul ei în întunericul care-o ferea de privirea lui Nathan. Coborâră în pas vioi până la un *lodge*[49]. Susan îşi acoperi faţa înainte de a intra. Recepţionerul se ridică de pe banchetă, se întinse, îşi frecă ochii şi declară că toate camerele erau ocupate. Susan scoase un Gold Card şi ceru un apartament. Nathan îi opri braţul. Dacă plătea cu cardul, avea să fie reperată. „Nu-ţi face griji“, spuse ea.

După cinci minute, intrau într-un apartament în stil colonial, decorat cu sfeşnice, ventilatoare în tavan, antichităţi africane, coame de bivoli. În faţa şemineului stins era întinsă o blană de leu. Nu mai lipsea decât puşca agăţată deasupra vetrei. Trei ferestre imense, încadrate de draperii gălbui, ofereau o privelişte a cărei splendoare

49 Casă de oaspeţi sau hotel în mijlocul naturii (n.tr.)

probabil că era uluitoare la răsăritul soarelui.

— De ce ai riscat astfel? o întrebă Nathan.

— N-am mai folosit până acum acest card. E al unui prieten şi contul e din Panama.

— Cei care te urmăresc vor face legătura între tine şi cardul prietenului tău. Cum îl cheamă?

— Nici măcar ţie nu pot să-ţi spun.

— Va trebui să-mi spui mai multe. Altfel, n-am să-ţi pot fi de niciun folos.

Nu-i răspunse şi intră în sala de baie ca să-şi desfacă eşarfa. Lăsă uşa întredeschisă, semn că-i era teamă să rămână singură. Susan îşi pierduse aproape jumătate din faţă. Îi lipseau obrazul stâng şi o parte a maxilarului. Rana enormă, cusută în grabă, supura. În timpul drumului spre ieşirea din crater, îi mărturisise: „Locuiesc la Londra şi îndeplinesc aceleaşi sarcini ca şi Esian“.

— Construieşti uzine şi biblioteci? întrebă Nathan.

— Mă folosesc de puterea economică a mondializării ca să zdrobesc moravurile, tradiţiile, codurile familiei, analfabetismul, sărăcia.

— Şi care e avantajul?

— Africanii violează fete tinere, în credinţa că o relaţie sexuală cu o virgină îi poate vindeca de SIDA. O lesbiană din Zimbabwe a fost ferecată de părinţii ei într-o cameră şi violată zilnic, până când a rămas însărcinată. Mai la nord, în provincia Sud-Kivu din Republica Democrată Congo, în fiecare zi au loc câte 35 de violuri. Sărăcia le obligă pe mii de femei şi de fetiţe să devină sclave sau carne de tun. Lupt împotriva sărăciei pentru că ea îngrădeşte capacitatea femeilor de a acţiona ca să se emancipeze.

— Sunteţi un grup de patru femei care vă coordonaţi acţiunile. Tu, Esian Zawi…

— Nadiane Jamila şi Oana Temple.

Nadiane o contactase cu două săptămâni înainte pe Susan ca s-o anunţe că Oana dispăruse în timpul unei misiuni în Ghana. La puţin timp după aceea, Nadiane reuşise să scape de o tentativă de răpire şi fusese nevoită să plece în grabă din Marrakesh. Esian, care era în deplasare în munţii Etiopiei, nu putuse fi contactată şi avertizată. Apoi, evenimentele se precipitaseră. Susan îi telefonase prietenului ei de la Londra, care o sfătuise să se întoarcă acasă. În ajunul plecării, adormise în camera ei, la un hotel din Johannesburg, şi se

trezise într-un sicriu imens, plin cu tuburi de metal reci şi netede. Le pipăise orbeşte, iar degetele ei întâlniră o asperitate. Un trăgaci. Fusese ascunsă într-un transport de lansatoare de rachete. Se gândise din nou la dispariţia Oanei, la vorbele lui Nadiane, care-o avertizase să fie cu ochii în patru. Trebuia să iasă de acolo, cu orice preţ. Lada era solidă, iar capacul – bine fixat. Îi venise ideea să se folosească de încărcătură: de multe ori, lansatoarele de rachete sunt livrate împreună cu muniţia lor, iar traficanţii de arme pun adesea în lăzi câte un exemplar gata încărcat, pentru a le demonstra cumpărătorilor calitatea mărfii. Apăsând un trăgaci, era posibil ca arma să funcţioneze. După ce se asigurase că ţeava era îndreptată spre picioarele ei, nu spre cap, Susan trăsese. Din clipa aceea, totul devenise zgomot, durere, fugă. Detunătura fusese asurzitoare, iar unda de şoc a proiectilului fusese proiectată spre capul ei. Din fericire, suflul fusese atenuat de masa fulgilor din plastic din jurul armei. Racheta spulberase lada, găurise prelata camionului şi arsese umărul stâng şi o parte a feţei lui Susan, care mai avusese puterea să sară din vehicul, înainte de a fi dusă la spital, unde medicii îi trataseră arsura, iar gaura care-i lăsa gingia la vedere fusese suturată. În urma traumatismului cranian rămăsese surdă de o ureche şi-şi pierduse parţial memoria. Uneori, se bâlbâia, amesteca limbile şi datele, avea stări de absenţă. Chirurgul îi recomandase un tratament intensiv, supraveghere medicală şi psihologică strictă şi o reconstrucţie facială. Susan fugise din spital cu o provizie de analgezice şi calmante. Îi trimisese lui Esian un e-mail, rugând-o să vină la ea, în craterul Ngorongoro, şi o aşteptase timp de o săptămână. Nathan cunoştea urmarea poveştii care, cu ajutorul lui, trebuia să ia sfârşit la Londra.

Cineva bătu la uşă.

Nathan îi făcu semn lui Susan să nu se mişte. Apoi se lipi de perete şi deschise larg uşa, gata să pulverizeze un măr al lui Adam. Recepţionerul le aducea nişte sendvişuri nu prea proaspete.

— Gustarea dumneavoastră, sir.

Nathan îl răsplăti cu un zâmbet şi câţiva şilingi. După ce-şi curăţă rănile şi făcu o baie, Susan se întoarse în cameră cu chipul ascuns de turban şi moartă de foame.

Nathan împinse în dreptul ei un fotoliu şi-i desfăcu turbanul.

— Dacă nu laşi rana descoperită, n-o să se cicatrizeze.

— Nu vreau să-ţi ofer priveliştea asta când mâncăm.

— Tu eşti cea care mă impresionează, nu rana ta.

Susan era flămândă. Uită de convenienţe şi muşcă dintr-un sendviş, în ciuda maxilarului calcinat care-o durea când mesteca. Bău coca-cola ca să lichefieze îmbucăturile şi să-şi ia pastilele.

— Activităţile voastre au început să dea roade? întrebă Nathan.

— Nadiane a colaborat cu regele Marocului pentru ca educaţia, confortul şi sănătatea să pătrundă până în cele mai îndepărtate colţuri ale deşertului. Esian a făcut din Somalia o ţară care funcţionează fără guvern. Oana a transformat Ghana în copilul răsfăţat al Băncii Mondiale, al FMI-ului, al SUA şi al Angliei. Prim-ministrul britanic este cel mai generos binefăcător al acestei ţări. Aici, bursa a înregistrat cea mai mare creştere din lume, cu un randament de 144%. Grupul de cercetare şi informare asupra păcii şi securităţii a plasat Ghana pe primul loc în Africa pentru contribuţia ei la menţinerea păcii. Cheltuieli militare reduse, 3000 de soldaţi puşi la dispoziţia căştilor albastre, locul patru ca număr de oameni în forţele militare ale ONU…

— Îl cunoşti personal pe prim-ministrul britanic? o întrerupse Nathan.

— M-am întâlnit de mai multe ori cu el.

— Sensul întrebării mele era altul.

— Nu sunt amanta lui, dacă asta voiai să afli.

— Dar Oana?

Ea nu răspunse. Nathan insistă:

— Anglia s-a implicat foarte mult în Africa şi a susţinut un adevărat plan Marshall ca să-i vină în ajutor.

— Într-adevăr.

— Vorbeşte-mi despre acest plan Marshall.

— Dublarea ajutorului anual în următorii cinci ani, adică douăzeci şi cinci de miliarde de dolari în plus pe an… Anularea datoriilor celor mai sărace ţări prin vânzarea unei părţi din rezervele de aur ale FMI-ului.

— Ai făcut din FMI o instituţie filantropică.

— Nu eu, ci Oana.

— Are multă influenţă asupra politicii Marii Britanii.

Nathan înlocuise întrebările prin afirmaţii pe care le supunea aprobării lui Susan. Discuţia se desfăşura mai uşor aşa.

— O relaţie cu un şef de stat nu are nimic rău, zise el, dacă se traduce prin efecte pozitive.

— E doar o afirmaţie de-a ta, pe care n-o comentez.

— Ai vorbit despre activitatea colegelor tale. Dar tu cu ce te ocupai?

— Atrăgeam investiţii în Africa de Sud.

— Şi ai reuşit?

— Banca Barclays a investit treizeci şi trei de miliarde de ranzi în banca Absa pentru a deveni acţionar majoritar. Este cea mai importantă investiţie străină înregistrată vreodată în Africa de Sud. Ca şi General Motors…

— Cine eşti?

— Cum adică?

— Ce funcţie ai? De unde această propensiune de a atrage investiţii masive şi răpitori atotputernici?

— Am diplome.

— Asta nu e de ajuns.

— Şi relaţii.

— Eşti iubita unui bancher.

Tăcere.

— A celui mai important bancher din Anglia.

Tăcere.

— El ţi-a dat cardul din Panama şi şi-a cumpărat o bancă sud-africană.

Tăcere.

— N-a ridicat niciun deget ca să-ţi vină în ajutor.

— N-ai dreptul să spui asta. Eram de negăsit.

Dăduse răspuns la întrebările lui.

— Odihneşte-te acum.

— Rămâi cu mine, nu-i aşa?

— Voi veghea asupra ta. Poţi dormi liniştită.

Împinse comoda în faţa uşii şi aşeză un pahar în echilibru pe clanţă. Geamurile erau încastrate în zid şi nu se deschideau. Nu exista, aşadar, decât o singură cale de acces în odaie. Nathan luă apoi tava din metal argintat şi o îndoi pe genunchi.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Iau câteva precauţii.

Susan se culcă ceva mai liniştită şi încercă să savureze plăcerea de a dormi într-un pat. Curând, pleoapele se închiseră pe chipul ei desfigurat.

122

Lângă pat era cineva. Cu toate acestea, paharul era tot pe clanţa uşii. Comoda nu fusese clintită din loc, sticla geamurilor era intactă. În jurul gâtului îi fu petrecută o sârmă, înainte de a se sufoca, avu inspiraţia de a-şi ridica picioarele deasupra capului, prinzându-l ca într-un cleşte pe cel care încerca să-l stranguleze. Agresorul fu proiectat înainte şi mai încasă un călcâi când atinse podeaua. Nathan n-avu timp să se ridice. Doi indivizi îi imobilizară braţele, în timp ce un al treilea îi trase trei gloanţe în burtă. Apoi, cei trei se îndreptară spre uşa băii. Primul sparse uşa cu capul şi căzu, luând în braţe bideul. Al doilea, tras înapoi, zbură în vatră, unde rămase lat, cu un suport pentru buşteni între dinţi. Al treilea abia dacă apucă să vadă vătraiul spintecând aerul deasupra creştetului său. Nathan lăsă din mâini bara de metal şi tava argintată care-i servise drept scut. Totuşi, burta îi sângera, fiindcă metalul crăpase la impactul cu gloanţele, capsându-i muşchii abdominali. Susan şedea în cadă. Nathan luă un Sig Sauer încărcat încă, împinse comoda, descuie uşa şi o trase pe Susan după el. În faţa hotelului erau parcate două maşini Land Rover Defender. La volanul fiecăreia se afla câte un tip. Nathan înaintă calm printre cele două vehicule, deschise ambele portiere, perforă cu două gloanţe picioarele unuia dintre şoferi şi-l ameţi pe celălalt cu o lovitură laterală de picior. Îi încredinţă pistolul lui Susan, îi spuse să se urce în primul vehicul, îl împinse pe şoferul rănit pe scaunul de alături, trecu la volan şi porniră spre Arusha.

123

— Cum de m-am trezit în cadă? întrebă Susan.

— Eu te-am dus acolo în timp ce dormeai. Ca să fii în siguranţă.

— Şi când te gândeşti că luasem un apartament…

Nathan evită un şanţ şi-şi concentra toată atenţia asupra drumului. Aveau de străbătut 180 de kilometri până la aerodromul din Arusha. Simţi pe umăr mâna lui Susan.

— Îţi mulţumesc, Nathan, mi-ai salvat viaţa.

Lângă el, cu picioarele şiroind de sânge, ucigaşul cerea de băut. Singurul lucru pe care reuşise să-l afle Nathan era prenumele lui, Val. Trecură prin aşezări ale massailor – şiruri de colibe din lut cu garduri din lemn şi paie, siluete purpurii, drepte, distante. După spusele lui Susan, teritoriul acestui trib se redusese considerabil prin apariţia frontierelor şi a zonelor protejate, în care vânătoarea era

interzisă. Turismul, creşterea vitelor şi agricultura deveniseră activităţile principale ale căror profituri mergeau la proprietarii funciari şi la operatorii din turism. Pământul constituia cheia de boltă a sistemului: agricultura era de patruzeci de ori mai rentabilă decât turismul şi de trei sute de ori mai rentabilă decât creşterea vitelor. Cu ajutorul lui Susan şi al relaţiilor ei de la Nairobi, massaii se angajaseră şi ei în cursa pentru proprietatea individuală care le-ar fi permis să fie stăpâni pe soarta lor.

— Fireşte că atunci, nemaiavând statutul de sălbatici, vor fi mult mai puţin exotici, zise ea cu ironie.

— Ceea ce va dăuna turismului.

— Massaii sunt foarte pitoreşti în fotografiile de vacanţă, dar asta nu-i ajută să supravieţuiască. Ei au o vorbă: „Nu pleca în sălbăticie fără un tovarăş care să-ţi cureţe ochii de praf“. Ideea romantică potrivit căreia massaii coexistă în mod armonios cu savana e departe de realitate. Animalele sălbatice împuţinează resursele de vegetaţie şi apă, răspândesc boli, sporesc costurile de producţie, îi atacă pe oameni. Massaii înalţă garduri, defrişează, opresc accesul la sursele de apă, dau foc tufişurilor. Fauna se împuţinează văzând cu ochii.

— Şi e mai bine aşa?

— Trebuie să se stabilească un echilibru între conservarea biodiversităţii şi dezvoltarea economică a populaţiei. Dar localnicii sunt cei care trebuie să facă alegerea.

După ce trecură de partea abruptă a Riftului, ajunseră în apropiere de Mto Wa Mbu. Un tanzanian le arătă drumul spre un dispensar. Merseră pe un drum îngust, mărginit de ierburi înalte, până la o clădire din lemn pe care era desenată o cruce roşie. Nathan îi ceru lui Susan să-l supravegheze pe prizonier. Se întoarse apoi cu un pacheţel şi cu o sticlă cu apă asupra căreia se aţintiră stăruitor privirile lui Val. O luară către lacul Manyara, trecură pe lângă câteva colibe şi se opriră într-un loc izolat, la umbra unui baobab. Nathan îl instală pe captiv lângă trunchiul copacului şi-i întinse sticla.

— Ia pastilele astea, spuse, întinzându-i un pumn de pilule.

— Ce sunt?

— Analgezice, antiinflamatorii şi antibiotice.

— Vrei să mă otrăveşti?

— Ori încep să te tratez aici, ori ţi se va amputa piciorul la Dar es Salaam.

Pistolarul înghiţi medicamentele, bând cu lăcomie apa. Nathan îi

sfâşie cracul pantalonilor şi-i examină cele două răni. Gloanţele îi trecuseră prin coapsă, ieşind prin partea opusă. Dezinfectă rănile cu alcool, le cusu pe viu şi le bandajă strâns. Val îşi pierdu cunoştinţa. O palmă îl readuse la realitate.

— La dracu', ar trebui să fii reexaminat înainte de-a te mai apuca să acorzi primul ajutor.

— Cine eşti?

— Stai puţin, să-mi revin după atâtea emoţii.

— Dacă eşti în stare să înşiri banalităţi, poţi răspunde şi la întrebarea mea.

— Care întrebare?

— Cum te numeşti?

— Val Kilmer.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru Jerry Bruckheimer.

Susan îl întrerupse pe Nathan, care voia să pună o nouă întrebare.

— Îşi bate joc de tine, zise ea. Val Kilmer e un actor american, iar Jerry Bruckheimer, un producător de filme.

— Nu se poate! Chiar nu ştie? izbucni în râs ucigaşul.

— O s-o iau de la început, spuse calm Nathan. Cum te cheamă?

— Cred că e o neînţelegere la mijloc. Dacă-ţi închipui că fiind amabil cu mine o să mă faci să vorbesc sau ne vom împrieteni, te înşeli amarnic.

— Te temi să vorbeşti?

— Sunt antrenat să nu vorbesc.

— Cine te-a antrenat?

— Ce şmecher eşti! Era cât pe-aci să mă păcăleşti.

— Nu sunt şmecher, ci binevoitor.

— Vezi că inversezi rolurile!

— Vrei să spui că tu eşti cel binevoitor?

— Oricum, nu tu eşti ăla.

— De ce aţi încercat s-o răpiţi pe Susan Fox?

Omul se relaxase, muşchii nu-i mai erau crispaţi. Durerea de la picioare nu mai era atât de puternică. Nathan scoase din maşină o cutie cu medicamente. Era momentul să treacă la alte metode. Rar se întâmplă să obţii rezultate bune punând întrebări politicoase suspecţilor.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă neliniştită Susan.

— Voi continua să-i pun întrebări.

— Îţi mulţumesc că n-ai recurs la violenţă.

— Însă n-am scos de la el nimic concludent.

— Ba am aflat că nu este decât un simplu executant.

— El crede că e de partea legii.

— Alţii ar fi profitat de starea lui ca să-l facă să vorbească. Tu însă l-ai îngrijit. M-ai impresionat, Nathan!

— Cu toate acestea, soarta ta şi a tovarăşelor tale depinde de mărturisirile individului.

— Între tine şi el e o distanţă ca de la cer la pământ.

— Nu se ştie.

Val aţipise la umbra baobabului. Nathan îl trezi ca să-l întrebe dacă nu vrea apă.

— Lasă-mă să dorm, omule, o să-ţi spun eu când mi-o fi sete.

Nathan se lăsă pe vine în faţa lui şi-l privi fix. Val se enervă:

— Termină! Ştiu cum se trag sforile la un interogatoriu. Fă-l pe suspect să te simpatizeze, nu-l lovi, evită violenţa cu care este deprins şi care arată neputinţa celui care-o foloseşte, manifestă compasiune şi căldură ca să-l destabilizezi, atinge-i coarda sensibilă, emite ipoteze ca să-i dovedeşti că ştii deja răspunsurile, nu-l copleşi cu întrebări, pune-te în locul lui, citeşte printre rânduri…

— Dar asta ştii ce e?

Val aruncă o privire către cutia pe care i-o arăta Nathan.

— Nu, dar sunt sigur că îmi vei spune tu.

— Streptomicină. Am aici doza necesară pentru două injecţii intramusculare.

Nathan scoase din cutie două seringi.

— E vreun ser al adevărului?

— Se foloseşte la tratarea ciumei. Ai idee ce fel de boală e ciuma?

Val îşi îndreptă spinarea şi se rezemă de copac. Nathan continuă:

— Ciuma este o boală foarte molipsitoare. Are trei elemente: şobolanii, purecii şi ganglionii inflamaţi. După o scurtă perioadă de incubaţie, se declanşează brusc, cu febră mare însoţită de migrenă, vomă, greţuri, dureri de tot felul. Ciuma bubonică e forma cea mai frecventă. De obicei, e pricinuită de muşcătura unui purice infectat cu bacilul ciumei. După ce intră prin piele, bacilul ajunge la ganglionul limfatic, care se umflă, apoi începe să supureze şi produce ulcere. Faza aceasta e foarte dureroasă. Mai este şi ciuma pulmonară…

— Unde vrei să ajungi?

— Ai să înţelegi imediat, mai ales că te priveşte personal. Ciuma pulmonară rezultă din agravarea unei infecţii bubonice iniţiale sau prin transmitere de la om la om, fiind o boală extrem de contagioasă. Ea se transformă în bronhopneumonie acută. Procentul de mortalitate este foarte ridicat. Tratamentul trebuie aplicat imediat. Dacă e aplicat în mai puţin de 24 de ore de la declasarea bolii, 90% dintre cazuri sunt vindecate.

— Şi de ce ziceai că mă priveşte personal?

— Fiindcă te-ai molipsit de ciumă.

— Cum să mă molipsesc de aşa ceva?

— Ai băut din sticla aceea. Am umplut-o la dispensar cu apa rămasă în paharele bolnavilor. Iar ceea ce am în mână este tratamentul de care ai nevoie.

— Jigodie ce eşti! Am să te…

Val încercă să se ridice, dar durerea îl reţinu la pământ.

— Nu-ţi irosi puterile! Eşti şi rănit, şi foarte bolnav.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi aştepta până te hotărăşti să vorbeşti.

Susan era îngrozită. Îl imploră pe Nathan să-i facă lui Val o injecţie.

— Auzi ce spune fata! mugi Val.

Nathan goli conţinutul ambelor seringi în nisip.

— Ce naiba faci?

— Ne pierdem vremea. Acum va trebui să mă întorc la dispensar ca să fac rost de alte doze.

— Mă numesc Val Donneghan. Sunt în serviciul guvernului american.

— Ce departament?

— CIA.

— Prin urmare, CIA se ocupă mai nou de răpiri?

— Începând din 1990, agenţia practică *extraordinary rendition.* Persoana în cauză e răpită şi trimisă în secret într-o ţară care permite tortura în timpul interogatoriului.

— Se pare că ritmul răpirilor a fost accelerat.

— Misiunea noastră era s-o răpim pe Esian Zawi şi să ne întoarcem acasă.

— Şi Susan Fox?

— Iniţial, nu era sarcina noastră. Dar cei care trebuiau să se ocupe de ea au dat chix. Ne-au cerut o mână de ajutor.

— Cum aţi făcut-o pe Esian să dispară?

— Trecând prin pereţi. E simplu, când ai de-a face cu o colibă din paie. Nu e nevoie să intri pe uşă.

— Eraţi sub conducerea agentului Coolidge?

Val şoväi.

— Grăbeşte-te, Donneghan! Bacilul se răspândeşte în organismul tău.

— Da, Coolidge era cu noi.

— Ce făcea la Mogadishu?

— Asigura marcarea ta.

— Marcarea mea?

— Ţi-a plasat un dispozitiv electronic. Un Digital Angel, aşa-i zice. Îl identifică şi-l localizează pe purtător prin satelit. E cât un bob de orez şi se implantează sub piele. În cazul tău, Coolidge te-a făcut să-l înghiţi. Era o procedură mai discretă.

Nathan îşi aminti de găluştele pe care le mâncase împreună cu agentul american.

— De ce a făcut-o?

— Ca să ne duci la Esian Zawi.

— Eu?

— Ni s-a spus la FBI că eşti foarte priceput. Când a aflat că urma să pleci în Somalia, Coolidge a hotărât să se folosească de tine.

— Şi să mă suprime la 6 000 de picioare altitudine.

— Ai scăpat printr-o adevărată minune.

— De ce trebuia să fiu eliminat?

— Ne puneai misiunea în pericol.

— Răpiri, crime… Văd că CIA şi-a diversificat activităţile.

— Din ce peşteră ai ieşit? Compania a făcut dintotdeauna astfel de operaţiuni. E adevărat că, înainte, trebuia să mergem pe burtă. Cei care încercau să pună beţe-n roate CIA, FBI-ului sau mafiei erau înlăturaţi. Iar dacă era vorba despre nişte nume ca Martin Luther King, Kennedy sau Malcom X, agenţia îl recruta pe vreun smintit în genul lui Siran Siran sau Oswald, care lua totul asupra lui. Astăzi, avem legea de partea noastră. De la atentatele din 11 septembrie, misiunile de asasinare ale CIA sunt autorizate oficial de Congresul Statelor Unite. Ba chiar a fost angajat Dilip Siran, nepotul lui Siran Siran. Misiunea noastră asigură siguranţa naţională, omule! Avem dreptul să-i eliminăm pe toţi cei care o ameninţă.

— Păi, cum ameninţa Esian Zawi siguranţa naţională?

— Asta nu ştiu. Nu uita că sunt un simplu pion.

— De ce era necesară o asemenea desfăşurare de forţe ca să fiu ucis?

— Răpirea lui Esian Zawi ar fi trecut drept un accident de avion. În felul acesta, n-am fi avut probleme cu Korumaku.

— Credeam că mafia lucra împreună cu voi.

— Nu ştiu mai multe. Eu executam doar ordinele.

— Cum ai fost recrutat?

— Coolidge a apărut într-o seară la mine, în Virginia. Mi-a oferit o slujbă cu un salariu bun. Era vorba despre răpirea unei femei tinere, în Africa.

— Şi ce urma să faceţi cu ea?

— Habar n-am.

— De ce aţi continuat să mă urmăriţi şi după ce aţi răpit-o pe Esian?

— Dispozitivul pe care-l aveai în stomac emitea în continuare. Asta însemna că n-ai murit în explozia avionului. Între timp, băieţii care rataseră în Africa de Sud răpirea lui Susan Fox îi pierduseră urma. Au luat legătura cu Coolidge, care le-a spus că erau şanse să ne conduci tu la Susan. Dispozitivul a rămas în tine opt zile! Asta ne-a uşurat munca.

— Eram constipat.

— Într-adevăr, mâncarea locală e o porcărie.

— De fapt, nu prea am mâncat mare lucru.

— Digital Angel trimite şi informaţii despre purtător. Când ritmul cardiac afişat de purice a ajuns la zero, iar temperatura corporală a scăzut la 28 de grade, am înţeles că nu mai era în trapul tău, ci în canalizarea din Jinka.

— Voi aţi năvălit în motelul din Jinka?

— Nu. Am ajuns prea târziu. I-am luat pe răniţi şi i-am interogat. Erau nişte traficanţi de arme. Voiau să-şi recupereze marfa pe care le-ai şterpelit-o.

— Cum aţi ajuns până la Ngorongoro?

— Am încercat să te interceptăm la aerodromul din Jinka, dar ai reuşit să decolezi, paradindu-ne elicopterul. Aşa că am ocupat turnul de control, l-am contactat pe pilotul tău şi am făcut o înţelegere cu el. El ne spunea unde te-a dus, iar noi îl lăsam în plata Domnului.

Nathan nu-i putea reproşa lui Barney Riggs faptul că voia să trăiască.

— După aceea, i-am anunţat pe cei din Johannesburg şi ne-am urcat în primul avion spre Tanzania.

— Cine erau cei din Johannesburg?

— Echipa care trebuia s-o răpească pe Susan Fox.

— Ştiam asta.

— Sunt din serviciile britanice.

— MI6?

— Da.

— Cine e șeful lor?

— Pe Coolidge ar trebui să-l întrebi.

— Ei erau cei trei tipi din crater?

— Da. Când am ajuns acolo, i-am găsit zăcând în iarbă, goi-puşcă.

— Cum aţi intrat în apartamentul din hotel?

— Prin şemineu.

— Operaţiunea aceasta are vreun nume de cod?

— Hollow Storm[50].

— Vii de la Fermă?

— Am făcut cursuri timp de un an la centrul de antrenament al CIA înainte de a ajunge la Langley. La început, eram plătit cu 654 000 de dolari pe an. Mai vrei şi alte amănunte?

— Cum se numeşte directorul CIA?

— Porter Goss.

— Dar adjunctul lui?

— E viceamiralul Albert Calland III.

— Ştii că operaţiunea Hollow Storm a făcut să dispară din diferite colţuri ale lumii vreo zece tinere apropiate de oameni foarte influenţi?

— Peste 3% din bugetul CIA este alocat operaţiunilor clandestine. Ar trebui să renunţi, omule, chestia asta ne depăşeşte. În afară de asta, acţionezi împotriva interesului patriei tale.

— Eu n-am patrie.

— Atunci, împotriva interesului omenirii.

— Chiar eşti convins că femeile astea sunt o ameninţare la adresa omenirii?

— Trezeşte-te, băiete! Şi Lenin, şi Mao, şi Castro păreau nişte salvatori când au ajuns la putere. Programele lor erau pline de intenţii bune.

— Femeile acestea voiau să aducă prosperitate.

---

50 Furtună invizibilă (n.a.)

— Şi Hitler, la fel. Nu ştiu pentru cine lucrezi, dar am impresia că respectivul a luat-o pe un drum greşit.

Nathan se întoarse s-o întrebe ceva pe Susan, dar femeia dispăruse.

124

Demară nervos şi porni fără Susan, care fusese răpită din spatele lui, în timp ce el îl interoga pe unul dintre răpitori. Acesta, aşezat pe locul pasagerului, nu era în cea mai bună formă.

— Dă-i bătaie, zise Val.

— N-ai şi altceva să-mi spui?

— Ba da. Începe-ţi din nou ancheta de la zero.

— Unde este Susan?

— Ştiu şi eu?

— Unde-l pot găsi pe Coolidge?

— El ne găseşte pe noi, nu noi pe el.

— Unde trebuia dusă Esian Zawi?

— Trebuia predată la Tanger.

— Vreau să-mi spui numele celui care urma s-o ia în primire.

— Numai Coolidge îl ştie.

Nathan trecu prin faţa dispensarului fără să se oprească.

— Streptomicina! urlă Val.

— Ai luat deja prea multe medicamente. Oricum, destule ca să te ameţească şi să te facă să crezi ce ţi-am îndrugat.

— Ce tot spui?

— Pilulele acelea au efecte secundare care m-au ajutat să te conving că te-ai molipsit de ciumă. În sticla din care ai băut era apă de la robinet. În cel mai rău caz, o să te alegi cu o pântecăraie zdravănă.

— Jigodie!

Se opriră la Kisongo, unde Nathan îi schimbă pansamentul pasagerului său şi-i oferi o bere Safari. Amândoi se înseninară şi începură să-şi critice ierarhiile respective, care ar fi trebuit să colaboreze, în loc să-şi dea reciproc peste mână. La Arusha, aproape că se împrieteniseră. Urcară în primul avion cu destinaţia Dar es Salaam.

125

Carla nu ştia de cât timp se afla acolo. Otrava ce i se scurgea în vene o ajuta să-şi îndure soarta şi o făcea să-şi piardă orice reper.

Fusese violată, brutalizată, drogată, izolată, umilită, terorizată, zdrobită, molestată din punct de vedere psihologic, emoţional şi fizic. Devenise un animal sexual, dresat să ofere plăceri unui număr imens de bărbaţi. Zăcea într-o odaie de unde nu avea voie să iasă. La ea intrau mereu bărbaţi care o violau sau o băteau. Nu-i mai rămăsese decât libertatea artificială care-i era introdusă în vene.

PARTEA A PATRA

GĂINA SCURMĂ ȚĂRÂNA, VULTURUL O PRIVEȘTE

126

După intervenţia agentului Val Donneghan pe lângă consulatul american din Dar es Salaam, Nathan putu solicita un paşaport cu viză pe o perioadă limitată, care avea să-i fie eliberat a doua zi. Îl duse pe Donneghan la spitalul Aga Khan, apoi o sună pe Shannen şi o rugă să-i trimită 3000 de dolari prin Tanzania Postal Bank. Sora lui era îngrijorată; niciodată până atunci Nathan nu-i ceruse bani.

— Îţi pot trimite orice ai nevoie, pot să vin personal să ţi-i aduc.

— E de ajuns să-mi trimiţi banii, Shannen!

— Ce faci în Tanzania?

— Încerc să plec de aici.

— Şi unde te vei duce?

— Încă nu ştiu.

Avea mai multe opţiuni. Londra, Langley, Tanger, Bruxelles, Paris, Washington, Darwin. Se putea duce la MI6 sau CIA ca să obţină nişte informaţii în plus, putea porni pe urmele lui Coolidge, putea să se ducă să-i caute pe Sylvie, Taillandier sau Mooses. De douăsprezece zile nu mai luase legătura cu cei care-l angajaseră. Putea, la fel de bine, să lase totul baltă.

Avea o noapte întreagă ca să se hotărască.

Cu şilingii pe care-i dăduse Donneghan îşi cumpără încălţări, o pereche de blugi, o cămaşă şi un teanc de ziare. *Daily News, Guardian, Mtanzania, East African, Express, Financial Times.* Intră într-un birt din centru şi se puse la curent cu ce se mai întâmpla prin lume, mâncând creveţi şi fructe tropicale însoţite de o bere Safari. Cele câteva grade ale băuturii fură de ajuns ca să-l ameţească.

Presa internaţională spunea că lumea nu mergea prea bine,

arătând că mizeria dădea naştere la tot soiul de aberaţii. Câţiva palestinieni merseseră până la a se da drept kamikaze ca să fie închişi în Israel, fiindcă la închisoare aveau casă şi masă şi puteau învăţa o meserie.

La ieşirea din local, nişte cheflii care se urcau într-o decapotabilă veche îl invitară să li se alăture. Mergeau la un club din apropierea plajei. Nathan refuză oferta şi intră într-o pensiune prăpădită pe care numai jegul de pe pereţi o mai ţinea în picioare.

Holul care servea drept recepţie era pustiu. Nathan urcă scara şi alese o cameră care avea cheia în broască. Încuietoarea era pusă doar de formă, căci puteai deschide uşa doar strănutând în direcţia ei. Se întinse pe somiera desfundată. O libarcă ateriză de pe tavan pe burta lui. Nathan o lăsă să-i treacă peste piept şi să urce pe gât în sus. Insecta rămase nemişcată pe bărbia lui. Erau faţă în faţă. Antenele gândacului pipăiau terenul, evaluând pericolele. Îşi continuă drumul pe obrazul lui Nathan, se pierdu în părul lui, apoi ajunse pe pernă şi începu să escaladeze peretele către tavan, unde-l aşteptau fraţii lui mai îndemânatici.

Zenul spune să nu te laşi în voia instinctelor şi a emoţiilor. O libarcă nu trebuia să tulbure odihna lui Nathan. Aşa cum sentimentele sale faţă de Sylvie nu trebuiau să afecteze hotărârea pe care urma s-o ia. Era necesar să se debaraseze de gândirea obsesională, ca discernământul lui să pătrundă prin urzeala subtilă a relaţiilor cauzale şi să perceapă esenţa realităţii. „E bine să suprimi supărările ca să sesizezi intenţiile. Dacă nu risipeşti supărările, ele îţi vor distrage atenţia şi nu vei reuşi să vezi limpede“, spunea Yagyu. Supărările sunt nişte boli ale spiritului, care se fixează într-un punct. Încă de la începutul anchetei, spiritul era concentrat asupra dispariţiilor spectaculare. Răul era reprezentat de răpitori. Dar poate că victimele reprezentau răul.

Înainte de a adormi în odaia împuţită şi plină de gândaci, Nathan luase o hotărâre. Avea să se întoarcă la Paris. Acolo unde începuse totul.

127

Nathan luă paşaportul de la ambasadă şi cei 3000 de dolari de la Tanzania Postal Bank, apoi îşi cumpără un bilet de avion pentru Paris. Cursa decola în aceeaşi seară, la ora 23.55. Avea, aşadar, o zi întreagă la dispoziţie. Intră într-un internet-café şi tastă

„mondializare“ pe un motor de căutare. Trecând de la un site la altul, făcu legătura între elementele care, iniţial, nu păreau să aibă nimic comun.

Raportul Comisiei mondiale asupra dimensiunii sociale a mondializării, prezentat la ONU, recunoştea că voinţa de a se ajunge la un consens era destul de redusă, că opinia era subordonată certitudinilor ideologice, divizată de tot felul de interese, că beneficiile nu erau repartizate în mod echitabil. În ciuda acestor realităţi, mesajul era pozitiv. „Cursul mondializării trebuie schimbat. Considerăm că ea poate fi profitabilă pentru mai mulţi oameni, că avantajele ei trebuie împărţite mai bine între ţări şi în interiorul ţărilor, că mai multe voci trebuie să se facă auzite şi să influenţeze evenimentele“, se spunea în raport. Lumea putea deveni un loc mai bun.

La sediul Naţiunilor Unite, secretarul-general amintise că, în Declaraţia Mileniului, liderii planetei se angajaseră să facă din mondializare o forţă pozitivă pentru toate popoarele.

Preşedintele francez declarase, la rândul lui, că în China, India, Brazilia şi în multe alte ţări, sute de milioane de femei şi de bărbaţi aveau o soartă mai bună de când producţia şi schimburile comerciale fuseseră liberalizate, iar investiţiilor li se deschisese calea.

Preşedintele Braziliei adăugase că cea mai importantă armă de distrugere în masă din epoca noastră era sărăcia: „Trebuie să ţinem în frâu mondializarea şi să o prefacem într-o forţă pozitivă pentru toate popoarele lumii“. Acesta era şi crezul lui Esian Zawi şi Susan Fox.

Nathan trecu peste discursuri şi dădu peste Millenium Challenge Corporation, o agenţie creată de preşedintele american „pentru a finanţa proiecte în ţările care au o guvernare dreaptă, investesc în domeniul social, încurajează libertatea în plan economic“. Consiliul de administrare al MEC reţinuse şaisprezece ţări, printre care se numărau Ghana şi Marocul, de care se ocupaseră Oana Temple şi Nadiane Jamila. Fondurile erau de cinci miliarde de dolari pe an. MEC tocmai alocase Beninului peste trei sute de milioane de dolari, sumă de care aveau să beneficieze cinci milioane de beninezi, adică jumătate din populaţie, iar în următorii zece ani, 250 000 de cetăţeni urmau să scape de sărăcie.

Nathan vru să afle mai multe despre MEC. Agenţia avea

numeroase proiecte – accesul la pieţe, la credit, la fondul funciar. Rolul ei era acela de a accelera creşterea economică. MEC era sub conducerea Departamentului de Stat american. Administrator-general era Paul Larson, subsecretar de stat pe problemele economice, care afirma: „Între libertatea popoarelor şi libertatea comerţului există o legătură vitală“. Nathan căută lista consiliului de conducere. Preşedintele era Kathleen Morgensen, secretar de stat.

128

În avion, Nathan făcu bilanţul celor patru săptămâni în care s-a derulat ancheta care implica sferele puterii. Persoane sus-puse se străduiau să schimbe lumea. Unealta lor era mondializarea, obiectivul urmărit – prosperitatea. Iar motoarele erau nişte femei tinere, frumoase, competente, sclipitoare, idealiste, înnebunite după blues şi pictură. De rase şi naţionalităţi diferite, evoluau în anturajul celor puternici, care le dădeau sarcina de a extinde liberalismul pe suprafaţa globului, ca o garanţie a bogăţiei, păcii şi emancipării popoarelor. Nathan nu reuşea să le găsească niciun cusur acestor fete. Erau perfecte, cu excepţia ciudatei lor fobii legate de ploaie. De ce le urmăreau serviciile secrete ale mai multor ţări?

Nathan examină lista victimelor:

Annabelle Domange (Paris, Franţa)
Galan Ryler (Washington, SUA)
Suyani Kamatsu (Tokyo, Japonia)
Aliana Cortès (New York, SUA)
Serana Welles (Cairo, Egipt)
Ivana Nevassaia (Moscova, Rusia)
Dan Kan (Pekin, China)
Tanya Forrest (Seattle, SUA)
Esian Zawi (nordul Etiopiei)
Susan Fox (Mto Wa Mbu, Tanzania)
Oana Temple (Ghana)
Nadiane Jamila (Maroc)

Toate prenumele acestea, având o rădăcină comună, păreau alese în funcţie de o misiune. Erau oare nume de cod? Şi, dacă era aşa, cine le atribuise acestor fete?

Luminile se estompară. Urma să fie proiectat un film. Nathan îşi puse căştile ca să asculte muzică. *Positive tension,* a formaţiei *Bloc Party,* îl deconectă pentru moment de gândurile lui. Când piesa se

termină, îi veniră în minte MI6 şi CIA. După spusele lui Val Donneghan, rolul serviciilor secrete britanice şi americane se limita la răpiri. Apoi, „marfa“ era livrată altei verigi a lanţului. Care era destinaţia finală? Cine dădea ordinele?

Mai era cale lungă până la adevăr. Mai lungă decât cea pe care o avea de străbătut până la Paris.

129

— Dar ce treabă ai cu Taillandier?

După ce aterizase pe aeroportul Charles de Gaulle, Nathan luase metroul şi se dusese la sediul Poliţiei judiciare. Comandantul Gérard Grange îl primise într-un hol şi i se adresase într-o engleză de şcolar.

— Colaborez cu el la un caz.

— Care anume?

— Dispariţia tinerei Annabelle Domange.

— Dosarul nu se mai află la noi.

— Dar la cine?

— La locotenent-colonelul Morin.

— De ce?

— Comisarul Taillandier a decedat.

— Poftim?

— Comisarul Taillandier a decedat, repetă poliţistul, foarte atent la accentul folosit.

— Cum aşa?

— Într-un accident de maşină. În Italia, unde se dusese ca să-i ia o declaraţie unui martor.

— Era singur?

— Maşina era condusă de un inspector italian. Împreună cu ei era şi o belgiancă, expertă în profiluri. Italianul conducea cu viteză mare. A luat greşit un viraj şi au căzut într-o prăpastie. Niciunul n-a supravieţuit.

Vestea îl zgudui pe Nathan. Sylvie ieşise din viaţa lui la fel cum intrase. Brusc. Nu era pregătit pentru aşa ceva, cu toate că învăţase din Hagakure despre loialitatea faţă de moarte. El, care-şi începea fiecare zi gândindu-se la momentul când îşi va da ultima suflare, el, care se lupta să învingă durerea, setea de plăceri, impulsurile simţurilor, ale existenţei şi ale devenirii, nu se ferise să se ataşeze de Sylvie şi nu se gândise la suferinţa pe care i-o putea provoca acest sentiment. Alungă amintirile ce-l copleşeau. Trupul lui Sylvie,

mintea, inima, conştiinţa ei dispăruseră. Dar nu şi amprenta lăsată de ea asupra lumii, din moment ce, în clipa aceasta, Nathan se afla acolo. El îi perpetua acţiunile, dădea un sens morţii ei. Oare aici se afla sufletul omenesc? În karma?

Continuându-şi ancheta, îi dădea lui Sylvie un suflet.

— Domnule, te simţi bine? întrebă Grange.

Comandantul se simţea stingherit în faţa străinului tăcut şi trist.

— Uite ce-i, eu sunt foarte ocupat. Du-te să vorbeşti cu locotenent-colonelul Morin.

— Trupurile au fost identificate cu precizie?

— Nu-ţi face iluzii, erau chiar ei.

— Iluzie e faptul că moartea pare întotdeauna îndepărtată.

— Ai mare dreptate.

Afară, asupra capitalei franceze se lăsa noaptea. Era prea târziu să-l mai caute la birou pe Morin. Nathan scoase din buzunar o hârtiuţă mototolită şi citi adresa pe care o scrisese Marie.

130

Cu puţin timp înainte de a muri, Taillandier urcase într-un Fiat Punto care staţiona în faţa vilei lui Sloane Ricci, situată la 30 de kilometri distanţă de Roma.

— Trebuie să-i asigurăm protecţie, zise el.

— Am să-l trimit pe unul dintre oamenii mei s-o păzească, spuse Carzetti, trecând la volan.

— N-ar fi rău să trimiţi doi.

Sloane Ricci avea 25 de ani, semăna cu Claudia Cardinale pe când avea aceeaşi vârstă, era mai cultă decât Umberto Eco, mai sexy decât toate italiencele la un loc şi se ocupa cu extinderea imperiului Bernelli peste tot în lume. Toate acestea erau de ajuns ca s-o plaseze pe lista potenţialelor victime.

Sylvie, gânditoare, se aşeză pe bancheta din spate. Avea în minte raportul pe care-l expediase la propria adresă de e-mail, de pe computerul pe care Sloane îi permisese să-l folosească. Era nerăbdătoare să i-l arate lui Nathan.

Carzetti porni şi puse pe capotă un girofar, ca să ajungă la timp la aeroport. Întrevederea durase mai mult decât se aşteptaseră. Sylvie şi Christian riscau să piardă avionul. De obicei, drumul lăturalnic care şerpuia în jurai muntelui Cavo nu era prea circulat. Dar nu şi în ziua aceea. În faţa lor mergea fără grabă un camion şi un 4x4 enorm.

Carzetti cuteză să depăşească maşina de teren – un Mitsubishi – care fu nevoită să intre aproape în şanţ. După un şir de claxoane, de bliţuri, de *stronzo* şi de semne obscene cu degetul, Carzetti ajunse în spatele lor.

— Putem lua cursa următoare, spuse Sylvie.

Un şoc o smuci spre spate, apoi în faţă.

— Ce idiot! strigă inspectorul.

Maşina de teren îi lovi din nou, iar camionul se opri. Frână brusc. Uşile din spate ale camionului se deschiseră, iar două şine din oţel ieşiră din el. Carzetti scoase pistolul. Împins de Mitsubishi, Fiatul înaintă, se cabră şi intră în camion, care porni imediat. O lovitură de bâtă făcu ţăndări parbrizul. Sylvie scoase un ţipăt când capătul metalic zdrobi capul lui Carzetti. Vlăjganul care ţinea celălalt capăt trase de el ca să-şi recupereze arma. Aproape simultan, Christian fu smuls de pe scaun de doi indivizi în uniformă de luptă, care-i zdrobiră faţa, lovindu-l cu capul de cutia pentru mănuşi. Uşile remorcii se închiseră, lăsându-i în beznă. Sylvie deschise portiera, care se lovi de peretele camionului. Un baston electric îi trecu pe sub nas. Nişte braţe puternice îi desfăcură coapsele şi-i ridicară rochia până deasupra taliei.

— Unde este Lyn Lee? o întrebă o voce.

— Cine?

O mână înmănuşată îi smulse chiloţii ca să-i poată vârî în vagin bastonul electric. Sylvie scoase un urlet, simţind cum măruntaiele îi sunt sfâşiate.

— Îţi mai trimit o încărcătură la primul răspuns greşit. Ai grijă, le cunosc deja pe cele mai multe.

— Lyn Lee a rămas la Paris, la hotelul Renoir, spuse ea.

— Cine mai lucrează împreună cu voi?

— Agentul federal James Mooses şi Nathan Love.

— Ai răspuns corect. Ei unde se află?

— Mooses este la Washington, Love, în Somalia.

— Foarte bine.

— Mai este şi partenerul lui Nathan, adăugă Sylvie.

— Are un partener?

— Da, Léopold Hochon.

— Unde e acum?

— În Africa, împreună cu Love.

Acesta fusese singurul lucru care-i trecuse prin minte ca să-l

avertizeze pe Nathan. Dacă agresorii ar fi pomenit despre fostul ei psihiatru, Nathan – presupunând că luau legătura cu el – şi-ar fi dat seama de pericol. Sylvie ştia că va muri, că nu va mai face niciodată dragoste cu el, că nu-şi va mai revedea fiul şi nici cireşii înfloriţi. Măciuca mânjită cu sângele lui Carzetti ţâşni spre ea ca o ghiulea.

După câţiva kilometri, camionul se opri, şi uşile se deschiseră. Fiatul alunecă şi atinse pământul cu 600 de metri mai jos.

131

Marie şi Paul Jauffroy locuiau într-un bloc din arondismentul 5. Nathan se strecură în clădire pe urmele unui locatar care formase codul de acces. O voce feminină răspunse la interfon.

— *All that you can't leave behind,* zise Nathan.

— Ce?

— *U2,* Etiopia, tribul Hamer.

— Tu eşti, Nathan?

— Pot să urc?

Uşa automată a holului se deschise cu un bâzâit. Marie îl aştepta pe scară, îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească. Când ajunse pe treapta din faţa ei, Marie aproape că sări pe el, îmbrăţişându-l.

— Mă bucur să te văd, Nathan. Nici nu credeam că o să…

— Ce mai faci?

— Ne-am întors acum trei zile. Paul n-a vrut să rămână la spitalul din Addis-Abeba. A luat primul avion spre Paris. Piciorul i s-a infectat, dar chirurgii sunt optimişti.

— Şi Chloé?

— Doarme.

Nathan cercetă cu privirea căminul familiei Jauffroy. Un apartament modern, cu mobilier asemenea, o adevărată expoziţie de bibelouri exotice aduse din călătoriile lor, pereţi albi împodobiţi cu afişe înrămate, un DVD cu *Bureţelul Bob* pe masa din salon, un pantofior de copil sub un scaun, o plasmă, un home cinema integrat în pereţi şi în tavanul de unde se auzea o melodie pop.

Be still my lion heart!
A revolution ready to pounce
All passioneers
Up and out of the house!

— *U2?*

— Coldplay. X&Y.

Îl duse în bucătărie şi-l servi cu cafea.

— Pot s-o văd pe Chloé?

Întrebarea o surprinse pe Marie.

— Păi… da, dacă vrei… Vino!

Întredeschise o uşă de la capătul coridorului. Odaia era slab luminată de o veioză ale cărei raze blânde cădeau asupra pereţilor acoperiţi cu poze, vitrine, etajere cu cărţi pentru copii, în patul plin cu jucării din pluş dormea o fetiţă de 4 ani, cu căpşorul blond ieşind de sub o pilotă voluminoasă de puf care făcea patul să semene cu o omletă imensă. Nathan simţi o aromă de vanilie. Un adevărat sanctuar în care domneau pacea şi liniştea. Marie îl privea, întrebându-se la ce se gândea oare Nathan. Îl invită în salon. Se aşezară pe divan, lângă un pisoi care dormea făcut ghem.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Ca şi mama ei.

Marie se îmbujoră şi-şi ascunse chipul în spatele cănii cu cafea.

— Ţi-ai îndeplinit misiunea în Etiopia?

— Îţi mulţumesc pentru e-mail. Datorită ţie, am dat de persoana pe care o căutam.

— Ce te aduce la Paris?

— Încă nu mi-am sfârşit treaba.

Nathan nu voia să insiste asupra acestui subiect. N-avea rost să-i spună că oamenii pentru care lucra muriseră. Marie ştia deja prea multe.

— Vrei să dormi la noi?

— Nu te temi?

— De ce să mă tem? De Paul?

— Să nu dea buzna o bandă de ucigaşi.

— Mă gândesc mereu la cele trăite de noi în Africa. Am adunat împreună cu tine mai multe amintiri decât în tot restul vieţii mele.

— Îţi aminteşti de Kamta?

— Chipul tău îl visez noaptea. M-am gândit la ce mi-ai spus, că eram atrasă de tine fiindcă mă făceai să descopăr o dimensiune în care totul părea posibil. Viaţa era scurtă, Nathan, şi îmi dau seama că nu fac decât lucruri banale şi neplăcute. Nu sunt fericită. Călătoria în Africa m-a făcut să realizez cât de insipidă e viaţa pe care o duc; a avut un efect total opus celui aşteptat de mine.

— Ţi-ai pus la bătaie toată energia ca să obţii ceva ce nu există.

— Şi ce ar trebui să fac?

— Să te descurci cu atât.

— Cu ce anume?

— Să scoţi ce e mai bun din situaţia asta.

— Din situaţia mea? Dar tocmai asta e problema. Sunt căsătorită pentru toată viaţa, am o slujbă idioată, Paul nu se gândeşte decât la slujba lui, mai avem de achitat credite la bancă încă 20 de ani, viitorul meu n-a fost niciodată mai şters decât acum…

— Nu spui decât generalităţi şi certitudini, nişte „întotdeauna“ şi „niciodată“ care te zăvorăsc în problemele tale. Debarasează-te de toate acestea! Ucide-l pe Buddha!

— Asta nu-i o blasfemie?

— Buddha nu e un zeu. Uciderea lui Buddha reprezintă primul pas către libertate. Ucide-ţi aşteptările, convingerile şi prejudecăţile!

— Nu pricep.

— Bucuria se află pretutindeni, trebuie doar să ştii s-o scoţi la iveală.

— Uşor de zis!

— Trebuie să-ţi sărbătoreşti viaţa de zi cu zi. Nici cel mai obişnuit gest nu trebuie să fie neglijat. Turnatul cafelei în ceaşca unui prieten, alegerea florilor pentru un buchet, scrisul unei liste de cumpărături, spălatul unei farfurii, dusul copilului la şcoală… Repetarea unor mişcări banale permite spiritului să se elibereze de himerele trecutului şi ale viitorului.

— Nu cred că ţi s-a întâmplat prea des să faci cumpărături la Carrefour.

— Şi chiar lângă tine există un izvor de fericire.

Ea îl privi fără să înţeleagă. Nathan precizează:

— Camera lui Chloé este o fântână nesecată de fericire. Am gustat şi eu din ea.

— Ai fi un tată grozav.

Ca să uite că nu lipsise mult să fie tată, Nathan se refugie în cugetările lui Li Bo:

— Un poet chinez a spus că fericirea supremă este să asculţi cântecul fredonat de o fetiţă care se îndepărtează după ce te-a întrebat pe ce drum trebuie s-o ia. Mie, aceeaşi senzaţie mi-o oferă spectacolul unui copil care-şi închide ochii ca să transforme lumea în visuri.

— Tu doar predici teoriile astea, Nathan, fără să le şi pui în practică. Ridici în slavă banalitatea cotidianului, dar tu te trezeşti în

fiecare dimineaţă în alt loc şi-ţi rişti zilnic viaţa.

— Numai nebunii se agită. Înţeleptul e calm.

— Înseamnă că eşti ţicnit de-a binelea?

— Pentru moment, da. De obicei, mă străduiesc să meditez pe malul mării, să contemplu pietrişul ca şi cum aş avea în faţă pietre preţioase, să savurez un ananas de parcă n-aş fi mâncat nimic de zile întregi, să-i mulţumesc soarelui pentru lumina şi căldura lui, să privesc cu încântare tot ceea ce se află în jurul meu. Să-ţi rişti viaţa e simplu.

— Iartă-mă că te sâcâi, probabil că ai lucruri mai importante de făcut decât să asculţi divagaţiile depresive ale unei mame.

— E mai interesant decât să te arunci dintr-un avion în flăcări.

— Mulţumesc pentru compliment.

Se ridică să mai toarne cafea, cu mişcări atente, încercând să-şi conştientizeze fiecare gest, aşa cum o sfătuise el. Marie era receptivă, învăţa repede, nu se mulţumea doar să se lamenteze. Apoi se aşeză din nou lângă el, pe divan.

— Care e filosofia ta, Nathan?

— N-are nume. De cum îi dai un nume, ajungi să fii ferecat în ea.

— Cum vezi tu lumea?

— Până la Platon, filosofii greci o considerau ceva perfect, într-o ordine desăvârşită. Orice fiinţă vie, inclusiv omul, venea din cosmos şi tot acolo se întorcea, sub formă de particule. În secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, omul a fost înălţat la rangul de zeu. Progresul a devenit sinonim cu confortul. Apoi a apărut Nietzsche, care a propovăduit deconstrucţia şi ne-a făcut să înţelegem să asta nu servea neapărat interesele omenirii. Toate acele secole ale gândirii au fost reduse la zero. De parcă totul n-ar fi fost decât o iluzie.

Ghemuită pe divan, cu picioarele strânse sub şezut, Marie îl asculta cu atâta atenţie, de parcă tot viitorul ei ar fi depins de vorbele lui Nathan. Îl atingea, la răstimpuri, cu mâna sau cu genunchiul, dorindu-şi o apropiere mai intimă. Când se întâlniseră pe scări, cămaşa ei era încheiată la un nasture; acum, toţi trei erau descheiaţi. De ce nu-l întâlnise pe Nathan mai demult, înainte de Paul? se întreba ea.

— N-ai fi avut-o pe Chloé, zise el.

— Ce-ai spus?

— Răspundeam la întrebarea ta.

— Citeşti gândurile?

— Intimitatea avantajează clarviziunea.

Marie se apropie şi-i atinse obrazul cu buzele.

— Acum la ce mă gândesc?

— La Kamta.

— Nu mai glumi aşa, spuse ea, îndepărtându-se.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Marie, însă oamenii care-mi sunt apropiaţi au o speranţă de viaţă foarte redusă.

— Măcar au o speranţă.

— Aveau.

— De ce ai venit la mine?

— Pot să dau un telefon?

132

— Ascultă, ştii cât e ceasul?

Locotenent-colonelul Morin era prost dispus. Fusese trezit la unu dimineaţa, tocmai când visa că porneşte să atace un grup de terorişti. Mai rău, cel care-l oprise din această acţiune vitejească era expertul american în profiluri, pe care nu-l putea suferi. Şi, culmea, îi vorbea despre un caz care îi fusese luat.

— Cine a moştenit blestematul ăla de dosar? întrebă Nathan.

— Nu este nici momentul, nici locul potrivit ca să discutăm despre asta.

— Perfect, în douăzeci de minute sunt la dumneata.

— Nici nu te gândi să apari la uşa mea în puterea nopţii!

— Spune-mi acum ce vreau să aflu şi încheiem discuţia.

— E papa.

— Ce-ai spus?

— Vorbeam cu nevastă-mea, ai trezit-o şi pe ea!

— Cere-i scuze din partea mea.

— Nu zbier, Estelle! urlă Morin.

După ce-i porunci soţiei să-şi continue somnul, îi mărturisi lui Nathan:

— Dosarul a ajuns până la vârful ierarhiei.

— Adică?

— La Direcţia generală a Poliţiei naţionale.

— Şi cine conduce această direcţie?

— Charles Fourcade.

— El mai are vreun şef?

— Ministrul de Interne. Însă dosarul s-a oprit la Fourcade.

— Mulţumesc, domnule colonel.

— Am ştiut că ne vei face greutăţi, Love. Încă de la început ai încercat să separi cazurile Domange şi Balland. Iar Taillandier te-a ascultat orbeşte. Urmarea a fost că ancheta s-a împotmolit şi ne-a scăpat din mână.

— De ce te încăpăţânezi să faci o legătură între aceste două victime?

— Fiindcă nu suntem în America. Aici n-avem psihopaţi la fiecare colţ de stradă. Iar când două femei tinere şi importante sunt agresate cu brutalitate în răstimp de o lună, în aceeaşi zonă, între fapte există o legătură.

— Nicole Balland nu era nici tânără, nici importantă.

— Ia încearcă să i-o spui soţului ei!

— Ai măcar vreo umbră de dovadă că...

— Totul este în dosarul trimis la DGPN. Noapte bună!

Morin închise telefonul.

— Ai aflat ce voiai să ştii? întrebă Marie.

— Aş avea nevoie de adresa unui oarecare Charles Fourcade.

Ea începu să caute pe internet. Apărură câteva nume şi adrese. Marie îi sugeră s-o aleagă pe cea din cartierul cel mai select, de pe Avenue Foch.

— Vrei să-l sunăm şi pe el?

— Nu, acolo trebuie să mă duc personal.

— Vrei să te duc eu? O s-o chem pe vecină să stea cu Chloé.

— La două dimineaţa?

— Aşa e, ai dreptate.

— O să am însă nevoie de pisoiul tău.

133

Cu un rucsac în spate, Nathan escaladă gardul şi ajunse pe peluza proaspăt tunsă a reşedinţei din Avenue Foch. Uşa de la intrare era închisă cu un cifru. Faţada sculptată avea numeroase asperităţi. Folosindu-se de burlan şi de interstiţiile dintre blocurile de beton cizelate, Nathan urcă până la etajul trei, unde se afla apartamentul directorului-general al Poliţiei naţionale. Sări pe balcon şi-şi lipi faţa de geam. Dincolo de sticlă şi de perdea zări cifrele unui deşteptător cu afişaj digital. Aceea era camera.

N-avea rost să intre spărgând geamul. Dacă făcea acest lucru, şi-ar fi compromis şansele de a avea o discuţie productivă cu Fourcade.

Scoase pisoiul din rucsac, se lipi de faţadă şi zgârie zidul, scoţând un mieunat. La picioarele lui, pisoiul începu să-şi lângă blăniţa ciufulită. Perdelele se mişcară. De îndată ce canatul uşii se clinti, Nathan puse un picior pe mochetă. Intrarea sa neaşteptată şifonă pijamaua albastră a lui Charles Fourcade, care se dădu înapoi, izbindu-se de soţia lui.

— Cine eşti?

— Am fost angajat de comisarul Taillandier şi de experta Sylvie Bautch ca s-o găsesc pe Annabelle Domange. În timp ce-mi continuam investigaţiile în Africa, amândoi au fost asasinaţi.

— După câte ştiu eu, a fost vorba despre un accident.

— Am avut şi eu parte de un astfel de accident în Africa.

— Ce doreşti?

— Să discut despre acest caz cu persoana care are dosarul.

— Ai fi putut să mă suni la birou.

— Sau să trimit o scrisoare, ştiu.

Fourcade îi spuse câteva cuvinte soţiei sale. Avea o voce gravă, răguşită din cauza anilor de fumat. Nathan luă în braţe pisoiul şi-l urmă pe Fourcade într-o încăpere elegantă care-i servea drept birou la domiciliu.

— Ia loc, soţia mea ne va aduce nişte cafele.

Odaia era plină de fotografii înfăţişându-l pe Fourcade alături de preşedinte, de ministrul de Interne, de un general, de o soţie fecundă, de cei şase copii; altele îl înfăţişau primind Legiunea de Onoare şi Ordinul naţional de merit.

— Taillandier îmi vorbise despre tine şi despre metodele pe care le foloseşti… spuse el, deschizând dosarul.

Un dosar atât de important, încât şeful poliţiei îl luase acasă.

— Am primit fişa ta de la DST.

Printre direcţiile aflate în subordinea lui Fourcade se numărau Poliţia judiciară şi Direcţia pentru supravegherea teritoriului. Poziţia sa îi permitea să conducă ancheta asupra dispariţiei unei funcţionare de la Palatul Élysée şi a morţii soţiei unui membru al DGSE. Îi îngăduia, de asemenea, să obţină informaţii despre toţi cei implicaţi în anchetă. Citi cu voce tare:

— Este un individ incontrolabil, retras… nu e ataşat de nimeni, lipsit de ego şi de morală… expert în profiling şi în arte marţiale… capabil să se retragă dintr-o anchetă fără niciun motiv, din capriciu, în ciuda unor onorarii exorbitante…

— Cine a întocmit fişa asta?

— Cei de la FBI. Se pare că ţi-ai sabotat ultima misiune.

— O poveste veche.

— E adevărat că te poţi retrage fără motiv, dacă ai chef?

— Nu sunt legat prin vreun contract.

— Cu atât mai bine, pentru că dispariţia lui Annabelle Domange nu te mai priveşte. Acum a devenit o problemă de stat.

— Era deja o problemă de stat de luna trecută, când mi-a fost prezentat cazul. Taillandier îi raporta direct preşedintelui.

— Preşedintele are probleme cu electoratul, iar Taillandier a murit. Acum toată lumea îmi raportează mie. Dacă nu mă înşel, statul francez, în marea sa generozitate, ţi-a acordat deja o compensaţie financiară pentru neplăcerile avute.

Doamna Fourcade şovăind se apropie de ei ducând o tavă. Nathan aşează pisoiul între zaharniţă şi ibricul cu cafea, apoi mătură cu braţul biroul, ca să facă loc.

— Ce te-a apucat, Love?

— Am străbătut mii de kilometri, am sărit dintr-un avion în flăcări, m-am luptat cu traficanţi de arme, cu poliţişti, cu asasini, cu spioni, iar colaboratorii mei au murit. Cam ce compensaţii ar trebui să primesc pentru aceste „neplăceri“?

— Estelle, lasă-ne, te rog!

Ea se făcu imediat nevăzută.

— Ce vrei să ştii, Love?

— Tot ce ştii şi dumneata.

— Din păcate, ştiu foarte puţine lucruri.

— Morin e convins că între moartea lui Nicole Balland şi dispariţia lui Annabelle Domange există o legătură.

— Morin este un militar mărginit. Se încăpăţânează să susţină această ipoteză care nu stă în picioare.

— Cine sunt, de fapt, aceste femei care au fost răpite?

— Nişte teroriste.

— Ce scopuri aveau?

— Să arunce lumea în haos.

Nathan îl privea drept în ochi, fără să îi spună nimic. Uneori, acesta era cel mai bun mijloc de a-i face pe oameni să vorbească.

— Am dat peste ele din întâmplare.

Fourcade turnă cafea în ceşti, semn că urma să-şi dezvolte ideea.

— Acum trei luni, NSA a fost alertată de Warren Anderson,

patronul firmei agroalimentare Montesanto. Totul începuse cu câteva săptămâni mai înainte. Soţia lui angajase un detectiv particular ca să-l urmărească, fiindcă-l bănuia că o înşală.

— Cum se numea amanta?

— Syriana Carlyle.

— Lucra la Montesanto?

— Într-un post important. Detectivul a descoperit că acţiona împotriva intereselor firmei şi vindea informaţii cuiva de la ONU. În incinta ONU, nu e permisă instalarea de camere video, aşa că nu ştim cine era persoana respectivă. Prin urmare, NSA a pus sub supraveghere împrejurimile sediului ONU. S-a constatat că şi alte tinere care ocupau posturi-cheie în companii multinaţionale sau în cadrul administraţiei americane se duceau regulat la sediul ONU, fără să se poată stabili cu cine se întâlneau acolo. În urma anchetei făcute, NSA a ajuns la concluzia că o organizaţie urmărea să destabilizeze SUA. Apoi s-a constatat că şi pârghiile puterii economice şi politice din alte ţări erau afectate. Nici Franţa n-a fost cruţată. NSA a alcătuit o celulă de criză fără să informeze puterea, în care erau infiltraţi până în vârful ierarhiei. Au fost solicitate serviciile secrete din toate ţările, de la CIA la FSB, de la MI6 la DGSE. A ieşit la iveală o reţea teroristă. O reţea de un alt gen, ale cărei arme sunt farmecul şi inteligenţa unor kamikaze care arată ca nişte top-modele. Operaţiunea lor avea numele de cod Dolls Bang – aluzie atât la Big-Bangul care a dat naştere lumii, cât şi la gang bang, care aduce în scenă puterea sexuală a unei femei.

— Iar răspunsul a fost operaţiunea Hollow Storm.

— Celula specială organizată de NSA a lansat o acţiune care urma să fie rapidă, invizibilă şi discretă.

— De ce atâta discreţie?

— Fetele astea îi seduceau pe bărbaţii din sferele puterii, majoritatea însuraţi. Din motive de eficacitate şi pentru a se evita vreun scandal cu efecte devastatoare, răpirile au fost organizate în secret, fără ştirea acestora. Cel puţin la început. Când a sosit timpul să se dea explicaţii, mulţi dintre ei au fost greu de convins că iubita lor era o teroristă.

— Aşa se explică faptul că preşedintele SUA şi cel al LXVI au ordonat anchete.

— Nu ştiau că serviciile secrete le răpiseră pe Galan Ryler şi pe Annabelle Domange pentru binele lor.

— Iar astăzi sunt la curent cu aceste informaţii?

— Da.

— Ce procedee s-au folosit pentru răpirea lor?

— Metoda este clasificată „strict secret“ de celula de criză. Ideea era să se facă în aşa fel, de parcă fetele astea n-ar fi existat niciodată.

— Unde se află sediul acestei celule?

— Habar n-am.

În mintea lui Nathan se îngrămădeau întrebările:

— Despre câte femei este vorba?

— Două sute patruzeci şi şapte.

Nathan nici nu clipea auzind dezvăluirile uluitoare ale lui Fourcade, ca să nu-i dea impresia că a pus prea multe.

— Şi toate au fost capturate?

— Dacă ar mai fi rămas câteva, sunt uşor de identificat, având în vedere profilul lor.

— Presupun că Sloane Ricci a dispărut la puţin timp după ce a fost contactată de Taillandier.

— Exact.

— Şi ce s-a întâmplat cu fetele astea?

— Probabil că au fost ferecate în vreun Guantanamo pentru femei.

— Le-am cunoscut pe două dintre ele. Nu mi s-a părut că pregăteau haosul, ci, mai curând, că acţionau în favoarea unei mondializări luminate.

— Accelerau procesul, ca să ambaleze maşinăria şi s-o facă să explodeze. Asta ar fi dus la haos şi anarhie. Cum anarhia este urmată întotdeauna de o dictatură, terenul era astfel pregătit pentru un tiran care aştepta momentul potrivit pentru a salva omenirea.

— Unde au fost formate? De unde au apărut? Cine le îndrumă?

— Asta rămâne de aflat, însă nu mai e treaba ta.

— Cine i-a ucis pe Sylvie şi pe Taillandier?

— A fost un accident.

— Au fost asasinaţi de serviciile secrete care au încercat să mă omoare şi pe mine în Africa.

— Au tras în tine fiindcă le stăteai în cale.

— Ba dimpotrivă, s-au folosit de mine ca să dea de Esian Zawi şi de Susan Fox.

— Spionii nu au morală.

— Nici asta nu-i adevărat. Acţionează în numele unei morale.

— Uite ce-i, avem de-a face, şi de o parte, şi de cealaltă, cu artilerie

grea. Oamenii ăştia nu se joacă. Pe de o parte, lumea se mobilizează ca să rămână civilizată, pe de alta, nişte terorişti dintr-o nouă generaţie vor s-o destabilizeze. Aceste forţe care se confruntă ating cele mai înalte trepte ale puterii; prin urmare, cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da este să-ţi iei pisicuţa şi să treci pe verde.

Fourcade se ridică să-şi conducă musafirul.

— Ţi-am spus toate lucrurile acestea ca să te conving că dosarul nu mai ţine de resortul tău.

Nathan ieşi din apartament pe uşă de data asta.

134

Simţi o prezenţă. În faţa lui stătea o fetiţă, ţeapănă ca o păpuşă care nu mai are baterii. Nathan era întins pe divanul care-i servise drept pat la sfârşitul acelei nopţi. Din bucătărie venea un miros de cafea şi de pâine prăjită. Fetiţa o zbughi în direcţia mirosurilor şi se întoarse însoţită de maică-sa, care era în halat de baie. Marie făcu prezentările în franceză, ca să înţeleagă Chloé, care se aşeză apoi lângă Nathan, cu o telecomandă în mână. Ecranul televizorului fu invadat de nişte creaturi galbene cu pete negre, înzestrate cu cozi lungi.

— Maşina mea e încă întreagă? întrebă Marie.

— Absolut intactă.

— Ai aflat ce te interesa?

— Am fost sfătuit să trec pe verde.

Una dintre cele două cauze care-l determinaseră să se implice în anchetă nu mai exista. N-avea să mai încaseze prima de 930.000 de dolari, bani pe care voia să i-i dea lui Shannen. Mai rămânea motivaţia de a continua acţiunea începută de Sylvie, care se dedicase cu trup şi suflet acestui caz. Problema era că rămăsese singur şi nu mai avea bani.

— Ar trebui să dau un telefon în străinătate.

— Fă-o, asta va fi contribuţia mea la salvarea lumii.

Încercă să ia legătura cu James Mooses, dar nu-i răspunse decât căsuţa vocală. La Washington era miezul nopţii. Nathan îl sună pe căpitanul Sanako la Tokyo, unde era ora 16.00. Dădu peste căpitanul Ozan, care-i răspunse:

— Yokiko Sanako a fost transferat. Cine-l caută?

— Am lucrat cu el la cazul Suyani Kamatsu.

— A fost clasat. Îmi pare rău, trebuie să închid.

Nathan nu mai auzi decât tonul. Telefonă la FBI. Colaborase mult timp cu biroul federal, aşa că era la curent cu procedurile şi parolele necesare pentru a ajunge la persoana cu care voia să vorbească. Un agent de serviciu îi răspunse. Nathan îl auzi ţăcănind pe tastatura unui computer ca să găsească informaţia solicitată.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că agentul James Mooses s-a sinucis acum 15 zile. În locul lui lucrează acum agentul Taylor.

— Din ce cauză s-a sinucis?

— Nu sunt autorizat să comunic această informaţie.

— A lăsat vreo scrisoare?

— Nu sunt autorizat să…

— Spune-mi cum pot lua legătura cu Taylor, îl întrerupse Nathan.

Închise telefonul, având impresia că era din ce în ce mai singur.

135

Nathan intră în Bruxelles la volanul maşinii pe care i-o împrumutase Marie, un Golf 3. Franţuzoaica apelase la un Codevi[51], ca să-i dea posibilitatea să-şi continue investigaţiile. După experienţa lor din Etiopia, avea o încredere oarbă în el, iar astfel avea şi posibilitatea de a ţine legătura cu acest om care avea darul de a se evapora mai uşor decât eterul.

Nathan îşi depusese paşaportul la Consulatul american pentru prelungirea vizei şi făcuse o rezervare – numai dus – la o cursă aeriană spre Darwin, pentru ca Fourcade să creadă că renunţase la caz; informaţia ar fi ajuns până la NSA, care l-ar fi lăsat deocamdată în pace.

Asupra capitalei belgiene se lăsa noaptea. Nathan parcă maşina în faţa imobilului în care se afla apartamentul lui Sylvie, urcă şi sună la uşă. Poate că fiul ei locuia acolo acum. Mai sună o dată. Nu îi răspunse nimeni. Neavând cheia, hotărî să se folosească de *kime*, care i-ar fi consumat toată energia, dar era cea mai rapidă soluţie. Se postă la câţiva metri de preşul din dreptul uşii, trase aer în piept, îşi adună toate puterile fizice şi psihice, îşi concentră atenţia asupra unui punct situat deasupra încuietorii, sări răsucindu-se şi-şi destinse piciorul drept, care trecu prin lemn. Broasca cedă, uşa se roti în balamale. Energia se prelungi în hol, răsturnând o vază goală.

---

51 Codevi (Compte pour le Developpement Industrial) – carnet de economii pe termen lung, folosit în Franţa (n.tr.)

Nathan năvăli în salon, unde dădu peste un bărbat care dormea între o pungă mototolită de chipsuri şi o sticlă de bere, în timp ce pe ecranul televizorului se perindau diverse reclame.

— Cine eşti? îl întrebă Nathan în engleză.

Individul îşi veni în fire, se ridică şi vorbi în aceeaşi limbă:

— Cred că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta.

— Sylvie lucra împreună cu mine.

— Nu-ţi dăduse un rând de chei?

— Nu prevăzuse că va muri acum o săptămână.

— Am avertizat-o că o va păţi, având mereu de-a face cu psihopaţi.

— Ce naiba cauţi aici?

— Mă uitam la Cupa Europei. Englezii câştigă.

— N-ai televizor?

— Nu prind Eurosportul.

— Va trebui să mă ajuţi.

— Nu vreau să fiu amestecat în treburile lui Sylvie.

— Vino să-ţi arăt ceva.

Nathan îl duse să-i arate în ce stare era uşa.

— Am lovit-o cu piciorul. Ia închipuie-ţi cum ar fi dacă ţi-aş aplica şi ţie o astfel de lovitură.

— Eşti la fel de ţicnit ca ea.

Nathan îl împinse până la grilajul liftului, sub ochii holbaţi de uimire ai unui vecin de pe palier, alertat de zgomot. Nathan îi dădu drumul.

— Sylvie nu era nebună.

— E vreo problemă, domnule Volchtein? întrebă vecinul.

— Tocmai o rezolvăm, răspunse Nathan.

Îl duse înăuntru pe Volchtein şi împinse uşa strâmbată, pe care o propti cu coada măturii, aşezată astfel încât să cadă la orice tentativă de deschidere a canatului.

— Ce vrei de la mine?

— Să-mi traduci ceva.

Nathan deschise computerul lui Sylvie.

— Ştii parola?

— Christophe. E numele fiului ei.

— Nu e al tău?

— Eu mă numesc Alain.

— Nu asta întrebam. Christophe nu este şi fiul tău?

— E al fostului ei soţ. Cu mine n-a vrut să aibă copii.

Nathan intră pe adresa de e-mail a lui Sylvie.

— Sylvie îşi trimitea de multe ori notiţele, zise Alain. Şi le organiza după ce se întorcea.

Nathan simţi emoţia lui Alain. Îi păru rău că-l bruscase. Ultimul mesaj era din 11 aprilie, ziua în care Sylvie se întâlnise cu Sloane Ricci la Roma. Calităţile fizice şi intelectuale ale iubitei lui Ernesto Bernelli erau descrise admirativ. Era de o frumuseţe răpitoare, absolventă a unor celebre institute de învăţământ din Europa şi era responsabila cu dezvoltarea în consorţiul petrolier al amantului ei, care tocmai hotărâse să se retragă din jungla ecuatorială ca să nu mai mânjească pământul sfânt al indienilor Shuar Washints. „Investim în noi modalităţi de producere a energiei“, declarase Sloane Ricci.

Pornind de la ceea ce ştia despre Annabelle Domange, Galan Ryler, Suyani Kamatsu şi Sloane Ricci, Sylvie întocmise un profil psihologic comun al celor patru femei:

Annabelle, Galan, Suyani şi Sloane atribuie binelui şi răului un loc clar determinat, ca să ordoneze universul şi să recreeze realitatea potrivit propriului lor sistem de valori. Studiile lor universitare şi poziţiile sociale le dau un sentiment de putere – putere pe care o folosesc necondiţionat în favoarea „cauzei“ lor. Această putere de care dispun mulţumită relaţiilor lor accentuează o tendinţă spre megalomanie. Absenţa unei vieţi sociale sau conjugale, lipsa prietenilor, distanţarea faţă de familie, faptul că nu-l frecventează decât pe bărbatul care le oferă puterea de a-şi satisface megalomania denotă personalităţi cu tendinţă paranoică. La Sloane Ricci este uşor de observat un sentiment de persecuţie, accentuat de ameninţarea reală care pluteşte asupra ei.

Spiritul de sacrificiu este subînţeles la aceste fete, care se dedică în întregime muncii lor. Nu mai rămâne loc pentru altceva. Nu au timp liber, distracţii, viaţă socială.

Noţiunea distinctă de bine şi de rău, sentimentul puterii, megalomania, lipsa de sociabilitate, paranoia, spiritul de sacrificiu, toate acestea sunt factori specifici condiţionării.

Pentru ca o condiţionare să iasă la suprafaţă, trebuie căutat ceea ce apare ca o evidenţă. Pentru aceste femei, este evident faptul că lumea merge din ce în ce mai rău şi că acest lucru trebuie schimbat. Liderul care le-a modelat gândirea este o persoană sau o organizaţie care vrea să schimbe lumea. În această direcţie trebuie orientate cercetările

pentru găsirea răpitorilor.

Pentru a fi eficientă, condiţionarea trebuie începută încă din copilărie. Condiţionarea a dat naştere naziştilor, gărzilor roşii şi integriştilor musulmani. Trebuie căutaţi, prin urmare, „părinţii adoptivi“ ai acestor fete. Ar putea fi vorba despre o sectă, sectele fiind prin excelenţă locuri de condiţionare. Ele presupun izolarea de lumea exterioară, care este demonizată, exaltarea unui ideal, glorificarea sacrificiului pentru o cauză. Annabelle a fost crescută în sânul unei secte. De făcut cercetări privitoare la secta lui Domange.

La baza oricărei condiţionări se află o stare de nemulţumire, o dilemă asupra sensului vieţii. Nemulţumirea se poate datora unor motive obiective (sărăcie, lipsă de perspective) sau subiective (provocate din afară, induse). În cazul acestor fete, care au făcut studii la cele mai costisitoare şcoli din lume şi care evoluau în cele mai înalte sfere ale puterii, motivul a fost unul sugerat. De cine?

Condiţionarea implică existenţa unui lider. În cazul la care ne referim, acesta nu este un ayatollah, un guru, un führer sau un preot, dată fiind absenţa vreunui mesaj politic sau religios. Dacă între inimoasele discipole şi un lider preocupat de soarta lumii a fost stabilit un contract psihologic înseamnă că ele îşi sprijină liderul. Trebuie să căutăm persoana a cărei putere a sporit de când discipolele au început să acţioneze.

În sfârşit, orice condiţionare presupune o bază intangibilă, scrisă, reprezentând gândirea fundamentală. Conţinutul n-are importanţă, ca şi în cazul Bibliei, al Coranului sau al Cărticelei roşii. Factorul care va acţiona asupra psihicului discipolelor este ceea ce reprezintă ea. Trebuie să căutăm un text universal, care să aibă la fel de mult sens în America, în Europa, în Asia şi în Africa. Aştept veşti de la Nathan, care e în Somalia, ca să aflu dacă portretul lui Esian Zawi corespunde acestui profil psihologic.

Sylvie făcuse o treabă remarcabilă. Însemnările ei deschideau drumuri, dădeau anchetei o direcţie şi se potriveau cu cele aflate de Nathan în cursul discuţiei cu şeful poliţiei franceze. Aveau de-a face cu o grupare teroristă de tip nou, care avea ambiţia de a da peste cap ordinea mondială. Nathan îi mulţumi lui Alain pentru traducere. Acesta se duse să aducă două beri, iar când se întoarse, Nathan observă că plânsese.

— Te va ajuta cu ceva? întrebă Alain cu glas tremurător.

— E o adevărată mină de aur.

— Era, totuşi, o femeie nemaipomenită.
— Ne putem considera norocoşi că am cunoscut-o.
— Ce bou sunt!
Dădu pe gât jumătate din sticla de Hooegarden şi-şi opri un râgâit.
— Habar n-am avut cum gândea, cum era ea cu adevărat. Îi tot spuneam că nu e zdravănă la cap.
— Toţi şobolanii merg pe aceleaşi poteci.
— Ce insinuezi?
— Cine se aseamănă se adună.
— Atunci, o iau ca pe un compliment.
— Chiar era.
— Ce o să faci acum?
— Te las să vezi finalul meciului.
— Dar ce facem cu uşa?
— Trebuie să dau un telefon.
— Vrei să chemi un lăcătuş la ora asta?
— Nu, sun la FBI.
La Washington era ora două după-amiază. Agentul Taylor răspunse şi confirmă că, într-adevăr, el îl înlocuia pe agentul Mooses.
— De ce s-a sinucis? îl întrebă Nathan.
— Nu sunt autorizat să răspund la această întrebare.
— Nici eu nu sunt autorizat să te întreb, aşa că totul va rămâne între noi.
— A lăsat o scrisoare. Nu mai putea suporta gândul că era homosexual.
— Ce-ai spus?
— Mooses era poponar.
— Ştiam asta, dar nu era un motiv să se sinucidă.
— Ţi-am spus concluzia raportului. Acum, dacă vrei să anchetezi moartea lui Mooses, te priveşte.
— Ai continuat cercetările în dosarul la care lucra?
— Care dosar?
— Cel cu răpirile în serie.
— Şeful se ocupă de cazul ăsta.
Nathan auzi mătura căzând în hol. Apoi două şuierături. Trei găuri în perete. Arme cu amortizor. Bătu în retragere şi intră într-un dulap, trăgându-l pe Volchtein după el.
Nori de praf de var căzură pe birou, în ritmul sacadat al focurilor ce răsunau în surdină. Ucigaşii nevăzuţi trăgeau fără să le pese ce

întâlneau gloanţele în cale. Computerul şi telefonul se făcură ţăndări sub rafale. Întunericul din dulap fu străpuns de săgeţi luminoase.

Apoi linişte.

Alain, care stătea ghemuit sub un teanc de dosare, dădu să iasă.

— Încă nu, îi şopti Nathan.

Detunătura făcu să zboare în lături uşile glisante ale dulapului, cioburile vitrinei se împrăştiară, o furtună de sticlă, praf şi hârtii devastă apartamentul. Nathan sări afară din ascunzătoare, se împiedică de un fotoliu sfâşiat, alergă spre intrare şi lovi o siluetă care căzu în faţa lui. Îşi prelungi mişcarea printr-o directă expediată către o faţă de lână, simţi oasele zdrobindu-se sub falangele lui, smulse cagula, şi-o trase pe cap şi ţâşni pe palier. Doi complici mascaţi îl aşteptau. Înainte ca ei să-şi dea seama că fuseseră păcăliţi, o dublă lovitură de picior din salt îi azvârli pe scări. Nathan zbură cu zece trepte mai jos şi ateriză în faţa celui care încerca să se ridice. Alt trosnet de oase. Îi luă arma şi trase gloanţele rămase lângă urechea celuilalt, căruia îi smulse apoi cagula şi-i lipi de obraz ţeava încinsă a pistolului. Individul se spovedi pe loc, într-o limbă care aducea a croată sau albaneză.

Trimiseseră după el nişte zbiri angajaţi pe bani puţini, care nu se încurcau cu subtilităţi şi probabil că nu ştiau mare lucru. Nu semăna cu lucrătura sofisticată a răpirilor. Nathan urcă din nou în apartamentul devastat, sub ochii năuciţi ai vecinului care spiona prin crăpătura uşii. Volchtein era încă în viaţă. Pe frunte, i se prelingea sânge. Un braţ îi era sfârtecat. Nathan verifică pagubele.

— Nu mai are rost să chemăm un lăcătuş.

136

Plecă în aceeaşi noapte din Bruxelles, spre sud, urmărind una dintre pistele sugerate de Sylvie – cea care ducea la secta lui Domange. Acolo crescuse Annabelle. Fusese oare condiţionată?

Şi alte fete stătuseră un timp acolo, ca şi la părinţii lui Suyani Kamatsu, în Japonia. Participau şi ei la acest vast complot planetar, care urmărea să răstoarne sistemul? Nathan era sigur că soţii Domange nu-i spuseseră totul. Discursul lor despre amorul liber fusese doar praf în ochi. Lui Nathan îi era ciudă că nu fusese mai perspicace la prima vizită pe care le-o făcuse.

Se opri să se odihnească în apropiere de Lyon, ajunse pe coasta mediteraneeană odată cu soarele, trecu de Cannes pe la ora zece şi o

luă spre Grasse. Spre deosebire de litoralul urbanizat, străbătut de o reţea de autostrăzi, căi ferate, drumuri naţionale, cu cât te îndepărtai de ţărm, cu atât se circula mai prost. Drumurile şerpuite sporeau distanţa de la o vale la alta, ocolind înălţimile, traversând canioanele, legând între ele satele într-un relief ostil, de parcă natura ar fi înălţat bariere în calea vânătorilor de terenuri pentru construcţii.

Nathan intră pe şoseaua Napoleon şi coti la Saint Vallier-de-Thiey, luând-o pe DN 5. Traversă munţii Doublier, Thiey, Audibergue, Thorenc până ajunse la Charamel, locul unde se adăpostiseră soţii Domange. Soarele bătea în geamul maşinii. Nathan îl deschise, lăsând să intre arome de levănţică, cimbru, rozmarin, grozamă. Străbătu sate cu aspect medieval ghemuite pe culmi, presărate cu ciuboţica-cucului şi primule şi punctate de petele albe ale oilor. Parcă ar fi trecut în alt timp spre epoca palatelor, a hambarelor cu acoperiş de paie, a ulicioarelor pietruite şi a zidurilor scunde din bolovani de râu, a vieţii pastorale şi a transhumanţei, a văilor neatinse de picior de om şi a pădurilor dese.

Un torent care forma o cascadă într-o trecătoare îi arătă că trecuse de fermă. Întoarse maşina şi recunoscu, nu după mult timp, culmea panoramică pe lângă care trecuse cu o lună în urmă. Sub stejar nu mai staţiona nicio patrulă de poliţie. Parcă lângă fermă, într-un loc ferit de priviri, şi bătu în poartă cu imensul ciocan în formă de gorgonă. Zgomotul răsună peste câmpia pustie şi făcu să apară la poartă o persoană. Îl recunoscu pe Kurt, cel care-l întâmpinase şi prima dată.

— Aş vrea să vorbesc cu Martin Domange.

— Nu e acasă.

— Atunci, cu Cléa Domange.

— Hai, valea d-aici!

Kurt renunţase la amabilitate. Nathan îşi strecură piciorul în crăpătura uşii. Beatnicul hrănit cu soia şi cu fum de narghilea capitulă văzând că musafirul era hotărât!

— N-a mai rămas nimeni pe-aici, omule! Au şters-o cu toţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Vezi curtea?

Imensul patio era pustiu.

— Într-o seară, un elicopter s-a lăsat aici ca o baligă. Din el au coborât nişte mascaţi în negru, ca ăia de la GIGN[52], înarmaţi. La ora

52 Grupul de Intervenţii al Jandarmeriei Naţionale (n.tr.)

aia, toţi eram cam ameţiţi. Nici n-au avut nevoie să ţipe la noi să nu ne mişcăm. Numai Dum Dum, care luase nu ştim ce drog mai păcătos, a făcut altceva. A crezut, pesemne, că e un atac al marţienilor sau cine ştie ce-o fi fost în capul lui, şi s-a repezit la ei. L-au împuşcat pe loc.

— Dar ce voiau?

— Veniseră după Cléa şi Martin.

— Şi i-au arestat?

— Nu. N-au fost de găsit.

— Dar cu ceilalţi ce s-a întâmplat?

— Copoii ne-au băgat în dube ca să ne ia la întrebări pe fiecare în parte.

— Şi ce v-au întrebat?

— Unde se află soţii Domange, cu ce ne ocupam aici, dacă o cunoşteam pe Annabelle, fata lor…

— Ce le-aţi răspuns?

— Voiam doar să fim lăsaţi în pace, omule! Ne-au ameninţat că o să ne închidă pentru trafic şi consum de droguri, dar când s-au prins că nu ştim nimic ne-au dat drumul.

— Dar tu ce faci aici?

— Nu pot crede că totul s-a sfârşit. Păzesc sanctuarul până se vor întoarce Martin şi Cléa.

— Crezi că se vor întoarce?

— Păi, sunt şi oameni care aşteaptă întoarcerea lui Mesia.

— Chiar aşa de mult îi venerezi?

— Sunt de treabă.

— Dar pe Annabelle ai mai văzut-o?

— Ar fi mai bine să pleci.

Nathan însă nu se putea mulţumi cu atât. Kurt îşi dădu seama.

— Uite ce-i, ştiu că eşti mai puternic decât mine. Poţi să mă torturezi ca să scoţi de la mine tot ce ştiu, şi o să reuşeşti, căci omul rabdă cât rabdă, după aia spune orice. Dar puţinul pe care o să ţi-l mărturisesc o să te facă să-ţi regreţi faptele.

— Îţi aduci aminte de femeia care venise împreună cu mine?

— Da, una blondă.

— A fost asasinată.

— Ce păcat!

— Şi te mulţumeşti să spui: „Ce păcat“?

— Păi, ce să fac mai mult?

— Du-mă în apartamentul lui Domange.

— Te pot duce acolo, dar nu prea mai ai ce vedea. Curcanii au luat tot ce li s-a părut suspect.

Kurt îl conduse către o clădire alcătuită dintr-un vestibul, un salonaş şi două camere. Totul era renovat şi decorat în stil vechi: ziduri din piatră, podea cu gresie lucioasă, grinzi false din lemn înnegrit, şemineu de epocă, pat cu baldachin în care stăpânul casei petrecuse cu siguranţă multe ore plăcute, sfeşnice pe noptiere, o măsuţă de toaletă, un fotoliu stil Ludovic al XII-lea lângă care zăceau vraişte cărţi şi documente. O cuvertură era aruncată pe pat, iar pe un suport erau îngrămădite haine şi lenjerie. Nathan recunoscu djellaba pe care o purtase Martin Domange.

— N-am avut vreme să fac ordine, comentă Kurt.

Se părea că soţii Domange n-avuseseră nici ei vreme să se îmbrace. Sau poate că nu le trebuise vreo haină anume.

— Ai putea să-mi faci nişte ceai? întrebă Nathan.

— De ce?

— Ca să-l bem.

Nathan se întinse pe pat, lăsându-se pătruns de engramele lăsate de cei care dormiseră acolo. Concentrarea îl propulsă în frânturi de imagini: trupuri înlănţuite, sex în trei, fantasme dezlănţuite. Dar niciun indiciu legat de fuga celor doi. Se întoarse la realitate şi inspectă dressingul. Simţi un miros chimic. Miros de neopren.

Kurt privea fix, ca un zombi, ceainicul, cu capul învăluit de un nor de fum. Tresări când intră Nathan.

— Soţii Domange obişnuiau să facă scufundări?

— Păi… nu, nu cred.

— Aveau costume din neopren.

— Le foloseau la canyoning.

— La canyoning?

— E un sport care constă în coborârea pe cursuri de apă subterane, şi nu se poate practica fără echipament.

— Ce fel de echipament?

— Combinezon, cască, frânghii, ham, coardă, rucsac, tot tacâmul. Mie nu-mi place, e prea mult calabalâc de cărat. Prefer să fac tai chi.

— Există vreun traseu în apropiere?

— Da, la Clue d'Aiglun[53]. E dificil.

---

53 Clue = vale săpată perpendicular pe un munte de un curs de apă, care creează astfel un defileu. (n.tr.)

Luă ceainicul de pe foc şi turnă apă peste pliculeţele cu ceai.

— Zahăr?

— Nu, mulţumesc… Spune-mi puţinele lucruri pe care le ştii despre Annabelle.

— Era deja aici când am sosit în comunitate. Annabelle nu era precum celelalte. Mai întâi fiindcă arăta super, apoi fiindcă nu se amesteca printre ceilalţi. O singură dată a luat parte la o orgie, şi jur că în ziua aia a venit o mulţime de lume. Asta s-a întâmplat la puţin timp înainte să plece. Dar ce m-a uimit pe mine cel mai mult n-a fost frumuseţea ei.

— Dar ce anume?

— Părinţii ei, relaţiile pe care le avea cu ei.

— Era condiţionată de Cléa şi Martin, făcu Nathan.

— Ba, mai degrabă, invers.

— Cum adică?

— Cléa şi Martin erau sub influenţa ei.

137

După ce se prefăcuse că pleacă, Nathan se întoarse, având grijă să nu fie văzut de Kurt, şi intră din nou în camera soţilor Domange. Umeraşele din debara fuseseră date la o parte, de parcă cineva ar fi vrut să-şi facă drum printre haine. Pereţii erau îmbrăcaţi în plăci care imitau piatra. Cercetându-i, Nathan constată că sunau a gol: cel din spate era glisant. Nathan mai văzuse acest sistem într-un magazin de îmbrăcăminte din Germania, unde cabinele de probă se deschideau spre un coridor de trecere. Dressingul soţilor Domange dădea într-o galerie strâmtă, amenajată în grosimea plăcilor care dublau peretele. Se strecură pieziş în întuneric, coborî câteva trepte, împinse o uşă şi ieşi într-o pivniţă care adăpostea un puţ. Pe marginea lui era fixat un piton. Cu echipamentul lor de alpinişti, soţii Domange coborâseră în rapel. Nathan făcu acelaşi lucru, fără echipament. Având grijă să aibă mereu cel puţin trei puncte de sprijin, pătrunse în gaura umedă. Când simţi apa aproape, îşi dădu drumul să cadă. Apa era rece ca gheaţa. Ieşi la suprafaţă, îşi goli plămânii, apoi se lăsă la fund. Înotă în bezna lichidă şi rece către un punct luminos, care se transformă într-o ceaţă lăptoasă. Începea să nu mai aibă aer. Trebuia să hotărască dacă merge mai departe sau se întoarce. Convins că soţii Domange aleseseră acest drum, înaintă printre doi pereţi din piatră care se strâmtau ca gâtul unei sticle.

Plămânii îi ardeau. Fu ispitit să-şi folosească mâinile ca să avanseze mai repede, însă preferă să-şi economisească oxigenul şi se mulţumi să dea din picioare, reducându-şi ritmul cardiac. Cu braţele pe lângă trup, îşi concentra atenţia asupra degetelor mari de la picioare prin care elimină tensiunea, asupra tălpilor care îl propulsau, asupra pulpelor, a coapselor, a şoldurilor ce atingeau stânca. Trupul lui devenea tot mai uşor, se dizolvă în apă. Slăbi presiunea asupra părţii de jos a pântecelui. Inima îşi rărise bătăile în pieptul său golit. Umerii, grumazul, gâtul i se destinseră. Din ţeastă i se împrăştiau reziduuri de stres. Într-o stare de totală relaxare, în timpul căreia nu mai făcu nicio mişcare, pluti în derivă printr-un tunel strâmt. Alge fine, negre, care astupau trecerea, îi gâdilau obrazul. Înlăuntrul norului de filamente, un chip palid cu doi ochi morţi care îl priveau. O femeie. Un cadavru. Algele erau, de fapt, părul ei. Se feri, lovindu-se de stâncă. Leşul se lipi de el ca un magnet. Dincolo de volutele întunecate, recunoscu trăsăturile soţiei sale. Melany îl aţintea cu privirea. Nathan înghiţi apă, îşi pierdu sângele rece, îşi mişcă membrele, alungă vedeniile pe care spiritul lui aflat aproape de comă i le trimisese în pragul morţii. Se grăbi, conştient că nu mai avea destul aer ca să-i susţină eforturile, ieşi la suprafaţa unui curs de apă care se prăbuşea în adâncul unui canion, tuşi şi se rezemă de o stâncă. Apa rece ca gheaţa i se prelingea din nas, din gură, din ochi, din urechi. Soţii Domange se antrenaseră, nu glumă, ca să poată parcurge pe sub apă o distanţă atât de mare. Nathan escaladă un perete abrupt până la o culme care domina defileul. O traversă şi coborî pe o potecuţă spre un mal. Sub apă, în fundul unei crevase, văzu ceva strălucitor. Se apropie, ajutându-se cu picioarele şi cu spatele. Un tub de oxigen. Cel pe care-l folosiseră soţii Domange ca să ajungă de la puţ până la râu.

Dincolo de mal, defileul se îngusta brusc. Spre deosebire de vânt şi de apa verde, soarele nu putea pătrunde în strâmtoare. Nathan se lăsă să plutească. La ieşire, fu proiectat pe un tobogan natural care-l aruncă la şase metri mai jos, îl strivi sub tone de apă şi-l târî într-un vârtej. Străpunse curentul circular şi traversă un bazin la capătul căruia se succedau canale înguste şi rapeluri greu de trecut dacă n-aveai corzi. După o serie de căţărări şi salturi acrobatice, ajunse într-o zonă plată, cu ţărmuri acoperite de pietriş, scăldată în soare. Sub razele binefăcătoare, îşi dădu capul pe spate, îşi desfăcu braţele, amestecându-şi propriile molecule cu cele ale elementelor. Simţi

adierea naturii pe pielea-i înfiorată, pe părul ud, pe hainele leoarcă. Aerul călduţ îi pătrunse în plămâni, căldura îi intră în pori, mirosul de pini şi de apă curată îi cuprinse nările. Cu ochii îndreptaţi către azurul cerului pe care se profila silueta unui vultur, acumulă o energie nesfârşită. Fuziunea trapului său cu cosmosul îi îngădui să vadă prin ochii vulturului, să înoate cu viteza curentului prin canale înguste, să se strecoare prin canion repede ca vântul.

138

Pereţii înalţi de calcar alb repercutară un ecou. O alunecare surdă făcu stânca să vibreze şi tulbură râul. Nathan văzu o umbră gigantică abătându-se asupra lui. Sări înapoi. O bucată de munte făcu apa să explodeze şi se înfipse în albia îngustă. Un val se sparse de trupul lui, aruncându-l cât colo.

Nathan zări o siluetă în vârful falezei. Se scufundă şi ieşi la suprafaţă când consideră că a ieşit din raza privirii celui care încercase să-l strivească. Urcă o pantă abruptă, agăţându-se de asperităţile şi găurile stâncii, de rădăcinile şi ierburile care-şi croiseră drum prin această lume minerală. După o ascensiune dificilă şi riscantă, ajunse pe o platformă împădurită. Se apropie de locul din care se desprinsese bolovanul. O potecă ducea spre buza unei prăpăstii. Atenţia îi fu atrasă de o lucire la intrarea unei peşteri săpate în faleza de pe malul opus, mai jos de nivelul la care se afla Nathan. Martin Domange se căţăra într-acolo cu ajutorul unei frânghii. Cléa privea spre albia îngustă, astupată în urma efortului herculean al soţului ei. Perechea se retrase apoi în peşteră. De la înălţimea platformei, Nathan evaluă adâncimea râului. Apa era limpede şi-i îngădui să vadă o depresiune între două zone puţin adânci. Trebuia să-şi ia elan, dar nu prea mult, ca să nu se lovească de faleza de vizavi. Adâncitura în care voia să sară nu părea mai mare decât un agheasmatar. Aşteptă să se potolească o rafală de vânt care i-ar fi putut devia traiectoria şi se aruncă. Îşi încordă muşchii, pentru ca suprafaţa de impact să se reducă la tălpile lui. Căderea îi păru interminabilă. Străpunse apa şi ieşi la suprafaţă cu o durere în coaste. Şocul îi zdruncinase cutia toracică. Căzu de mai multe ori înapoi la punctul de plecare înainte de-a reuşi să escaladeze cei opt metri de perete până la peşteră. Trecură două ore până când reuşi să urce, lipit de stâncă, înfigându-şi degetele în puţinele cavităţi ale acesteia, ca o şopârlă handicapată, până la intrarea peşterii. Se târî,

epuizat, spre cei doi, aşezaţi pe scaune pliante lângă un reşou. Grota fusese amenajată în aşa fel încât să poată rezista unui asediu. Nişte lămpi cu petrol luminau două cufere, o rezervă de provizii, două paturi de campanie, un aparat de radio, pături, bidoane cu gaz. Când Nathan se ridică în picioare, Cléa ţipă, iar Martin vârî mâna în rucsac. N-apucă s-o mai scoată, căci Nathan se repezise asupra lui, imobilizându-l. Domange lăsă cuţitul din mână, iar Nathan îi eliberă braţul.

— Ce cauţi aici? întrebă Domange.

— Vreau să mă încălzesc.

Martin deschise cufărul şi scoase o pereche de pantaloni de trening şi un hanorac.

— Ar trebui să-ţi vină.

Bunăvoinţa lui îl ului pe Nathan.

— Cum ai reuşit să ne găseşti? întrebă Martin.

— M-a ajutat Sylvie Bautch, partenera mea.

— Îmi amintesc de ea. Nu părea să ne aprecieze prea mult.

— Era de părere că aţi condiţionat-o pe Annabelle.

— Părinţii îşi condiţionează întotdeauna copiii.

— Da, dar Annabelle nu e copilul vostru.

Soţii Domange schimbară o privire. Nathan se îmbrăcă în hainele uscate.

— Nu mai încercaţi să mă duceţi cu vorba, le spuse.

— Ce-i îngăduie partenerei tale să ne acuze că am fi condiţionat-o pe Annabelle?

— Perspicacitatea ei.

— Spune-i să şi-o bage undeva.

— Ar fi greu. Se odihneşte sub pământ.

Martin îşi regretă vorbele. Love stătea calm în faţa lui. Oricine altcineva s-ar fi ridicat ca să-l facă să-şi înghită cuvintele. Îşi ceru scuze.

— Te iert, zise Nathan, pentru minciuni, pentru că ai întinat amintirea lui Sylvie şi pentru că ai încercat să mă asasinezi. Dar clemenţa mea are limite.

— Annabelle nu este fiica noastră, admise Cléa.

— Asta ştiam deja.

— Şi ce mai vrei să afli?

— A cui fiică este?

— Nu ştim. Am adoptat-o când avea 18 ani.

— 18 ani?

Cléa aruncă o privire spre soţul ei, ai cărui ochi erau plini de reproş. Martin se ridică. Nathan îl rugă să se aşeze la loc. Cléa continuă:

— Când a intrat în comunitatea noastră, era deja condiţionată.

— De cine?

— Nu le cerem noilor adepţi să-şi dezvăluie trecutul.

— Dar nu numai că aţi primit-o, ci i-aţi dat şi numele vostru.

Cléa şovăi, privindu-şi soţul. Nathan interveni:

— O să vă spun eu cine e. La fel ca încă 246 de femei care au fost arestate, Annabelle a fost formată ca să se infiltreze în sfera puterii economice folosindu-se de farmecul şi de diplomele ei. Este o teroristă. Şi totul mă face să cred că voi nu sunteţi străini de modul în care a fost educată, mai ales în privinţa folosirii farmecului ei.

— Nu eşti de la poliţie, spuse Martin.

— De ce spui asta?

— Ştii mai puţine decât ei. Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni.

— Înainte de a-ţi vorbi deschis, trebuie să ştiu ce motivaţie ai.

Martin îi întinse o cană aburindă. Nathan tăcu, pentru a sufla în băutura fierbinte. Apoi continuă:

— În copilărie, tata m-a pus să învăţ pe dinafară scrisoarea pe care i-au trimis-o indienii Hopi preşedintelui Nixon în 1970. Începea aşa: „Omul alb, în nepăsarea lui faţă de ceea ce înseamnă natura, a profanat faţa Mamei noastre, Terra. Progresul tehnologic al omului alb s-a dovedit a fi o consecinţă a lipsei sale de interes pentru calea spirituală şi pentru semnificaţia a tot ce e viu. Dorinţa de avere şi de putere a omului alb l-a făcut să nu vadă răul pe care i l-a pricinuit Mamei noastre, căutând ceea ce el numeşte resurse naturale. Iar calea Marelui Spirit a devenit greu de zărit pentru aproape toţi oamenii, şi chiar pentru mulţi indieni, care au ales să urmeze calea omului alb“.

Nathan sorbi o gură de cafea.

— Eu am crescut cu ideea că salvarea omenirii depinde de calea spirituală, până când mi-am dat seama că religiile năvăliseră prin această breşă şi luaseră ostatic Marele Spirit. Atunci, m-am izolat de lume. Izolarea mi-a provocat nişte carenţe, pe care Sylvie Bautch a venit să le compenseze.

— Cum ar fi nevoia de iubire? întrebă Martin.

— Care a făcut loc nevoii de cunoaştere şi de recunoştinţă, adăugă Cléa.

— Nu reuşesc că mă ataşez de adevărul pe care-l urmăresc, deşi mă detaşez de calea care constă în a nu te ataşa de nimic. Cunoaşterea este în mine, nu în afara mea.

— Nu te mai mână nici dorinţa de a fi de folos?

— Aspir să fiu inutil. Ca un copac strâmb şi noduros, cu care nimeni n-are ce face. Un astfel de copac nu va fi tăiat şi va avea o viaţă lungă. Dacă toţi oamenii ar fi aşa, nimeni n-ar mai şti ce-i frica.

— Atunci, de ce ai venit aici? întrebă Martin.

— Ca să duc mai departe munca lui Sylvie. Ca s-o însufleţesc şi s-o fac nemuritoare.

— Aşadar, imboldul tău este iubirea pentru o femeie, conchise Cléa.

Cei doi soţi se priviră, cu acelaşi gând. Nathan n-avea intenţia să le facă vreun rău.

— Annabelle nu era deloc aşa cum crezi, spuse Martin.

— Nu este o teroristă, interveni Cléa.

— Teroriştii sunt cei care le-au răpit, continuă Martin. Ceea ce-ţi voi spune n-are să-ţi placă. Mai întâi, fiindcă vei vedea că te-ai înşelat asupra adevăratului duşman. Apoi, pentru că este vorba despre nişte persoane care au vrut să fie de folos.

139

Înainte de a începe să vorbească, Martin Domange aprinse o lampă cu gaz. Întunericul se lăsase repede în defileu. Flacăra juca în sticla lămpii şi proiecta luciri galbene pe chipurile lor.

— Lucram la New York atunci când s-au prăbuşit turnurile la World Trade Center. În ziua aceea, am asistat la o cotitură în istoria omenirii. Statele Unite nu mai puteau menţine pacea. Oamenii politici erau neputincioşi. Generaţiile viitoare nu mai puteau fi ferite de războaie. Şocul suferit în 11 septembrie a scos la iveală tot ceea ce se acumulase în inconştientul colectiv – temeri, credinţe, legături. Am făcut inventarul şi apoi o selecţie, separând realul de ceea ce ne fusese indus. Am măsurat toată puterea pe care le-o delegasem celorlalţi. Am demisionat de la ONU şi am plecat cu Cléa în India.

— Ne-am schimbat identitatea.

— Şi nu numai identitatea. Credinţele noastre au fost zguduite de hinduism, budism, tantrism. Am locuit la Khajuraho. Ai auzit de el?

— Nu, îi răspunse Nathan.

— Khajuraho a fost construit sub dinastia Chandellas, ai cărei membri erau adepţii cultului Kaulas, inspirat din tantrism, care preconiza practici sexuale nereţinute pentru ca epuizarea dorinţei să ducă la spiritualitate. În vechea Indie, actul sexual era ceva banal. Era practicat în grup, aşa cum şi mesele se luau tot în grup, iar zeii erau poftiţi să se alăture acestei înlănţuiri de trupuri. Când m-am întors în Franţa, am luat legătura cu un fost coleg. Am discutat cu el despre starea planetei. M-a invitat să intru într-o organizaţie care pusese la punct o strategie pentru a recupera puterea pe care am lăsat-o în mâinile elitei noii ordini mondiale. Era un plan atât de ambiţios, încât avea nevoie de douăzeci de ani ca să fie pus la punct. Mai rămăseseră doar câţiva ani până să poată fi pus în aplicare.

— Cum se numeşte această organizaţie?

— Nu mi-a spus niciodată. Din motive de securitate.

— Şi care era planul?

— Nu mi l-a dezvăluit imediat.

— Aştepta să fim pregătiţi, zise Cléa.

— Pregătiţi pentru ce?

— Pregătiţi să colaborăm. Să-i înţelegem motivaţiile şi să le împărtăşim.

Martin începu din nou să vorbească:

— Pe atunci, Cléa şi cu mine plănuiam să creăm o comunitate bazată pe iubire. Prietenul meu ne-a încurajat s-o facem.

— Adevărul este că el a fost, de fapt, cel care ne-a dat ideea, precizează Cléa.

— N-are importanţă. Prietenul meu ne-a ajutat să ne instalăm în sudul Franţei. Într-o zi, a adus-o pe Annabelle ca s-o învăţăm arta iubirii şi să-i dăm numele nostru. Avea 18 ani.

— Şi aţi acceptat fără să-i puneţi întrebări?

— De data asta, ne-a mărturisit despre ce era vorba.

— Ţi-e foame? îl întrebă Cléa, ridicându-se.

Aşează pe măsuţa pliantă nişte fructe uscate. Martin continuă:

— Annabelle urma să se infiltreze în anturajul unui director general francez, să devină amanta lui şi să-i influenţeze deciziile.

— Era o fată superbă şi avea o minte sclipitoare.

— Ne-a fermecat. A rămas la noi câteva luni ca să-şi desăvârşească educaţia, apoi a plecat.

— Cine era acel director-general?

— N-am încercat să aflu.

— Au mai venit şi alte „Annabelle“?

— Şapte, în total. Însă numai pe Annabelle am adoptat-o.

— Fiecare dintre ele avea misiunea de a seduce câte un director-general?

— Şase directori-generali, cred, şi directorul OMC-ului.

— Le-aţi instruit pe toate?

— Erau deja instruite. Noi le-am iniţiat doar în tainele amorului şi le-am creat câte un trecut şi o identitate.

— Care era adevăratul lor trecut?

— Erau orfane. Prietenul nostru nu ne-a spus mai multe.

— Cum se numeşte acest prieten?

— Încă nu-ţi pot dezvălui numele lui.

— Dar când vei putea?

— Trebuie să capăt mai multă încredere în tine. E în joc viaţa lui. Prietenul meu este căutat de toate poliţiile de pe planetă, care s-au pus în slujba oligarhilor păcăliţi, dornici acum de răzbunare.

— Îl cunoaşteţi pe Gordon Ryler?

Cei doi nu-şi putură ascunde o mirare suspectă. Minţeau dacă negau.

— Nu, de ce întrebi?

— E tatăl unei tinere care a dispărut la fel ca Annabelle, iar el lucrează la ONU, ca şi tine.

— La ONU există 7 500 de angajaţi permanenţi provenind din 170 de ţări. Din ce departament face parte?

— Operaţiuni de menţinere a păcii. Dar tu?

— Eram în cadrul înaltului Comisariat pentru Refugiaţi.

— Totul s-a prăbuşit din cauza poveştii ăleia cu preşedintele de la Montesanto, nu-i aşa?

— Bănuielile soţiei lui Warren Anderson au atras atenţia celor de la NSA, care au întins un năvod invizibil la scară planetară. Atât de invizibil, încât fiecare *aika* arestată a părut că se evaporă.

— Aika? Aşa le numiţi pe fete?

— Vine din japoneză. E o prescurtare de la „ai kamikaze“.

— Kamikaze al iubirii, traduse Nathan.

— Adierile divine ale iubirii, rectifică Cléa. Sună mai poetic.

— Şi aţi sperat că veţi prelua puterea pe plan mondial cu ajutorul câtorva fete?

— *Poate prăbuşi o ţară; poate cuceri o fortăreaţă…*

— *… Atât de mare este puterea farmecelor unei femei,* completă Nathan.

— Văd că proverbul acesta ţi-e cunoscut. Voi încerca să-ţi schiţez prin câteva cifre foarte grăitoare situaţia actuală a planetei. Cifra de afaceri a celor mai mari 200 de firme depăşeşte PIB-ul a 182 de ţări, adică toate, în afară de cele nouă mari puteri economice. Exxon Mobil, de exemplu, cântăreşte mai mult decât Austria. Cât despre persoane, primele zece averi echivalează cu producţia totală a celor mai sărace 57 de ţări din lume. Cele mai importante 100 de firme controlează 70% din comerţul mondial. Conducătorii lor, ca şi cei ai marilor grupuri financiare şi mediatice, exercită puterea indirect, prin lobby. Multinaţionalele deţin 90% din tehnologie şi brevete…

— Ne sufoci cu cifrele astea, îl întrerupse Cléa.

— Niciodată stăpânii lumii n-au fost atât de puţini şi atât de puternici ca acum. Sunt situaţi mai ales în triada Statele Unite – Europa – Japonia. Jumătate dintre ei sunt americani. Noi îi numim „mandarini“. Ei urmăresc puterea absolută. Aproape că reuşiseră s-o obţină. Dacă aceste fete *aika* n-ar fi intervenit, mandarinii ar fi privatizat tot ce ţine de viaţă şi de natură.

— Aşadar, cea mai importantă ar fi puterea economică?

— Multinaţionalele au preluat comanda şi au creat alianţe. Pe de o parte, cu state sau grupuri de state asupra cărora exercită presiuni ca să beneficieze de reglementări favorabile şi să profite de serviciile unor instituţii cum ar fi serviciile secrete, armata sau poliţia. Pe de altă parte, cu mafiile care îndeplinesc treburile murdare şi aduc mana financiară obţinută din activităţi criminale.

— Treburi murdare?

— Mafiile sunt folosite pentru executarea unor intermediari stânjenitori sau a unor anchetatori prea curioşi. Nici nu se mai ţine socoteala oamenilor politici, a judecătorilor, a avocaţilor, a ziariştilor, a poliţiştilor sinucişi, dispăruţi sau morţi în urma unor accidente!

Nathan se gândi la Sylvie, la Taillandier, la Mooses.

— Treci la obiect, dragule, zise nerăbdătoare Cléa.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, membrii organizaţiei noastre anticipaseră această evoluţie. Ştiau că va veni o zi când puterea va fi deţinută de foarte puţine persoane. Şi nu se înşelau: astăzi, 4% din averea acumulată de 225 de mandarini ar fi suficient pentru a oferi întregii populaţii de pe glob acces la sănătate, educaţie şi hrană.

Ideea genială a fost aceea de a se acţiona asupra acestor pârghii ale puterii. S-a întocmit o listă a mandarinilor. Pe ea figurau, în principal, membri ai G 300, dar şi câţiva şefi de stat şi capi ai mafiei.

— Ce este G 300?

— Un club foarte restrâns care grupează primii 300 de factori de decizie economici. Pe lângă el, G 8 pare doar un club de bridge. Mai rămăsese de stabilit cum putea fi manevrat acest cerc de influenţă.

— Folosind farmecele acestor fete *aika*, conchise Nathan.

— Sexul, preciză Cléa. Iar după sex, urma iubirea.

— Era singura armă pe care-o puteam folosi ca să-i manipulăm.

— În ce condiţii au fost pregătite fetele?

— Asta n-am aflat-o niciodată. Cele şapte fete care au trecut pe la noi aveau între 23 şi 25 de ani, cu studiile terminate deja. După iniţierea în tainele dragostei, plecau să-şi vampirizeze ţinta.

— De când au început să acţioneze?

— De vreun an sau doi.

— Şi cu ce rezultate?

— Dirijând procesul de mondializare au adus bunăstare, au stăvilit naţionalismele, xenofobia, violenţa politică. Au creat stabilitate şi milioane de locuri de muncă.

— Banii au făcut să dispară şi moravurile, tradiţiile, legile familiale, analfabetismul, factori care împiedicau emanciparea femeilor.

— Susan Fox mi-a vorbit despre lucrurile acestea, zise Nathan.

— Cine?

— O *aika*. Ţinta ei era un bancher englez.

— Ai avut ocazia să cunoşti o *aika? îl* întrebă Martin.

— Am întâlnit două, în Africa.

— E târziu, îţi propun să rămâi peste noapte aici. N-avem decât două paturi, dar o să-ţi aduc nişte pături.

Martin stinse lampa de gaz, simţurilor rămânându-le doar semiîntunericul din peşteră şi zgomotul râului care săpa cu răbdare stânca la 20 de metri mai jos.

140

Pereţii stâncoşi repercutară o plesnitură surdă. Nathan sări în picioare şi urlă:

— Fugiţi!

Cléa şi Martin pierdeau secunde preţioase desfăcându-şi sacii de

dormit, în timp ce Nathan se repezea deja spre geana de lumină a zorilor. Un jet de adrenalină îi hrănea sprintul. Simţi suflul rachetei trecând pe deasupra lui, auzi în spate explozia în clipa când sări în gol, se făcu ghem sub limba de foc care ţâşnise din peşteră, intră în apă şi nu ieşi la suprafaţă decât ca să respire. Văzu umbra elicopterului pe faleza din calcar luminată de soare. Aparatul scuipă încă un proiectil, care cutremură muntele. Şi apoi, un al treilea. Nathan se adăposti într-o crăpătură din stâncă, sub o ploaie de pietre urmată de un nor negru de fum. Aparatul rămase nemişcat deasupra râului. Din el căzură două cabluri. Doi oameni în combinezoane negre, înarmaţi cu puşti de asalt, alunecară de-a lungul lor, se balansară când ajunseră în pragul peşterii şi pătrunseră în ea, cu armele pregătite, aprinzându-şi lanternele. Nathan auzi detunături şi se întrebă în ce mai trăgeau. Soţii Domange fuseseră carbonizaţi şi luaseră cu ei numele omului care-i convertise. Cele două combinezoane negre ieşiră, se agăţară de cabluri şi dispărură din defileu şi din raza privirii lui Nathan.

Nathan urcă, ajunse la şosea şi merse până la locul unde-şi lăsase maşina. Acum, trebuia să-şi cumpere haine noi şi uscate, să doarmă, să cugete.

141

Parcă în Golful în Montmartre la o oră la care tot Parisul dormea, mai puţin Pigalle. Istovit de drum, Nathan urcă la apartamentul lui Annabelle ca să se odihnească vreo câteva ore.

La etajul al treilea, întâlni un locatar care stătea în pragul apartamentului său.

— Bună seara!

— Bună seara! îi răspunse Nathan în franceză.

Se opri cu trei trepte mai sus şi întoarse capul. Necunoscutul încuie uşa şi dispăru pe scări.

Nathan înţelese deodată cum reuşise răpitorul lui Annabelle să se facă nevăzut: după ce o ameţise cu cloroform şi o ascunsese sub nişte saci cu gunoi, se dăduse drept un vecin din aceeaşi clădire. Pe el îl văzuse unul dintre invitaţii lui Annabelle pe palier când se întorsese în apartament! Nu numai că Bertrand Gaudrand nu scotocise până la fundul pubelei, ci îl şi întâlnise pe cel care-i răpise colega, practic, sub ochii lui.

La etajul opt, Nathan lovi cu piciorul uşa lui Annabelle. Tocul uşii

se cutremură, dar canatul rezistă. Nu mai avea destulă energie. O nouă încercare nu provocă decât zgomot. Uşa avea o încuietoare cu mai mulţi cilindri. Cineva începu să vocifereze pe scară. Vecinul de vizavi ieşi şi el în prag.

— Ce-i cu gălăgia asta? întrebă el, după ce se lămuri că trebuia să se exprime în engleză.

— Mi-am pierdut cheile.

— Aici locuieşte domnişoara Domange.

— Eu sunt noul locatar.

— Fata a fost găsită?

— Habar n-am.

— Nu ştiam că apartamentul ei a fost închiriat altcuiva.

— Îmi pare rău că v-am trezit, zise Nathan, dând să plece.

— Stai puţin! Uşa s-a deschis.

Nathan se întoarse şi înaintă în întuneric.

— Grozavă lovitură de picior, zise vecinul în urma lui.

Intră, nedumerit. Obloanele erau închise. În odaie mai era cineva. Nathan se răsuci pe călcâie. Pumnul lui se opri la marginea unui clarobscur. O siluetă se profila în penumbră. Era Lyn Lee.

— În sfârşit, am dat de tine, spuse ea.

— Ai un mod neobişnuit de a-i căuta pe oameni.

— Cea mai bună metodă este să anticipezi.

— Aşa au procedat şi răpitorii.

— Ce ai descoperit în Africa?

— Că tribul Afar adună din timpuri imemoriale sare, la temperaturi de peste 50 de grade.

— Şi cum ne poate ajuta acesta s-o găsim pe Annabelle?

— Raportul nostru cu lumea depinde de felul cum ne vedem pe noi înşine. În ceea ce le priveşte pe fetele *aika*, ele au încercat să-l modeleze după imaginea lor, fără a-l cunoaşte cu adevărat. Africa le-a aruncat în faţă această imagine: personalităţi complexe, fără nimic natural, produse în serie. Una dintre aceste maşinării sofisticate, Esian Zawi, a încercat să-şi regăsească privirea de copil. Şi asta a destabilizat-o.

— Annabelle nu este o maşinărie.

— Ştiai că e o *aika*.

— Ba nu, de ce crezi că ştiam?

— Nu m-ai întrebat ce înseamnă acest cuvânt.

— Probabil că-l auzisem de la ea.

Nathan îi povesti ce aflase despre cele 247 de orfane condiţionate pentru a deveni kamikaze ale iubirii şi a-i transforma pe stăpânii lumii în binefăcători ai omenirii. Îi vorbi despre strategia de liberalizare accelerată care urma să propage bogăţia ca pe un virus. Evocă gelozia Brendei Anderson, care alertase NSA şi declanşase valul de răpiri organizate de o grupare alcătuită din serviciile şi organizaţiile criminale.

— La ora asta, cei 247 de mandarini care erau ţintele acestor fete *aika* au aflat despre operaţiunile Dolls Bang şi Hollow Storm. Nici capii mafiei, nici directorii-generali, nici şefii de stat nu vor fi încântaţi de duplicitatea iubitelor lor. Viitorul fetelor este sumbru.

— Dar cine cu cine se luptă?

— Sferele puterilor economico-financiare, politice şi militaro-poliţiste sunt legate între ele prin numeroase punţi, şi, încetul cu încetul, s-au coalizat împotriva acestor fete *aika.* De aceea s-a iscat un val exponenţial de răpiri, iar cei care se implicau prea mult au fost eliminaţi. Sylvie şi Taillandier au avut un accident de maşină, agentul Mooses s-a sinucis, căpitanul Sanako a fost mutat, iar dosarele au ajuns la cei din vârful ierarhiei. Deci, răspunsul la întrebarea ta este: lumea de o parte a baricadei, fetele *aika* – de cealaltă.

— Şi tu, de ce parte eşti?

— De niciuna.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Mă căutai, nu?

— Dar cum de ştiai asta?

— Nu mai rămăseserăm decât noi doi, iar apartamentul lui Annabelle era singurul loc de întâlnire posibil. Nu voiai să-ţi dezvălui prezenţa, aşa că i-ai făcut pe vecini să creadă că uşa se deschisese din cauza loviturilor mele.

— Felicitări pentru nivelul de empatie. Înţeleg de ce apelează lumea la tine.

— În cazul acestei anchete, nimeni nu mai vrea să apeleze la mine.

— Ba da, eu.

— Cam puţin.

— Mulţumesc! Eu însă cred că e suficient.

— Ce te face s-o crezi?

— Presupun că n-ai venit la mine ca să-mi arăţi diapozitive din călătoria ta în Africa.

— Sylvie.

— Ce-i cu Sylvie?

— Ea m-a condus până aici. În Africa, se spune că orice faptă trebuie să aibă un efect comparabil cu al unei seminţe de baobab.

— A semănat o sămânţă grozavă.

— E un motiv în plus ca să ajutăm copacul ăsta să crească, mama lui de copac!

Pentru prima dată după mult timp, Nathan Love înjura.

142

Cu dexteritatea unui bucătar-şef, Lyn Lee tăie legume pe care le aruncă într-o cratiţă, prăji nişte paste chinezeşti, bătu spumă câteva albuşuri şi le turnă peste ciocolată topită. La radio, „New Order“ cântau *Waiting for the sirens'call.*

— Pregătitul unei mese e o dovadă de dragoste, zise Nathan.

Lyn îi povesti ce făcuse în timp ce l-a aşteptat. Taillandier închiriase o cameră la hotel, unde avea să locuiască ea până la întoarcerea lui şi a lui Sylvie din Italia. Faptul că rămăsese acolo îi salvase viaţa. Când aflase despre moartea lor, Lyn ridicase ancora şi se refugiase acasă la Annabelle. Nu ieşea decât noaptea şi cumpăra alimente cu banii lăsaţi de Sylvie. În restul timpului, îşi făcea de lucru în linişte, cugeta, dormea, mânca, naviga pe internet, inspecta apartamentul prietenei ei, citea. Citise operele complete ale lui Arthur Rimbaud.

Ieşi din bucătărie şi-i întinse volumul de versuri. Unele pagini aveau colţurile îndoite.

— E un mesaj cifrat, spuse ea.

— De unde ştii?

— Aveam destul timp. Mă străduiam să găsesc un al doilea sens în tot ce se afla aici, inclusiv în listele de cumpărături ale lui Annabelle. Aliniam literele care se transformau în cifre şi invers. Până când am descoperit asta.

Nathan răsfoi neîncrezător cartea.

— Ia numerele paginilor însemnate. Avem 1, 21, 28, 182, 306. Cum şi coperta, şi pagina de gardă au colţurile îndoite, mai punem la început două zerouri.

— 001 212 818 23 06.

— Este un număr de telefon din străinătate. Dublul zero e pentru accesul internaţional, urmează cifra 1, care e indicativul Statelor

Unite, şi 212, indicativul pentru New York, apoi numărul de telefon – 818 23 06.

— Cine răspunde la acest număr?

— O fetiţă.

Lyn formă cele 13 cifre şi-i întinse receptorul. O voce de copil spuse: „Bună ziua, lăsaţi un mesaj şi un număr de telefon, o să vă sunăm imediat ce ne întoarcem“.

— Ai lăsat vreun mesaj?

— Par atât de tâmpită?

Nathan privea fix telefonul, de parcă ar fi aşteptat să vadă ieşind din el o soluţie. Privirea i se opri apoi asupra picioarelor lungi ale lui Lyn.

— Am încercat să mă interesez la informaţii. Numărul este la secret. Speram că tu, cu relaţiile pe care le ai, vei reuşi să afli adresa acestui număr.

— Aşa lua Annabelle legătura cu organizaţia ei. Trebuia să lase un anumit mesaj pentru ca ei să o sune. Dar nu pricep de ce păstrase acest număr de telefon aici.

— Poate că nu voia să-l ştie. Pentru cazul că ar fi fost supusă unui interogatoriu dur.

— Ai fi o anchetatoare excelentă.

Lyn se duse să aducă pastele. Puloverul decoltat lăsa la vedere un umăr gol şi spaţiul dintre sâni. Trupul ei încerca să atragă atenţia pentru ca faţa să treacă neobservată.

— Şi acum ce facem? întrebă ea, după ce puse mâncarea în două farfurii.

— Cum adică, „ce facem“?

— Păi, formăm o echipă, nu-i aşa? Vorbesc 11 limbi, dezleg cifruri, o cunosc pe una dintre victime, nu deranjez. Oricum, alţi voluntari nu ai.

— De ce crezi că am nevoie de o parteneră?

— Cui îi pasă dacă ai sau nu nevoie de mine? Important este că Annabelle are nevoie.

— Grozave paste!

— Mulţumesc.

— Înainte de a ne considera o echipă, trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

— O să mi le pui pe drum.

— Care drum?

— Spre New York. Acolo ne duce acest număr de telefon.

Nathan termină de mâncat fără să-i răspundă.

— Eu am găsit locul. Tu ai vreun nume?

— Gordon Ryler.

— Cine e omul ăsta?

— Lucrează la ONU şi este tatăl unei *aika.*

— Ca Martin Domange?

— Cu diferenţa că Ryler e tatăl natural al lui Galan.

— Şi asta schimbă ceva?

— Asta înseamnă că şi-a condiţionat propriul copil.

— Unde vrei să ajungi?

— Numai un fanatic putea avea ideea de a crea fete *aika.* Şi cine poate fi mai fanatic decât un tată care face din propria fiică un kamikaze?

— În Orientul Mijlociu, găseşti la orice colţ de stradă astfel de taţi.

— Nu şi la New York.

Nathan sună la ONU, la departamentul lui Gordon Ryler. Centralista de la DOMP îl informă că acesta era plecat. Nathan îi ceru să-i facă legătura cu un colaborator de-al lui Ryler.

— Ronald Steinway la telefon, îi răspunse o voce.

— Îl caut pe Gordon Ryler.

— Domnul Ryler nu este aici.

— Ştiu, mi-a spus şi centralista.

— Cu cine vorbesc?

— Gordon e plecat să-şi caute fiica. M-a angajat să-l ajut. Sunt detectiv particular. Mă numesc William Smyth, cu „y“.

— Îl cauţi pe Gordon sau pe fiica lui?

— Gordon nu răspunde nici pe mobil, nici la birou. Asta-i problema.

— Înţeleg, dar nu te pot ajuta cu nimic.

— Ai numărul lui de telefon de acasă?

— Nu ţi l-a dat?

— Ba da, însă l-am pierdut.

— Nu ţi-l pot comunica.

— Văzând atâta rea-voinţă, aş putea crede că nu doreşti ca fiica lui să fie găsită. Fă-mi măcar serviciul de a-l suna ca să verifici dacă este acasă. Dacă răspunde, spune-i să mă sune urgent.

Nathan închise, apoi formă numărul descifrat de Lyn Lee. Suna ocupat. Aşadar, acolo telefona Steinway.

— Numărul pe care l-ai aflat din volumul de versuri este al lui Ryler, deduse Nathan.

Îl sună din nou pe Steinway.

— Mi-a răspuns doar robotul, zise acesta. I-am lăsat un mesaj să-ţi telefoneze.

— Mulţumesc, domnule Steinway. Încă un lucra…

— Uite ce-i, nu prea am timp!

— Perfect, nici eu. Urma să mă întâlnesc cu Gordon la Paris. Ai putea să te uiţi dacă şi-a notat deplasarea în agenda lui?

— O clipă… alo?… Nu, nu a notat aşa ceva.

— Dar în martie?

— Asta a fost luna trecută.

— Ştiu.

— Da, ai dreptate. A menţionat un zbor la Paris pe 4 martie.

— Doar atât?

— E trecut şi un număr de telefon.

— Probabil e numărul de la agenţia mea.

— 01 9321 74 75.

— Exact, ăsta el Mulţumesc, domnule Steinway!

Sunară acolo. Alt robot. De data aceasta însă – o voce de bărbat.

143

Brigadierul de poliţie răspunse la telefon. Auzi în receptor agitaţie, o respiraţie precipitată, apoi o voce cu accent străin:

— *Help!* Cineva încearcă să intre în casă! Sun de pe mobil…

— Unde sunteţi?

— *I don't know,* sunt baby-sitter, stau cu doi copii la… crrrr… la… crrrr… Paris… crrrr…

— Puteţi repeta adresa?

— *Address, not sure…* numărul de telefon aici 01 9321 74 75… *Help! Biiiiip…*

Nu se mai auzi decât tonul. Poliţistul îşi anunţă superiorul, problema depăşind competenţa lui. Locotenentul Maillefer îi ceru să telefoneze la numărul pe care i-l dăduse englezoaica, în timp ce el va încerca să afle adresa respectivă.

— A răspuns un robot, spuse brigadierul.

Începuse din nou să plouă. Un Peugeot ieşi de sub arcada porţii comisariatului central din arondismentul 18, cu sirena pornită şi girofarul aprins. Un Golf alb oprit în strada Clignancourt se luă după

vehiculul urlător şi luminos. Lyn mesteca gumă. Nu se simţea bine. Strângea în mână telefonul mobil pe care Nathan îl „împrumutase“ cu forţa de la un trecător pentru ca ea să sune la poliţie, vorbind cu accent, ca Jane Birkin, performanţă demnă de o actriţă. Nu mai rămânea decât să urmărească echipajul pe care-l puseseră în mişcare spre numărul de telefon secret. La ora două noaptea, străzile Parisului nu erau aglomerate. Peugeotul o luă pe strada Ordener, coti la stânga pe Flocon, intră pe Ramey. Nu ieşeau din cartier. Nathan mizase pe faptul că adresa contactului de la Paris al lui Ryler va fi în aceeaşi zonă cu locuinţa lui Annabelle. O instruise pe Lyn să sune la comisariatul din arondismentul respectiv. Sfidând priorităţile, Peugeotul se opri în faţa unui imobil de pe strada Chevalier. Doi poliţişti intrară în hol.

— Dă-mi guma ta, îi ceru Nathan lui Lyn.

Se repezi prin ploaie să lipească guma de mestecat în locaşul încuietorii înainte ca poarta de la intrare să se închidă. După trei minute, la ultimul etaj se aprinse lumina. Lyn stătea ghemuită pe scaunul ei.

— Te simţi bine? o întrebă Nathan.

— Da, de ce întrebi?

— Nu pari în apele tale.

— Cred că am răcit. Vremea asta păcătoasă…

— Poliţiştii au găsit pe cineva acasă.

— Şi ce aşteptăm?

— Să plece ei.

— E singurul mijloc care ne-a mai rămas ca s-o găsim pe Annabelle?

— Ar mai fi unul, dar prefer să-l evităm.

— Care anume?

El deschise radioul. *Outsiders,* cu Franz Ferdinand, crea ambianţă între geamurile aburite, şiroind de ploaie, ale maşinii, Lyn opri sonorul în mijlocul unei strofe:

— Care e celălalt plan?

— Să scoatem la lumină un lucru infam care s-a perpetuat într-o lume întunecată şi coruptă.

— Metafora e cam vagă.

— E o litotă, nu o metaforă.

— Ce întrebare voiai să-mi pui?

— Cum ai cunoscut-o pe Annabelle?

— Informaţia aceasta te poate ajuta s-o găseşti?

— Da.

Cei doi poliţişti ieşiră din imobil şi plecară la fel de repede cum veniseră, dar fără sirenă şi girofar. Nathan traversă strada înainte de a-şi da seama că Lyn rămăsese în maşină. Se întoarse la ea:

— Ce faci?

Lyn dârdâia.

— Du-te singur. Te aştept aici.

— Nu vrei să te vadă un medic?

— Du-te, te rog, e mai important decât sănătatea mea. Nathan intră în imobil. Era ud leoarcă. Se uită la numele de pe cutiile de scrisori. La ultimul etaj locuia Stéphane Charlier.

144

În pragul uşii se ivi un bărbat de vreo 40 de ani, în halat, cu părul cărunt, puţin adus de spate. Purta papuci cu emblema echipei New Yorkers. Nu păru mirat că-l vede pe Nathan. După ce fusese trezit de poliţie şi supus unui interogatoriu timp de jumătate de oră, părea mai năuc decât după o beţie zdravănă. În salon, un tablou modernist reprezenta Turnurile Gemene prăbuşindu-se. Pe măsuţa joasă se aflau o sticlă de Southern Comfort, un pahar pe jumătate plin şi un telefon fără fir. După plecarea poliţiştilor, Charlier se năpustise asupra băuturii şi a telefonului, ca să-şi anunţe superiorul. Nathan avea un chef nebun să apese pe tasta „bis“. Îl împinse înăuntru, intră şi închise uşa în urma lui.

— Vorbeşti engleza?

— Păi… da, de ce?

— Fiindcă eu habar n-am de franceză.

— Cine eşti? întrebă Charlier, dându-se înapoi, gata să răstoarne un vas Ming.

— Ce făceai sâmbăta trecută, la ora 21.35?

— Hm… sâmbătă?… Am fost la Operă.

— La ce spectacol?

— *Carmen.* De ce mă întrebi?

— Cu cine erai?

— Eram singur.

Lui Nathan puţin îi păsa ce făcuse Charlier în seara respectivă. Alesese o zi şi o oră la întâmplare. Aflase totuşi că lui Charlier îi plăcea opera şi că era dispus să se ducă la spectacole. Se apropie de

fereastră. Jos, Lyn îl aştepta în maşină.

— Nu te speria, nu sunt de la poliţie.

— Şi de ce ar trebui să mă bucure acest lucru?

— Poliţia reprezintă o ameninţare pentru organizaţia voastră.

— Ce? Care org…?

— Îl cunoşti pe Charles Fourcade?

— Nu. Cine e?

— Te temi de ploaie?

— Despre ce tot vorbeşti, la urma urmei?

— Despre fetele *aika,* mandarini, mondializare, ONU, Gordon Ryler, Annabelle Domange, toate acestea fiind piesele unui puzzle pe care trebuie să-l reconstituim, ca să ne dăm seama ce urzeli se ţes în jurul nostru.

— Cine eşti? repetă Charlier.

— Cui i-ai telefonat?

— Pentru cine lucrezi?

Charlier se referise la ierarhie imediat după întrebarea lui Nathan privitoare la destinatarul apelului său. Această reacţie confirma faptul că încercase să-l contacteze pe un superior.

— Îl cunoşti pe Gordon Ryler? întrebă Nathan.

— Nu.

— El însă te cunoaşte. Eu i-am trimis aici pe poliţişti, fiindcă nu-ţi ştiam decât numărul de telefon, care figura în agenda lui Ryler. Trebuie să dau de el. În câteva săptămâni, au fost răpite 247 de femei. Calea care duce spre ele trece pe la Ryler. Iar ca să ajung la Ryler, a trebuit să te găsesc pe tine. Voi face totul ca să plec de aici cu informaţiile de care am nevoie.

— Nimeni nu ştie unde e Ryler şi nici ce s-a întâmplat cu fetele.

— Eşti cumva senil?

— Nu.

— Nici handicapat?

— Ce întrebări sunt astea?

— Mă întreb de ce naiba stai aici în halatul ăsta caraghios şi în papuci de turist, cu ţigara-n dinţi, în loc să-ţi mişti fundul ca să le salvezi pe fetele astea pe care le-aţi aruncat pradă unor indivizi fără scrupule!

Fraza ţâşnise brusc. Charlier supse din ţigară. Nathan puse mâna pe telefon şi apăsă tasta „bis“.

— Nu face asta! strigă Charlier, repezindu-se către el.

În clipa următoare, francezul zbură prin aer şi se înfipse ca o ghiulea într-o mobilă lăcuită, care adăpostea deja un televizor. Nathan sprijini ansamblul gata să se prăbuşească şi puse telecomanda în mâna lui Charlier.

— Ai mare grijă să nu-i dai drumul, îi spuse.

Încovoiat cu genunchii la gură, Charlier încercă să se desprindă, însă fesele îi erau înţepenite în tubul catodic.

— Cum te cheamă? întrebă Nathan.

— M-ai lovit… Stéphane Charlier… nu reuşesc să…

— De unde ai cumpărat vasul ăsta Ming?

— De la Pier Import, de ce?

— De ce au stat poliţiştii atât de mult aici?

— Voiau să ştie de ce îi chemase în ajutor o bonă englezoaică dându-le numărul meu de telefon.

— Şi le-ai spus că habar n-aveai. Asta nu durează o jumătate de oră.

— M-au întrebat dacă sunt căsătorit, dacă am copii, dacă angajam bone, dacă aveam duşmani…

— Ai duşmani?

— Niciunul pe care să-l ştiu.

— Te-au întrebat ce fel de maşină ai?

— Nu.

— Ce marcă e?

— Renault Scénic.

— Din ce an?

— 2005.

— Pe benzină sau diesel?

— Diesel, dar ce…

— Ce număr de înmatriculare are?

— Dar…

— E o simplă verificare. Răspunde mai repede!

— 6892 RF 75.

— Pinul cardului.

— 9425…

— Ai o fiică?

— Nu.

— Unde lucrezi?

— La Centrul de informaţii al ONU de la Paris.

— La ONU. Ca Ryler şi Domange. Îl cunoşteai pe Domange?

— Era şeful Centrului de informaţii.
— Trebuia s-o protejezi pe Annabelle sau s-o faci să dispară?
— O protejam.
— Îţi baţi joc de mine?
— Nu, de ce?
— Încerci să-mi spui că erai bodyguardul ei?
— Aveam mai degrabă sarcina să favorizez infiltrarea mai multor… fete *aika*.
— Câte?
— Şapte fete în Franţa, câteva în Europa şi în SUA… în total, vreo douăzeci.
— Câţi oameni se mai ocupau cu asta?
— Nu ştiu. Vreo zece, cred. Eu nu ţineam legătura decât cu Ryler. El împărţea sarcinile. Ajută-mă să ies de aici…
— Mai întâi răspunde-mi la întrebări. Şi ai grijă, nu lăsa din mână telecomanda. Care este cea mai apropiată bancă?
— Creditul Agricol, la capătul străzii. Dar…?
— Instrucţiunile pe care le primeşti sunt cifrate?
— Da.
Nathan ridică telefonul fără fir.
— Am să-l sun pe Gordon Ryler, şeful tău. Am să discut direct cu el, fiindcă văd că n-ai de spus nimic interesant.
— Ce mai vrei să ştii?
— Două lucruri. Numele celui care a pictat porcăria asta şi locul unde-l pot găsi pe Ryler.
— Tabloul mi l-a dăruit un prieten din New York. Stan Curtis…
Nathan aşteptă partea a doua a răspunsului, care întârzia.
— Curtis ăsta e căsătorit?
— Nu, e homosexual.
— Câţi ani are?
— Douăzeci şi opt.
Nathan apăsă pe tasta „bis“.
— Ce faci?
— Nu-mi spui nimic important.
— Îţi răspund la întrebări!
— Unde e Ryler?
— Pe insulă.
— Ce insulă?
— Nu-i ştiu numele.

— Unde se află?
— În largul mării.
— Nu mai spune!
— În Marea Chinei.

În sfârşit, lui Charlier îi scăpase porumbelul din gură. Nathan închise telefonul.

— Visurile au vreo valoare?
— Mai termină cu tâmpeniile!
— Acesta e răspunsul tău?
— Nu… mă rog, da, visurile au valoare.
— Greşit! Te fac să devii un om complicat. E mai bine să le uiţi.
— Scoate-mă de aici.
— Unde anume în Marea Chinei?
— În partea meridională.
— Vreau un răspuns care să aibă peste cincizeci de cuvinte.
— Oricum o să dai până la urmă afurisitul ăla de telefon.
— Unsprezece cuvinte. Prea puţin. Sun.
— Ryler a cumpărat mai multe insule în largul coastei provinciei Guangdong. Niciodată n-a vrut să spună care anume. Ştiu doar că în zona aceea sunt mai mult de o mie cinci sute de insule. Acolo au fost formate fetele, dar ele nu ştiu asta. Nu ştiu nici măcar că au trăit în China. Acum ţi-am spus destule cuvinte?
— Cum e posibil ca aceste fete *aika* să nu ştie de unde vin?
— La sosirea pe insulă erau doar nişte bebeluşi, iar după douăzeci de ani, când au părăsit insula, au fost drogate chiar înainte de plecare.
— Bebeluşii aceia au devenit, fără excepţie, nişte femei superbe?
— Exact. Li se verificase ascendenţa, trebuia să avem fotografiile părinţilor lor. Iar dacă ceva nu era în regulă, se recurgea la chirurgia estetică.
— Tu te-ai ocupat de recrutarea lor?
— Da. Bebeluşii au fost preluaţi de Ryler, care ni i-a dat înapoi după douăzeci de ani, ca să asigurăm inserţia lor.
— Prin relaţiile voastre şi ale organizaţiei.
— Întocmai.

Nathan goli o geantă aşezată pe un birou, scoase din ea un Carte Bleue şi nişte bani. Apoi îl ajută pe Charlier să ajungă pe podea.

— De ce mi-ai pus întrebările alea cretine?
— Aşa procedezi când vrei să-ţi destabilizezi interlocutorul, îi

distrugi reperele, sistemul de apărare, concentrarea.

— Mă temeam că te-ai ţicnit.

— Asta şi voiam.

— Întrebarea despre card mi-ai pus-o ca să mă destabilizezi sau ca să-mi iei banii?

— Ca să verific dacă eşti într-adevăr Stéphane Charlier.

— Îmi sângerează spatele. Mă duc să-mi spăl rana. Aşază-te şi ia-ţi ceva de băut, mă întorc repede.

Charlier se opri, aruncă o privire spre fereastră şi se întoarse spre Nathan:

— Presupun că şi chestia cu telecomanda ţinea tot de condiţionare.

— O poţi lăsa jos fără frică.

Nathan se pregătea să se aşeze, când înţelese că era o ţintă.

145

Fotoliul pe care-l poftise Charlier să se aşeze era situat în dreptul ferestrei. Era de ajuns să mai adaugi o armă cu lunetă pe acoperişul de vizavi ca să alcătuieşti o axă de tragere.

Charlier i-a convins, desigur, pe poliţişti că n-avea nicio legătură cu telefonul dat de o baby-sitter panicată. Cei doi poliţişti zeloşi au făcut legătura între acel SOS şi cazul femeilor dispărute. Ca să iasă din încurcătură, Charlier a telefonat cuiva, dar nu lui Ryler, care a devenit un renegat căutat de serviciile secrete. În ciuda laţului care se strânge tot mai mult în jurul organizaţiei lui, Charlier se duce la Operă, e relaxat, nu e sâcâit de autorităţi. Charlier a schimbat deci tabăra.

Nathan apăsă pe „bis“. Auzi o voce morocănoasă, gravă, răguşită din pricina tutunului, care spuse:

— Trebuie să sosească imediat.

Nathan îl recunoscu pe Charles Fourcade.

Charlier l-a sunat pe directorul-general al Poliţiei naţionale ca să-l scape de cei doi poliţişti. Fourcade a înţeles că telefonul dat de englezoaica aceea era o păcăleală pusă la cale de singura persoană care se mai ocupa de cazul dispariţiilor acelor fete aika. *DGPN-ul i-a cerut lui Charlier să-l reţină pe Nathan Love până la sosirea unei echipe de intervenţie.*

— Aşadar, îndeplineşti acum treburile murdare, Fourcade?

— Love?

— S-ar zice că nu mai suntem de aceeaşi parte a baricadei.

— Încearcă să gândeşti raţional, Love.

— Raţiunea e dreaptă, calea e întortocheată.
— Lasă baltă cazul ăsta.
— Şi ţi-ai trimis încoace trupele de elită ca să mă convingi s-o fac?
— Ca să-l protejez pe Charlier.
În timp ce vorbea la telefon, Nathan se duse către uşa încuiată a băii. O forţă. Charlier era ghemuit în cadă.
— Ce-a fost zgomotul ăsta? întrebă Fourcade.
— Protejatul tău n-a păţit nimic, îl asigură Nathan.
— Unde e?
— Într-un loc sigur. Poţi lansa proiectilele.
— Aş prefera ca totul să se rezolve paşnic.
— Aşa cum s-a întâmplat în cazul familiei Domange?
Interlocutorul tuşi să-şi dreagă vocea.
— Când ai mai multă putere, metodele se schimbă.
— Ce-mi propui?
— Rămâi în viaţă, un paşaport în regulă te aşteaptă la consulat, primeşti un bilet de avion numai dus pentru orice destinaţie doreşti şi 50 000 de dolari.
Propunerea rezolva o mulţime de lucruri. Mult prea multe.
— Nu te-ai hotărât încă?
— Şi dacă refuz?
— Începem atacul.
Din stradă se auziră claxoane, apoi focuri de armă. Nathan traversă apartamentul ca o adiere de vânt, pe o traiectorie perpendiculară faţă de cea a rachetei care făcu fereastra ţăndări. Deschise uşa de la intrare, lăsând în urmă o deflagraţie cumplită, se aruncă pe scări, prăvălindu-se până la jumătatea etajului, apoi îşi regăsi echilibrul şi continuă să coboare în fugă. Afară ploua cu fler şi foc. Un elicopter survola cartierul. Nathan alergă spre maşină, ale cărui portiere erau deschise. Caroseria era ciuruită de gloanţe, scaunul din dreapta avea pe el pete de sânge. La capătul străzii, se auzi scrâşnetul unor roţi de maşină. Vru să se repeadă într-acolo, deşi nu spera să-i ajungă din urmă pe cei care-o răpiseră pe Lyn Lee, când picioarele îi fură inundate de lumina farurilor unui vehicul care venea direct spre el.

146

Bara din faţă a maşinii, un Twingo, fu cât pe-aci să-l lovească. Nathan deschise portiera. În interior, muzică pop şi un şofer tânăr.

Formaţia „Kaiser Chiefs“ cânta *Everyday I love you less and less.* Nathan apucă mâna rezemată de volan, o răsuci şi trase. Băiatul se văită de durere şi se rostogoli în şanţul plin cu apă de la marginea străzii.

Nathan sări în maşină, strivi pedalele, apoi frână după o sută de metri, coti la dreapta, derapă pe asfaltul ud, lovi un container, acceleră, pentru ca roţile să prindă pe carosabil, evită o maşină care venea din sensul opus şi se opri la o bifurcaţie. Văzu în dreapta un pieton lipit de zid, ceea ce însemna că maşina răpitorilor lui Lyn trecuse pe lângă el. Coti prin faţa martorului şi, după ce făcu în câteva secunde 100 de metri, se trezi într-o intersecţie. Auzind un vâjâit, înţelese că elicopterul îl urmărea, îşi roti privirea în jur. Patru direcţii: un bulevard lung, presărat cu semafoare, o fundătură, un sens interzis, o stradă scurtă şi pustie. O alese pe cea din urmă şi ţâşni într-acolo. După 50 de metri, altă bifurcaţie. Asfaltul ud mai păstra încă urmele unor cauciucuri, deci se apropia de cei pe care-i căuta. Micul Twingo se năpusti în mijlocul unui bulevard ca o bilă de flipper, ricoşă într-o camionetă parcată şi se răsuci. Nathan chinui cutia de viteze şi transformă rotirea într-o traiectorie rectilinie care-l propulsă într-o stradă mai circulată. Depăşi un taxi grăbit şi observă două lumini de poziţie care se mişcau în zigzag în faţa lui. Bazându-se pe faptul că cei pe care-i urmărea deschideau drumul şi că le acea oră circulaţia era redusă, trecu pe roşu la trei semafoare. „Kaiser Chiefs“ trecuseră acum la *Modem Way.* Muzica îl învăluia într-o bulă de rock care-i modifica perceperea realităţii şi-i tocea simţurile. Vehiculul dinaintea lui depăşi o motocicletă, apoi trecu prin faţa ei ca să vireze la dreapta. Avea o destinaţie precisă. Nathan răsuci brusc volanul, proiectând maşina pe trotuar, între o gură de metrou şi un chioşc de ziare. O luă pe strada perpendiculară, tăind drumul altui şofer, trecu prin mijlocul unui rond şi pierdu controlul maşinii care se izbi de refugiul unei staţii de autobuz. Marşarier, viteza întâi, a doua, a treia, a patra, a cincea, trecu în zece secunde la o sută pe oră. Bila albastră din metal ajunse la locul unui accident provocat de trimişii lui Fourcade. Nathan frână brusc, aruncând maşina în vitrina unui magazin de băuturi. I se păru că zgomotul de sticlă spartă nu se mai termină. Sute de sticle explodară în jurul lui, inundând maşina cu vin. Deschise portiera şi-şi făcu drum călcând peste cioburile şi băuturile scumpe risipite pe jos. Printre oamenii uluiţi, răniţi, în mijlocul fumului, al ţipetelor, al mirosului de benzină

şi sub uruitul elicopterului care domina scena, un Renault suspect făcea manevre ca să se degajeze. Nathan sări peste o maşină răsturnată, ateriză pe capota altei maşini şi ajunse în spatele Renaultului care demară în forţă, stropindu-l. Fugi spre un taxi care tocmai se oprise în şirul tot mai lung al maşinilor blocate de accident, smulse frâna de mână, descrise un semicerc şi propulsă Mercedesul pe urmele Renaultului care intra în parcarea comisariatului de poliţie. Speriat la gândul că o putea pierde pe Lyn, pătrunse la rândul lui în parcare, scoţând scântei la virajele prea strânse.

Renaultul era parcat la ultimul nivel, şi portierele erau deschise. Nathan fu întâmpinat cu o salvă serioasă de gloanţe de calibru mare. Se lăsă în jos sub focurile ucigătoare, fără să se abată din drum. Mercedesul spulberă două portiere, seceră doi poliţişti şi se înfipse într-un stâlp din beton.

Unul dintre poliţişti zăcea pe parbrizul fisurat. Nathan se eliberă de sub airbag, îşi îndoi genunchii şi apoi îi destinse lovind sticla care cedă sub greutatea poliţistului inert, apoi luă puşca de asalt a acestuia, ochi o siluetă, apăsă pe trăgaci. Arma trepidă în mâinile lui, trimiţând o rafală în pieptul siluetei. Întins pe geamul din spate, ciurui priveliştea din jur, după ce verificase că Lyn Lee nu făcea parte din ea. În timp ce arma lui împrăştia moarte, Nathan se aruncă din Mercedes spre Renault, trăgând necontenit. Tentativa aceasta era de-a dreptul sinucigaşă, dar nu mai avea de ales. Intrase singur în capcană. În câteva secunde, în parcare aveau să năvălească forţele de ordine. Cheile erau în contact. Cele 50 de gloanţe din încărcător se terminaseră. Prin retrovizor o văzu pe Lyn Lee fugind, încadrată de doi bărbaţi, şi intrând pe o uşă. Porni în marşarier, trecu prin zid şi ajunse, acoperit de moloz, în faţa celor doi poliţişti. Unul dintre ei pulverizează parbrizul cu arma lui Parabellum 9 mm, dar Nathan se năpustise deja asupra celui care o ţinea pe Lyn Lee şi care sfârşi sub tălpile lui. Trăgătorul observă prea târziu că ţinta se afla în spatele lui şi fu neutralizat cu o directă în ceafă. Nathan o luă pe Lyn Lee, luă şi un M 16 care putea fi folosit şi ca lansator de grenade, se instală la volanul Renaultului şi ieşi, lăsând tocul uşii înfipt într-o grămadă de cărămizi.

— Ia asta, îi spuse lui Lyn, întinzându-i mitraliera.

— Nu.

— N-avem de ales.

— Niciodată.

Nathan îi aruncă arma pe genunchi şi porni pe rampa care-i aducea la suprafaţă. La jumătate, motorul gâfâi şi-şi dădu sufletul. Făcură pe jos restul drumului, auzind în urma lor bocănit de cizme, clinchetul armelor şi ordinele de desfăşurare. Poarta garajului era încuiată şi păzită de trei oameni. Nathan se lipi de zid, puse arma la ochi şi expedie o grenadă. Explozia îi împrăştie pe cei trei poliţişti şi croi o gaură fumegândă în tabla porţii. Nathan se repezi afară, continuând să tragă, iar Lyn Lee îl urmă. Ceea ce-i aştepta afară era cum nu se poate mai rău.

Sub lumina proiectoarelor, patru maşini staţionau dispuse în evantai, înconjurate de o armată de poliţişti cu armele pregătite. Dispozitivul era supravegheat de elicopterul omniprezent. Bariere de securitate blocau ambele capete ale străzii. Un gradat urla ordine printr-un megafon. Iar celelalte trupe, care tropăiau în subsol, aveau să-i ia de la spate. Ce opţiune aveau? Vălul negru din privirea lui Lyn Lee însemna că n-avea de gând să se predea. Şi nici să ucidă. Hotărâse să moară. Nathan avea un picior afară, treizeci de arme îndreptate asupra lui şi o a doua grenadă în mitraliera M 16, a cărei ţeavă era aţintită spre cer. Nu-i mai rămânea nicio secundă de gândire. O ploaie de gloanţe îl obligă să se retragă în interior, la adăpostul tăbliei de metal. Proiectilele şuierau zgâriind oţelul, altele îl perforau, lăsând să pătrundă în penumbră dungi de lumină înainte de a ricoşa în beton la picioarele întăririlor care urcau spre ei. Nathan strânse din dinţi şi trase. Un recul violent îl împinse în spate. Grenada ţâşni, în timp ce el o acoperea pe Lyn. Explozia se transformă într-o jerbă de scântei asurzitoare în văzduh. Salvele se opriră şi fură înlocuite de o succesiune de zgâlţâieli, vuiete surde, deflagraţii anarhice, scrâşnituri de metal. Elicea elicopterului sfârtecă poarta, lăsând să pătrundă în garaj un vacarm apocaliptic şi un nor gros de praf. Nathan se aruncă în haos. Fără să-i dea drumul lui Lyn, mătură toate obstacolele care-i stăteau în cale, majoritatea fiind siluete cenuşii şi dezorientate, lovind plexuri, gâturi şi ficaţi. Cei mai mulţi dintre poliţişti zăceau la pământ, doborâţi de aparatul prăbuşit.

Lyn şi Nathan se refugiară într-un imobil vecin şi urcară pe acoperiş.

Priveliştea văzută de sus era dantescă. Elicele elicopterului lăsaseră urme pe faţadele comisariatului şi ale clădirilor alăturate înainte ce aparatul să cadă peste maşini şi să explodeze. Mirosul de

kerosen, de benzină şi de tencuială urca până la ei. Trebuia să părăsească urgent cartierul, oraşul, ţara.

PARTEA A CINCEA

OMUL ESTE UN BONSAI CARE SE CREDE COPAC

147

Jonca avându-l la cârmă pe Xao Tang ieşi din golf noaptea şi porni spre sud. Pe puntea din spate, Lyn şi Nathan priveau peisajul decupat parcă dintr-o carte poştală cum se micşorează. Hong Kongul era luminat de parcă era scena unui musical. Clădirile din sticlă multicoloră erau prinse într-o reţea de lasere ţesută până la stele şi se odihneau pe un soclu de lichid fluorescent. Cel de-al patrulea oraş mare al Chinei, al cărui nume însemna „port parfumat“, părea un New York psihedelic.

Plecaseră din Paris cu cinci zile în urmă. După prăbuşirea elicopterului, aveau nevoie de bani şi de acte false. Pe vremea când lucra pentru FBI, Nathan îngropase în cinci cimitire din diverse colţuri ale lumii sacoşe care conţineau câte un paşaport fals şi 10 000 de dolari. Cinci portiţe de scăpare. Dar niciuna dintre ele nu se afla în Franţa. Aşa că fusese nevoit să se descurce cu ce avea la îndemână. Scosese bani de la un bancomat cu cardul lui Charlier, îi pândise în Place Pigalle pe clienţii lubrici care se pregăteau să-şi toace paralele, furase paşaportul unei americance – Lyn Lee nu trebuia decât să-şi facă o pieptănătură identică – şi pe cel al unui turist japonez care ieşea de la Lido; Junichiro Shota nu semăna cu el, însă pentru un vameş occidental, toţi asiaticii sunt la fel, inclusiv metişii. Nathan plătise cu bani gheaţă două bilete până la Hong Kong şi strecurase restul prăzii în cutia de scrisori a Mariei. Junichiro Shota şi Amy Lockwood îşi luaseră apoi zborul către oraşul lui Bruce Lee, se cazaseră într-o pensiune modestă, cumpăraseră haine pe Nathan Road, mâncaseră o mulţime de paste şi făcuseră diverse cercetări. Nathan vorbea mandarina şi engleza, drept urmare, avusese acces la informaţiile pe care le voia.

Serviciile secrete pornite în căutarea lui Gordon Ryler aveau

câteva zile bune avans faţă de ei. Funcţionarii cu care vorbise dăduseră cu o săptămână în urmă aceleaşi informaţii unor agenţi chinezi şi americani. Provincia Guangdong făcuse oferte de vânzare a insulelor sale ca să impulsioneze turismul, comerţul, industria şi zonele de depozitare. Cumpărătorii erau societăţi sau persoane particulare chineze, dar şi străini. Aceştia din urmă erau obligaţi să se asocieze cu parteneri chinezi, care aveau să controleze societăţile astfel formate, şi să prezinte proiecte ce presupuneau măsuri ecologice. Dreptul de folosinţă asupra terenului era valabil 50 de ani. 604 dintre cele 1 434 de insule aveau peste 500 de metri pătraţi. Preţul lor varia între 12 000 şi 12 000 000 de dolari. Numele lui Gordon Ryler nu apărea pe niciun contract de vânzare.

Nathan se folosise atunci de ceea ce ştia despre fetele *aika*. Botezate cu nume conţinând rădăcina „an“, pasionate de pictură şi blues, atrase de parfumul de iasomie şi ylang-ylang, aveau, fără excepţie, o fobie a ploii care presupunea o traumă comună, suferită în copilărie. Marea Chinei meridionale avea parte de precipitaţii abundente începând cu luna aprilie. Furtunile tropicale şi taifunurile erau frecvente. Poate că, în copilărie, fetele trecuseră printr-o astfel de experienţă.

Potrivit arhivelor din Hong Kong cu nouăsprezece ani în urmă, un taifun făcuse ravagii în zonă. Dintre insulele care fuseseră devastate, opt erau suficient de mari pentru a găzdui 250 de persoane. Jumătate dintre cele opt insule aparţineau unor companii joint-venture. Două dintre acestea administrau complexe turistice care fuseseră distruse. Una dintre cele două insule fusese revândută unui investitor chinez, aşa că Nathan îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte. Numele ei era Xsha. Situată la distanţă egală de China, Filipine şi Taiwan, aparţinea corporaţiei Wu-Stern, ai cărei acţionari principali erau domnii Wu şi Stern, un chinez şi un american. Drumul pe mare până la Xsha dura trei zile.

Neavând cum să ajungă acolo, Nathan se adaptase din nou situaţiei. Această parte a lumii era străbătută de piraţi, care profitau de neputinţa ţărilor de a asigura securitatea apelor teritoriale, precum şi de încetineala navelor comerciale, de capacitatea lor redusă de manevră, de faptul că încărcăturile prea grele le coborau linia de plutire, favorizând abordajul, şi de acela că banii din salariile echipajului erau la bord. Nathan luase la rând bordelurile şi sălile de jocuri din Macao, în căutarea unui pirat. O prostituată îl

pusese în legătură cu Xao Tang; Nathan îl momise arătându-i o insulă care adăpostea o comoară, astfel că expediţia ar fi fost rentabilă, soldându-se cu o pradă bogată.

Jonca lui Xao Tang era rapidă şi uşor manevrabilă, echipată cu radare, sisteme de poziţionare prin satelit, sondă batimetrică, aparate de radiocomunicaţie, *made în* Taiwan. Oficial, ocupaţia lui era să-i plimbe pe turişti prin golf. Oficios, ataca noaptea corăbii în larg sau în zonele de ancorare. Nu era prea interesat de mărfurile transportate, ci mai mult de efectele personale ale echipajului şi de conţinutul casei de bani. Jonca avea în dotare o şalupă cu motor şi un adevărat arsenal, de la dinamită până la arme AK-47. Nathan îşi asuma o mulţime de riscuri. Cel de a se îmbarca împreună cu Lyn pe un vas plin de criminali. Cel de a pierde mult timp ducându-se pe mare până la insulă. Cel de a nu găsi acolo nimic. Cel de a nu-l putea plăti pe Tang.

Căpitanul urcă pe punte şi se apropie de ei.

— Sper, spre binele vostru, că nu ne plimbăm de pomană, zise.

— Amândoi avem meserii periculoase, îi răspunse Nathan.

— A mea e mai puţin periculoasă decât a ta, domnule Shota. Pentru că, dacă nu găsim nimic pe insula Xsha, eu am la bord un zălog, spuse el, aţintindu-şi ochii asupra lui Lyn Lee.

148

Carla auzi cheia răsucindu-se în broască, fermoarul de la pantaloni deschizându-se, icnetul temnicerului care se descărca în trupul ei. Îi simţi duhoarea respiraţiei şi gustul împuţit al sexului pe care el şi-l curăţa în gura ei.

Era bucuroasă că-l vede.

În fiecare dimineaţă, paznicul îi aducea doza de heroină pe care ea era nerăbdătoare să şi-o injecteze în venă ca să înfrunte orele nesfârşite ale zilei, perindarea atâtor obsedaţi, perverşi, sadici.

Carla îşi întinse braţul ciuruit de înţepături şi închise ochii, savurând dinainte plăcerea. Dar nu urmă nimic, în afara unei fraze într-o engleză stâlcită:

— Tu îmbraci acum.

Era o schimbare. Prima dată când temnicerul îi vorbea. Pentru prima dată i se cerea să se îmbrace. Carla nu dorea această schimbare. Ea îşi voia doza. Ca să se deconecteze. Îi arătă braţul. O palmă o aruncă din pat în mizeria de pe jos. Bărbatul o lovi în

stomac.

— Îmbraci!

Se săltă în patru labe şi se ridică greoi în picioare. Din pricina drogurilor şi a lipsei de mişcare devenise o legumă. Jucându-se cu bastonul pe care nu o dată i-l vârâse în anus, paznicul o privi punându-şi nişte blugi jegoși şi un tricou mai murdar decât o cârpă de şters de jos. O împinse brutal pe coridor. Carla se lovi de perete şi fu înghiontită spre capătul coridorului, unde erau adunate vreo zece femei. Patru brute masive le loviră ca să le facă să iasă. Prizonierele merseră prin noroi până la un camion.

Le îmbarcau spre o altă destinaţie. În ciuda durerii, a sevrajului, a foamei, a setei, a frigului, a spaimei, Carla îşi puse în mişcare mica parte a creierului care încă mai funcţiona. O luminiţă care oprea conştiinţa ei să se întunece definitiv. În cursul acestui al nu ştiu câtelea transfer care marca o existenţă redusă la sex şi somnolenţă, un lucru îi atrăsese atenţia. Până atunci, văzuse trecând pe lângă ea femei care aveau aceeaşi soartă ca ea, scunde, înalte, slabe, dolofane, frumoase, urâte, tinere sau mai puţin tinere. Tot felul de femei. Însă cele de astăzi nu erau atât de diferite între ele. Toate erau atât de docile încât paznicii nu trebuise să dea în ele, cu arţagul lor obişnuit. Cealaltă asemănare era mai puţin evidentă. Dincolo de jeg, de vânătăi, de chipurile trase, de paloare, de părul încâlcit şi de bolile venerice, toate aceste femei erau frumoase.

149

Marea era calmă, iar soarele încingea jonca. Lyn făcea exerciţii de dans. Trupul ei mlădios ca o liană sfida gravitaţia şi ruliul. Sălta şi se rotea cu o graţie şi o supleţe nemărginite. Nathan o admira. Arabescurile ei aduceau cu un tai chi chuan dezlănţuit, închinat frumuseţii mişcării.

În cele trei zile petrecute pe mare, Nathan învăţase s-o aprecieze. Tânăra nu-şi găsise locul în societate. Modul constrângător şi corupt în care bărbaţii organizaseră lumea nu i se potrivea. Lyn era o nomadă în asemenea grad încât îşi schimbase regulat ţara, limba, cultura, ba chiar identitatea. Practica izolarea psihologică, nu se ataşa de nimic şi de nimeni, excepţie făcând Annabelle. Se întâlniseră la un curs de dans predat de Lyn la Paris. Pe atunci, Lyn se numea Lydie Levantin. Îşi descoperiseră nişte afinităţi şi ţineau una la cealaltă ca două surori. Apoi, Lydie îşi schimbă numele şi ţara

şi n-o mai revăzu pe Annabelle. Vorbeau la telefon. Cea care suna era întotdeauna Lyn, căci ea nu putea fi contactată. Până în ziua când Annabelle nu mai răspunse. Lyn luă trenul spre Paris şi-i urmări din umbră pe anchetatori. Urmarea îi era cunoscută lui Nathan. Tânăra se dedicase cu trup şi suflet găsirii prietenei ei. Ceea ce-l impresiona era seninătatea ei, bunăvoinţa, lipsa de agresivitate. Nu-i plăceau mulţimile, ci indivizii. Se împrietenise cu membrii echipajului, dintre care cei mai mulţi erau criminali şi recidivişti. Li se adresa pe numele mic, le aducea uneori cafea, le zâmbea, îl îmblânzise până şi pe căpitanul Tang. Chiar secundul, Chan, un şef autoritar care nu ştia decât să poruncească şi nu privea cu ochi buni prezenţa ei la bord, o acceptase în cele din urmă. Lyn degaja o energie pozitivă care-i însufleţea şi pe cei din jurul ei.

Se roti pe un soclu nevăzut şi-şi sfârşi seria de mişcări printr-un şpagat. Nathan îi aplaudă performanţa. Ateriză lângă el uşoară ca o adiere de vânt. Tăceau amândoi. Îşi spuseseră deja prea multe după ceea ce se întâmplase la Paris. Ea îi reproşase toate morţile acelea. El nu se justificase, fiindcă nu se considera vinovat. Binele şi răul erau nişte noţiuni definite de societate şi de religie. Nathan nu se raporta nici la una, nici la cealaltă.

Un goeland ateriză pe o ladă cu odgoane. Echipajul se agita pe punte. În zare, se vedea insula Xsha.

150

Insula ar fi putut figura într-o broşură turistică la capitolul destinaţii paradiziace. Era atât de joasă, încât vegetaţia părea să crească direct din apă. Săriră în şalupa care străbătu marea liniştită până la plajă. Erau însoţiţi de Chan, care avea pe umăr un AK-47.

Coborâră în apa limpede şi ajunseră pe nisipul alb. Un panou îi avertiza în mandarină şi engleză că se aflau pe o proprietate privată unde accesul era interzis. Se apropiară de un grup de bungalow-uri dispuse în semicerc în jurul unei piscine. Acolo se aflau tot felul de echipamente: trasee de întreţinere, un dojo[54], aparate pentru întărirea musculaturii, dar nu şi un poligon pentru tir. Chan calcula deja ce putea lua cu el. Se îndreptară către o construcţie din lemn, mai mare decât celelalte. Un chinez înarmat cu o puşcă le tăie calea, întrebându-i dacă ştiau să citească. Nathan îi făcu semn lui Chan să nu se mişte.

---

54 Sală pentru practicarea artelor marţiale (n.tr.)

— Aceasta este insula Xsha?
— Exact.
— Am venit să-l vedem pe Gordon Ryler.
— Nu-l cunosc.
După felul cum răspunsese fără să stea o clipă pe gânduri, Nathan înţelese că nu era pentru prima dată când paznicul auzea acest nume.
— Dar ştii cine este.
— Au mai fost pe aici nişte militari chinezi şi nişte agenţi de la CIA care voiau acelaşi lucru.
— Când anume?
— Acum trei zile.
— Cui aparţine insula aceasta?
— Domnului Wu.
— Este aici?
— Bineînţeles că nu.
— Cine locuieşte pe insulă?
— Personalul care asigură paza şi întreţinerea.
— Acesta este un hotel?
— O bază. Va face parte din lanţul Mandotel, al domnului Wu. Stabilimentul nu s-a deschis încă.
— De cât timp deţine patronul tău insula?
— De cinci ani.
— I-au trebuit cinci ani ca să construiască un hotel?
— Are multe amenajări.
— Nu acesta e locul pe care-l căutam.
— Aşa cred şi eu.
Se întoarseră la joncă.
— Ai greşit insula, îi spuse Nathan lui Tang.
— În orice caz, asta e cea mai cunoscută dintre insulele Xsha.
Tang se aplecă asupra mesei cu hărţi. Sectorul era presărat cu nenumărate insule. Era imposibil să le cerceteze pe toate.
— Trebuie să ne interesăm de cele pe care nimeni nu vrea să se ducă, zise Nathan.
Tang desfăşură alte hărţi, mai vechi. Degetul lui urmă o traiectorie rectilinie, de care se îndepărtă, apoi se opri.
— Ar fi drumul dragonului, dar asta înseamnă o zi de navigaţie în plus.
— Despre ce vorbeşti?

Căpitanul arătă cu degetul o parte a hărţii unde nu erau indicate decât nivelurile fundului mării.

— Aici se află un grup de insule vulcanice înconjurate de recife pe care au naufragiat navele care au vrut să se apropie de ele. Nu apar pe hartă, însă cam pe aici sunt. Ar trebui să ajungem mâine-dimineaţă.

— Hai să încercăm!

Tang întinse compasul spre Nathan, avertizându-l:

— Ar fi bine să găsim acolo şi altceva decât pietre, altfel voi fi nevoit s-o vând pe însoţitoarea ta în primul bordel, ca să-mi pot hrăni oamenii.

Seara, Nathan medită sub cerul înstelat, legănat de vânt şi de valuri, printre elementele naturii, vaste şi de neîmblânzit. Intră în simbioză, în zazen; în poziţia lotusului, cu spatele drept, cu meridianele presate de picioare, în atitudinea corectă, cu mâna stângă în mâna dreaptă şi palmele îndreptate spre cer, cu privirea la un metru în faţa lui, ca s-o îndrepte mai bine spre interior. A nu privi nimic pentru a vedea mai bine. Respiraţie lentă, amplă, naturală, apăsând pe intestine, masând organele interne. Controlul activităţii cerebrale, odihna cortexului, oprirea valului de gânduri, liniştirea sistemului nervos, deconectarea intelectului, aflux de sânge către creierul reptilian, întoarcere la intuiţie. Lărgirea conştiinţei, fiecare celulă a trupului devenind receptivă.

Nathan se elibera de tensiunea anchetei, aşa cum şi-ar fi scos înainte de culcare hainele murdare. Era gol ca o fiinţă primitivă, ca Aji, etiopianca superbă care avea înţelepciunea de la originile vieţii şi-l făcuse să cunoască spiritul bodhisattva[55] prin orgasmul pe care i-l dăruise. Zgura lumii în care reintrase de două luni se desprindea. Imaginile urâte ale lumii, gândurile necurate, emanaţiile mentale scârboase defilau prin faţa lui ca nişte baloane de săpun.

Hishiryo, dincolo de orice gând.

Mushotoku – să stai pur şi simplu, fără vreun ţel sau dorinţă de a obţine ceva.

O femeie cu părul blond se afla la câţiva metri în faţa lui, cu capul plecat şi braţele pe lângă trup. Purta o rochie albă. Picioarele ei abia dacă atingeau pământul. Înălţă capul. Avea un gol în locul chipului.

---

55 Cuvânt sanscrit, cu sensul de „cel aflat pe calea trezirii“, desemnând un înţelept pe punctul de a deveni buddha, dar care-şi amână eliberarea pentru a-şi exercita compasiunea asupra tuturor fiinţelor vii. (n.tr.)

Întinse mâinile spre el. Nathan îşi alungă din minte ultimele clipe de viaţă ale lui Sylvie. Simţi o altă prezenţă, mai reală, cea a lui Lyn. Venise să-i ureze noapte bună şi să se scuze pentru că-l judecase cu atâta severitate după masacrul de la Paris.

— Am fost nedreaptă cu tine.

— Nu te cred în stare să fii nedreaptă.

— Nu mă cunoşti.

O privi la lumina lunii care înteţea flacăra din ochii ei.

— Cred că eşti de treabă.

— Şi tu la fel. Dar am fost şocată văzând atâţia morţi.

— Hotărârea de a ucide este una dintre hotărârile cel mai greu de luat. Mulţi oameni preferă s-o lase pe seama altora. Am fi putut alege să ne bazăm pe noroc sau să ne predăm, sau să devenim noi victimele şi să murim. Ai fi considerat această pasivitate un gest de bunătate?

Ea nu îi răspunse. Nathan îi puse alte întrebări:

— Viaţa ta e mai puţin importantă decât viaţa unui poliţist? Valoarea unui om depinde de uniforma pe care o poartă? Oare nu cel care scoate arma este adevăratul vinovat dacă moare?

— Ai fi putut da cu maşina peste vreun nevinovat pe străzile Parisului.

— La ora trei dimineaţa?

— Îmi pare rău, vorbesc prea mult.

— Vorbele nu fac să fiarbă orezul, onorabilă Lyn Lee, zise Nathan cu accent chinezesc.

Ea se ridică, sprintenă ca o gimnastă.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, Nathan.

— Dacă am fi recurs la altă cale decât cea a samuraiului, n-am mai fi avut prilejul să discutăm în seara asta.

— Noapte bună! Vom vedea mâine unde ne-a dus calea samuraiului.

151

De la distanţă, cele trei insule păreau spinarea unui monstru marin. De aproape, semănau cu nişte cocoaşe de cămilă vopsite în verde.

— Nu mă apropii mai mult, spuse căpitanul Tang.

— Vom ajunge acolo cu şalupa, răspunse Nathan.

— Pe care dintre ele vrei să acostezi?

— Pe cea pe care este cel mai greu accesul.

— Îţi place să-ţi complici viaţa.

— Oamenii pe care-i caut sunt cei care şi-o complică.

Evaluară cu ajutorul binoclurilor posibilităţile de a debarca.

— Nu e greu de ales, hotărî Tang. Numai una dintre insule are un loc unde am putea acosta.

Întinse degetul spre o mică plajă care forma o virgulă pe circumferinţa insulei.

— Crezi că există oameni destul de nebuni ca să vină aici?

— Destul de bogaţi, rectifică Nathan, care desluşise nişte infrastructuri ascunse în vegetaţie.

Jonca ancoră la o milă de insulă. Coborâră şalupa la apă. Căpitanul urcă în ea, însoţit de patra marinari înarmaţi cu puşti de asalt şi urmat de Nathan şi Lyn. Peisajul oscila şi se legăna în faţa lor. Înfruntară valurile care-i împingeau spre faleze şi trecură pe lângă blocuri de granit înconjurate de vârtejuri de spumă. Povârnişurile muntelui care domina micul golf erau acoperite de o pădure tropicală care se scurgea până în mare. Vântul ridica nori de stropi care biciuiau feţele marinarilor. Ambarcaţiunea înainta aproape ridicată la verticală şi fu de mai multe ori gata să se răstoarne înainte de a fi împinsă spre larg. Tang o manevra cu o îndemânare care îi salvă în repetate rânduri de la naufragiu. După ce depăşiră bariera de stânci, navigară pe o mare mai calmă. Muraţi până la oase, marinarii împinseră barca pe nisip, în faţa lor, vegetaţia străpungea ici şi colo plaja îngustă şi invada grădinile îngrijite cu migală pe vremuri. Lespezile năpădite de buruieni ale unei cărări japoneze îi conduseră pe Lyn, Nathan şi Tang la o piscină a cărei apă stătută era acoperită cu frunze moarte. O maimuţă sări dintr-un copac în altul. O pasăre cu cioc roşu şi penaj pestriţ îi întâmpină cu orăcăieli. De cealaltă parte a imensului bazin se înălţa un bungalow din lemn, înlănţuit de liane.

Când păşi în interior, Nathan îşi dădu seama că una dintre problemele lui se rezolvase. Piraţii îşi vor primi plata. Pereţii erau tapisaţi cu tablouri semnate Picasso, Matisse, Vermeer, Gauguin, Van Gogh. Pe podea erau covoare persane prăfuite. În mijloc, se afla o fântână sculptată în marmură, la fel de mută ca statuia lui Venus care o domina. O tejghea din lemn preţios despărţea recepţia de barul care adăpostea sute de sticle. Tang sări peste ea şi-şi potoli setea cu un Bourbon vechi de douăzeci de ani, scoţând din casă un

teanc de dolari.

— O să-ţi poţi cumpăra o flotă demnă de cea a lui Ching Shih, spuse Nathan.

— O ştii pe Ching Shih? se miră Tang.

— După ce a condus 400 de nave şi 70 000 de oameni, a sfârşit ca matroană a unui bordel şi a unei săli de joc.

— Asta e problema piraţilor, nu se pot pensiona.

— Nu numai a lor.

— Ale cui sunt toate astea?

— Întotdeauna te interesezi cine sunt oamenii pe care-i jefuieşti?

— Posesorul acestei insule are, cu siguranţă, mijloacele necesare să mă urmărească până-n iad ca să-şi recupereze lucrurile pe care o să i le fur.

— Aici nu mai locuieşte nimeni, de mulţi ani.

— Cine ar fi plecat lăsând în urma lui asemenea valori?

— Cineva care nu voia să fie el deţinut de bunurile pe care le deţinea.

O arcadă încadrată de sculpturi de Giacometti şi Botera îi invita parcă să-şi continue drumul către o grădină cu palmieri care se transformase în junglă. Rădăcinile bananierilor alcătuiau revărsări de mozaicuri în bazinele pentru peşti. Nathan şi Lyn îl lăsară pe Tang să facă inventarul şi porniră pe o cărare şerpuită către un bungalow de pe coasta unei coline. La dreapta lor, un fost teren de golf devenise o pârloagă. La stânga, era un teren de tenis invadat de ierburi. Bungalow-ul nu era încuiat. Luxul dinăuntru depăşea orice imaginaţie.

— O copie după Gioconda, constată Lyn, văzând surâsul agăţat pe perete.

— Sau poate cea de la Luvru e copia. Într-un decor atât de fastuos, ar fi de prost-gust să te mulţumeşti cu un fals.

În centrul bungalow-ului, nişte bananieri cu rădăcinile sub podea înconjurau un jacuzzi şi se înălţau către un tavan din sticlă. În jurul acestei oaze erau dispuse un dormitor, o sală de cinematograf, o baie, o sală de recepţii, un salon de masaj, un birou dotat cu computere, telefoane, un fax, scannere. Toate încăperile dădeau spre marea care se întindea până la orizont. Nathan îi văzu pe Tang şi oamenii lui încărcând cu vârf şalupa. Din birou, zări un luminiş croit în pădure şi marcat cu un X aproape şters. Un teren de aterizare pentru elicoptere. Baia oferea şi priveliştea celorlalte două insule.

— Tang va putea lua şi robinetele, zise Lyn. Sunt din aur.

— Jonca lui nu e destul de mare ca să poată lua tot.

— Ăsta e un hotel pentru miliardari. Dar numai pentru câte unul o dată.

— Eu cred că cele mai interesante lucruri se află pe celelalte insule.

152

Tang dusese deja pe joncă prima încărcătură când Nathan şi Lyn se întoarseră pe plajă. Oamenii lui, care se îmbătaseră la bar, făceau o razie fără discernământ, luând şi scrumiere, dar şi opere de artă. Nathan cercetă cu privirea insula vecină. Până la ea, era de străbătut o milă de vârtejuri înspumate şi colţi de stâncă. Muntele care-o alcătuia era acoperit cu o vegetaţie luxuriantă, înconjurată de faleze şi încununată de un con înverzit, arăta ca o plăcintă cu spanac.

— Nu se poate ajunge la ea pe nicăieri.

— Calea samuraiului, spuse Lyn, plonjând.

Nathan o strigă, dar ea nu mai auzea decât valurile bătându-i în tâmple. În spatele lui, piraţii înfruntau valurile ca să ajungă la bord cu cea de-a doua încărcătură. Nathan se aruncă şi el. La început, nu reuşi să controleze situaţia, se lovi de un recif, îşi zdreli coastele, înghiţi aer şi apă, zgâlţâit ca într-o maşină de spălat şi biciuit de stropi. Coborî în adânc, unde apa era liniştită, încercă s-o repereze pe Lyn, apoi urcă la suprafaţă ca să respire, fu pălmuit de valurile sărate, se scufundă din nou, fu izbit de curenţii care se încrucişau acolo, înotă ca o anghilă până la baza falezei, unde o fâşie verde de cocotieri facilita ascensiunea. Când scoase capul, un val de apă se sparse de ţărm, aducându-l pe Nathan în pragul leşinului. Aşteptă următorul val şi se folosi de forţa acestuia ca de o trambulină. Valul se retrase, lăsându-l pe Nathan agăţat de un copac. O căută cu privirea pe Lyn. Reuşise oare să treacă? Era o bună înotătoare. Îşi aminti că nu ezitase să plonjeze în port, la Tokyo. Ţinându-se de o creangă, începu să se caţăre sprijinindu-se de asperităţile peretelui.

Prima lui impresie fu aceea că a ajuns acolo unde trebuia. După ce pusese piciorul pe insula cu comoara şi străbătuse Styxul, pătrunsese în grădina raiului. O adiere caldă şi înmiresmată îi uscă hainele, îi mângâie părul, îi aduse la urechi ciripitul păsărilor. Freamătul frunzişului era liniştitor. Iarba era înaltă, moale şi proaspătă. Copacii

despletiţi scuturau maracas[56]-uri şi pozau cu acea lipsă de disciplină specifică naturii. Un fluture multicolor ateriză pe o floare uriaşă, îşi înfipse trompa în nectar, apoi îşi luă zborul într-o rază de lumină. Ferigile îi dezmierdau palmele pe când înainta către centrul insulei, unde era piscul, făcând linişte la trecerea lui. Spre deosebire de oraşe, care sunt indiferente în faţa unui străin, natura îi ascultă pe cei care-o vizitează. Nathan era musafirul copacilor şi al fluturilor. Când ajunse în vârf, avu o vedere de ansamblu asupra mării, a celorlalte insule, a navei şi a şalupei care-şi începea a treia cursă. Dar cel mai interesant lucru pe care-l zări era la picioarele lui: amprenta unui pantof cu talpă crenelată, măsura 44. Un bărbat stătuse aici şi-l văzuse venind. Auzi un trosnet şi se întoarse, gata să lovească. Muchia palmei lui se opri sub bărbia lui Lyn.

— Eu sunt, Nathan.

— Ce te-a apucat?

— Doar nu era să stăm toată ziua să privim insula. Ai găsit ceva?

El îi arătă urma.

— Am făcut şi eu o descoperire.

Nathan o urmă spre versantul opus. Ajunseră la marginea unui promontoriu. Ea se aplecă şi-i arătă o mulţime de bungalow-uri de pe coasta dealului. Acoperişurile din frunze de palmier se confundau cu restul vegetaţiei. Lyn se strecură într-o scobitură.

— Putem coborî pe aici.

— De unde ştii?

— De acolo vin.

— N-ai pierdut vremea.

— Am pierdut prea multă *până acum.*

Puterea şi motivaţia lui Lyn păreau înzecite. Îl întrecea pe Nathan din toate punctele de vedere. Coborî repede ca o şopârlă, sări peste un hău cu sprinteneala unei veveriţe, se căţără cu îndemânarea unei maimuţe. Nathan o urmă zgâriindu-se, alunecând, transpirând şi ateriză pe un acoperiş din frunze de palmier care cedă sub greutatea lui.

Era o casă rotundă, cu pereţi din chirpici în care se deschideau o uşă şi o fereastră, căptuşită pe dinăuntru de rafturi cu cărţi. Semăna izbitor cu colibele pe care le văzuse în satul etiopian în care locuia Esian Zawi. Nimeni nu mai venise de mult timp acolo: patul era

---

56 Instrument de percuţie de origine sud-americană, alcătuit dintr-o bilă conţinând pietriş sau grăunţe (n.tr.)

acoperit cu praf şi frunze uscate. Nathan ieşi, întâlnindu-se în prag cu Lyn.

— Şi de pe insula asta a plecat toată lumea, ca şi de pe cealaltă, spuse el.

Lyn porni pe cărarea care lega bungalow-urile între ele.

— Unde te duci?

— O caut pe Annabelle.

— Aici nu mai e nicio *aika*.

— Atunci, cine se află pe insulă?

— Gordon Ryler.

— De unde ştii?

— Urma pe care am văzut-o este a unui bărbat încălţat cu pantofi de 200 de euro, înalt de 1,80 m. Are peste 30 de ani – înainte de această vârstă n-ar fi avut mijloacele necesare – şi mai puţin de 50, din moment ce a reuşit să înoate de la o insulă la alta. Cel care a lăsat urma pe culmea muntelui este urmărit. A urcat să supravegheze împrejurimile. Judecând după modelul de pe talpă, încălţările lui sunt noi, deci nu se află de prea multă vreme aici. Urma e proaspătă, ceea ce înseamnă că ne-a văzut sosind. S-a ascuns, în loc să ne iasă în întâmpinare sau să ne atace, aşadar, nu este nici anchetator, nici ucigaş. Cunoaşte bine locul: n-a lăsat decât o singură urmă şi n-a rupt nicio creangă în drumul lui. N-are bagaje, fiindcă a ajuns aici ca şi noi. Ştia că va putea supravieţui pe această insulă. E căutat în întreaga lume, n-are cum să emigreze pe Lună. Aşa că a preferat acest sanctuar, care-i asigură un răgaz. Un sanctuar care n-a fost descoperit timp de peste douăzeci de ani. Acesta este portretul lui Gordon Ryler. Fireşte, s-ar putea să mă înşel.

Lyn îl privea cu gura căscată. Dar aerul ei stupefiat nu se datora demonstraţiei lui sclipitoare. Nathan îşi dădu seama de asta abia cu o fracţiune de secundă înainte de-a auzi vocea din spatele lui: „Bravo! Dar ai respins prea uşor ipoteza că ai avea de-a face cu un ucigaş“.

153

Numele bărbatului era Bojko. Semne distinctive: obraz ciupit de vărsat, burtă enormă, sex mic. Asta era tot ce ştia Carla despre el. O auzise pe temnicera ei strigându-l aşa. Sau poate că „bojko“ însemna altceva în limba din ţinutul acela. Oare ce ţinut era?

Bojko o lovea în timp ce o penetra, fapt care o făcuse pe Carla să-şi spună că era proxenet sau patron al bordelului, deoarece clienţii n-

aveau voie să deterioreze marfa. Bojko n-o bătea prea des, căci încasa mai uşor şi devenise mai docilă din pricina alcoolului şi a drogurilor. Heroina de proastă calitate administrată intravenos o făcea să plutească în baloane de uşurare euforică, dar care se spărgeau repede din cauza agitaţiei. Flash-urile orgasmice pe care le simţise la primele doze erau tot mai rare, avea nevoie de doze mai mari şi mai dese. Puţinele clipe de extaz erau urmate de perioade îndelungate de somnolenţă, de ameţeli, de greţuri, de anxietate. Adăugase atunci la droguri votca de contrabandă care curgea în valuri şi-i procura o beţie salvatoare, urmată de vărsături. Când îşi murdărea odaia, era bătută şi forţată să lingă voma de pe jos.

Bojko turnă din conţinutul unei sticle pe pieptul ei, apoi îi duse la gură sticla. Bău, înecându-se, ce mai rămăsese. Din tubul digestiv, direct în vasele de sânge. Bărbatul grohăi ca un porc şi se îmbrăcă.

Carla îşi stăpâni tremurul. Trupul i se degrada văzând cu ochii. Valoarea lui comercială scădea. În curând, Carla n-avea să mai fie bună de nimic. Vor scăpa de ea. Asta era cea mai mare dorinţă a ei.

154

Gordon Ryler nu se bărbierise de câteva zile, hainele îi erau şifonate, părul – ciufulit, şi ţinea în mână o puşcă.

— Cum ai reuşit să transporţi o armă pe insula asta?

— Pe calea aerului, ca toate celelalte lucruri de aici.

Totul era adus cu elicopterul de pe insula vecină.

— Cine sunteţi? întrebă Ryler.

Ajungeau mereu la acelaşi întrebări.

— Junichiro Shota şi Amy Lockwood, îi răspunse Nathan.

— Numele nu-mi spune cine sunteţi de fapt!

— Amy practică dansul, iar eu, artele marţiale.

— De ce aţi venit aici?

— O căutăm pe Annabelle Domange.

— Pentru ce?

— E prietena mea, spuse Lyn.

— Şi de ce aici?

— Îţi voi povesti cum am ajuns aici. Iar dacă umpli golurile, am să-ţi spun şi cum se vor sfârşi toate acestea.

— Arma se află în mâna mea, prin urmare, eu hotărăsc în ce fel se vor sfârşi toate acestea.

— Aşa e, dacă nu vezi mai departe de ţeava puştii.

— Te ascult.

Ryler stătea pe o moviliţă, avea soarele în spate şi o armă îndreptată spre ei. Nathan voia să schimbe configuraţia.

— N-am putea găsi un loc mai ferit?

După cinci minute, se aflau într-un bungalow, având câte un pahar cu rachiu de orez în faţă.

— În 1971, un club al conducătorilor de întreprinderi s-a întrunit la Davos pentru a întemeia o nouă civilizaţie, bazată pe liberal schimb şi interesele personale. În timp ce guvernele îşi pierd rostul, iar nici dogmele religioase, nici utopiile politice nu oferă soluţii simple şi concrete, procesul iniţiat de aceştia putea aduce democraţie, pace şi bogăţie, făcând din întreprinderi actorii principali ai politicii mondiale.

— Vrei să-mi ţii o prelegere despre mondializare?

— În 1955, crearea OMC-ului trimitea ONU în cărţile de istorie şi marca apogeul civilizaţiei economice. Clubul foarte exclusivist de la Davos, care şi-a luat acum numele de G 300, a câştigat teren.

— Tot nu văd ce legătură au lucrurile acestea cu prezenţa voastră aici.

— În ultimii 35 de ani, puterea economică a răsturnat raporturile de forţe în favoarea ei. A căpătat un ascendent asupra puterii politice, a celei religioase, a mafiilor, care sunt astăzi în serviciul ei, legate între ele prin indivizi aparţinând mai multor sfere, nu prea mediatizaţi, nu prea mulţi, foarte bogaţi, foarte puternici şi animaţi cu toţii de aceeaşi dorinţă de a pune mâna pe întreaga lume: este vorba despre membrii G 300, pe care tu îi numeşti mandarini. Acum vezi legătura?

— Ce altceva mai ştii?

— 5% din averea lor ar fi suficientă ca să rezolve toate problemele planetei. Dar aşa ceva ar fi incompatibil cu dinamica lor de profit maximal şi cu dorinţa de a obţine puterea absolută, ţeluri care pretind sacrificii din punct de vedere ecologic, social şi uman! Pentru a contracara această ameninţare, pe care ai intuit-o încă de la începutul anilor ’80, ai creat în sânul ONU o celulă secretă ca să contracarezi mişcarea. Dar, în loc să te opui acestei forţe colosale, te-ai folosit de ea pentru a schimba lumea. Aveai de manevrat trei sute de pârghii. Trei sute de mandarini, pe care ai încercat să-i faci mai buni dăruindu-le sex şi iubire. Cu ajutorul unor adepţi fanatici ai format o trupă de fete *aika* şi ai lansat operaţiunea Dolls Bang, care a

necesitat o pregătire de douăzeci de ani.

— Ştii la fel de multe ca şi mine.

— Ba nu, fiindcă nu ştiu dacă merita osteneala, dacă ameninţarea era reală, nu ştiu cum ai finanţat o asemenea acţiune, ce complici ai avut, câte fete *aika* au fost în total, câte mai sunt în libertate şi unde se află cele 247 care au fost arestate.

— Nici măcar mandarinii nu ştiu unde au fost duse. Puterea este concentrată, responsabilităţile sunt împărţite.

— Mandarinii chiar au devenit mai buni?

— Primele rezultate erau încurajatoare. Fetele au reuşit să-şi farmece foarte repede ţintele. Au schimbat modul de a gândi al mandarinilor: i-au învăţat ce înseamnă compasiunea, generozitatea, bunătatea. Ţi-aş putea da sute de exemple. Cea mai mare avere de pe planetă a cheltuit în şase ani peste şase miliarde de dolari pentru sănătate în ţările în curs de dezvoltare, acoperind, practic, bugetul de ajutorare al SUA. Gabe Still şi Buff Warner îşi vor lăsa prin testament aproape toate miliardele unor cauze umanitare. Şi aşa mai departe. Nici ONU nu s-a lăsat mai prejos. Pactul global a uşurat munca acestor companii, le-a garantat accesul în 135 de ţări şi asistenţa agenţiilor sale specializate. În schimb, companiile respective se implicau în apărarea drepturilor omului, abolirea muncii copiilor, protejarea mediului, lupta împotriva corupţiei şi a discriminării.

— Printre ţinte se afla şi secretarul-general al ONU?

— Am testat prima *aika* asupra lui. Am putut observa astfel zi de zi efectele.

— Era o ţintă destul de puţin influentă faţă de celelalte.

— Dar indispensabilă ca să ne asigurăm sprijin logistic din partea ONU şi coordonarea eforturilor noastre la scară mondială.

— Economia poate stăvili distrugerea planetei?

— Un turn solar de 1000 de metri înălţime, înconjurat de 5 kilometri de panouri solare va fi construit în Australia. El va alimenta cu energie electrică 200 000 de locuinţe, fără poluare. Pentru a furniza aceeaşi cantitate de energie, o centrală pe cărbune ar emite sute de mii de tone de dioxid de carbon!

Ryler era tot mai exaltat ţinând acest discurs în care se îmbinau politica, ştiinţa şi economia.

— Datorită activităţii acestor fete *aika,* 17 multinaţionale, printre care se numără BP, Mitsubishi şi RWE, au creat un fond comun pentru a investi în surse curate de energie. Vor fi înălţate şi alte

turnuri solare în Australia, dar şi în Arizona, Nevada, California, Mexic, China, India, Sri Lanka, Egipt, Canada. Multinaţionalele au făcut ceea ce guvernele n-au fost în stare să facă.

— Pot fi reparate şi dezastrele deja survenite?

— Cu bani, se poate face orice. Vrei să opreşti încălzirea planetei? Completează un cec de cincizeci de miliarde de dolari pentru reîngheţarea calotei polare arctice.

— Vorbeşti serios?

— N-am să intru în amănunte, însă ideea e lansarea în zonă a unor barje dotate cu serpentine refrigeratoare uriaşe. Opt mii de barje automatizate ar pulveriza în aer apă dulce ca să accelereze formarea calotei glaciare, ar pompa apa din mare şi ar deversa-o pe banchiză, unde ar îngheţa, îngroşând stratul de gheaţă. Acest proiect a fost pus la punct de un cercetător de la Universitatea din Alberta. Urmau să fie definitivate şi alte proiecte în favoarea omenirii şi a planetei.

— Şi toate acestea, datorită sexului?

— Totul s-a dus dracului din cauza geloziei unei femei, Brenda Anderson...

— Ştiu povestea. Ameninţarea care plana asupra omenirii era una reală?

— Noi am anticipat un viitor apropiat când, în numele păcii, al prosperităţii şi al securităţii, se va instaura un guvern mondial care nu va avea un nume, nu va putea fi identificat, prin urmare, nici răsturnat. Omenirea se va afla sub control. Societăţile transnaţionale vor nimici puterea statelor, slăbind energiile individuale, confiscând resursele, creând probleme pentru a le rezolva apoi prin soluţii rentabile. Acum 25 de ani, cu mult înainte de Bhopal, Cernobâl, invadarea Kuweitului de către Irak şi bombardarea Dubrovnikului, câţiva dintre noi au devansat istoria, în loc să aştepte să fie prea târziu. Celula noastră de pe lângă ONU trebuia să permită globalizării să-şi păstreze sensul iniţial, să poată anula riscul unui nou război mondial, să asigure pacea şi o mai bună gestionare a resurselor, să apere drepturile fundamentale, să protejeze mediul, să oprească epidemiile, foametea, sărăcia. Dacă noi n-am fi intervenit la vreme, ne-am afla deja într-un nou tip de totalitarism, ar fi apărut o comercializare a oamenilor, forme inedite de sclavie, o distrugere totală a naturii. Acum îţi poţi da seama, domnule Shota, că văd mai departe de ţeava puştii.

— Ai spus „noi“. Cine adică?

— Un chinez, un american şi un indian.

— Cine sunt ceilalţi doi?

— Primul e un călugăr taoist care s-a reprofilat devenind om de afaceri. Celălalt este un mandarin care n-a avut nevoie de influenţa unei *aika* pentru a face binele. Ei sunt cei care au cumpărat trei insule neînregistrate pe hartă, au organizat lucrările şi au finanţat operaţiunea, în timp ce eu, împreună cu oamenii mei, am selecţionat viitoarele fete *aika* şi le-am asigurat inserţia.

— Incluzându-ţi şi propria fiică, pe Galan.

— Voiam să fie de folos planetei. Avea toate calităţile fizice şi intelectuale necesare. Ar fi fost mai bine să fac din ea o arivistă newyorkeză?

— Ai aruncat-o în braţele unui individ pentru a-l manipula.

— În braţele preşedintelui Statelor Unite.

— Cum au putut să dispară atât de repede 247 de fete *aika?*

— Ai auzit de dispozitivul Digital Angel?

— Mi s-a pus unul în mâncare.

— Fără ştirea fetelor, li s-a implantat câte unul – în umăr, în şold, în pleoapă. Aşa, le puteam supraveghea. Serviciile secrete au avut acces la fişierele societăţii care le fabrică, deci le-a fost uşor să le repereze.

Prin urmare, acesta era motivul pentru care răpitorii lui Esian Zawi îi crestaseră coapsa. Nathan înţelese şi cum reuşise Susan Fox să scape de cei care o urmăreau. Arsura distrusese dispozitivul.

— Am o nelămurire, zise Ryler. Tot timpul ai vorbit despre 247 de fete *aika.*

— Aceasta a fost cifra dată de poliţia franceză.

— Erau 248, nu 247.

— Înseamnă că una a rămas în libertate.

— Să nu fi reuşit serviciile secrete s-o localizeze?

— Şi-a scos „puricele“.

155

Gordon Ryler îi duse să le arate vestigiile instalaţiilor cu ajutorul cărora le formaseră pe fetele a*ika.* Săli de clasă şi de sport cuibărite pe faleză, înzestrate cu aparate de gimnastică, table negre şi ecrane albe.

— Aici au învăţat totul, spuse Ryler. De la limbi străine la cele mai complexe concepte economice şi, nu în ultimul rând, gimnastică

artistică.

— Cine au fost profesorii lor?

— Cei de la Yale, Harvard, Cambridge, Oxford, Berkeley.

— Prin ce minune aţi reuşit să-i aduceţi aici?

— Am plătit nişte studenţi să le pirateze cursurile cu camere HDV. Apoi proiectam filmele.

— Şi restul educaţiei lor?

— Era asigurată de instructori care se încadrau în patru mari categorii: limbi străine, geopolitică, coordonarea programelor universitare şi educaţie fizică. Le învăţau şi tehnici de respiraţie şi de masaj.

— Influenţa taoistă a asociatului chinez?

— El intervenea ca să le predea cursuri de înţelepciune.

— Iar tu le cântai blues-uri?

— Arta inspiră linişte. Pictura şi muzica stimulează dorinţa de a trăi.

— Spune-mi mai multe despre acele cursuri de înţelepciune.

— Prietenul meu din Wudang le vorbea despre respectul faţă de celălalt, sacrificiu, dăruire, curaj, omenie, universalitate.

— Le spunea ceva şi despre lumea cealaltă?

— Pentru a le motiva, era obligatoriu să le ofere o viziune a lumii de dincolo.

— Şi o viziune subiectivă a lumii noastre.

— Acesta este principiul oricărei condiţionări.

— Le-aţi spălat creierul! exclamă Lyn.

Nathan o reţinu, simţind că se pregătea să se repeadă asupra lui Ryler, care reuşise s-o scoată din fire.

— Te înşeli, spuse acesta.

— Totuşi, ăsta pare să fie adevărul, o susţinu Nathan.

— Adevărul pare uneori fals.

Lyn îşi descleştă pumnii.

— Ai auzit de Gurdjieff? întreba Ryler.

Nathan împărtăşea părerea lui Gheorghi Ivanovici Gurdjieff, un armean misterios, propovăduitor al „celei de-a patra căi“, care susţinea că omenirea trăia ca într-un fel de somn atunci când unele niveluri superioare ale conştiinţei erau accesibile. Dezaproba însă obiectivul acestuia de a schimba natura omenească făcând-o sclava unei entităţi divine, precum şi mijloacele preconizate: supunere, distrugerea sistemului de valori, programarea mentală prin

sincretism mistic, cu acea fantasmă specifică oricărui guru de a „elibera“ creierul adepţilor pentru a-i putea controla.

— Nu, răspunse Nathan, care prefera să audă versiunea lui Ryler.

— Gurdjieff a stabilit paisprezece niveluri de condiţionare. Primul nivel presupune şase mii de particule de condiţionare. Este cel mai încărcat, cel al oamenilor educaţi într-un stil rigid, supuşi ierarhiei. Viaţa lor este controlată de temeri, dogme, regulamente. Atunci când începi să te destinzi şi să te fereşti de anumite cuvinte terminate în „ism“, ajungi la nivelul al doilea, cel al indivizilor care au de două ori mai puţine particule. Sunt încă legaţi de tradiţii, de ceea ce este corect din punct de vedere politic, de comportamentele de masă, cred în valorile societăţii: educaţia, informarea, democraţia, statul, socialismul, colectivismul, ecologia. Respectă legea, sunt politicoşi, nu comit delicte, trăiesc în cadrul limitelor impuse.

— Foarte mulţi oameni se situează la aceste două niveluri.

— Mai exact, 80% din populaţie.

— Iar ceilalţi 20% cine sunt?

— La nivelul trei se regăsesc cei care pun la îndoială anumite valori. Au o mie cinci sute de particule de condiţionare, adică pe jumătate faţă de nivelul precedent. Ei ştiu că nu eşti obligat să munceşti ca să trăieşti, să te căsătoreşti ca să ai copii sau să ai un statut social. Aceştia călătoresc, fac comparaţii între civilizaţii, sunt mai deschişi şi individualişti. Este vorba despre indivizii marginalizaţi, despre artişti, despre hipioţi, despre vagabonzi.

— Şi cum se ajunge la nivelul patru? întrebă, interesată deodată, Lyn.

— Oamenii de nivelul patru sunt, teoretic, conştienţi de absurditatea lumii, de lipsa liberului-arbitru. În această categorie intră erudiţii, ca, de exemplu, filosofii care-şi cumpără un standing vânzându-ne explicaţii despre lume şi despre sensul vieţii.

— Iar la nivelurile superioare?

— Ajungi la ele pe măsură ce cauţi răspunsuri în interiorul tău.

— Asta ne duce spre meditaţie.

— Cei de la nivelul cinci au doar trei sute şaptezeci şi cinci de particule de condiţionare şi-şi pun întrebările esenţiale: De unde venim? Cine suntem? Unde ne ducem? Este cel mai neplăcut stadiu, fiindcă la aceste întrebări nu se poate obţine răspuns. Asta te face fie să cobori din nou la nivelul inferior, fie să treci la nivelul al şaselea.

— Şi ce se întâmplă aici? întreba Lyn.

— Este faza în care realizezi că tot ce te înconjoară nu e decât o iluzie. Ori te sinucizi, ori înţelegi că adevărul se află în tine. Această înţelegere te face să-ţi pierzi jumătate din particule şi să avansezi la nivelul şapte. Puţinele persoane care ajung aici au un nivel ridicat de conştiinţă. Caută fericirea în ele însele, şi nu în posesia de bunuri materiale.

— Şi după asta mai urmează încă şapte niveluri? se minună Lyn.

— De-a lungul cărora vor dispărea cele mai rezistente nouăzeci de particule de condiţionare spirituală, morală, comportamentală sau spirituală.

— Nivelul al paisprezecelea fiind trezirea, conchise Nathan.

— Ai cunoscut trezirea? întrebă Ryler.

— Da.

— Atunci, te afli la cel mai înalt nivel.

— Dar eu?

— Scara aceasta nu este decât un instrument de analizare a condiţionării şi a impactului ei asupra vieţii noastre. Te poţi afla la un nivel sau la altul în funcţie de zile, ştiind că, pentru a urca, trebuie să practici meditaţia, să nu judeci pe nimeni, să te cunoşti pe tine însuţi, să fii deschis faţă de ceilalţi. Uneori, va fi greu. De asta trebuie neapărat să ai un îndrumător.

Nathan dăduse de o sectă care amesteca „a patra cale“ cu geopolitica ONU, cu hinduismul tantric şi cu liberalismul taoist.

— Câte particule are o *aika?* întrebă el.

— Aici voiam să ajung. În loc să disecăm mecanismul psihic al unui adult, să eradicăm tot ce i-a fost imprimat încă din copilărie, să ştergem personalitatea pe care a format-o mediul său social, am elaborat direct psihicul, cunoştinţele şi egoul unor creiere neatinse.

— Unor creiere de bebeluşi.

— Metoda aceasta cere mai mult timp, dar s-a dovedit mai eficientă şi mai puţin traumatizantă.

— Aţi auzit vreodată despre icioglani?

Era pentru prima dată când Nathan şi Lyn auzeau acest cuvânt.

— În limba turcă înseamnă „băiat de încredere“. În secolul al XIV-lea, otomanii luau copii creştini de la familii de ţărani şi-i supuneau unui antrenament intensiv care-i transforma în icioglani. Aceşti băieţi erau închişi la Topkapi pentru a fi convertiţi la islamism şi primeau o educaţie intelectuală, fizică şi militară în urma căreia puteau ocupa cele mai înalte funcţii în stat. Şi ştiţi ceva? Niciodată n-

a repurtat Imperiul Otoman mai multe victorii decât în perioada în care a fost administrat de aceşti sclavi educaţi şi disciplinaţi. Fetele acestea au fost icioglanii noştri, cu diferenţa că n-au fost convertite la vreo religie şi nici traumatizate de o fază de deconstrucţie.

— Dar operaţiile estetice? întrebă Lyn.

— Au fost foarte puţine. Frumuseţea nu numai că se învaţă, dar a fost şi primul criteriu de selecţie.

— Cred că le plasezi la primul nivel de condiţionare, spuse Nathan.

— Am inventat pentru ele nivelul zero. Au douăsprezece mii de particule de condiţionare. Habar n-au ce sunt ele cu adevărat.

— Dar pe tine, jigodie, unde te plasezi? se răsti Lyn la Ryler.

— A luat-o razna la nivelul şase, îi răspunse Nathan, când şi-a dat seama că lucrurile în care credea nu erau decât o iluzie, că lumea era condusă de o mână de potentaţi, iar ONU era doar o structură administrativă greoaie şi sclerozată.

Lyn îi aruncă lui Ryler o privire dispreţuitoare şi ieşi.

— Ce-a apucat-o? îl întrebă Ryler.

— Când cunoşti o prietenă e ca şi cum te-ai cunoaşte pe tine însăţi. Imaginează-ţi ce se întâmplă când afli că această prietenă este doar o iluzie.

— Cu toate acestea, sunt foarte uimit.

— De ce?

— Fetele au fost formate să nu aibă prieteni.

156

Noaptea se lasă peste marea agitată. Nathan hotărî să amâne pentru dimineaţă următoarea întoarcere înot.

— Sper că-i veţi mai găsi acolo pe piraţii voştri, zise Ryler.

— Nu vor avea timp să încarce tot în cursul nopţii.

Privi către silueta neagră a primei insule, înconjurată de un brâu de spumă.

— De ce atâta lux?

— Iniţial, insula aceea ne servea drept bază logistică. Apoi, ne-a venit ideea să construim un loc de vilegiatură pentru miliardari. Era o bună acoperire faţă de autorităţile chineze şi puteam obţine informaţii despre o clientelă care era ţinta noastră.

— Cum se numeşte organizaţia voastră?

— ARK.

— O nouă arcă?

— Lucrurile pot fi privite şi din acest unghi.

— Aţi angajat mulţi oameni în genul lui Domange şi Charlier?

— Vreo zece.

— Cine erau aceştia?

— Persoane de încredere care deplângeau imobilismul ONU. Tineri ofiţeri sclipitori şi devotaţi de la centrul de operaţiuni pe care-l organizasem în sânul Departamentului de operaţiuni pentru menţinerea păcii. Ei le-au căutat pe viitoarele fete *aika* şi le-au ajutat, cu douăzeci de ani mai târziu, după ce şi-au terminat educaţia, să pătrundă în societate.

— Care sunt numele lor?

— În afară de Domange şi Charlier, mai erau locotenenţii Drozdov, Ho-Sun, Tagawa, Teiga, colonelul Samblas, maiorul Weller, căpitanii Foot, Blake şi Tallman.

Nathan memoră cele unsprezece nume.

— Sunt de diverse naţionalităţi?

— Ca şi fetele.

— Domange e mort, Charlier a schimbat tabără; ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Am rupt orice relaţie cu ei de la declanşarea operaţiunii Hollow Storm.

— Crezi că au mai vorbit şi alţii, în afară de Charlier?

— Eram izolat. Oamenii mei nu ştiau prea multe. Nu cunoşteau identitatea celor doi asociaţi ai mei, nici măcar faptul că eram trei, sau locul unde se aflau aceste insule…

— Charlier ştia că erau în Marea Chinei meridionale.

— Probabil că a aflat de la serviciile secrete.

— Poate a vorbit şi asociatul tău chinez sau cel indian.

— E posibil.

— Ce s-a întâmplat cu cei care le-au instruit pe fete?

— Au murit.

— Cum?

— De bătrâneţe. Personalul de pe insulă era alcătuit din oameni vârstnici, a căror speranţă de viaţă nu depăşea douăzeci de ani. De la cei din administraţie până la profesori, toţi urmau să-şi sfârşească viaţa pe insulă şi să nu fie ispitiţi să aibă legături cu vreuna dintre fete. Ultimul a murit aici, acum şase luni. Ultima elevă plecase cu un an şi jumătate în urmă.

— La plecare, fiecare *aika* era trimisă în câte un centru de-al

vostru ca să-şi desăvârşească educaţia sexuală. În Franţa era comunitatea lui Domange, în Japonia – stabilimentul familiei Kamatsu…

— O sectă în Statele Unite şi un ashram în India, completă Ryler.

— N-a încercat nicio *aika* să fugă de pe insulă?

— Şi unde să se ducă? Nu uita că erau educate în ideea de a aduce iubire şi pace într-o lume lipsită de aşa ceva. De ce ar fi dorit să părăsească acest paradis şi să plece în infern din alt motiv decât acela de a-şi îndeplini misiunea?

— Dar paradisul lor a devenit un iad cel puţin o dată. Când a fost devastat de un taifun.

— Eşti bine informat.

— De atunci, toate fetele au rămas cu o fobie faţă de ploaie.

— Acum nouăsprezece ani, am pierdut 26 de fetiţe într-o furtună puternică. Violenţa taifunului ne-a obligat să ne adăpostim mai multe zile în peşteri. Asta le-a traumatizat pe fetiţe, care aveau pe atunci 5-6 ani.

— Răpitorii erau la curent cu fobia lor, căci majoritatea răpirilor au avut loc pe ploaie.

— Nu şi primele. Syriana, amanta lui Warren Anderson, a fost răpită într-o zi însorită.

— Şi a vorbit.

— Fetele au fost antrenate să nu divulge nimic, chiar dacă erau torturate.

— Apa şi focul sunt elemente folosite adesea în timpul unei şedinţe de tortură. Poate că în acel moment a fost dezvăluită fobia lor.

Nathan trase adânc în piept aerul iodat şi simţi vântul trecând prin el, ca şi cum ar fi fost imaterial.

— Condamni acţiunea mea, nu-i aşa?

— Nu judec pe nimeni.

— Aşa e, te afli la nivelul paisprezece, zise Ryler zâmbind.

— Aceste fete *aika* îmi amintesc de gheişele educate pentru a-i distra pe oamenii bogaţi. Stăpâneau toate artele, erau cultivate, condiţionate să seducă.

— Se întâmplă adesea ca oamenii să devină terorişti sau tirani în urma unor eşecuri amoroase. Oamenii aceştia sunt frustraţi. O gheişă îi scapă de frustrare şi-i face să devină mai buni.

— Avem dreptul de a le părăsi pe femeile acestea?

— Te voi ajuta să le regăseşti, chiar de-ar fi să-mi pierd viaţa.

— Măcar atât. Printre ele se află şi fiica ta.

— Ştiu.

— De ce toate numele lor conţin acelaşi radical?

— E un omagiu adus soţiei mele, Anne, cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Îşi petrecea timpul făcând bine, ajutându-i pe ceilalţi, dispreţuind lumea. A murit la naşterea lui Galan. Am fost atât de afectat, încât m-am hotărât să mă dedic unui proiect în care să-i menţin vie amintirea. Naşterea a 280 de fete *aika* compensa pierderea lui Anne Ryler.

Nathan se gândi la felul cum depăşise el moartea soţiei sale şi pe cea a lui Sylvie, dăruindu-le un suflet. Şi Gordon Ryler îi oferise unul soţiei lui punând la cale operaţiunea Dolls Bang.

— Ai putea să o recunoşti pe fata care n-a fost încă arestată?

— Oricine ar putea recunoaşte o *aika*. Sunt de o frumuseţe, bunătate, inteligenţă ieşite din comun. Simţi asta imediat ce le întâlneşti.

Nathan îşi aminti de Esian Zawi.

— Problema este s-o întâlnim, zise el. Nici măcar nu ştiu despre care dintre ele e vorba.

— Poate că a fost arestată şi ea între timp.

— Ai vreun registru cu fotografiile, cu numele şi ţintele lor?

— O să ţi-l dau.

— Cum sperai să-ţi găseşti fiica ascunzându-te aici?

— De unul singur, n-am nicio şansă.

— Ai bani?

— Un card de credit.

— Când l-ai folosit ultima dată?

— Acum patru zile, la New York.

— Distruge-l. Ce sumă ai la tine?

— 9 000 de dolari. Sunt într-o casetă pentru bagaje din portul Hong Kong.

Nathan simţi în palmă un obiect. O cheie albastră.

— Caseta numărul 172.

— Ai încredere în mine? îl întrebă Nathan.

— Eşti la nivelul paisprezece, nu?

157

Dormiră în cabana unde locuiseră pe vremuri instructorii. Era mai mare şi mai bine amenajată decât cele ale fetelor. Podeaua era

acoperită cu covoare din fibre de cocos, de-a lungul pereţilor se înşirau rafturi cu lucrări de psihologie, geopolitică, economie, filosofie aplicată, spiritualitate, studii semnate „Zen consultant“, cărţi scrise de Gurdjieff, romane de anticipaţie… Computerele şi televizoarele alimentate de sateliţi şi de panouri solare erau prăfuite. În fundul cabanei, se aflau cinci paturi. Unul dintre ele fusese ocupat de Lyn, care adormise citind *A lucra şi* a *trăi începând de la vid,* de K. Kreiss.

— Aşadar, dintre cele 280 de fete *aika* pe care le-aţi format, doar 248 au acţionat, spuse Nathan. Unde sunt celelalte?

— 26 au murit în taifun, una a decedat pe insulă în urma unei hemoragii cerebrale, iar cinci n-au reuşit să-şi agaţe ţintele.

— Şi ce s-a întâmplat cu ele?

— Au fost reciclate. În diverse posturi la ONU.

— Planul vostru prevedea o singură „promoţie“?

— Obiectivul nostru era să realizăm un puci la nivel planetar, nu să creăm o şcoală de fete.

— Noapte bună, Gordon!

— Ştii, domnule Shota, nu prin mandarini vom ajunge la fete, ci prin executanţi.

Ryler închise ochii şi încercă să scape de o parte din gândurile care-i clocoteau în minte ca să-şi afle liniştea necesară pentru a adormi. Ultima frază răsună îndelung în mintea lui Nathan, care îşi spuse că va fi obligat să facă ceea ce refuzase încă de la început. Să intre în noroi, să-şi mânjească mâinile, să întâlnească noi demoni. Să scoată la lumină ceva infam.

158

Nathan dormise câteva ore. Marea lingea insula cu ceva mai puţină poftă decât în ajun. Ieşi ca să urineze şi să-şi dezmorţească oasele. Jonca lui Tang era ancorată în acelaşi loc. Furtuna nu înlesnise jefuirea complexului turistic.

Nathan se întoarse în cabană ca să-i trezească pe Lyn şi pe Gordon. Americanul nu era în patul lui. O scutură pe Lyn.

— Unde-i Ryler?

— Mi se fâlfâie, mârâi ea.

După ce inspectară bungalow-urile, se îndreptară spre celălalt flanc al colinei, de unde voiau să se întoarcă pe prima insulă. Ryler dispăruse la fel de misterios ca şi fetele. Ajunşi la marginea falezei,

şovăiră.

— Să te hotărăşti în răstimpul a şapte respiraţii, zise Nathan înainte de a se arunca.

Răceala apei îi pătrunse în trup. Recuperă curând controlul muşchilor săi tetanizaţi, îşi reactivă emisfera dreaptă a creierului, unde se află centrii instinctului şi ai intuiţiei, începu să gândească prin celulele organismului său, ca un peşte. Se apropie de adâncuri în apnee, scoase capul printre valuri ca să inspire oxigen, plonjă iarăşi, repetă de mai multe ori această manevră. După jumătate de oră, fu aruncat pe stâncile celeilalte insule, încasă o lovitură puternică în vintre, altele în coaste şi în cap, înghiţi apă sărată, tuşi, întinse un braţ afară din apă şi se trezi smuls din apă ca un peşte în undiţă. Cel care-l prinsese de încheietură fusese Chan, şeful de echipaj.

— Vrei să mori?

— Unde e Lyn?

Lyn, încovoiată pe plajă, elimina apa din plămâni şi încerca să-şi regăsească respiraţia normală.

— Era să plecăm fără voi, zise Tang, apropiindu-se.

— Mulţumesc că ne-aţi aşteptat.

— Mulţumeşte-i vremii urâte. Din cauza ei am întârziat. Şalupa s-a răsturnat de două ori. A fost o noapte infernală. Am pierdut o parte din pradă.

— Când ridicaţi ancora?

— Aşteptăm să se întoarcă şalupa ca să ducem o ultimă încărcătură.

Nathan privi către „Aikaha“, insula cu fete *aika.* Îl lăsa în urmă pe Gordon Ryler cu demonii lui. Încetul cu încetul, îşi recuperă facultăţile motorii, iar partea stângă a creierului începu să-i funcţioneze din nou. Căută în buzunarul pantalonilor. Cheia albastră mai era acolo.

Pe când şalupa se întorcea la joncă, încă o ladă căzu în apă. Lyn şi Nathan ajunseră în cabina lor uzi până la piele. Lyn făcu un duş cald şi se înfăşură într-un prosop ros până la urzeală.

— La ce te gândeşti? îl întrebă pe Nathan.

— La Ryler.

— Individul ăsta e o jigodie!

— De obicei, erai mai reţinută.

— Aflu că, din cauza lui, cea mai bună prietenă a mea nu era decât

o maşinărie programată timp de douăzeci de ani, cu un hard-disk în loc de creier şi cu „purici“ electronici în cap, şi ai vrea să rămân indiferentă?

— Dacă Annabelle e prietena ta, înseamnă că o accepţi aşa cum este.

— La un moment dat, nu mai este cazul să raţionezi. Nu sunt la fel de detaşată ca tine.

Făcu un pas spre el, îl înlănţui cu braţele şi-i şopti:

— Şi, în afară de asta, m-am speriat crezând că o să mă înec.

Nathan o strânse la piept. Prin prosopul subţire ca o foiţă de ţigară simţi trupul ei umed şi un val instantaneu de dorinţă. Obiectele din jur începură să se mişte. Nava ridică ancora. Nathan îşi plimbă buzele pe chipul lui Lyn, ale cărui imperfecţiuni nu le mai vedea.

— Nu trebuie să te forţezi, zise ea, retrăgându-se.

— Ba chiar doresc s-o fac.

Ea îşi trase o pereche de blugi cu atâta îndemânare, încât Nathan abia dacă apucă să-i zărească picioarele lungi şi fesele rotunjite.

— Voi aştepta să mă doreşti şi mai mult. Până una-alta, avem treburi mai importante de făcut.

PARTEA A ȘASEA

O INIMĂ E PLINĂ DE SÂNGE

159

În timpul zborului spre Washington cu Cathay Pacific, Nathan citi presa. Italienii îl înlocuiseră pe omul de afaceri care le conducea ţara cu un fost preşedinte al Comisiei europene. Un mandarin izgonit de un alt mandarin. Ciadul se pregătea de război cu Sudanul. Rusia însângera din nou Cecenia. Iranul flutura fiole cu uraniu în faţa mass-mediei occidentale în timp ce înarma Hezbollah-ul, care trăgea asupra Israelului. Secretarul american de stat Kathleen Morgensen ameninţa cu o intervenţie militară. Experimentele nucleare se înmulţeau în Golful Persic, între două convoaie de tancuri petroliere care transportau un combustibil din ce în ce mai scump. După ce fetele *aika* dispăruseră, frustrările explodaseră.

Cerul Washingtonului era înnourat. Avionul Boeing 747 străbătu plafonul de nori zgâlţâindu-şi pasagerii, ceea ce spori stresul lui Nathan, care se resimţea după patru zile pe mare, douăzeci şi şase de ore în avion şi o diferenţă de fus orar de treisprezece ore.

Se gândea la Lyn Lee. Drumurile lor se despărţiseră la Hong Kong. În ciuda rezervelor ei, Lyn pornise pe urmele celorlalţi doi conducători ai organizaţiei ARK. După spusele lui Ryler, asociatul chinez era un om de afaceri taoist, originar din provincia Wudang. Cât despre miliardarul indian, probabil că figura pe lista celor mai mari 793 de averi din lume întocmită de revista *Forbes*. Era clar că denumirea ARK era formată din iniţialele celor trei asociaţi. Dar Nathan nu aştepta nimic de la această pistă, fiindcă nici domnul A, nici domnul K nu aveau cum să ştie mai multe decât domnul R. În caseta cu numărul 172, pe care o deschidea cheia albastră, găsiseră 9 000 de dolari şi un CD. Se grăbiseră să-l citească într-un internet-café. CD-ul conţinea numele celor 280 de fete *aika*, ţintele lor, funcţiile, fotografiile lor, care dezvăluiau cele mai mari realizări ale naturii şi

ale chirurgiei în domeniul esteticii. Printre mandarinii avuţi în vedere, figurau numeroşi conducători de societăţi transnaţionale, dar şi capi ai reţelelor de influenţă, şefi ai statelor încă puternice, un preşedinte al Comisiei europene, capi ai mafiilor, directorii CIA şi NSA, secretarul-general al ONU, patronii Băncii Mondiale, ai OMC şi ai FMI-ului… Din motive de securitate, Nathan expediase conţinutul CD-ului în e-mailul său. Cercetaseră pe internet lista celor mai mari averi. Printre miliardarii de naţionalitate indiană se afla Rabindranath Amji, de 60 de ani, a cărui avere era estimată la treisprezece miliarde şi jumătate de dolari. Locuia la Bangalore. Nu se preciza nici ocupaţia, nici sectorul de activitate. Nu figura pe lista mandarinilor, iar numele lui începea cu A. Aceste indicii fuseseră de ajuns pentru ca Lyn să-şi cumpere un bilet cu destinaţia Bangalore.

— Dacă este cu adevărat acel „A“ din ARK, dacă n-a părăsit India şi dacă reuşeşti să te apropii de el, nu-ţi va spune nimic, îi zise Nathan.

— Cu astfel de „dacă“ te-am întâlnit şi pe tine. Una dintre aceste două piste va duce la Annabelle, şi poate că va fi cea pe care-o urmăresc.

— Cum te voi putea contacta?

— Într-o zi, vei simţi pe umăr mâna mea.

Cu această făgăduială, se despărţiseră. Nathan păstrase CD-ul şi 2 000 de dolari. Doar cât îi trebuia ca să plătească drumul – doar dus – până la Washington şi să stea acolo câteva zile.

De la National Airport, luă metroul până la Georgetown, îşi cumpără nişte haine şi trase la un hotel prăpădit din apropierea universităţii. Apoi se pregăti să înfrunte răul.

160

Nathan se duse pe malul Potomacului, unde pe data de 8 martie, la opt ore după ce Galan Ryler fusese răpită, dispăruse o tânără mexicană. Maria îl aşteptase acolo pe Alec Fowles, un student, care însă n-o mai revăzuse niciodată. Poliţia găsise în acel loc o eşarfă Hermès contrafăcută, fabricată în Mexic, şi o pereche de blugi. Probabilitatea ca între Maria, Nicole Balland şi fetele *aika* să existe vreo legătură era infimă. Punctele comune erau datele, locurile, câteva coincidenţe şi intuiţia locotenent-colonelului Morin. Adică, nu mare lucra. Cum James Mooses fusese asasinat imediat după ce Nathan îi sugerase să sape la locul unde-şi dăduseră întâlnire Maria şi Alec, acesta venise să termine treaba.

Era nouă şi jumătate seara, ora la care Maria îl aşteptase pe Fowles lângă un copac uscat, la 100 de metri de mal. Pe spaţiul verde şerpuiau o potecă pentru pietoni şi o pistă pentru biciclete. Ceaţa de pe fluviu dilua cercurile de lumină ale felinarelor. Un bărbat îşi plimba câinele. Pentru a ajunge la locul crimei, trebuia să străbaţi cel puţin 500 de metri. Ca şi la Fontainebleau. Nathan înaintă, transpunându-se în pielea agresorului.

Lângă trunchi aşteaptă o femeie tânără, sub lumina unui felinar. O pot observa în voie, căci sunt la adăpostul întunericului. Nu vine nimeni. Ca şi cum pe mine m-ar aştepta. Mă apropii de ea. E uimită văzându-mă. De aproape, e şi mai frumoasă. Hainele îi sunt ude. Mirarea ei se preface în teamă, iar asta o face şi mai ispititoare. Mă reped la ea şi-i smulg hainele. Ea se împotriveşte, ceea ce mă stârneşte şi mai mult. E goală, îi ating pielea. O lovesc, ca s-o fac să înţeleagă că nu trebuie să mai ţipe. A obosit, geme, pare să-i placă. Mă desfăt şi eu, terminând în trupul ei. Plăcerea e înlocuită de o mare oboseală. Victima nu se mai mişcă, nu mai e atrăgătoare. Trebuie să scap de ea. S-o ucid. S-o îngrop chiar aici. Să nu-mi schimb obiceiurile. Plouă. Pământul e afânat, îl pot săpa cu mâinile. Puţin îmi pasă dacă apare vreun tâmpit care-şi plimbă javra. Voi împrăştia hainele, ca să derutez câinii poliţişti.

Începu să scormonească în pământ, sub privirile nedumerite ale bărbatului şi ale ciobănescului german.

— Îl scoţi în fiecare seară? îl întrebă Nathan.

— Ce… faci acolo?

— Caut un cadavru. Asta nu-ţi aminteşte nimic?

— Ar trebui să-mi amintească ceva?

— O femeie a fost atacată aici acum două luni.

— Poliţia mi-a pus şi mie nişte întrebări atunci. Îl scot zilnic pe Bill, aşa că…

— Şi ce le-ai răspuns?

— Că în seara aceea eu şi Bill rămăseserăm acasă fiindcă ploua.

— Păi, şi acum plouă.

— Burniţează. Când burniţează, ieşim, când plouă, nu. Nathan continua să scurme pământul, în timp ce Bill îl privea cu invidie.

— De ce nu foloseşti o sapă?

— Agresorul nu avea sapă.

— Poliţia n-a găsit nimic.

— Du-te acasă.

— Fac ce vreau. Suntem într-o ţară liberă.
— Asta s-o crezi tu.
Plin de noroi, Nathan îşi îndreptă spatele.
— Şi dacă am venit să-mi dezgrop victima?
Individul o şterse. Nathan îşi continuă munca. Ploaia se înteţi.

Câinii nu găsiseră trupul. Asta însemna că ori nu era acolo, ori era îngropat adânc. Nathan îşi înfipse degetele în noroi, râcâi, săpă, aşezând pământul pe marginea gropii făcute. În cele din urmă, mâna lui dreaptă dădu peste ceva. Degetul mare de la un picior. Degajă o talpă, o gambă, un cadavru în putrefacţie. Pământul amestecat cu carne alcătuia o magmă puturoasă în care colcăiau viermi. Cadavrul era de nerecunoscut. Se vedea doar că era al unei femei cu părul lung.

Descoperirea macabră părea să confirme că şi Nicole, şi Maria fuseseră asasinate de acelaşi ucigaş. Cercetând această pastă făcută din carne omenească, criminaliştii puteau găsi nişte informaţii. Probabil că aveau să apară în curând, alertaţi de stăpânul lui Bill, care-i sunase, cu siguranţă, de îndată ce ajunsese acasă. Ei vor stabili identitatea victimei, vârsta, starea sănătăţii, caracteristicile fizice, obiceiurile, personalitatea, modul ei de viaţă. Nathan s-ar fi mulţumit cu detaliile pe care i le dăduse la telefon James Mooses, dar îl interesau mai cu seamă elementele comune pe care le-ar putea găsi între Nicole şi Maria. Pentru asta, trebuia să discute cu Alec Fowles.

Se întoarse la hotel, sub privirile bănuitoare ale trecătorilor. Recepţionerul îi întinse cheia cu vârful degetelor. Nathan se spălă, îşi puse haine curate şi, după douăzeci de minute, plecă din nou.

161

Dădu de Fowles la ora 1.05. Nathan fusese nevoit să-i trezească pe paznicul căminului şi pe vecinii studentului ca să afle că acesta se dusese la Desperados, local situat la intersecţia străzii 34 cu strada M. În vacarmul asigurat de formaţia *Deftones* întâlnise o fată care-l cunoştea pe Fowles şi care-l văzuse plecând pe la ora 12.30. Probabil că voia să-şi termine seara la Maggie Smith sau la Benitio, două baruri unde se adunau noctambulii din zonă. Nathan îl găsi la Benitio, un stabiliment cu mobilier din lemn lipicios din cauza jegului, îmbibat cu miros de tutun şi înecat într-o muzică latino care-ţi întărea dorinţa să ieşi de acolo. Un tânăr cu trăsături plăcute strângea în palme o sticlă cu bere, aşezat la o masă împreună cu o

blondă fardată excesiv care murea de râs.

— Alec Fowles?

— Cine-l caută?

— FBI-ul.

Blondei îi căzu faţa. Nathan scăpă rapid de ea:

— Câţi ani ai?

— 18.

— Pot să-ţi văd un act de identitate?

După ce se scotoci ostentativ prin buzunare, tânăra spuse că şi-a lăsat actele în camera ei de la cămin.

— Du-te după ele. Te aştept aici.

Fata se smulse de pe podeaua mai lipicioasă decât o hârtie de muşte. Nathan se aşeză în locul ei.

— La naiba, zise Fowles, credeam că e majoră, zău aşa… Părea să aibă vreo 25 de ani, cum ţi-ai dat seama că…?

Nathan îşi atinse nasul cu arătătorul.

— Feromonii. Fetele de vârsta ei degajă feromoni din belşug. Se fardase atât de strident ca să-şi ascundă vârsta şi n-a băut decât o gură de bere, pe când tu eşti la a doua sticlă. Era cât pe-aci să te culci cu un copil.

— Mai nou, FBI-ul se ocupă de moravuri?

— Am nevoie de nişte informaţii.

— În legătură cu ce?

— Cu Maria.

— Iarăşi povestea asta?

— Încă n-a fost elucidată.

— Le-am spus tot ce ştiam celor de la poliţie.

— Nu şi celor de la FBI. Acum dosarul este în custodia noastră. Cazul rămăsese nerezolvat.

— Ce vrei să ştii?

— Ai auzit despre victimologie?

— Nu.

— Este o tehnică de *profiling* – studierea victimei pentru a afla mai multe despre agresor. Am descoperit cadavrul Mariei şi avem nevoie de tine ca să strângem laţul în jurul ucigaşului ei.

— Aţi găsit-o pe Maria? Unde?

— Acolo unde te aştepta şi unde pretindeai că ai ajuns cu întârziere.

Acostarea unei minore, cadavrul Mariei şi subînţelesul ultimelor

cuvinte ale lui Nathan îl destabilizară pe Fowles, care se agăţă de sticla lui de Corona ca de un colac de salvare. Era „copt“ pentru interogatoriu.

— Îţi voi pune câteva întrebări. La unele dintre ele ai mai răspuns, dar am nevoie de mai multe precizări.

Alec Fowles avea o mutră angelică, nişte cearcăne de insomniac, ochi care musteau de cocaină, o pieptănătură sofisticată de star rock, haine la modă, un cercel în ureche, un ceas Patek Philippe. Un puşti de bani-gata care făcea studii ca să poată chefui în voie.

— Cum se face că stai la un cămin studenţesc?

— Sunt student la Drept. Ai în faţă un viitor avocat.

— Îţi poţi permite să închiriezi un apartament.

— Bătrânii mei locuiesc în Los Angeles şi-mi trimit bani. Cum îi folosesc, e treaba mea. Prefer să-mi cheltuiesc biştarii altfel decât plătind un afurisit de apartament mobilat.

— Dar cum, de exemplu?

— Călătorind.

— Şi cumpărând cocaină.

— Pe cine anchetezi, pe mine sau moartea Mariei?

— Amândouă se leagă.

Fowles îşi termină a doua bere. Nathan o lăsă mai moale.

— Aş putea să uit de puştoaică şi de praf, dar trebuie să mă ajuţi în legătură cu cadavrul.

— Nicio problemă.

— Ce calităţi fizice ale Mariei te-au atras?

— Crezi că eu am ucis-o?

— Încerc să înţeleg ce anume a atras privirea agresorului.

— O ştii pe Salma Hayek?

— Nu.

— E o actriţă. Maria semăna cu ea, în versiune mai mare. Plete lungi, negre, piele aurie, ochi negri imenşi, gură zâmbitoare, rotunjimi exact acolo unde trebuia… Era o bombă, ce mai!

— Cum era îmbrăcată?

— Pantaloni şi vestă de blugi, tricou, cizme. Părea în trecere. Ţoalele-i erau naşpa, dar ce avea-n ele era super.

— Era vorbăreaţă? Prietenoasă?

— Vorbea cu toată lumea.

— Unde locuia?

— În Mexic. Studia engleza ca să devină profesoară şi călătorea

prin State ca să-şi perfecţioneze accentul. Când am cunoscut-o, sărbătorea împlinirea primei luni de când era în America.

— Unde anume?

— La Desperados. E chiar alături.

— De cât timp se afla în Washington?

— Abia venise. Căuta o cameră.

— Iar tu te-ai oferit s-o găzduieşti.

— Ştiu că nu prea e voie, dar n-avea unde să doarmă.

— Eşti ospitalier. Asta-i bine.

Alec privi prin sticla goală. Nathan comandă încă două beri.

— De unde venea?

— De la Pittsburgh.

— Cu ce mijloc de transport călătorise?

— Făcuse autostopul.

— Şi cine a luat-o?

— De unde să ştiu eu?

— Un camionagiu, un comis-voiajor, nişte tineri…

— Maria nu mi-a povestit.

— Nu-i era frică să călătorească singură?

— Învăţase *krav maga,* o tehnică israeliană de autoapărare.

— Avea în Mexic vreun iubit?

— Tocmai rupsese relaţia cu el.

— Ea o rupsese sau el?

— Ea. Nu-ţi notezi nimic?

— Păstrez informaţiile într-un loc de unde nu risc să le pierd. Maria ţi-a vorbit despre familia ei?

— Taică-său lucrează la o multinaţională agroalimentară americană. Despre mama ei nu mi-a zis nimic.

— Provin dintr-un mediu modest, nu?

— Aşa cred.

— Avea vreun hobby?

— Aceleaşi ca şi mine. Călătorii, filme, muzică.

— Şi droguri?

— Nu. N-avea treabă cu ele.

— Urmează lucrul cel mai important: cum şi-a petrecut timpul în cele 48 de ore dinaintea morţii? Ziceai că a sosit la Washington cu o zi înainte de a muri.

— Maria a venit la Georgetown University ca să-şi găsească aici o cameră, dar nu mai erau. Aşa că s-a dus la Desperados să se

intereseze de vreun hotel nu prea scump. Acolo m-am întâlnit cu ea.

— Cât era ceasul?

— Opt seara.

— După aceea?

— Am băut un pahar împreună, am râs, ne-am dus la film.

— La ce spectacol?

— Cel de la ora zece. Am văzut *Bubba Ho-Tep*. Îl ştii?

— Nu.

— Acţiunea se desfăşoară într-un cămin de bătrâni bântuit de mumia unui faraon care suge sufletele pensionarilor de-acolo prin fund. Cei doi eroi principali sunt Elvis şi Kennedy, care sunt încă în viaţă. Primul e paralizat la pat, celălalt a devenit negru şi şi-a pierdut o parte din ţeastă.

— Şi ce-aţi făcut după aceea?

— Ne-am plimbat pe faleză, apoi ne-am dus în camera mea. Maria îmi plăcea. Mă simţeam superbine cu ea. Şi să ştii că mă pricep.

— La ce te pricepi?

— La femei.

— Înseamnă că o să-mi fii de mare folos.

— Cum adică?

— Caut 248 de femei.

— Nu mai spune!

— Maria şi-a petrecut noaptea împreună cu tine. Apoi?

— Am mâncat ceva la Denny's şi am stabilit să ne întâlnim ştii unde, după care m-am dus la cursuri.

— Trebuie să aflăm cum şi-a petrecut ea timpul.

— Ne-am despărţit pe la 10.00 dimineaţa.

— Maria îşi făcuse ceva planuri pentru ziua aceea?

— Intenţiona să se ducă la National Gallery of Art şi să se întoarcă spre seară la Georgetown. Voia să vadă locul unde a fost turnat *Exorcistul.* Ştii, preotul stând sub felinar, scara pe care era poliţistul căruia i se răsuceşte capul…

Şi începu să fredoneze *Tubular Bells* al lui Mike Oldfield. Nathan îi mulţumi pentru precizări.

— Cu amănuntele pe care mi le-ai dat, o să putem avansa.

— Prindeţi-l pe nenorocitul care-a omorât-o pe Maria, zise Alec cu voce tremurată.

Băiatul era mişcat. Nathan îi notă numărul mobilului pe un suport de pahare din carton, pentru cazul că i-ar fi trecut prin minte vreo

altă întrebare. Pentru moment, avea destule elemente ca să întocmească profilul nenorocitului respectiv.

162

Pe când se întorcea la hotel, Nathan avu impresia că e urmărit. Îl trezi pentru a doua oară pe recepţioner. Era ora trei dimineaţa.

— Dacă mai ieşiţi, luaţi cheia, îi zise omul, care arăta ca un somnambul fugit din puşcărie.

În odaie, mirosea puternic a tutun stătut. Mobilierul se reducea la un pat şchiop cu o saltea nici mai groasă, nici mai comodă decât o felie de pâine uscată, un dulap strâmb, a cărui uşă scârţâia ca într-un film horror, şi o chiuvetă ruginită în care se aflau hainele lui pline de noroi. Restul instalaţiilor sanitare erau pe palier. Se lungi pe felia de pâine uscată după ce goni de acolo o insectă şi se apucă să aşeze laolaltă piesele din puzzle.

Maria fusese la National Gallery of Art în acelaşi timp cu Galan. Amândouă erau foarte atrăgătoare. Unul dintre răpitori, cel care se postase în muzeu, o remarcase pe frumoasa mexicană. Femeia asta trebuia să fie a lui. După ce Galan se urcase în taxi, o urmărise pe Maria. Nu fusese greu, fiindcă ea circula cu mijloacele de transport în comun. Aşteptase ca Maria să rămână singură. Durase mult, fiindcă ea vorbea cu toată lumea. Nu îndrăznise să abordeze o persoană atât de prietenoasă ca Maria, ceea ce însemna că nu se simţea în largul lui printre oameni. Nu era sociabil şi nu-i plăcea să discute sau poate că nu ştia limba. Acest handicap nu putea fi compensat de un fizic atrăgător. N-avea niciun mijloc s-o cucerească. Trebuia să folosească o tehnică mai radicală. Un atac fulgerător, în forţă. Tipul era solid şi, probabil, agil. Victima nu se putuse apăra, deşi practica *krav maga.*

Maria călătorea singură într-o ţară străină unde nu cunoştea pe nimeni, era sociabilă şi încrezătoare. Riscul de a cădea victimă era mare.

Ca şi Nicole, cu obiceiul ei de a alerga singură prin pădure, zilnic, la aceeaşi oră, indiferent de condiţiile meteorologice. O pradă ideală pentru un psihopat.

Asasinul îşi asuma multe riscuri, căci „consuma“ la faţa locului. Alegea o femeie seducătoare şi o urmărea până ajungea într-un loc potrivit ca să sară pe ea. După aceea, nu-i mai păsa ce se întâmplă în jur. O bătea, o viola, o ucidea şi o îngropa în acelaşi loc. Pentru asta

era nevoie de multă forţă. Dacă era atât de precaut înainte, acest lucru se datora faptului că voia să se familiarizeze cu femeia, să aştepte ivirea dorinţei, să aleagă locul cel mai potrivit – pustiu, în aer liber, pe vreme ploioasă. Toate aceste precauţii erau luate pentru ca victima să fie luată prin surprindere; nu-i păsa dacă era văzut sau dacă lăsa urme. Apoi o îngropa nu ca să-şi ascundă crima, ci fiindcă aşa-i cerea instinctul. Era condus de creierul reptilian, reproducând comportamentul unei fiare care-şi consumă prada şi ascunde resturile, ca să nu le împartă cu alţi prădători. O fiară care nu ţine cont de legi sau de morală.

Aşadar, trebuia căutat un spirit slab într-un corp puternic, gravitând în preajma unei sfere a puterii, în stare să neutralizeze o victimă care se poate apăra şi s-o îngroape folosindu-şi doar mâinile. La şaptesprezece zile după ce-o omorâse pe Maria, procedase la fel cu Nicole Balland, în sudul Parisului. Nu putea fi asociat cu un loc anume; călătorea şi-şi alegea victimele acolo unde se afla în momentul respectiv. Mondializarea funcţiona şi în cazul psihopaţilor.

Un astfel de profil nu putea fi decât al unui executant. Nu se deplasa singur. Făcea parte dintr-o echipă de patru persoane care avea misiunea de a le răpi pe fetele *aika,* printre care se număraseră şi cele din Paris şi Washington.

Nathan ar fi avut nevoie de Sylvie şi de fişierele FBI-ului ca să lumineze zonele întunecate şi să claseze răpirile în ordinea datelor şi a locurilor. Agentul de la CIA pe care-l interogase în Tanzania îi spusese că fetele răpite în Africa erau duse la Tanger. Oare pentru a fi transportate în Europa? Ucigaşul Mariei se întorsese în Franţa, unde o omorâse pe Nicole. Fuseseră aduse şi fetele? Nathan trebuia să ia urma psihopatului după cadavrele pe care le presărase în cale ca pe nişte pietre albe. Trebuia să se întoarcă în Franţa, ţara în care devenise inamicul public numărul unu.

163

Nathan luă un mic dejun copios. Ouă cu costiţă, hashbrowns[57], clătite, sirop de arţar. Îşi bea cafeaua, gândindu-se cum să-şi organizeze ziua, când răspunsul apăra lângă el.

— Ai căzut din pat? îl întrebă Nathan pe Alec Fowles.

— Pot să stau la masa ta?

57 Felii subţiri de cartofi, prăjite în ulei de floarea-soarelui (n.tr.)

Îl pofti să se aşeze pe un scaun.
— Ce cauţi aici? îl întrebă Nathan.
— Pe tine.
— De ce m-ai urmărit azi-noapte?
— Cum ţi-ai dat seama?
— Fiindcă eşti acum în faţa mea.
— Ascultă, m-am gândit la o groază de chestii.
„Chestie“ era cuvântul lui preferat.
— Nu eşti de la FBI.
— De ce crezi asta?
— Stai la hotel, şi încă unul amărât, discuţi cu oamenii la unu dimineaţa, nu-ţi iei notiţe, pui întrebări la care am mai răspuns şi nici n-ai faţă de agent.
— Dar cum ar trebui să arate un agent?
— Palid, cu un aer sever, tuns scurt, pus la costum şi cu un partener lângă el.
— Asta e un clişeu.
— Am văzut o mulţime de filme.
— Şi ce vrei, de fapt?
— Eşti un fel de detectiv particular?
— Îl caut pe ucigaşul Mariei.
— De ce?
— Pentru că n-o va face nimeni altcineva.
— Vrei să spui că dosarul a fost clasat?
— Da, fiindcă incriminează oameni care lucrează pentru persoane sus-puse.
— Pentru guvern?
— Şi mai sus.
— Nu pricep.
— Cu atât mai bine.
— N-ai de gând să-mi spui cine eşti?
— Nu sunt nimeni. Du-te!
— Dar mai întâi trebuie să-mi explici o chestie.
— Ce chestie?
— Când m-am întors în campus ca să dorm puţin…
— Ţi se întâmplă să şi dormi? i-o reteză Nathan, care n-avea chef să-i audă povestea.
Fowles scoase un pachet de ţigări şi-şi înfipse una în colţul gurii zâmbitoare, fără să o aprindă.

— Te supără fumul?

— Pe mine, nu, dar o să ai neplăceri dacă o aprinzi aici.

— În zilele noastre, e ca şi când ai da foc unui baton de dinamită. Nu ţi se par absolut idioate toate reglementările astea?

— De fiecare dată când pun din nou piciorul în societate mă înspăimântă numărul legilor care au fost promulgate în timp ce am lipsit.

— Trăieşti la marginea societăţii?

— Cât mai des cu putinţă.

— Ştii ce spunea Bob Dylan?

— *Knock, knock, knockin'on heaven's door.*

— A mai spus şi că trebuie să fii cinstit ca să trăieşti în afara legii.

— De asta vrei să devii avocat?

Alec se lăsă pe spate, scăpărând nervos din bricheta Zippo.

— Bătrânii mei mă bat la cap. E adevărat că aş avea destui clienţi, având în vedere că e destul să ieşi din casă ca să fii în culpă. Eu însă aş fi vrut să fac filme.

Nathan îşi puse ceaşca pe masă şi plăti consumaţia.

— Stai, n-am terminat ce voiam să-ţi spun.

— Mă grăbesc.

— O să-ţi povestesc nişte chestii care te vor face să-ţi modifici programul.

Nathan se aşeză la loc.

— Când m-am întors acasă să mă culc, am văzut o maşină a poliţiei oprită lângă locul unde a fost atacată Maria.

— Şi unde a fost îngropată.

— Erau mai mulţi agenţi federali. Un tip care semăna cu William Shatner fără meşă şi însoţit de un câine susţinea că l-a văzut pe asasin dezgropând trupul Mariei ieri-seară, pe la zece. Am reuşit să intru în vorbă cu el. Mi-a descris sosia ta.

— Cine e William Shatner?

— Căpitanul Kirk din *Star Trek*.

— Şi ce ai dedus?

— Că ceva nu era în regulă şi că nu erai în afara problemei.

— Felicitări!

— Cu toate astea, nu tu eşti cel care-a ucis-o pe Maria.

— Ce te face să crezi asta?

— Felul cum ai privit-o pe Cynthia, blonda pe care ai expediat-o fără menajamente ieri-seară.

Nathan aşteptă urmarea.

— Există mai multe feluri de a te uita la o fată, chiar dacă-i minoră. Privirea perversului care-şi închipuie că tocmai o violează. Frustraţii îşi întorc privirea, de teamă că vor roşi. Vânătorul de fuste se uită la ea ca la sora lui până când trece la treburile serioase. Privirea ta era detaşată. Cynthia purta pantaloni mulaţi, cu talia joasă, şi un top. Când şedea, i se vedeau fesele până la jumătate. Tu nu te-ai uitat la fundul ei decât o singură dată. E clar că nu eşti un psihopat.

— Nu e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Mulţumesc.

— De ce ai vrut să-mi spui toate astea?

— Fiindcă e o chestie care mă incită, ceva care aduce cu *Fugarul*, ştii, doctorul ăla acuzat că şi-a omorât soţia şi care îl caută pe vinovat ca să-şi demonstreze propria nevinovăţie.

— Maria nu era soţia mea şi nici nu sunt doctor.

— Vreau să te ajut.

— Ai făcut-o deja, răspunzându-mi la întrebări.

— Vreau să mă implic şi mai mult.

— Nici gând!

— Eu am ucis-o pe Maria.

— Ce?

— Nu că mă laud, dar cred că m-am culcat cu peste 400 de femei. Nu m-am îndrăgostit însă decât de două ori. Una dintre cele două femei a fost Maria. Când au fost găsite hainele ei şi s-a presupus că i s-a întâmplat tot ce poate fi mai rău, am avut remuşcări cumplite. Dacă n-aş fi întârziat la întâlnire, ar fi fost şi acum în viaţă.

— Un seducător nu se îndrăgosteşte din prima seară.

— Maria era deosebită. Când erai în preajma ei, te simţeai alt om.

Parcă ar fi vorbit despre o a*ika*.

— De ce ai întârziat în seara aceea?

— Mă reţinuse boul de profesor de drept civil.

— Ai un DVD player sau un calculator?

— Am un laptop în camera mea.

— Aş vrea să-ţi arăt nişte fotografii.

164

Camera lui Fowles avea vreo 10 metri pătraţi. Un pat răvăşit, un dulap plin până la refuz, un birou ascuns sub un munte de cărţi, alte

cărţi pe podea, haine împrăştiate peste tot, patru pereţi acoperiţi cu afişe de cinema. Introduseră CD-ul în laptop şi trecură în revistă fotografiile, stăruind asupra acelor fete *aika* care proveneau din America Latină. Maria însă nu figura printre ele.

— Ce-i cu tipele astea? Toate sunt trăsnet!

— Mulţumesc, Alec. O să te ţin la curent.

— Ţi-aş putea da un ajutor preţios.

— Nu.

— Pun la bătaie două chestii de care tu nu dispui.

— Care?

— Parale.

Şi flutură un card American Express.

— Credit nelimitat!

— Şi altceva?

— Fetele sunt domeniul meu.

— Am cunoscut şi eu destule.

— Eu însă am cunoscut aproape 500!

— Şi la ce mi-ar folosi mie asta?

— Cauţi doar 250 de tipe. Le-am văzut pe ecranul computerului şi pot confirma că sunt *nec plus ultra*, în fruntea topului. Voi şti să le găsesc. Am fler pentru aşa ceva. Voi fi câinele tău poliţist. Spune-mi, care-i treaba cu ele?

Nathan îşi recuperă CD-ul şi se aşeză pe pat, lângă Alec.

— Sunt un fel de gheişe. Au fost răpite, în afară de una, care se ascunde şi pe care va trebui s-o identificăm. Cu celelalte nu se ştie ce s-a întâmplat.

— Precis că sunt în viaţă. Cum să distrugi asemenea exemplare, chiar dacă sunt periculoase?

— Pot fi însă interogate, studiate, disecate, refolosite…

— Un regiment de fete superbe, sechestrate, condiţionate să ofere plăceri bărbaţilor; ce-ţi evocă?

— Un harem.

— Un lupanar gigantic de patru stele. Dacă aş pune mâna pe o asemenea pradă şi dacă aş fi un tip fără scrupule, aş deschide bordelul suprem, „Bordel“, cu B mare.

— Rămâne de aflat unde anume.

— Acolo unde drepturile omului nu reprezintă o piedică pentru practicarea proxenetismului în masă. Ceea ce include multe ţări.

— În Europa?

— Dacă e vorba despre Europa, trebuie să ne gândim la ţările din Est. Ele furnizează prostituatele şi actriţele porno de pe tot continentul.

— Cunoşti bine subiectul?

— Mă angajezi?

— N-o să-ţi mai poţi lua diploma în Drept.

— Oricum am chiulit la jumătate din cursuri.

— N-o s-o iei, fiindcă vei muri.

— Am avut deja mai multe femei şi mai mulţi bani decât au cei mai mulţi oameni în toată viaţa lor. Mai trebuie doar să gust din putere înainte de a da colţul.

— Ce tot spui?

— Puterea, banii, sexul – faimoasa treime care-l subjugă pe omul alb. Aş vrea să verific teoria lui James Ellroy.

— Dacă doreşti putere, nu te pot ajuta cu nimic.

— Mă refeream la adevărata putere, cea care dă dreptul de a ucide.

— Şi ce vrei să faci cu ea?

— Să-l elimin pe ucigaşul Mariei.

— Ştii franţuzeşte?

— Se-nţelege, doar e limba iubirii.

— Ce ştii despre traficul cu femei din Europa?

— Suntem parteneri?

Îi întinse mâna lui Nathan, care o strânse, ştiind că-l trimitea la moarte.

— Da.

— Aşadar, ţi-ai dublat efectivul.

165

În timp ce aduna o garderobă impresionantă umplând cu ea o valiză enormă, Alec îi făcu o expunere lapidară:

— Afacerile legate de exploatarea sexuală între estul şi vestul Europei au explodat. Destrămarea URSS-ului şi a Iugoslaviei a dus la anarhie, la înflorirea mafiilor, a creat mizerie şi a accelerat fenomenul. Principalii furnizori sunt Rusia, Ucraina, România, Cehia, Bulgaria. Ţările de tranzit sunt statele din fosta Iugoslavie şi Albania. Cele de destinaţie sunt Italia, Germania, Franţa. Înainte de a fi scoase pe piaţă, fetele sunt „dresate“ în tabere, violate, bătute, dezumanizate, reduse la rangul de marfă, vândute, apoi exploatate.

Marile oraşe din Europa Occidentală sunt primele destinaţii ale acestui trafic. Bătrânul continent avea nevoie de nişte Viagra, aşa că i s-au oferit 300 000 de fete din Est ca să-i stimuleze libidoul.

— Stăpâneşti bine subiectul.

— Într-o zi, un profesor a făcut o aluzie la legislaţia internaţională legată de prostituţie. Am aprofundat acest subiect. Cunoscusem o fată, Leona. Pe când avea 17 ani şi învăţa la un liceu din Moldova când a fost răpită, bătută şi violată de un proxenet sârb care a vândut-o la licitaţie în Belgrad. A ajuns pe mâinile altui nemernic de sârb care a închis-o timp de două luni într-o casă de toleranţă din Podgorica – o localitate din Muntenegru. Apoi o cumpărase cu 2 500 de dolari un albanez şi mai brutal decât primii doi. Leona mi-a spus că unele fete fuseseră vândute chiar şi de douăzeci de ori.

— Unde ai cunoscut-o?

— La Londra. Ieşisem dintr-un local. Am găsit-o beată, pe o banchetă dintr-o berărie, la şase dimineaţa. Avea 19 ani, tot atâta chef de viaţă ca Jennifer Jason Leigh în *Last Exit To Brooklyn* şi avusese clienţi toată noaptea. Alcoolul îi dezlegase limba, iar eu am ascultat-o. Când i-am propus să o scot de acolo, m-a prevenit că peştele ei mi-ar tăia mai întâi picioarele dacă aş încerca ceva. A refuzat să-mi spună ce i s-ar fi întâmplat ei. Şi ştii ce-am făcut?

Se opri în mijlocul încăperii cu un teanc de chiloţi în mână.

— Am lăsat-o pe bancheta aia să se trezească din beţie şi am întins-o de-acolo ca un laş. Acum însă, nici gând să mă mai dezumflu.

Alec voia să-şi demonstreze lui însuşi nişte lucruri. Născut cu o lingură de argint în gură, înzestrat cu un fizic de playboy şi cu o minte ageră, considera că are alte „chestii“ de făcut în viaţă decât să devină un avocat uns cu toate alifiile care să-i apere pe criminali, ca să-şi poată cumpăra o casă în stil georgian unde să se aşeze cu nevasta şi copiii. Moartea violentă a Mariei şi întâlnirea cu Nathan Love îl făcuseră să îşi schimbe cursul vieţii. Alec Fowles avea un suflet de american, cu toate calităţile şi cusururile acestuia. Atras de bani, sex şi putere, mânat de spiritul de răzbunare şi de justiţie, apărător până în pânzele albe al oropsiţilor, era convins că puteai începe o a doua viaţă chiar şi la 24 de ani.

— Ţi-ai terminat bagajele? întrebă Nathan.

— Încă cinci minute.

Mai luă o trusă de toaletă plină cu cosmetice şi închise valiza Samsonite. Plecară spre Paris.

Împreună cu Alec, Nathan călătorea sub numele de Ethan Lane, care figura pe paşaportul fals care-l aştepta, împreună cu 10 000 de dolari, într-o sacoşă etanşă îngropată în Arlington Cemetery, pe celălalt mal al Potomacului. Se hotărâse să folosească unul dintre cele cinci paşapoarte false pe care le ascunsese în diferite colţuri ale lumii. Cel din Washington trebuia să-l ajute nu să dispară, ci să-şi continue ancheta.

În timpul zborului, Alec îi vorbi despre mafiile ruse şi albaneze, despre violenţa lor extremă, despre taberele de supunere din Balcani, unde femeile cumpărate sunt violate în grup înainte de a fi trimise în oraşele europene, despre târgurile de femei la care reţelele fac comenzi, despre aşa-numitele *Batterie Girls,* ţinute în cuşti ca să devină sclave sexuale, despre „locurile de muncă“ unde prostituatele sunt obligate să deservească un număr excesiv de clienţi, despre înmulţirea caselor de toleranţă din Kosovo, odată cu afluxul soldaţilor din KFOR[58] şi al angajaţilor din UNMIK[59], despre cârdăşia dintre mafie, puterea politică şi mediul de afaceri, care îngăduia toate aceste lucruri.

Aterizară a doua zi pe aeroportul Roissy Charles de Gaulle, recuperară valiza lui Alec şi luară trenul spre Fontainebleau. De la oficiul de turism, făcură rost de o hartă şi un ghid. În timp ce Alec se instala la cel mai apropiat hotel, Nathan refăcea traseul parcurs de Nicole Balland. Memoră mirosurile, sunetele, elementele acestui decor de 25 000 de hectare de pădure, lande, nisipuri, stânci, străbătut de sute de kilometri de poteci. Efluvii de tufişuri, de răşinoase, de muşchi, de dioxid de carbon. Ciripitul a mii de păsări, zgomotul produs de circulaţie din jurul acestui vestigiu natural. Aproape de capătul traseului, dădu peste un grup care se căţăra pe o stâncă de vreo 15 metri înălţime. Un curs de escaladă. Instructorul cunoştea un individ pasionat de „varappe“, care exersa aici pe orice vreme. Se numea Jacques Blanchard şi locuia la Fontainebleau.

Nathan se uită la frunziş. Cu două luni înainte, copacii nu erau încă înfrunziţi şi de la stâncă se putea vedea în jur.

Se întoarse să-l ia pe Alec de la hotel şi-i ceru să-şi pună nişte haine mai sobre, ca să aducă a poliţist. La ora 18.30, în interfonul lui

58 Forţele ONU din Kosovo (n.a.)

59 Misiunea ONU din Kosovo (n.a.)

Jacques Blanchard răsună o voce nazală. Alec îl anunţă că doi poliţişti de la Interpol voiau să-i pună câteva întrebări. Căţărătorul îi întâmpină pe palier. Arăta ca un foc de artificii la 14 iulie. Un combinezon tricolor – albastru, alb, roşu – îi mula trupul de la glezne până la bărbie. Se pregătea să facă un tur cu bicicleta. Condiţiile erau ideale pentru un interogatoriu. Omul se grăbea, încălţările făcute special pentru pedalat nu erau comode pe podea, iar pe cap avea o cască destul de caraghioasă. Se strâmbă uitându-se la ceasul cu cronometru şi cu aparat de verificare a ritmului cardiac. Interogatoriul se desfăşură pe ştergătorul de picioare din faţa uşii şi se termină în zece minute. Alec nu era chiar bilingv şi trebui să-l pună pe Blanchard să repete răspunsurile. Acesta din urmă îşi amintea data de 25 martie, fiindcă în ziua aceea escaladase sub o ploaie torenţială cei 15 metri ai celei mai înalte stânci din Fontainebleau, Dame Jouanne. Şi, tot atunci, fusese atacată o femeie. Nu se dusese la poliţie pentru că nu avea nimic de declarat. Prin intermediul lui Alec, Nathan îi ceru doar să descrie ce văzuse. Când ajungi pe o culme, te opreşti să-ţi tragi sufletul şi să admiri peisajul, chiar dacă plouă. Blanchard văzuse un cerb şi o căprioară care se aventuraseră pe potecă, nişte păsări înfruntând norii, câteva persoane în staţia de autobuz, un avion trecând pe cer.

— Câte persoane erau în staţie?

— Trei sau patru, traduse Alec.

— Aveau umbrele?

— M-a întrebat cum se face că nu vorbeşti franceza, spuse Alec.

— Zi-i că sunt de la FBI şi colaborez cu Interpolul. Zi-i, mai ales, să răspundă la întrebări.

Alec se exprimă într-o franceză şcolărească, apoi se întoarse spre Nathan.

— N-aveau umbrele.

167

Profilul celui care le asasinase pe Maria şi pe Nicole devenea mai clar. Membru al unui grup de răpitori, făcea şi victime colaterale. Răpirea şi sechestrarea celor mai frumoase femei din lume i se urcaseră la cap. Echipa lui făcuse o incursiune în Statele Unite ca să le dea o mână de ajutor bandelor însărcinate să le răpească pe fete, căci majoritatea lor se aflau pe teritoriul american. Cam jumătate, potrivit listei de pe CD-ul lui Ryler. În Franţa, erau doar şapte,

concentrate în zona Parisului. Echipa franceză care urma să le răpească se cazase la Fontainebleau. Unul dintre membrii ei o văzuse pe Nicole Balland alergând în fiecare zi. Era fatal dacă cei doi se întâlneau. Psihopatul o pândise, o violase, o ucisese. Colegii lui plecaseră să-l caute. Ei erau oamenii fără umbrele din staţia de autobuz. Îşi găsiseră complicele la marginea pădurii, năuc, plin de noroi, cu o nouă victimă la activ. Circulau cu autobuzul fiindcă nu erau de prin partea locului. Stăteau în gazdă la nişte traficanţi locali a căror reţea contribuia, probabil, la transportarea fetelor răpite spre ţările din Est, în direcţie inversă faţă de cea obişnuită pentru prostituatele originare din Balcani.

— La ce te gândeşti? îl întrebă cineva.

Nathan uitase că se afla la restaurant, împreună cu Alec. Era atât de pierdut în gânduri, încât n-ar fi putut spune ce anume mâncase.

— Am nevoie de o prostituată.

— Niciodată n-am plătit o femeie ca să mă culc cu ea, zise Alec.

— Întreabă-l pe chelner unde putem găsi una.

Alec se lăsă pe spate şi i se adresă chelnerului.

Le puteau găsi pe marginea şoselei departamentale.

168

Sub hainele aţâţătoare se ghiceau trupuri obosite. Ca toate mărfurile dintr-o societate de consum excesivă, prostituatele se devalorizau repede.

— N-ai de gând să-mi spui ce vrei să faci?

De când ieşiseră din restaurant, Alec nu reuşise să scoată nimic de la Nathan. După zece minute de mers, le întâlniră pe primele prostituate. Nathan o alese pe cea mai tânără dintre ele.

— Întreab-o cât ia pentru doi.

— Pentru doi?

— Am nevoie de tine.

Alec i se adresă fetei, care afişă un zâmbet de faţadă proaspăt zugrăvită.

— 300 de euro partida în trei.

— OK.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

Urmăriră paşii legănaţi ai fetei până la un boschet din pădure. Pătură, termos, bidon cu apă, un pachet de şerveţele umede. Le ceru banii înainte. Nathan scoase trei bancnote de o sută, pe care fata le

ascunse într-una dintre cizme. Îşi dădu jos bluzonul roz din imitaţie de blană, scoţând la vedere două obuze strânse într-un corsaj de plasă, îşi lipi guma de mestecat pe trunchiul unui copac şi se repezi către prohaburile lor.

— Întreab-o cum o cheamă.

— Belinda, răspunse fata.

Înţelegea engleza.

— De unde eşti? o întrebă Nathan.

— Bulgaria.

— Când ai venit în Franţa?

— Ai de gând să vorbeşti sau să faci sex?

— Să vorbesc.

Alec se încheie la pantaloni.

— Când o să vreau să-mi povestesc viaţa, am să scriu o carte.

— Nu mă interesează decât un singur capitol, cel referitor la traseul pe care ai ajuns aici din Bulgaria.

— De ce ţi-aş spune asta?

— Ţi-am dat 300 de euro.

— Ca să ţi-o sug.

— Care e tariful pentru o discuţie?

— Nu ţi-l poţi permite.

— Cât? întrebă Alec.

— Dacă vorbesc, peştele meu va afla, o să-mi bage două sticle în orificii şi o să mă lovească până când o să devin un sac plin cu cioburi. Ce crezi, cât ar costa asta?

— Dublăm preţul şi te scăpăm de individ.

— Ei, drăcie, am dat peste Taxi Driver!

Alec pufni în râs.

— Dacă îl elimini pe un proxenet, zise Belinda, trebuie să elimini tot ce e în spatele lui: pe cei care racolează fete la Timişoara, pe traficanţii români care ne vând la licitaţie, reţeaua de sârbi care ne dresează şi ne trimit în Albania, pe bulgarii care ne duc la muncă la Lyon, la Nisa, la Paris. Trebuie să cureţi toată Europa de Est ca să pot vorbi fără să mă tem că o să fiu făcută bucăţi.

În câteva cuvinte, Belinda îi zugrăvise toată reţeaua. Nathan îi făcu semn lui Alec şi plecară.

— Şi acum ce facem, Nathan?

— Aşteptăm să vină peştele ei după bani.

— Cum o să-l recunoaştem?

— După maşină.
— Vrei să stăm aici toată noaptea?
— O să dormim puţin şi ne întoarcem pe la 5.00 dimineaţa.
— Acum mergem la culcare?
— Mâine, trebuie să fim în formă.
— Grea mai e viaţa de detectiv!
— Cea de elevă moldoveancă e şi mai grea.

169

Nathan abia reuşi să-l trezească şi, mai ales, să-l pună în mişcare pe Alec.

— Tu nu-ţi aranjezi niciodată părul? se interesă studentul, aranjându-şi coafura în faţa oglinzii.

Încă nu se luminase de ziuă. Merseră până la şosea. Belinda nu era acolo. Alec scoase un pachet de ţigări.

— Pot să fumez?

— Nu. Nici să aprinzi un foc de tabără, nici să dai drumul la un grătar în aer liber.

— Trăiască ambianţa!

— Dacă vrei ambianţă, nu ţi-ai ales bine locul şi partenerul.

— Ştii ceva, Nathan? Ai o problemă cu simţul umorului. Ar trebui să faci ceva cu chestia asta. Serios, te-ar ajuta să vezi mai bine lucrurile. În plus, femeile adoră umorul.

— E o născocire a omului ca să-şi poată suporta condiţia. Natura nu are umor. Un apus de soare sau un stol de cocori n-au nimic nostim.

— Se pare că râsul ne prelungeşte viaţa.

— Dacă-i aşa, va trebui să râdem mult în zilele următoare. Alec tăcu, meditând la aceste ultime cuvinte. Liniştea fu întreruptă de un BMW cu toate dotările posibile. Din difuzoarele date la maximum răsuna un rap în stare să spargă geamurile, înăuntru erau cinci indivizi care voiau să se distreze.

— Hei, poponarilor, care-i tariful? strigă prin fereastră unul dintre ei.

— Nouă ne-a zis maimuţoiul ăla „poponari“? se enervă Alec.

— Ce?

— Ne-a făcut „poponari“, spuse Alec.

— Eşti ofuscat?

— Păi… doar nu-s aşa ceva.

— Atunci, nu-i nicio problemă.

Incidentul îi dădu o idee lui Nathan, care aşteptă ca tipii din BMW, văzând că nu primesc răspuns, să se îndepărteze.

— Ia spune, ai putea să agăţi un automobilist?

— Glumeşti, nu?

— Cu faţa ta de îngeraş şi cu ţoalele astea, o să meargă.

— Presupun că n-are rost să discutăm.

— Am pierdut vremea.

După zece minute, în faţa lui Alec se opri o maşină. Studentul se rezemă cu coatele de portieră, sclifosindu-se:

— Costă 100 de euro „pipa“.

— E bine.

Alec şovăi. Întoarse capul. Partenerul lui dispăruse.

— Urcă, zise Nathan.

Era aşezat pe locul din dreapta. Şoferul se prăbuşise peste volan. Nathan îl aruncă pe bancheta din spate şi deschise portiera.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic ce să aducă atingere bunelor moravuri.

Fără alte explicaţii, Alec urcă în maşină şi deschise radioul. Priveau prin parbriz ascultând *The White Stripes*.

Belinda apăru din pădure. Se apropiară şi alte trei prostituate. Era ora 6.10. Erau înşirate ca într-o staţie de autobuz. Peste cinci minute, o maşină Mercedes clasa C sclipitoare, cu jante mai arătoase decât ale carului lui Ben Hur, sosi să le ia. Alec demară şi urmări, încordat, de la distanţă, berlina.

Drumul dură câteva minute. Alec depăşi Mercedesul care intrase pe o alee privată şi parcă pe prima stradă din dreapta. Îl lăsară pe proprietarul maşinii să-şi sfârşească liniştit leşinul şi intrară într-o brutărie. Nathan cumpără nişte cornuri şi patru surprize. Încredinţă buchetul de cornete din hârtie studentului, care nu cuteză să-l întrebe ce punea la cale, şi se îndreptă către pavilionul în care intrase Mercedesul. Pe cutia de scrisori nu era trecut niciun nume. În grădina alăturată, un bătrân îşi uda hortensiile. Alec îl întrebă, acesta o întrebă la rândul lui pe nevastă-sa, care aflase informaţia de la poştăriţă. Vecinul lor se numea Ratko Baksic.

— Zi-mi un nume care să sune a nume croat sau sârb, îi ceru Nathan lui Alec.

— Emir Kusturica.

— Cine-i ăsta?

— Un cineast sârb.

— Şi alt nume?

— Jacek Gasiorowski. E un cineast bosniac.

Nathan apăsă butonul interfonului şi îl rugă pe Alec să anunţe că Jacek şi Emir voiau să discute cu Ratko.

Uşa se deschise, iar în prag apăru un individ în canadiană. Avea gluga trasă pe cap, iar buzunarul îi era umflat de o armă. Îi întrebă prin grilaj care era scopul vizitei lor.

— Spune-i că suntem Gasiorowski şi Kusturica, şopti Nathan. Venim din Timişoara ca să-l vedem pe Ratko Baksic.

Tipul privi bănuitor spre cornetele-surpriză, le deschise fără tragere de inimă şi-i conduse până la şeful lui, ţinându-şi o mână în buzunarul canadienei. Chipul lui Alec se descompunea văzând cu ochii.

— Nu cred că-i o idee bună.

Individul se prăvăli pe podea.

— Ce-a păţit? întrebă Alec.

— Un gol de aer.

— Tu l-ai lovit?

Nathan recuperă pistolul pazniculuiş şi şi-l puse la brâu înainte de a intra în pavilion. La capătul holului era o scară care ducea la un etaj de unde se auzea apa curgând. Camerele fetelor. La stânga, o bucătărie mare din care răzbătea o aromă de cafea. La dreapta, un living în care un bărbat blond număra nişte bani, ascultând un clip R&B difuzat de un televizor uriaş.

— Hello, Ratko! declară Nathan.

Tipul scoase o armă care îi sări din mână şi zbură până la capătul celălalt al încăperii, descărcându-se; proiectilul nimeri în televizor, care explodă la impact, făcând să dispară într-un nor de fum decapotabila sclipitoare, piscina scânteietoare şi curva vioaie care se legăna în faţa cântăreţului binedispus. Mişcarea circulară a piciorului lui Nathan se transformă într-o lovitură laterală care-l aruncă pe Baksic la loc în fotoliu.

— Ai cafea?

— Cine sunteţi? întrebă celălalt în engleză.

— Jacek Gasiorowski şi Emir Kusturica.

— Glumeşti?

— Ia-ţi de aici cutia de Monopoly! porunci Nathan arătând spre bani.

Traficantul vârî bancnotele într-o servietă. Nathan puse cornurile pe masă.

— Le-am adus fetelor nişte surprize.

— Ce vreţi?

— Să luăm micul dejun. Jacek, vrei să aduci nişte cafea?

Alec îi puse în braţe gazdei cele patru cornete şi ieşi cu paşi şovăitori. Ratko nu ştia la ce să se uite mai întâi: la pistolul îndreptat asupra lui, la cornurile de pe masă, la televizorul care scotea fum, la cornetele-surpriză, la surâsul străinului, la complicele din bucătărie. Nathan muşcă dintr-un corn cald şi crocant.

— Serveşte-te, Ratko!

Baksic era năuc. Proxenetul era obişnuit cu violenţa şi cu luptele. Un om care apărea în casa lui cu *mae geri*[60], cu cornuri, cu o armă şi cu cadouri nu se potrivea cu viziunea lui despre realitate.

— Oamenii mei trebuie să ajungă. Sper că sosirea voastră aici are un motiv temeinic.

Alec se întoarse cu un ibric de cafea şi cu ceşti. Le turnă tuturor cu gesturi sigure. Puştiul era tare.

— Are, zise Nathan. Îl caut pe idiotul familiei, bruta retardată care nu ştie să se limiteze la sarcinile ce i se încredinţează şi atrage atenţia asupra reţelei noastre.

— Cine te-a trimis?

Întrebarea nu se referea la identitatea retardatului, deci Ratko ştia despre cine era vorba.

— Cel care m-a trimis mă plăteşte ca să nu-i dezvălui numele. Mă plăteşte şi ca să-i potolesc pe cei care ne bagă în rahat. N-a făcut bine că s-a luat de nevasta unui şef de la DGSE.

Nathan îşi bău cafeaua şi-şi goni din minte imaginea lui Ratko spărgând sticle într-un trap de femeie. Expiraţii lungi, spirit calm.

— Unde e cretinul?

— Lasă prostiile, mugi Baksic, chiar noi l-am urcat în tren.

— În care tren?

— Spre Antibes, nu asta trebuia să facem?

— Dar n-a ajuns acolo.

— S-o fi drogat, omul ăsta e atât de dus cu pluta…

— L-ai văzut tu urcându-se în tren?

— Cerovic şi Princip au plecat împreună cu el, pe 26 martie. La Lyon, ei au schimbat trenul şi s-au întors la Tirana, iar Barsov şi-a

60 Atac cu piciorul folosit în karate (n.a.)

continuat dramul până la Antibes.

Ploua cu informaţii.

— La Antibes nu-i nici urmă de Barsov.

— Eu le spusesem să nu-l mai folosim pe handicapat. A început să facă tot mai des porcăriile alea ale lui.

Nathan aprecie eufemismul şi se ridică să plece.

— Ce să-i spun şefului?

— Nu pot face mai mult.

— O să aprecieze la justa valoare ajutorul tău. Nu te obosi, ştiu drumul.

Din prag, Nathan îi puse o ultimă întrebare:

— Barsov ar fi putut coborî undeva înainte de-a ajunge la Antibes?

— După Lyon, nu mai erau decât trei staţii: Cannes, Antibes şi Nisa.

Nathan era pe punctul de-a afla locaţia lui Barsov.

— Probabil că a coborât din greşeală la Cannes.

— Chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi apărat până la urmă, zise Baksic.

— Unde, în gară la Antibes?

— La Cap d'Antibes, ce naiba, v-aţi prostit?

În sfârşit, avea informaţia. O informaţie care-l înfiora. După nume, Barsov părea să fie rus. Se dusese la şeful lui, la Cap d'Antibes, unde se aflau vilele oligarhiei moscovite. Teritoriul lui Vladimir Kotchenk, unul dintre cei mai importanţi naşi din mafia rusă, căruia Nathan îi făcuse pe vremuri multe neplăceri de dragul ochilor frumoşi ai unei italience. Alungă valul de amintiri şi se întoarse la subiect:

— O fi întârziat ca să mai facă o victimă.

— Tot ce se poate. Dar eu n-am nicio vină pentru asta, spune-i-o lui Kotchenk.

Bingo!

— Doar îţi spusesem că numele lui nu trebuie pronunţat!

— De când s-a proclamat şef suprem al mafiilor ruseşti, se dă mare.

— E ceva mai prudent, asta-i tot. Salut, Ratko! Nu uita să le dai fetelor surprizele.

Nathan şi Alec plecară, lăsând în urma lor un proxenet perplex, un paznic zăcând printre muşcate şi nişte fete care aveau să fie bătute şi trimise în continuare să facă sex prin boscheţi.

Trenul sosi în gara din Antibes la 19.35. Nathan puse piciorul pe peron la douăzeci de zile după Barsov, care, în ciuda poveştii pe care i-o înşirase Nathan lui Baksic, ajunsese cu siguranţă la reşedinţa lui Vladimir Kotchenk. Aşadar, cu toate că era ţintuit într-un scaun cu rotile, naşul rus ajunsese în vârful piramidei mafiote. Încercarea lui Nathan de a-l implica, acum un an, într-un caz de crimă eşuase. Kotchenk era intangibil. Precis că numele lui figurase pe lista ţintelor operaţiunii Dolls Bang, alături de cele ale lui Barrano şi Korumaku. Dar, preocupat de problemele lui judiciare şi obsedat de Carla, nu fusese sensibil la farmecele fetei care-i era destinată. Reuşise rusul să pună mâna pe femeia pe care i-o răpise cândva Nathan? Carla era oare în siguranţă?

Însoţiţi de zgomotul rotiţelor valizei lui Alec, merseră până la Hotel de la Gare. Alec îşi petrecu noaptea în oraş. Preferând să nu-l expună contactului cu unul dintre cei mai primejdioşi oameni din oraş, Nathan îi dăduse liber. Tânărul american ateriză la Siesta, un cazinou-bar-club construit pe plajă, unde fu agăţat de o fată. O chema Sandra, avea ochii lui Cameron Diaz, purta mai mult machiaj decât haine şi râdea neîncetat, ca să nu trebuiască să vorbească. Îl conduse la Nisa, ca să se aprovizioneze cu cocaină, îl duse la Volume, unde cânta trupa franceză *Speed Rock Machine,* care inaugură concertul cu o drujbă. Alec îşi sfârşi noaptea în patul Sandrei. Aşternutul lui de la hotel rămase neatins.

Nathan se ospătă cu mâncare chinezească şi se duse la Cap d'Antibes. În spatele porţii vilei lui Kotchenk era o gheretă cu un paznic înarmat, ca la o bancă centrală. Zgomotele din parc îi demonstrară lui Nathan că acolo patrulau încă trei oameni. Luminile din interior erau stinse. Era ora 22.00, deci Kotchenk nu era acasă. Nathan se adaptă situaţiei. Expediţia de recunoaştere urma să devină o intruziune. Se aşeză pe plajă şi aşteptă întoarcerea rusului. Aerul marin era călduţ, iar priveliştea, magică. Stătu acolo împreună cu drumeţii care-şi întinseseră corturile şi cu vagabonzii care preferau nisipul Coastei de Azur asfaltului parizian.

La ora 1.15, un Lexus încetini în dreptul gardului, opri în faţa intrării, semnaliză cu farurile spre paznicul din gheretă. Poarta se deschise încet. Nathan luă de pe jos două pietre şi alergă în direcţia berlinei. Ca toţi bogătaşii, Kotchenk era nerăbdător, iar bara din faţă era aproape lipită de poartă. Nathan ridică braţul şi aruncă o piatră

în aripa Lexusului chiar în clipa când trecea pragul. Frâna bruscă îmbujoră chipul paznicului, care ocoli prin spate vehiculul ca să vadă ce pagube produsese acroşarea. Coborî şi şoferul. Nathan traversă strada şi aruncă a doua piatră în spatele celor doi bărbaţi aplecaţi asupra caroseriei. Auzind bufnitura, se întoarseră amândoi. În timpul acesta, Nathan se strecură înăuntru. Plonja printr-o perdea de bambuşi, se rostogoli, se ridică în faţa unui palmier phoenix, luă un pumn de pietriş, o rupse la fugă şi aruncă pietricelele în faţa lui. Orbit, un paznic îşi armă pistolul-mitralieră sub ploaia de pietriş. O lovitură de picior în plex îi tăie răsuflarea. Nathan îşi puse bluzonul şi casca santinelei, luă pistolul Uzi şi-şi continuă goana în jurul vilei. Lăsă în urma lui trei trupuri neînsufleţite şi ajunse din nou la punctul de unde pornise, pe aleea centrală. Cerberul intrase în ghereta lui, iar Lexusul era oprit în faţa peronului. Şoferul împingea scaunul lui Kotchenk pe rampa de acces amenajată lângă scări. Erau încadraţi de două fete cu un trup de invidiat. Şoferul se întoarse în maşină ca s-o ducă în garaj. Nathan străbătu curtea centrală cu paşi liniştiţi, ca să nu atragă privirea paznicului din gheretă şi nici a celui care moţăia, probabil, în faţa ecranelor de supraveghere. Împinse uşa de la intrare şi dădu peste un majordom înarmat. Îl ameţi cu un croşeu în tâmplă, îl încuie în vestiar şi se opri în mijlocul holului imens. Fu copleşit de un val de engrame. Aici o văzuse pentru prima oară pe Carla. Aşteptă întoarcerea şoferului, care ajunse alături de majordom, şi se îndreptă spre living, atras de voci şi de zgomotul bilelor ciocnite. Alături de living se afla o sală de biliard. Nathan desluşi două zgomote distincte de lovituri. Urma să se lupte cu doi oameni înarmaţi cu tacuri, fără să le dea prilejul de a le înlocui cu arme de foc. Din câte-şi amintea, tacurile erau aşezate pe peretele din dreapta, lângă uşă. Respiră adânc şi pândi un moment de linişte, clipa când ambii jucători vor fi concentraţi asupra unei lovituri. Intră calm. Un tip înalt şi solid, cu părul creţ şi cu barbişon era aplecat asupra mesei verzi, în faţa unui alt individ, chel ca o bilă de biliard. Nathan luă un tac, ţinându-l de partea subţire şi-l învârti pe deasupra capului. Extremitatea groasă trecu peste jucătorul întins deasupra mesei şi întâlni fruntea partenerului său, care se clătină. Nathan lăsă bastonul să-i alunece în mâna stângă şi prelungi mişcarea circulară într-o izbitură verticală pe ţeasta creţului, care n-avusese timp să se ridice. Apoi sări pe masă, pară o lovitură laterală şi-şi termină mişcarea printr-o torsiune care aduse din nou bastonul

în contact violent cu tâmpla chelului. Bine proptit pe picioarele uşor flexate, îi mai dădu o lovitură cu vârful tacului, ca să-l termine, lăsându-i pe frunte un semn albastru, rotund, apoi tacul ţâşni în sens invers şi-i sfărâmă creţului mărul lui Adam. După ce scăpase de cei doi, Nathan sări jos şi se repezi în hol. Niciun zgomot suspect. Urcă scările şi se opri în faţa unei uşi prin care străbăteau clinchete de pahare, muzică simfonică în surdină, râsete întrerupte de gemete prefăcute. Făcu un pas înapoi ca să-şi ia avânt. Canatul uşii plesni, împrăştiind în jur aşchii de lemn şi fragmente de metal. Într-un moment, Kotchenk era lungit sub cele două făpturi cu trupurile bine lucrate. Una dintre ele îi călărea sexul, cealaltă şedea pe obrazul lui. Stăteau faţă în faţă şi se sărutau languros. Rusul nu-l putu vedea pe Nathan nici când acesta ajunse lângă pat. Fetele ţipară, fireşte, destrămară triunghiul isoscel şi, la ordinul lui Nathan, se închiseră în baie. Kotchenk era mai uluit decât dacă dracul în persoană şi-ar fi făcut apariţia în cameră. Pentru el, Love era mai mult decât Lucifer. El simboliza începutul problemelor sale cu justiţia, plecarea Carlei şi pierderea ambelor picioare. Kotchenk îl urmărise până la capătul lumii, iar acum, după un an, îl vedea năvălind peste el şi întrerupându-l în toiul unei erecţii. Nathan dădu la o parte pernele de sub capul rusului şi luă pistolul Sig P228 ascuns acolo.

— Salut, Vlad! Se pare că ai avansat în grad, nu-i aşa?

Primi în loc de răspuns o privire mai întunecată decât viitorul Rusiei. Nathan îl întoarse pe burtă şi-i legă mâinile la spate cu cordonul unui halat. Nu-l va întreba nimic, ca să nu-i dea de înţeles că avea nevoie de el. Voia să profite de efectul surprizei, să se folosească de postura incomodă a celuilalt. Şi, mai ales, să-l sperie. Să-l înspăimânte de moarte.

Rupse în două o faţă de pernă şi-i puse căluş lui Kotchenk, apoi îl ridică, aşa gol cum era, pe umăr şi coborî cu el în salon. Smulse şnurul unei perdele şi ieşi prin uşa din sticlă. Terasa se transforma în patio, apoi în piscină înconjurată de o grădină luxuriantă. Vegetaţia tropicală era îngrijită de grădinari profesionişti şi cu îngrăşăminte adecvate. Nathan văzu şi aici bambuşi ca aceia de lângă poartă. Îl aruncă pe rus în apă, luă un scaun de nuiele, îl găuri cu un pumn şi-l înfipse pe jumătate în pământ, deasupra unei mlădiţe de bambus. Apoi se duse şi-l pescui pe Kotchenk.

Îi scoase căluşul, ca să-l stoarcă de apa mirosind a clor, după care i-l puse la loc, înăbuşindu-i un acces interminabil de tuse. Îl aşeză pe

paralitic pe scaunul fixat în pământ şi-l legă bine, având grijă ca lăstarul să-i pătrundă în anus. Rusul se strâmbă. Nathan îi explică situaţia:

— Ştii, desigur, ce soiuri de plante ai în grădină. Gramineea pe care o ai între buci provine din China. Creşte fulgerător. E ideală pentru oamenii ca tine, care probabil nu apreciază încetineala naturii. Tulpina creşte cam cu un metru pe săptămână. Adică vreo 14 centimetri pe zi. Asta înseamnă că, doar în noaptea asta, în colonul tău vor pătrunde 7 centimetri. În patru zile, planta îţi va ajunge în beregată. O să fie dureros, mai ales când vor trece nodurile tulpinii.

Nathan îl lăsă acolo şi urcă din nou în cameră. Cele două *call-girls* nici nu se clintiseră din loc. Chemă un taxi, le dărui două ouă Fabergé care împodobeau o vitrină şi le conduse până la poartă. Paznicul nu reacţionă la apropierea lor, cu ochii pironiţi asupra picioarelor lungi ale fetelor. Abia când ajunseră la câţiva metri îşi miji ochii spre cel care le escorta, apoi îi holbă încasând o lovitură de picior din săritură care-l proiectă în fundul gheretei. Fetele întoarseră capul şi urcară în taxi.

Nathan făcu apoi curăţenie. Aruncă în piscină armele şi efectele personalului, încuie trupurile în pivniţa cu băuturi, puse deoparte un Uzi şi un Glock, luă cheile Lexusului şi telefonul mobil al lui Kotchenk. Se întoarse la rus, al cărui chip era mai roşu decât armata lui Stalin.

— Deocamdată, nu e mai dureros decât ceea ce voiai să le faci tu invitatelor de adineaori, zise Nathan. Tocmai le-am condus şi ţi-am pus staff-ul în carantină. O să plec şi eu. Încă ceva, unde găsesc nişte bani-gheaţă?

Îi scoase căluşul. Urmă un val de înjurături în limba maternă. După ce se defulă, Kotchenk reveni la engleză.

— Ce vrei, Love?

— Ai făcut progrese la engleză de când ne-am văzut ultima dată.

— La dracu', ce aştepţi de la mine?

— Nimic. N-am decât să mă servesc. Îţi acord, totuşi, oportunitatea de a-mi spune unde păstrezi banii. Aşa, nu va trebui să fac prea mult deranj.

— În biroul meu e un seif. Cifrul e 5629K6632.

Îi înfundă căluşul în gură şi plecă. În urma lui, Kotchenk mârâi, ţipă din burtă. Nathan făcu stânga-mprejur şi-i eliberă gura.

— Ce cauţi de fapt, Love?

— Ţi-am mai spus că am deja tot ce-mi trebuie la îndemână.
— De ce faci asta, poponarule?
— În clipa asta, poponar eşti tu.
— Am să te torturez, Love, până ai să mori!
— Asta este ultima ta dorinţă?
— O faci din pricina Carlei, nu?

Kotchenk îi dăduse o informaţie, dar nu cea la care se aştepta Nathan. Îi dădu însă apă la moară, ca să afle mai multe:

— Câtă perspicacitate!
— Curva aia a căpătat ce merita.

Înţepătură în inimă, adrenalină, sudoare rece, nod în stomac. Trebuia să rămână calm. Să se detaşeze de gânduri. Să rămână fără ţel, dar hotărât.

— Adio, Kotchenk!

Umplu cu ţărână gura rusului, o acoperi cu o fâşie de pânză pe care-o legă strâns şi se duse să dea jos de pe perete tabloul de Matisse care ascundea seiful. Înăuntru erau un Colt Detective, documente de contabilitate, un carnet, un kilogram de cocaină, teancuri de euro, de ruble şi de dolari. Lăsă acolo rublele şi 900 de grame de cocaină, băgă restul într-un rucsac, stinse luminile, încuie casa şi porni cu Lexusul spre hotel. Era ora 3.00 dimineaţa, dar lui Nathan nu-i era somn.

171

Documentele contabile ale lui Kotchenk se refereau la investiţiile făcute de compania Eastland Corp în ţară. Rusul huzurea pe Coasta de Azur cu milioanele de dolari obţinute din droguri, prostituţie, racket şi jocuri. Banii murdari ai mafiei slave se infiltrau în reţeaua economiei franceze prin tranzacţii imobiliare, răscumpărarea unor întreprinderi şi finanţarea companiilor politice. Folosind calea corupţiei, Kotchenk pătrundea în centrul aparatului de stat şi influenţa deciziile politice atât pe plan local, cât şi la nivel naţional. În carnet, erau trecute multe nume. Oameni politici, directori-generali, agenţi imobiliari, bancheri, oligarhi moscoviţi, naşi chinezi, columbieni, japonezi, italieni. O adevărată bază de date a puterii mondiale. Kotchenk era prieten cu majoritatea mandarinilor vizaţi de ARK. Nefiind influenţat de vreo *aika,* probabil că manifestase mai mult zel decât ceilalţi atunci când fusese lansată operaţiunea Hollow Storm. Reţelele sale de prostituţie avuseseră un rol important.

Nathan nu reuşea să se hotărască ce să facă. Carla năvălise în sufletul lui. Vorbele lui Kotchenk: „Curva aia a căpătat ce merita“ îi stăruiau în minte. Ce însemna asta? Ce i se întâmplase Carlei?

Lungit în pat, Nathan se uită la ceas. 6.30. Alec încă nu se întorsese. 6.31. Bambusul crescuse deja cu un centimetru. Pentru moment, spaima era mai mare decât durerea. Sosise vremea să-l facă pe Kotchenk să vorbească. Fără să-i pună întrebări. Nathan se urcă în Lexus şi porni către Cap d'Antibes. Străzile erau pustii, marea – liniştită, soarele era încă sub linia orizontului, iar Kotchenk – înţepenit pe scaunul lui găurit. Îşi făcuse nevoile peste bambus. Nathan îi smulse legătura de la gură.

— Ai grijă, Vlad, rahatul e un îngrăşământ.

Rusul scuipă noroi, tuşi, se înecă, se sufocă, înjură.

— Tâmpitule, habar n-ai cu cine te pui.

— Am aflat din carnetul tău.

— Nu te-ai mulţumit cu banii, ticălosule?

— De ce te supără treaba asta? Peste câteva zile o să fii mort.

— Du-te dracului!

Kotchenk trebuia oprit din vorbărie. Nathan luă un pumn de excremente, îl strânse de nas pe rus ca să-l facă să-şi înghită propriul rahat şi-l legă la gură cu faţa de pernă. Mafiotul mugi mai ceva ca un bivol, chipul îi deveni liliachiu, nările i se prefăcură în bot. Nathan minţi, având grijă să folosească vorbele potrivite:

— Am aflat de la Interpol despre moartea Carlei. Am făcut legătura cu tine. Bucură-te de ziua asta, una dintre ultimele tale zile. O să plouă, ploaia le prieşte bambuşilor.

Nathan îşi spălă mâna mânjită în apa cu clor din piscină. Făcuse alegerea. O preferase pe Carla fetelor *aika.* Preferase iubirea compasiunii. Încălcând preceptele budiste, alesese suferinţa.

După cum se aştepta, ochii ieşiţi din orbite ai ostaticului său îl îndemnau să asculte ce avea de spus. Nathan se uită la ceas, ca să-i dea de înţeles că mai avea şi alte treburi. Kotchenk mugi de i se umflară venele de la tâmple. Era gata să-şi scuipe tot veninul odată cu rahatul şi să-l rănească pe Love povestindu-i în amănunt ce soartă avusese Carla. Aceasta era singura armă care-i mai rămăsese rusului. Nathan se întoarse la el, stăpânindu-se, îi scoase legătura de la gură şi se postă în spatele lui, ca să nu fie atins de stropii rău mirositori în timp ce Kotchenk vorbea.

— Te ascult, şi după aceea plec.

— Mă asculţi, nu? rânji Kotchenk, în ciuda poziţiei incomode şi a gustului scârbos din gură.

Nathan se aştepta la tot ce-i mai rău. Şi avea dreptate.

— Nu ştiam că târfa a murit. E drept că, având în vedere sutele de dezaxaţi care i-au trecut prin pat, avea puţine şanse să mai apuce 32 de ani. Dar ai uitat ceva.

— Ce anume?

— Curva de fiică-sa! A avut parte de acelaşi tratament.

— Minţi. Interpolul mi-ar fi spus dacă ar fi fost şi ea acolo.

— Crezi cumva că în Albania se fac recensăminte?

Informaţiile erau distilate prin cea mai cumplită dintre dezvăluiri.

— Nu te cred. O tratai pe Léa ca şi cum ar fi fost fiica ta. Şi tu nu conduci nicio reţea de pedofili.

— Eşti şi mai tâmpit decât credeam. Mii de prostituate sunt cumpărate încă de la vârsta de 13 ani. Fardată, Léa pare chiar mai mare. Carnea fragedă se vinde pe bani grei. Dacă nu mă crezi, n-ai decât s-o cauţi. Unui labagiu ca tine nu i-ar fi de ajuns o viaţă întreagă ca să o găsească. Mai ales că e încă în creştere. Nici măcar n-ai recunoaşte-o.

— Bună încercare, Kotchenk, dar nu ţine.

— Ascultă-mă cu atenţie, boule! O să-mi închizi din nou gura cu o porţie de rahat pe care o să mi-o vâri adânc pe gât. Dar nu uita că elimini singura persoană care ar putea şti unde s-o caute pe Léa.

— Care „ar putea şti unde s-o caute“? Adică nici n-ai idee unde este?

— Evident că nu. Dacă o fată e vândută printr-o filieră, poate fi revândută de douăzeci de ori şi trecută prin zece ţări.

— Atunci, nu-mi foloseşti la nimic.

— Ştiu cui să mă adresez.

— Şi eu, la fel.

— Fiecare sfert de oră care trece înseamnă câte un client cu care se culcă. Gândeşte-te bine. Dar diseară, când vei pune capul pe pernă, dacă-ţi închipui că eşti pe calea cea bună, înseamnă că eşti cel mai mare tâmpit din lume.

Nathan auzise destule. Îl îndopă cu excremente, îi înfăşură capul în faţa de pernă şi plecă, să nu-i mai audă mormăielile înfundate.

Carla fusese trimisă într-un bordel din Albania, la capătul reţelei pe care o înfiinţase Kotchenk. Cel mai bun mod de-a o găsi era acela de a urma pista fetelor *aika,* care ieşeau mai mult în evidenţă.

Desigur, Carla era mai în vârstă decât fetele din Dolls Bang, dar trupul ei – principalul criteriu al traficanţilor – susţinea comparaţia.

Cât despre Léa, prefera să nu se gândească deloc la ea.

Să se detaşeze de spirit. Să rămână fără ţel, dar hotărât.

172

Nathan deschise uşa pivniţei. Şapte dintre cei opt captivi îşi reveniseră. Încremeniră în josul scărilor la vederea ţevii unui Uzo îndreptate spre ei.

— Îl eliberez pe cel care-mi spune unde e Barsov, spuse Nathan. Niciun răspuns. Nathan stinse lumina, slobozi o rafală, aprinse din nou lumina.

— Unde e Barsov?

Făcu iarăşi întuneric şi trase, coborând ţeava armei. Când aprinse lumina, unul dintre prizonieri era pe jos, rănit la picior.

— Se oferă cineva?

Doi dintre ei se îmbrânciră pe trepte. Cel mai puternic îl dădu la o parte pe rivalul său înainte de a fi interceptat de Nathan, care încuie uşa în urma lui. Îl recunoscu pe paznicul din gheretă, cu fruntea îngustă, tot numai muşchi.

— Cum te cheamă?

— Mihail.

— Unde e Barsov?

— Şeful a trimis pe el acasă.

— Singur?

— Cu încă un om.

— Şi unde-i casa lui?

— În Est.

— Mai precis.

— Iugoslavia.

— Asta nu mai există.

— Nu ştiu.

— Dacă nu-mi spui mai mult, te trimit înapoi jos.

— Barsov se lăuda tentativă de asasinat preşedinte.

— Care preşedinte?

— Preşedinte Gorova, Gurova, aşa ceva.

— Rugova?

— Ăsta e!

— Cum se numeşte celălalt om?

— Care?
— Cel care a plecat cu Barsov.
— Bashkim. Ştiu doar numele mic al lui.
— Poţi pleca.
— Unde să…?
— Te îmbraci şi dispari.
— Şi domnul Kotchenk…?
— Va trebui să-ţi cauţi alt şef.
— Nu pot pleca de la domnul Kotchenk.
— Hai cu mine!

Mihail îl urmă în grădină. Nathan scoase turbanul lui Kotchenk, care mai avea puţin şi se asfixia, îi puse pistolul la tâmplă şi trase două gloanţe, înainte ca rusul să apuce măcar să scuipe. Craniul explodă la dublul impact într-o jerbă de sânge, creier şi rahat.

— Acum e limpede?
— Da', şefu.
— Nu sunt şeful tău.

Mihail o şterse. Nathan se întoarse la prizonieri.

— Se mai oferă cineva?

De data asta, primul fu cel pe care-l dăduse la o parte Mihail: era jucătorul de biliard care-şi pierduse tiroida.

— Numele tău?
— Igor.
— Cine este Bashkim?
— Băiatu' care-a plecat cu Barsov la el în ţară.
— Din ce ţară e Barsov?
— Din Est, acolo unde-a fost războiu'.
— Mihail mi-a spus deja lucrurile astea. Vreau şi altceva, altfel te întorci jos.
— Unde-i Mick?
— Se îmbracă. E liber.
— Şi Kotchenk?
— L-am omorât. Şi eu sunt cel care pune întrebări.
— Bashkim n-a spus niciodată numele lui. Ştiam numa' că e în Armata naţională albaneză.
— Făcea parte din UCK?

Celălalt îl privi de parcă i-ar fi vorbit chinezeşte. Formulă altfel întrebarea.

— Era un terorist?

— Zicea că s-a întâlnit cu un locotenent al lui Ben Laden.
— Eşti liber.
Al treilea care urcă scările fu majordomul. Îşi spunea Max, dar adevăratul său nume era Marie. Era sârb. Îi spuse că Barsov fusese internat într-un spital de psihiatrie. Nathan îl însoţi până în debaraua lui Kotchenk, unde Mick şi Igor se înţoliseră ca pentru o nuntă şi umpleau nişte valize cu tot ce li se părea de preţ. Şovăiră când îl văzură pe Nathan. Acesta le risipi temerile. Puteau lua tot ce voiau, ca despăgubiri pentru concediere.
Al patrulea ieşi din pivniţă şoferul, care-i dusese pe Barsov şi Bashkim la gara din Nisa, cu o lună în urmă; aveau bilete până la Trieste.
Dintre prizonierii rămaşi, unul nu-şi venise încă în simţiri, doi nu vorbeau engleza, iar ultimul, cel care încasase un glonţ în picior, nu ştia nimic. Îi lăsă să plece şi îl trezi din leşin pe cel care zăcea pe podea. Avea o gaură albastră în frunte. Era chelul de la biliard. După ce-şi reveni, se împletici spre ieşire fără să-şi dea seama că era dezbrăcat. Nathan se duse în biroul lui Kotchenk şi se conectă la internet ca să-şi completeze informaţiile. Ştia deja care va fi următoarea sa destinaţie.

173

Alec auzi pe cineva intrând în cameră. Îşi şterse în faţa oglinzii din baie praful alb rămas pe nări, dădu la o parte o şuviţă de păr care-i cădea pe frunte şi scoase capul prin deschizătura uşii.
— Şi tu ţi-ai petrecut noaptea prin oraş? îl întrebă.
Nathan tresări. Nu se aşteptase să-l găsească pe Alec la hotel.
— Tocmai voiam să-ţi las un bilet, zise el.
— În legătură cu ce?
— Plec singur.
— Fiindcă mi-am făcut de cap azi-noapte? Dar tu mi-ai spus că…
— Mă duc într-un loc primejdios.
— Unde?
— În altă direcţie decât tine.
Alec îl ajunse din urmă pe scări.
— Ce naiba, omule, ai nevoie de mine!
— Am făcut rost de bani şi de o maşină.
— Ce marcă?
— Am ucis un om în noaptea asta.

— Iar eu am făcut dragoste cu o femeie. Ne completăm!

Nathan se urcă în Lexus şi demară. Portiera din dreapta se deschise. Alec sări înăuntru. Nathan apăsă pe frână.

— Scena noastră domestică va atrage atenţia, zise Alec.

— Dă-te jos!

Alec înhăţă cheia din contact.

— Mă întorc imediat.

Coborî după trei minute cu valiza. Nathan îl suprimase pe şeful mafiilor ruse şi neutralizase opt oameni de-ai acestuia, dar nu reuşise să se descotorosească de un student.

— Vezi, nu te-am făcut să pierzi prea mult timp.

Porniră înspre autostrada A8. Alec îi băgă sub nas lui Nathan un CD pe coperta căruia cineva aplicase un sărut enorm cu ruj de buze.

— Mi l-a dăruit Sandra, în amintirea nopţii pe care am petrecut-o împreună. *Black Hoels and Revelations,* ultimul Muse; a adăugat pe el un pupic care l-ar excita şi pe Boy George!

— Nu înţeleg ce tot spui acolo.

— Tu ai făcut rost de o maşină cu CD player, eu am venit cu CD-ul. Ţi-am spus că ne completăm reciproc.

Puse discul în aparat.

— Aşadar, unde mergem?

— Vorbeşti albaneza?

— Nu.

— Ştiam eu că n-o să-mi fii de folos.

Kotchenk îi trimisese pe numiţii Bashkim şi Barsov înapoi în zona lor, unde se ocupau cu recrutarea şi dresarea fetelor destinate reţelelor de prostituţie. Barsov fusese clientul unui spital de psihiatrie şi se lăuda că participase la un atentat împotriva preşedintelui de atunci din Kosovo, Ibrahim Rugova. În martie 2005, avusese loc o tentativă de asasinat împotriva lui Rugova, pusă la cale de Armata naţională albaneză, din care făcea parte şi Bashkim. Această armată era alcătuită din foşti terorişti din UCK[61], care revendicaseră vreo 15 atentate în Macedonia, în sudul Serbiei şi în Kosovo. Organizaţia lor avea legături cu Al-Qaida. Aşa se explica faptul că Bashkim îl cunoscuse pe un locotenent al lui Ben Laden.

Toate indiciile duceau spre Kosovo, provincie sârbă care încă nu devenise o ţară. Zona avea o populaţie majoritar albaneză, era condusă de ONU şi ocupată de soldaţii din KFOR. Securitatea

61 Armata de eliberare din Kosovo (n.a.)

teritoriului era asigurată de 4 000 de poliţişti din forţele internaţionale, precum şi de UCK, care fusese rebotezată TMK şi era finanţată de ONU. În aceste condiţii, Kosovo devenise paradisul crimei organizate. Începând din 1999, se instalaseră acolo vreo 40 de capi ai mafiilor care-şi puneau talentele la bătaie: falsificau euro, făceau contrabandă şi trafic de droguri, arme şi sclave sexuale. Kotchenk deţinea o filieră în cadrul căreia operau Barsov şi Bashkim, care nu făceau parte dintre cei 70% şomeri şi nici din acea treime a populaţiei care trăia sub pragul sărăciei. Pentru a desăvârşi tabloul, Kosovo devenise un loc de adunare pentru organizaţiile teroriste. Armata naţională albaneză arunca în aer regiunea în numele creării „Albaniei Mari“, în timp ce Ben Laden se aproviziona de aici cu explozibili pe care-i folosea în trenurile din Madrid sau în metrourile londoneze. Aşa arăta ilustrata spre care se îndrepta Love la volanul unui Lexus şi însoţit de un playboy, în sunetele muzicii lui Muse.

174

Nathan caută un post de radio în limba engleză ca să asculte ştirile. Mass-media comemora accidentul nuclear de la Cernobâl, în urma căruia fuseseră iradiaţi milioane de oameni, iar o bucată din planetă fusese distrusă pentru totdeauna. Gorbaciov făcuse o încercare jalnică să atenueze lovitura publicând o carte despre noile surse de energie. Mii de ruşi, la fel de condiţionaţi ca nişte fete *aika*, se întorseseră în perimetrul centralei care se deteriora tot mai mult. Vitele păşteau iarbă radioactivă, ţăranii cultivau legume îmbogăţite cu Cesium 137, începeau să se nască tot mai mulţi mutanţi şi monştri. Poporul voia de lucru. Statul şi multinaţionalele le dădeau locuri de muncă, inventând noi meserii: lichidator, soldat de plumb, pompier kamikaze, ţăran nuclear. După ani de întârziere, Rusia aloca un miliard de dolari pentru construirea unui sarcofag care să acopere centrala ciuruită. Ivana Nevassaia, care fusese *aika* preşedintelui, avusese cu siguranţă un rol în această decizie. Între timp, centralele nucleare creşteau precum ciupercile pe întregul glob. Se săpau galerii subterane pentru depozitarea deşeurilor radioactive, care în curând n-aveau să mai poată fi plasate în ţările sărace.

Nathan caută nişte muzică şi făcu un salt în trecut cu Elmore James. *Baby, what's wrong*. Aruncă o privire spre Alec, care adormise.

Oare ce avea să descopere în Est? Navigând pe internet, încercase

să găsească un punct comun între ONU, Kotchenk, Kosovo, Barsov, Carla, *aika.* Dăduse de un articol din *Koha Ditore*, un ziar kosovar care comenta un megaproces din Skopje, Macedonia. 28 de persoane erau acuzate de trafic de carne vie. Acuzaţii erau macedoneni, albanezi, bulgari, sârbi şi muntenegreni care constituiau reţeaua. Era unul dintre cele mai ample cazuri cu care se confruntase vreodată justiţia macedoneană. Printre cei citaţi şi urmăriţi penal se număra şi Bashkim Raci, cu domiciliul în Mitrovica. Nathan asociase apoi acest nume cu cele ale ofiţerilor din DOMP recrutaţi de Gordon Ryler în vederea operaţiunii Dolls Bang. Descoperi un articol din cotidianul kosovar *Zeri.* Căpitanul Clark Foot, recent mobilizat la UNMIK, misiunea ONU în Kosovo, era acuzat că omorâse în bătaie un cap al mafiei pe nume Zeqir Hajaj, specializat în traficul cu femei. Hajaj făcea parte din reţeaua destrămată în Macedonia. Foot îl arestase la Urosevac şi-l supusese unui interogatoriu în urma căruia suspectul decedase. Ofiţerul fusese suspendat din funcţie şi se afla la sediul ONU din Pristina. Nathan hotărâse să se ducă la Pristina ca să-l întâlnească pe Foot.

Îşi dădu seama că şofase câteva sute de metri cu ochii închişi. Oboseala îl anestezia pe nesimţite şi-l împingea spre somn. Se opri într-un refugiu de pe autostradă şi-l trezi pe Alec.

— Am şi ajuns? mormăi studentul.

— Suntem aproape de Veneţia. Trebuie să dorm. Treci la volan.

175

Carla se întoarse. Clientul voia s-o ia pe la spate. Îi părea bine, căci aşa nu-i vedea mutra respingătoare. Bărbatul îi penetra cu brutalitate anusul şi o muşcă de umăr până la os. Carla ţipă de durere, ceea ce necunoscutul luă drept un orgasm. Se îmbrăcă satisfăcut şi ieşi. Imediat după plecarea lui intră supraveghetoarea să încaseze banii. Era o femeie grasă, pe nume Rada. Cum Rada era, dintre toate persoanele cu care avusese de-a face după ce fusese răpită, singura care n-o lovise, ca şi din pricină că rotunjimile feminine sunt, de obicei, considerate un semn bun, Carla sperase să găsească la ea un pic de omenie. Femeia se folosise de acest lucru ca să intre în patul ei. Rada întinse palma, în care ploua, de regulă, cu euro, dolari, dinari. Cu puţin timp în urmă, Carla aflase din ce ţară provenea această ultimă unitate monetară. Îndrăznise o dată să iasă din camera ei ca să-i facă o vizită altei fete. Se alesese cu 100 de

dolari amendă fiindcă ieşise fără să ceară voie, dar putuse schimba câteva cuvinte cu vecina ei. Aceasta se numea Serana Welles. Ea îi spusese că dinarul era moneda folosită în Macedonia.

— 5 000, 5 500, 6 000, 6 500 de dinari, numără Rada. Se vede că omul ăla a fost mulţumit. Ia şi tu 500 de dinari.

Carla luă mărunţişul, apoi se duse la bideu şi se spălă.

— Nu te îmbrăca încă.

— De ce?

— Vino-ncoace.

Supusă, Carla se apropie. Rada îi mângâie sânii. În ciuda bătăilor şi a drogurilor care-i ofiliseră prospeţimea, trupul ei rămăsese atrăgător. Şi rentabil. Împinsă de un val de testosteron, Rada se lipi de ea şi o sărută cu forţa.

— Dacă faci tot ce vreau eu, îţi dau jumătate din banii ăştia.

Carla nu se mai împotrivi, se întinse pe pat, o privi pe Rada scoţându-şi febril hainele şi se lăsă strivită sub cele 120 de kilograme ale temnicerei ei care o devoră cu lăcomie din cap până în picioare. Carla îi execută toate ordinele şi-i satisfăcu toate fantasmele, săpând printre cutele de grăsime şi valurile de carne flască pentru a-i stârni plăcere. Cu limba vârâtă între fesele Radei şi cu patru degete în vaginul ei, Carla simţi deodată că avea putere. O putere mică, dar care-i va fi cândva de folos. Rada scoase un geamăt de extaz, lăsă pe cearşaf 3 000 de dinari şi ieşi fără o vorbă.

176

Radioul anunţă că tribul seminolilor achiziţionase lanţul de restaurante Hard Rock Café. Nathan surâse. Indienii din Florida nu mai erau nişte asistaţi, îngropaseră securea războiului şi se adaptaseră de mult la sistem. Susan Fox avea ambiţia să aplice aceeaşi strategie şi în cazul massailor. Acum, când fusese îndepărtată, massailor le rămăseseră puţine şanse să se îmbogăţească precum seminolii. Prezentatorul calupului de ştiri începu brusc să cânte *Rape me,* cu o voce răguşită. Alec schimbase postul şi dăduse de *Nirvana.*

Fără să iasă de pe autostradă şi conducând cu schimbul, străbătură Slovenia şi Croaţia, ţările care destrămaseră Iugoslavia declarându-şi independenţa în 1991 şi-şi atrăseseră mânia Armatei populare iugoslave, majoritar sârbă. Goniră pe E 70, pe lângă frontiera Bosniei-Herţegovina, care-şi proclamase independenţa în 1992,

stârnind de astă dată confruntări violente între separatiştii bosniaci şi naţionaliştii sârbi. Atunci începuse era războiului soldat cu 200 000 de morţi şi cu vorbe care răsunau încă în amintirea localnicilor: „purificare etnică“, „asedierea oraşului Sarajevo“, „masacrul de la Srebrenica“, „acordurile de la Dayton“. Abia în 1999, odată cu războiul din Kosovo, fusese organizată o intervenţie militară internaţională. Bombardamentele aeriene ale NATO asupra Serbiei puseseră capăt represiunii Belgradului împotriva albanezilor din Kosovo. După 79 de zile de bombardamente, sârbii se repliaseră, lăsând în urma lor un Kosovo instabil, cu statut incert.

Lexusul ajunse în Balcani, butoiul cu praf de puşcă al Europei, ţinut împănat cu enclave, loc al naţionalismelor care-l scârbeau pe Nathan, „teritoriu care producea mai multă istorie decât putea consuma“, după cum spunea eseistul croat Predrag Matvejevici.

Intrară în Serbia prin nord şi coborâră spre Kosovo. Cu cât înaintau spre sud, cu atât terenul era mai minat, şi la propriu, şi la figurat. Lângă vestigiile câmpului de luptă, ura era şi acum la fel de tenace. Tensiunile etnice rămâneau extreme în sudul Serbiei. Oricând puteau izbucni violenţe între grupările extremiste şi forţele de securitate. În regiunile frontaliere ale provinciei Kosovo, criminalitatea, traficul de arme, de bunuri, de femei, de maşini erau înfloritoare.

La Nis, Nathan trecu de pe E 75 pe E 80, spre Pristina. Parcă maşina în faţa gării din Raca, situată la 60 de kilometri de capitală. Era mai bine să evite punctele de control care împânzeau tronsonul acela al şoselei.

— Crezi că vom mai găsi Lexusul la întoarcere? întrebă Alec.

— Are să dispară în zece minute.

— Simpatic loc!

Cumpărară două bilete pentru ultimul tren. Câţiva călători aşteptau în tăcere. O bătrână cu basma neagră, un preot ortodox care, cu capul plecat, se ruga sau moţăia, trei soldaţi greci din KFOR, doi tineri poliţişti pakistanezi din ONU, doi adolescenţi albanezi care-l fulgerau cu priviri ucigătoare pe preot. În seara aceea, în gara din Raca se adunase esenţa provinciei Kosovo.

— Începe să-mi pară rău după Georgetown, zise Alec.

— Poţi să te urci în maşină şi să pleci înapoi.

Drept răspuns, Alec îşi aprinse o ţigară şi privi în jur.

— Nu cred că am să agăţ vreo fată în noaptea asta.

— Nu ăsta e scopul călătoriei noastre.
— Te-au interesat vreodată femeile, Nathan?
— Una singură.
— Cum o chema?
— Melany.
— Şi ai avut succes?
— A devenit soţia mea.

Un tren greoi îşi făcu apariţia cu zece minute întârziere. Călătorii se răspândiră în compartimentele aproape goale, mirosind puternic a sudoare şi a petrol. Locomotiva trase cu greu şi cu zgomot vagoanele spre provincia Kosovo, a cărei frontieră era la vreo 15 kilometri. Trenul opri la un punct de control situat chiar înainte de Podujevo. Câţiva soldaţi britanici şi americani inspectară vagoanele şi coborâră după vreo douăzeci de minute. Un vlăjgan solid care şedea în faţa lui Nathan îşi aprinse o ţigară.

Legea împotriva fumatului nu reprezenta o prioritate prin partea locului. Un alt pasager îşi întinse pe genunchi o batistă imensă pe care aşeză câteva felii de pâine şi nişte mezeluri. Îi întinse o sticlă cu şliboviţă lui Alec, care îl refuză politicos. Peisajul vălurit defilă cu încetinitorul sub lună, prin faţa ferestrelor, încremenind de zece ori ca în tren să se mai urce pasageri.

— Deci eşti însurat? întrebă Alec.
— Văduv.
— Şi ea cum era?
— Melany făcea bine celor din jur, ca şi cum ar fi vrut să mulţumească naturii fiindcă o răsfăţase.
— Ai pe undeva vreo fotografie de-a ei?
— În Inbox.
— O să mi-o arăţi şi mie?
— Cu o condiţie.
— Care?
— Să rămâi în viaţă.

Ajunseră în Pristina la miezul nopţii.

177

Hotelul Novo le permise lui Nathan şi lui Alec să recupereze ceva din oboseala celor 15 ore de mers cu maşina şi cele două petrecute în trenul care-i adusese la Pristina. Luară în grabă micul dejun, apoi se duseră la sediul ONU. Străzile erau animate, terasele cafenelelor –

aglomerate, magazinele – bine aprovizionate. Impresia că te afli într-un oraş normal din Europa era însă repede risipită de trotuarele desfundate, ferestrele astupate cu cartoane, gardurile din sârmă ghimpată care-i despărţeau pe sârbi de albanezi, mulţimea de militari, sacii cu nisip şi barierele pregătite pentru baricadarea cartierelor cu probleme, maşinile 4x4 vopsite în roşu şi alb ale poliţiştilor de la ONU cu sirenele urlând în trafic. Ajunseră în faţa clădirii care adăpostea sediul UNMIK. Era păzită de soldaţii britanici de la KFOR, căci Pristina se afla în sectorul britanic al provinciei Kosovo. Nathan îi întinse ofiţerului de serviciu paşaportul său fals.

— Am un mesaj important pentru căpitanul Foot din partea lui Gordon Ryler, directorul Departamentului de operaţiuni pentru menţinerea păcii de la sediul ONU din New York.

Militarul se duse şi dădu un telefon.

— Căpitanul Foot a fost suspendat, anunţă el când se întoarse. Nu mai face parte din UNMIK. Vă pot trimite la ofiţerul care i-a luat locul.

— Trebuie să-i transmit mesajul căpitanului Foot personal.

— Regret, nu vă pot ajuta cu nimic.

— Îmi puteţi da adresa lui.

Ofiţerul mai dădu un telefon şi se întoarse cu un bileţel. Nathan îi mulţumi şi se duse trei blocuri mai departe. Bărbatul care-i deschise uşa avea vreo 50 de ani, ţinuta unui soldat, chipul tras, privirea mohorâtă. Strângea în mână un pistol. Nathan pronunţă numele lui Gordon Ryler ca pe o parolă. „Ultima dată am vorbit cu el acum zece zile, pe o insulă din Marea Chinei. Mi-a dat unsprezece nume, printre care şi al tău“.

Foot îl lăsă să intre şi închise uşa. Încăperea principală servea drept salon şi birou. Dezordinea se limita la o masă din metal aşezată între două ferestre pe care se aflau hărţi tipografice, un telefon, un laptop, nişte dosare răvăşite. Nathan simţi plutind în aer miros de tutun amestecat cu un parfum de iasomie şi ylang-ylang. Aici locuia şi o femeie.

— N-am înţeles prea bine cine eşti, spuse căpitanul.

— Sunt singurul om care-şi face griji pentru fetele a*ika*.

Foot lăsă jos arma, îşi aprinse o ţigară, îi pofti să se aşeze pe o canapea datând din anii ’70 şi se instală pe un fotoliu uzat din piele.

— Nu eşti singurul.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Am plătit scump ca să aflu.

— Ţi-ai pierdut slujba; Zeqir Hajaj şi-a pierdut viaţa.

— Dacă nu dai nimic, nu capeţi nimic.

— Atunci, nu te plânge.

— Voiam doar să te fac să înţelegi importanţa informaţiei pe care ţi-o voi oferi. Zeqir Hajaj, mafiotul la care te refereai, se specializase în trafic cu maşini de lux şi carne vie având vârste între 12 şi 25 de ani. Era în legătură cu reţeaua care a fost descoperită în Macedonia.

— Ştiu despre ce este vorba.

— Această reţea recruta fetele, le supunea şi le trimitea în Vest. Hajaj era specializat în dresarea lor. Metoda folosită de el era simplă: arsuri, electrocutare, amputări şi defenestrare pentru cele care rezistau. Înţelegi de ce mi-a fost greu să fiu politicos cu el.

— Nu te judec. Cu atât mai mult cu cât mă voi folosi de ceea ce ai aflat de la el torturându-l. Dar despre fetele *aika* ai aflat ceva? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Cele care au suportat condiţiile de transport sunt încă în viaţă.

— Unde au fost duse?

— Sunt închise în 15 bordeluri din Macedonia.

— Asta-i tot ce ai aflat?

— Hajaj se ocupa de dresaj, nu de logistică. Şi ca să obţin acest amănunt am fost nevoit să uit că sunt o fiinţă omenească.

Numele pe care-l avea în minte Nathan putea fi piesa lipsă din puzzle:

— Îl ştii pe Barsov?

— Nu.

— A fost recrutat de Vladimir Kotchenk, capul mafiei ruse, ca să participe activ la răpirea mai multor fete *aika.* Individul e un dezaxat care a lăsat urme pe unde-a trecut. În timpul misiunii sale, a violat şi a ucis cel puţin două femei. Simţea nevoia s-o facă. Probabil că lucrează în vreo tabără pentru dresare sau în vreun bordel unde slujba lui îi permite să-şi satisfacă pulsiunile sexuale. E o unealtă ideală pentru a le struni pe prostituate. După răpiri, a fost trimis acasă. A luptat în rândurile UCK şi a fost internat o vreme într-un spital de psihiatrie. Este prieten cu un oarecare Bashkim Raci, alt membru al reţelei lui Zeqir Hajaj, împreună cu care s-a întors aici luna trecută. Acest amănunt ne poate ajuta să ne restrângem aria de investigaţii?

— Zici că a fost internat la psihiatrie?

— Da.

— Ca şi Dejan Stramov. La Urosevac.

— Ăsta cine este?

— Şeful reţelei. Poate că l-a cunoscut pe Barsov în spitalul de nebuni şi l-a angajat înainte de a-l scoate de acolo.

— Unde-i Urosevac?

— La vreo 50 de kilometri la sud de Pristina. Rapoartele psihiatrilor sunt de multe ori mai amănunţite decât cele ale poliţiştilor. Poate că vom afla ceva din ele.

— Să mergem, spuse Nathan.

Foot ezită. Nathan precipită lucrurile:

— Cine e persoana pe care o ascunzi?

— Poftim?

— Este acea *aika* pe care n-au reuşit s-o răpească?

— Ce vrei să spui?

— Recunosc parfumul lor. Un amestec îmbătător de iasomie şi ylang-ylang.

— Nu e ceea ce crezi…

— Dar ce-ar trebui să cred?

Căpitanul se apropie de o uşă în care ciocăni de trei ori. Uşa se deschise. În prag se ivi o fată de vreo 16 ani. Apariţia încântătoare, blondă îl făcu pe Alec să rămână încremenit, cu ochii holbaţi şi gura căscată. Fata purta un tricou mulat pe sânii pentru care ar fi invidiat-o orice top-model şi nişte blugi zdrenţuiţi prin care i se întrezăreau picioarele lungi. Pletele ei, care probabil nu fuseseră niciodată tunse, încadrau o privire imensă, albastră şi o gură cărnoasă care-i domina partea de jos a chipului.

Nathan şi Alec nu se putură stăpâni să nu se ridice în picioare la vederea ei.

— V-o prezint pe fiica mea, Rain.

— De ce să ascunzi o frumuseţe ca asta? întrebă Alec.

— Tocmai fiindcă atrage atenţia. Până acum am reuşit să trec neobservat în birocraţia de la ONU şi să-mi protejez fiica, dar povestea asta cu suspendarea m-a pus sub reflectoarele mass-mediei. Dacă m-aţi găsit voi, mă vor găsi şi alţii.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi membri ai ARK înrolaţi de Ryler?

— Nu-i cunosc pe toţi. Nu prea aveam legături unii cu ceilalţi. Asta

era politica lui Ryler. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei, dar am impresia că eu sunt singurul care le caută pe aceste fete.

— Unul dintre ei, Stéphane Charlier, v-a trădat.

— Nu-l ştiu, aşa că pe mine n-avea cum să mă denunţe.

— Cum ai ajuns până aici?

— Am urmărit, ca şi tine, filiera traficului de femei. Am cerut să fiu transferat la unitatea poliţiei speciale de luptă împotriva prostituţiei şi a traficului cu oameni creată de UNMIK. Îi interogam pe suspecţi, sperând că, într-o bună zi, unul dintre ei va pomeni despre sosirea unui lot masiv de femei splendide, provenind de pe mai multe continente. Am şi eu partea mea de răspundere în ceea ce li s-a întâmplat. Îmi voi petrece restul vieţii încercând să le ajut.

— Dacă nu Rain este *aika* aceea care a scăpat de răpire, unde ar putea fi ea?

— Nu ştiu nici măcar cine este, fiindcă n-am avut acces la lista celor 247 de fete *aika* arestate.

— Trebuie să plecăm acum la Urosevac, zise Nathan.

— Tot n-am priceput exact cine sunteţi, dar, cum nu m-aţi omorât, cred că pot avea încredere în voi.

Tatăl şi fiica adunară câteva lucruri şi le puseră într-un rucsac: un CD-Rom, un laptop, hărţi rutiere, lenjerie, pistol, muniţie. Şi, mai ales, nişte permise de liberă trecere pe care Foot le păstrase şi cu ajutorul cărora vor putea trece prin punctele de control.

179

Până la Urosevic, trecură prin trei enclave sârbe înconjurate de kilometri întregi de sârmă ghimpată care zgâria un peisaj plăcut, presărat de sate cu acoperişuri roşii. Reliefurile înverzite anunţau munţii Sar Planina, transformaţi în parc naţional. Fiecare comună izolată era supravegheată cu vigilenţă de KFOR. Mulţumită căpitanului Foot, toate barajele se deschiseră în faţa lor. Pe drum, ofiţerul le expuse pe scurt situaţia din zonă. În urma războaielor din Bosnia şi apoi din Kosovo, avuseseră loc deplasări masive ale populaţiei. Fuseseră organizate filiere care să asigure transferul şi exodul refugiaţilor. Mafiile îşi dăduseră mâna ca să transforme Balcanii în placă turnantă a emigranţilor clandestini. Porturile muntenegrene Ulcinj şi Bar, portul meridional Vlora, din Albania, şi punctul de frontieră de la Morina erau fiefurile lor. Mafiile balcanice se aliaseră cu Triadele chineze de la Vlora, cu Sacra Unita Corona

italiană, implantată în Europa Centrală, şi cu mafia rusă, care domina Bulgaria. Aceste filiere erau folosite acum pentru traficul de prostituate, în care se implicase puternic mafia albaneză.

Căpitanul îşi evocă apoi propria viaţă dedicată organizaţiei ARK şi dorinţa lui de a face lumea mai bună, în detrimentul carierei sale blocate de douăzeci de ani la gradul de căpitan, în detrimentul vieţii de familie care se rezuma la Rain, în detrimentul vieţii lui, pur şi simplu. Oare scopul acesta merita atâtea sacrificii?

— Uitaţi-vă ce eforturi face ONU ca să pacifice Kosovo. După cincisprezece ani, e un fiasco, în timp ce, de curând, un consorţiu americano-canadian a cumpărat întreprinderi care au scăpat neatinse de bombardamentele NATO din 1999 şi care fuseseră închise de ONU. Numai această decizie, şi va fi de ajuns pentru ca rata şomajului să scadă la jumătate.

— E o decizie luată în cadrul operaţiunii Dolls Bang? întrebă Nathan.

— Voiam ceva concret. Nu vorbărie, politică sau idealism. Exemplul regiunii Kosovo ne arată că sărăcia şi şomajul sunt un teren propice pentru crima organizată, pogromuri, naţionalisme, terorism. Această violenţă dispare dacă poporul are de lucru şi primeşte salariu.

— Capitalismul poate salva lumea?

— Dacă am reveni la condiţiile din zorii omenirii, ar fi cel mai cumplit lucru. Dar în zilele noastre, este singura cale de salvare. Capitalismul a luat locul politicii. Dacă şefii de state ar fi fost stăpânii lumii, ei ar fi fost ţintele noastre, nu directorii-generali.

Spitalul de psihiatrie se ivi sub un cer noros. În jur creşteau arbori firavi. Instituţia se afla la periferia localităţii Urosevac, printre hangare bombardate, uzine dezafectate, terenuri virane. Aspectul dezolant al împrejurimilor contrasta cu peisajele fermecătoare pe care le străbătuseră până acolo. La intrarea în spital era aşezată o barieră ruginită. Ghereta portarului era goală. Nathan coborî şi-şi dădu seama că în fundul cabinei picotea un bătrân. Un radio difuza muzică ţigănească, pe podea zăcea o sticlă goală de votcă. Nathan ridică bariera, având grijă să nu-l trezească pe paznic. Foot parcă în faţa intrării. Intră împreună cu Nathan şi-i cerură funcţionarei care aţintea cu privirea un telefon mut să-l anunţe pe director că voiau să-i vorbească.

Doctorul Boban Cecovic îi primi pe cei doi într-un birou căptuşit cu

rafturi pline cu cărţi de specialitate. În încăpere domnea un miros de eter, vetiver şi tutun negru. O combinaţie care-ţi întorcea stomacul pe dos. Psihiatrul era slab, cărunt, puţin adus de spate şi purta ochelari cu rame groase. Căpitanul îi spuse că lucra la o anchetă în care erau implicaţi Dejan Stramov şi un anume Barsov şi dorea să aibă acces la dosarele celor doi pacienţi.

— Şi cum rămâne cu confidenţialitatea medic-pacient?

— Ca să-şi apere clientul, avocatul lui Stramov a adus în instanţă zece rapoarte medicale datând din 2001. Toate proveneau de la acest spital. Domnul Ethan Lane, aici de faţă, ar vrea să-l poată apăra pe Barsov cu acelaşi arme.

Nathan fu impresionat de subterfugiul lui Clark Foot. Psihiatrul şovăi.

— Am nevoie de o cerere scrisă. O hârtie oficială, dacă pricepeţi ce vreau să zic.

— O hârtie oficială ca să ai acoperire? întrebă Foot, apropiindu-se de fereastră. Te temi să nu fii radiat din rândurile unui ordin medical care nu există sau să nu-ţi pierzi postul de la conducerea unui aşezământ de care nu se sinchiseşte nimeni?

Ofiţerul zări prin fereastră bolnavi în pijama care umblau de colo-colo într-o curte pătrată cât o jumătate de teren de tenis.

— Vă rog să ieşiţi, zise Cecovic punând mâna pe telefon.

Aparatul zbură de pe masă şi se izbi de perete, psihiatrul căzu pe spate. Pe capul lui poposi talpa lui Foot. Doctoral scoase un hârâit răguşit.

— Unde sunt dosarele?

Nathan nu se amestecă, văzând cât de hotărât era căpitanul. Cecovic nu mai protestă, trase aer în piept, îi conduse într-o debara folosită drept arhivă şi descuie lacătul unui dulap metalic, din care scoase două dosare roşii. Ale lui Stramov şi Barsov.

— Înţelegi albaneza? întrebă Nathan.

— Fiică-mea citeşte mai bine decât mine. Mă duc s-o aduc.

Îl încuiară pe Cecovic în debara şi se instalară în biroul lui.

Rain şi tatăl ei se concentrară asupra rapoartelor.

— Uită-te la ea, îi şopti Alec lui Nathan. Parc-ar fi Scarlett Johansson pregătindu-se să obţină Premiul Nobel pentru economie.

— Ce vrei să spui?

— Că e dată naibii.

— Şi, mai ales, minoră.

— Bine, dar să ştii că nu mă gândesc numai la ce crezi tu.

— Atunci, la ce te gândeşti?

— Am vorbit cu ea în maşină. Ştie 12 limbi şi era în anul întâi la Drept internaţional, la Yale, când a venit taică-său s-o ia cu el în Serbia.

— Am găsit ceva! declară Foot. Potrivit rapoartelor, Barsov şi Stramov au fost internaţi în aceeaşi perioadă, probabil că s-au cunoscut în curtea azilului. Dar Barsov a ieşit fără ajutorul lui Stramov. În timpul unei şedinţe, l-a ameninţat pe psihiatru cu represalii din partea lui Duka dacă nu-l elibera.

— Cine e Duka?

— Psihiatrul l-a întrebat acelaşi lucru, iar Barsov i-a răspuns: „Steaua Verginei“.

Rain luă cuvântul, anticipând întrebările care aveau să urmeze:

— Steaua Verginei este un simbol antic asociat cu regele Filip al II-lea al Macedoniei şi cu fiul său, Alexandru cel Mare. Când s-a separat de fosta Iugoslavie şi şi-a proclamat independenţa, Republica Macedonia şi-a ales un drapel purtând steaua cu şaisprezece ramuri a Verginei. Grecia, care consideră că Macedonia antică şi Alexandru cel Mare aparţin propriei sale istorii, a protestat vehement faţă de folosirea acestui simbol pe care ea şi-l însuşise deja. Până la urmă, Macedonia a fost obligată să-şi modifice drapelul care, din 1995, nu mai arborează decât un soare cu opt raze. ONU nu va recunoaşte această republică decât sub numele de FYROM – Former Yugoslav Republic of Macedonia. Naţiunile Unite au în studiu problema unei alte denumiri, pentru a satisface Grecia. Această mică incursiune în istorie ne duce la un sat macedonean în care flutură steagul cu vechea stea a Verginei. Una dintre multele enclave naţionaliste, în care ar putea domni acest Duka – adică duce, în albaneză.

— De unde ştii toate lucrurile astea? întrebă Alec.

— La Pristina n-aveam voie să ies din casă. Aşa că am citit mult.

— Cum se numeşte satul acela?

— Novelesde. E pe valea Vardarului, nu departe de frontieră. Nathan se apropia, puţin câte puţin, de fetele *aika.* Şi de Carla.

180

Trecură de ultimul punct de control al KFOR din Kosovo şi intrară în Macedonia sau în FYROM, pentru a nu îi deranja pe greci. Străbătură satul Vratnica, luând-o spre Parcul Naţional Mavrovo,

printr-un decor cu văi adânci şi munţi verzi. Cu mâinile pe volan şi cu ochii la drumul sinuos, Clark Foot răspundea întrebărilor lui Nathan, care încerca să-şi facă o idee asupra subiectului. Căpitanul le spuse că 1 000 de adolescente între 15 şi 16 ani erau închise în lupanarele macedonene. Fiecare dintre satele aşezate pe lanţul muntos care despărţea Albania de Macedonia avea câte un bordel.

— Societatea albaneză este o societate patriarhală rigidă şi tradiţionalistă. Din pricina educaţiei controlate prin tabuuri, dogme şi interdicţii, iniţierea sexuală a adolescenţilor nu poate avea loc decât în case de toleranţă.

„Efectele primului nivel de condiţionare al lui Gurdjieff“, îşi spuse Nathan.

— UNMIK şi KFOR nu fac nimic pentru a schimba lucrurile? întrebă Alec.

— Tocmai ca să schimbe această situaţie a creat UNMIK unitatea de 22 de ofiţeri din care am făcut parte. Dar, pe de altă parte, soldaţii din KFOR şi personalul civil din ONU frecventează şi ei stabilimentele. Prezenţa lor a stimulat dezvoltarea prostituţiei, în loc s-o oprească. Am primit zeci de plângeri. Nişte fete au venit personal la mine. Soldaţii germani din zona frontierei cu Macedonia se duc regulat la bordelurile de adolescente. Au fost văzute acolo şi uniforme franceze. Şi trebuie să-ţi spun că aceste bordeluri sunt folosite şi pentru tranzitarea şi „educarea“ brutală a prostituatelor destinate Europei de Vest, ceea ce înseamnă că nu vor dispărea prea curând.

Lăsaseră în urmă parcul naţional şi-şi continuară drumul pe E 65, spre Izvor. Cu harta desfăşurată pe genunchi, Nathan îndeplinea rolul de copilot. Îi arătă căpitanului un drum îngust care se pierdea între doi pereţi stâncoşi. O capcană care se deschidea la Novelesde. Pereţii erau atât de înalţi încât pe drum era întuneric ca noaptea. După vreo 10 kilometri ajunseră la o barieră păzită de doi bărbaţi înarmaţi. Deasupra unei grămezi de saci cu nisip fâlfâia drapelul cu antica stea a Verginei. Foot îi înmână actele unuia dintre cerberi, cu o ceafă lată cât talia lui Rain.

— Americani?

— Da.

Colegul său, un uriaş blond, îi scruta cu privirea pe călători.

— Păzea, Dolph Lundgren se uită la noi, murmură Alec.

Îşi trecu braţul pe după gâtul lui Rain, ca să justifice prezenţa fetei.

— Ne plac chestiile în trei.

— La Novelesde găsiţi orice doriţi, pe alese, zise miliţianul restituindu-le actele.

— Aveţi locuri clasa întâi? întrebă Nathan.

— În sat, sunt 22 de case de toleranţă renumite pentru frumuseţea excepţională a fetelor.

Foot rulă spre centru. Era un sat cochet, demn să figureze într-un ghid turistic. Balcoanele caselor cu acoperişuri din ţiglă roşie erau pline de flori, ca în Austria. Pe ambele părţi ale străzilor se aflau magazine de unde puteai cumpăra tot ce putea fi copiat pe planetă, de la haine de firmă la filme care încă nu ajunseseră pe marile ecrane, parfumuri, băuturi, bijuterii. Principala deosebire faţă de orice alt sat era faptul că pe străzi nu se vedeau femei sau copii. Predominau uniformele militare, în grupuri de câte trei sau patra. Erau nemţi, francezi, americani, englezi, italieni, dar şi greci, pakistanezi, egipteni, marocani, iordanieni, canadieni, norvegieni... Toate naţionalităţile convergeau spre acest Disneyland al sexului. Mai era şi clientela locală, precum şi cei care încasau banii, zbirii lui Duka, eroul local care înălţase steagul cu steaua Verginei şi îşi ridicase afacerea de proxenetism la rang de multinaţională. Căpitanul Foot opri maşina în parcarea pentru vizitatori.

— O să acţionăm sub acoperire. Ne vom da drept clienţi. Vom trage de limbă clientela obişnuită. Nemernicii care vin să-şi toace solda aici trec prin baruri şi se îmbată repede. Primul obiectiv este să ne convingem că acesta este locul pe care-l căutăm. Chiar dacă eu sunt, poate, cel mai în măsură să recunosc o *aika*, nici vouă n-o să vă fie greu să le identificaţi, în ciuda relelor tratamente pe care le-au îndurat.

— O să ne despărţim? întrebă neliniştit Alec.

— Ne întâlnim peste o oră la localul din faţă, Leke Café.

— Şi după aceea?

— Le eliberăm pe fetele *aika* şi-l eliminăm pe Duka.

— Doar noi patru?

— Sper să-i atragem de partea noastră pe soldaţii care se află în sat.

— Ăsta ţi-e planul?

— Calul troian se află deja în interiorul cetăţii.

— Tată, spuse Rain, poate că ar fi mai bine să rămân împreună cu Alec.

— Vă veţi da drept un cuplu tânăr care practică triolismul.

— Sunt sigur că n-o să ţină, se lamentă Alec, frecându-şi nasul de parcă ar fi fost răcit.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Nathan.

— Ce naiba, mergem absolut la întâmplare!

— Raportul de forţe ar trebui să fie în favoarea noastră.

— Aiurezi!

— Fetele *aika,* soldaţii din NATO şi angajaţii de la UNMIK în faţa oamenilor lui Duka. Ar trebui să avem o estimare a efectivelor.

Alec tremura. Era palid. Îi era frică.

— Vrei să ne aştepţi în maşină? sugeră Nathan.

— Doar nu crezi că m-am dezumflat! ripostă el, aruncând o privire spre Rain.

— Să lăsăm vorba şi să trecem la treabă, zise Foot.

Nathan scoase nişte cocaină din suta de grame pe care o luase de la Kotchenk ca să-i dea curaj lui Alec. Apoi se despărţiră, plecând în trei direcţii diferite.

181

Nathan intră în primul bordel. O casă văruită în galben, cu trei etaje. Matroana, care trecuse de vârsta la care ar fi putut trezi dorinţe, îl întrebă despre preferinţele lui de îndată ce-l văzu scoţând din buzunar un teanc de dolari.

— Îmi plac mediteraneenele bine făcute. Cu sâni ca obuzele, păr negru, ochi mari căprui şi, dacă se poate, cu accent italienesc. Mă excită grozav accentul italienesc.

— Aici avem mai ales blonde. Şi brunetele au părul vopsit blond. Sunt şi nişte asiatice, dar sânii lor seamănă mai mult a grenade decât a obuze.

Proxeneta ofilită răsfoi un album sordid şi-l deschise la fotografia cea mai apropiată de ceea ce dorea clientul. O prostituată poza într-o atitudine sugestivă. Nu era Carla, dar era la fel de frumoasă ca ea. Nathan întoarse paginile, ascunzându-şi febrilitatea sub un aer nehotărât. Câte femei superbe, goale, obligate să stea în poziţii lascive!

— American? întrebă baborniţa.

— Da, lucrez la UNMIK, în Pristina. Vin de departe ca să mă bucur de tot ce-i mai bun. Am auzit că cele mai frumoase fete se află la Novelesde.

— Ai auzit bine. Ei, ai ales vreuna?

— Mai întâi să mă uit.

— Dacă aveam cu zece ani mai puţin, te luam eu. Ieftin. Eşti genul meu.

— Care e genul tău?

— Amestecul de genuri.

Nathan închise albumul. După estimările lui, dintre cele 16 femei, 13 erau fete *aika.* Celelalte erau două adolescente şi o femeie care nu întrunea calităţile fizice ale unei *aika.*

— Mă duc alături să văd dacă au vreo italiancă. Dacă nu, mă întorc aici. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

— Cum doreşti.

Nathan continuă să viziteze bordeluri. Într-un album descoperi fotografia lui Esian Zawi. Influenta şi sculpturala *aika* pe care o cunoscuse în Africa poza cu aceeaşi dezinvoltură ca fetele de la Penthouse. După ce trecu pe la opt bordeluri, evaluă că acolo erau 77 de fete *aika.* Nu-i era uşor să compare fotografiile de pe CD, pe care le memorase, cu cele din cataloage, care evidenţiau alte calităţi. Mai rămăseseră 21 până la ora când urma să se întâlnească cu ceilalţi la Leke Café. Nathan hotărî să mai viziteze câteva bordeluri.

N-o recunoscu imediat.

Clişeul prins pe perete printre alte vreo 20 de fotografii în holul celui de-al paisprezecelea bordel îi atrase privirea. Era dezbrăcată, în patru labe pe un pat şi aţintea o privire goală spre obiectivul îndreptat asupra ei. Pletele îi ascundeau ochii încercănaţi şi trăsăturile adâncite, alunecându-i de-a lungul braţelor până la unghiile încleştate pe cearşaf. Carla slăbise îngrozitor.

— O vreau pe asta, zise Nathan.

Flutură o mână de bancnote verzi pe sub nasul patroanei, care semăna cu o aruncătoare de greutăţi ucraineană.

— Antonella e ocupată. Mai avem una care seamănă cu ea. Gina.

Nathan scoase încă o mie de dolari.

— O vreau pe Antonella acum, şi să fie în formă. Aşa că dă-l afară pe individul care-o oboseşte şi pune-o să se spele.

— Bine, mă duc să aranjez, se învoi proxeneta după ce luă cele 2 000 de dolari.

Nathan îşi auzea bătăile inimii. Carla era chiar lângă el. La primul etaj. Se despărţise de ea într-o biserică şi se pregătea s-o regăsească într-o cameră de bordel. Era vina lui. O părăsise, lăsând-o la

cheremul lui Kotchenk, şi apoi uitase de ea.

Patroana coborî scările însoţită de clientul Carlei, care-şi pusese în grabă hainele pe el. Era roşu la faţă, purta o uniformă germană şi zâmbea încurcat. Probabil că-şi primise înapoi banii. Se alesese cu o jumătate de pasă gratis. Tot era ceva.

— Poţi urca în cinci minute, doar să se aranjeze puţin. Vrei ceva de băut între timp?

— O coca-cola.

— Ţi-o aduc imediat.

Nathan se alătură unui grup de trei soldaţi din KFOR care comentau meciurile de fotbal, prefăcându-se a nu şti că fetele cu care se culcau nu o făceau de plăcere, că fuseseră violate, torturate şi drogate. Abia apucase să bea o înghiţitură când aruncătoarea de greutăţi îi făcu semn că putea să urce. „La numărul 15“, îi spuse ea. Nathan respiră adânc ca să-şi liniştească ritmul cardiac care o luase razna. La parter observase un paznic înarmat, cu un aparat de emisie-recepţie la brâu. Ţinea legătura cu un altul, aflat la etaj. Nathan porni pe treptele acoperite cu mochetă roşie. Camerele erau înşiruite pe un coridor lung, supravegheat de o femeie grasă şi blondă.

— Sunteţi domnul pentru 15? întrebă ea cu un glas subţire.

Nathan îi înfruntă surâsul mieros, încuviinţă şi o urmă pe balenă, care-i deschise uşa.

— Pe curând!

Nathan aruncă o privire spre cel de-al doilea paznic, care stătea la capătul coridorului. Un tip solid şi înalt, cu ochelari negri, care mesteca gumă. Apoi intră în camera tipică pentru o prostituată – pat, chiuvetă, bideu. Prostituata respectivă se apropie încet de el, mergând cu paşi nesiguri, îmbrăcată într-un halat cu nasturii descheiaţi. Nathan nu mai reuşea să-şi controleze respiraţia, avea palmele asudate, iar adrenalina îi ardea sângele.

— Eşti american?

— În parte.

Fără să dea nicio atenţie răspunsului, îşi înfipse degetele în cureaua lui Nathan şi se lăsă pe vine în faţa lui. El o apucă de braţele firave şi o ridică.

— Carla!

Ea îl privi fix. Ochii ei enormi, căprui nu mai erau decât nişte ferestre goale acoperite de un văl roşu. Vasele de sânge îi erau

umflate din cauza alcoolului, iar pupilele, dilatate de heroină.

Nathan o conduse spre pat. Femeia abia putea să se ţină pe picioare. Păru uşurată când se aşeză. Halatul îi alunecă pe podea. Se întinse pe spate. Coastele îi ieşeau în evidenţă pe trapul ei descărnat. Braţele îi erau pline de vânătăi. Pe tălpi se vedeau urme de arsuri cu ţigara. Nathan înţelese de ce îi era greu să stea în picioare.

— Nu te dezbraci odată?

Vorbea cu un glas lipsit de inflexiuni. Tocmai i se administrase o doză masivă de stupefiante, ca să fie supusă. Clientul era rege, mai ales când plătise 2 000 de dolari. Ea era la discreţia lui, gata să-i satisfacă toate capriciile, toate perversităţile, să-l asculte la un semn. Nathan se gândi să profite de această situaţie. O ridică şi-i puse halatul, singura ei haină.

— Cine e femeia de pe coridor?

— Ce?

— Blonda aia grasă e administratoarea localului?

— Nu ea, ci femeia grasă de pe coridor.

— Cum se poartă cu tine?

— E grea…

— Ce spui?

— Rada, îi dau limbi… Mă plăteşte bine… Vrei să te culci cu ea?

— Poţi să mergi?

— Nu, dar pot să fac sex…

— O să găsim un loc mai plăcut pentru asta.

O ajută să străbată coridorul până la scară. Dulăul de pază lătra în toate limbile pe care le ştia şi puse mâna pe umărul fragil al Carlei. Rada sosi în grabă.

— Ce faceţi? Antonella, ţi-ai pierdut minţile?

— Nu mi se scoală în vizuina asta, se plânse Nathan. Parc-aş fi la puşcărie. O iau la hotel şi ţi-o aduc înapoi.

— Personalul n-are voie să iasă din clădire, zise Rada.

— Şi atunci ce facem?

— Ne liniştim! avertiză gorila.

— N-aveţi o cameră mai confortabilă? Plătesc în plus pentru ea. Scoase încă un teanc de 1 000 de dolari. Banii pe care-i dăduse până acum echivalau cu preţul plătit pentru cumpărarea Carlei, iar el îi oferise pentru un singur număr. Rada se uită lung la bani.

— Aici nu e hotel.

— Dar la tine acasă?

— Poftim?

— Locuieşti departe?

— Alături.

— N-am putea merge acolo?

— Dar…

— O să ne poţi supraveghea. Poţi chiar să ni te alături. Privirea Radei trecea de la bancnote la sânii Carlei şi invers.

— Ai să fii cuminte, Antonella? întrebă ea.

— În starea ei, n-ar putea ajunge prea departe, oricum.

— Te-a supărat cu ceva?

Nathan vorbise prea mult.

— Fata asta e perfectă, altfel nu mi-aş da atâta osteneală ca să mă culc cu ea.

— Tu ce părere ai, Antonella?

Carla îşi înălţă capul. Trecuse foarte mult timp de când nu-i mai ceruse nimeni părerea. Clientul o strângea de braţ de parcă ar fi vrut să i-l zdrobească. Gorila îi strivea umărul. Rada i se păru soluţia cea mai puţin dureroasă. I se aruncă în braţe.

— Să mergem, zise obeza, luând epava umană sub aripa ei. Coborâră sub privirile celor doi paznici care nu ştiau ce să facă. Carla abia mergea pe picioarele desculţe. Rada schimbă câteva cuvinte cu „campioana“ olimpică. Aceasta îşi îndesă bancnotele între sâni şi-i adresă un zâmbet mieros lui Nathan, începând de la o anumită sumă, găseşti înţelegere la oricine.

Carla începu să clipească des la lumina soarelui care cobora în spatele colinelor. Nathan îşi aţinti privirea spre Leke Café. Întârziase cu trei sferturi de oră. Preferase s-o salveze pe Carla, riscând să compromită salvarea fetelor *aika.* Sprijinindu-şi protejata, Rada intră într-un imobil arătos, cu trei etaje. Locuinţa ei era la parter. Carla se prăbuşi în prag. Nathan o ridică şi o duse spre pat. Obeza se dezbrăca, cu poftele încinse. Colacii de grăsime se scurgeau pe măsură ce ieşeau din ambalaj, iar Nathan se întreba unde naiba s-o lovească. Deasupra nasului, între ochi; era locul cu cea mai puţină grăsime. O lovitură puternică şi directă. Femeia se prăbuşi ca un menhir. O târî până la toaletă şi o încuie acolo. În dulap nu erau decât haine măsura XXL. O înfăşură pe Carla într-un *duffel-coat*[62], o încălţă cu nişte espadrile şi o ridică din nou în braţe.

— De ce ne mişcăm întruna? şopti ea.

---

62 Haină trei sferturi, cu glugă, din stofă de lână (n.tr.)

N-avea mai mult de 40 de kilograme. Ghemuită la pieptul lui, în mantoul acela cât un covor, cu espadrile prea mari în picioare şi cu capul ascuns de glugă, se lăsă cărată până la Leke Café. Nathan îşi căută cu privirea complicii care-l aşteptau de o oră. Dintr-un colţ al sălii supraaglomerate se înălţă un braţ. Al lui Alec.

— Ce dracu' ai făcut până acum, Love? făcu furios Foot.

— Mi-am recuperat o cunoştinţă.

— Pe cine?

— N-are importanţă.

— Te-ai folosit de mine ca să-ţi rezolvi o problemă personală!

— Termină, tată, interveni Rain.

Se ridică, cedându-i lui Nathan scaunul ei şi ridică un colţ al hainei.

— Are nevoie de îngrijiri.

— Carla e rezistentă.

— E soţia ta?

— A fost cât pe ce să devină.

— Câte fete *aika* crezi că ai identificat în stabilimentele pe care le-ai vizitat? îl întrebă Foot.

— 77.

— Eu am găsit 65, iar tinerii, 56.

— În total, 198, zise Rain. Lipsesc 49.

— Cifrele acestea sunt aproximative, fireşte, spuse căpitanul, dar putem trage deja concluzia că vreo câteva zeci de fete au murit.

— Să ne ocupăm de cele rămase în viaţă, zise Nathan.

— Ai vreun plan sau să ţi-l spun pe al meu?

— Mi-a plăcut ideea ta de a ne coaliza cu soldaţii KFOR care se află aici.

— Am apreciat că sunt vreo 50, inclusiv cei de la UNMIK. Putem spera că ne vor sprijini cam jumătate dintre ei.

O chelneriţă veni să ia comanda lui Nathan, care ascunse chipul Carlei şi ceru o cafea.

— Tu ce zici, Lane? întrebă Foot.

— Să împrumutăm o sabie ca să ne ucidem duşmanul.

— Poftim?

— Să ne atragem aliaţi. Este una dintre cele *Treizeci şi şase de strategii* ale artei avantajului. S-ar putea să meargă.

— Am auzit despre asta.

— Şi aş combina-o cu alte patru strategii care ne pot ajuta: „Să agiţi

apa ca să atragi peştele“; „Să furi o bârnă ca să înlocuieşti un stâlp“; „Să înconjori o provincie ca să salvezi alta“; „Să convingi tigrul să coboare din munţi“.

— Mai concret?

— Stârnim haos şi confuzie în sat. Îi atragem pe cei mai buni soldaţi de partea noastră. Îi convingem că o asemenea ispravă îi va transforma în eroi. Îi facem pe inamici să iasă din sat şi să intre în defileu, unde vom organiza o ambuscadă. Pentru a crea haos, mă bazez pe Rain şi pe Alec. Restul, e domeniul tău. Îi cunoşti pe unii dintre militarii care se află aici, ai grad superior ce-ţi permite să le dai ordine şi să pui la cale o eliberare. Cât despre fetele *aika,* eşti obişnuit să le manipulezi.

— N-au fost pregătite pentru luptă.

— Nici ca să suporte ceea ce îndură acum.

— N-am înţeles prea bine ce rol vei avea tu, în afară de cel de strateg.

— Lasă tonul ăsta ironic şi aerul ăsta naiv, altfel nu te va urma nimeni.

— Te rog, îl temperă Rain.

— Ca să-i prinzi pe tâlhari, prinde-l pe şeful lor. E strategia numărul 18. De asta mă voi ocupa eu.

— Vrei să-l prinzi pe Duka?

— „Să-l prind“ nu e cel mai potrivit cuvânt.

182

Noaptea îi dădea satului Novelesde un aer de mini Las Vegas. Nathan îşi croi drum printr-o hoardă de petrecăreţi ameţiţi de băutură şi o aşeză pe Carla pe bancheta din spate a maşinii lui Foot. Dârdâia sub mantoul ei prea mare. Nathan trebuia să-i vorbească, s-o facă să revină la realitate. Pentru asta nu avea decât o singură metodă. Dădu la o parte marginile glugii şi-i mângâie faţa. Carla fusese lipsită de afecţiune, de tandreţe. Nathan îi atinse gingaş cu buzele gura, nasul, ochii, bărbia, ocultând iminenţa luptei şi a crimelor pe care avea să le comită.

— Nathan…?

Îl recunoscuse. Ceea ce nu era neapărat un lucru bun, în măsura în care ea avea o mulţime de motive să-l urască. Pronunţarea numelui lui păru să o trezească. Ura este un bun stimulent. Carla îşi înălţă capul.

— De ce ai venit aici?
— Ca să te caut.
O strânse în braţe. Ea nu se împotrivi. Dar ar fi avut oare putere să o facă? El îi oferi căldură, calm, linişte. Trecură câteva minute. Îi dădu drumul din braţe, cu riscul de a rupe legătura care se înfiripase între ei. Carla plânsese.
— Am să te las puţin singură aici, în maşină. Rămâi închisă aici şi nu te mişca. Afară o să fie mult zgomot, lupte, focuri de armă. După aceea, vom pleca.
— Au să mă prindă, au să mă chinuiască…
— De data asta nu, dacă faci ce-ţi spun.
— Au să mă prindă.
— Ascultă-mă, Carla!
— Au să mă chinuiască.
— Nu trebuie decât să stai închisă în maşină şi să mă aştepţi, auzi?
— Unde pleci?
— Unde e Duka?
— Duka? L-am întâlnit de mai multe ori… nu mai ştiu unde.
— Cum îl pot recunoaşte?
— Are gărzi de corp…
— Cum arată, Carla?
— Are un penis mare, curbat… îmi aduc aminte fiindcă l-am avut în gură… Când am ridicat ochii spre el, m-a lovit… m-a durut rău, pentru că avea inele mari pe toate degetele… m-a violat, mi-a spart capul…
Un acces de tuse o întrerupse.
— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Nathan.
— Şi ce câştig dacă te aştept?
— Îţi recapeţi fiica.
Vorbele lui parcă o electrocutară. După ce-şi reveni din şoc, bâigui:
— Pe Léa?
Parcă abia acum afla că are o fiică.
— Nu era ea! urlă Carla.
— Ce vrei să spui?
— Aceea nu era ea!
Pomenind de Léa, Nathan făcuse să iasă la suprafaţă un lucru îngrozitor, pe care Carla îl refulase. Nu găsi altceva ca s-o liniştească decât o doză de praf alb.
— Mă întorc repede, Carla. Mă întorc şi-ţi aduc veşti despre Léa.

Deschise uşa toaletei. Şuncile Radei se revărsau peste marginea vasului WC-ului. Ansamblul aducea cu un cornet uriaş de îngheţată topit sub arşiţa soarelui. Aruncă peste ea o găleată de apă. Mormanul de grăsime începu să se mişte. Rada îşi recăpătă forma omenească. Nathan îi povesti ce se întâmplase:

— L-am văzut pe Duka. Uite ce-am luat de la el.

Îşi agită mâinile acoperite cu şevaliere. Rada îşi holbă ochii din care se scurgea rimei:

— L-ai văzut pe Duka?

— De ce te miri aşa?

— Nimeni nu l-a văzut niciodată pe Duka. Cum e?

— E mort. L-am ucis. Din păcate, a mierlit-o înainte de a vorbi.

— De ce-mi spui mie toate astea?

Nathan o lovi în cap. Nu prea tare. Doar cât să-i curgă un fir de sânge pe obraz.

— Nu-mi pune întrebări, împuţiciune grasă! Vreau doar să-mi spui unde locuieşte.

— Păi, credeam că ai fost la el.

— Ăsta ţi-e răspunsul?

Nathan o lovi din nou. Sângele începu să şiroiască pe fruntea Radei, care fu cuprinsă de panică. Trebuia să se grăbească.

— A treia lovitură o să-ţi vină de hac, o ameninţă el.

— Mergi pe strada principală doi kilometri. O iei pe cărarea care urcă prin pădure. Ai să ajungi la un gard. Nimeni n-a intrat vreodată acolo.

— Câţi paznici are?

— În pădure, sunt patrule care pândesc. Nici n-ai să-i vezi până când te vor opri.

— Vreau cheile maşinii tale.

— Sunt pe bufet.

— Care-i maşina?

— O Lada, parcată chiar în faţă.

— Ai vreo armă?

— În sertarul de sus al comodei.

— Unde le pot găsi pe fetele de 14 ani?

— În clădirea roz de la celălalt capăt al podului. Acolo sunt cele mai multe.

— Mulţumesc, Rada.

— Stai puţin!... Spune-mi, cum arată Duka?

— Ca un monstru.

Nathan luă cheile şi un Zastava M 88 aşezat între un bici şi o pereche de cătuşe, urcă în Lada Radei şi-şi eliberă degetele de inele. Pentru această mică punere în scenă fusese nevoie de zece şevaliere, pe care şi le procurase de la un magazin din sat, şi de o şedinţă de tortură care-l scârbise. Rada era supusă, ca toţi vasalii mafiei albaneze, unui cod al onoarei foarte strict şi unei ascultări oarbe. Făcând-o să creadă că-l omorâse pe şeful cel mare, sabia lui Damocles trecuse în mâinile lui încărcate cu inele şi obţinuse de la Rada o adresă.

Demară, trecu podul şi se opri în dublul şir de maşini, parcate în faţa bordelului roz. Intră şi începu să tragă la ţintă. Proxeneta, santinela de la parter şi dublura ei, care se repezise pe scări în jos, se prăbuşiră în faţa clienţilor de la bar, transformaţi în statui de ceară. Nathan urcă la etaj şi forţă prima uşă. Un bătrân asuda de zor, aplecat peste fesele unei puştoaice care i-ar fi putut fi nepoată. Nathan îi găuri ceafa cu un glonţ de Parabellum 9 mm. Adolescenta era întoarsă cu spatele, aşa că nu văzu craniul explodând. Clientul din camera următoare tocmai se îmbrăca în faţa unei prostituate de 12 ani, ghemuită pe o pernă. Glonţul perforă gâtul bărbatului, care căzu peste pantaloni. Când forţă uşa din faţă, Love se trezi nas în nas cu un soldat german din KFOR. Îi trase un glonţ în mână. Pe pat erau două fetiţe înspăimântate. Un individ cu bustul gol se ivi pe coridor. Nathan îi expedie al şaptelea proiectil, după ce trăsese un şut în organele genitale ale neamţului. Apoi îl luă pe acesta din urmă de păr şi-l târî până în capul scării, de unde îl aruncă peste clienţii de la bar, care se adunaseră în josul treptelor. Abia după aceea le vorbi:

— Poliţia specială a MINUK! Ocupăm localitatea şi-i somăm pe toţi membrii KFOR aici prezenţi să intre în rândurile noastre. Dezertorii vor fi trataţi ca acest soldat.

Un albanez aflat în grup scosese pistolul. Nathan îi găuri burta cu ultimul lui glonţ şi luă de jos arma M 16 a paznicului.

— Scoateţi-le de aici pe fete şi regrupaţi-vă în parcarea publică. Căpitanul Foot, care comandă operaţiunea, vă va da instrucţiuni.

Sub privirile lor uluite, îl vârî în maşină pe neamţ, care-şi pierduse ceva păr, câteva degete şi bărbăţia, îi puse mâna validă pe volan şi ţeava armei la tâmplă. În spatele lor, rafale de mitralieră începuseră să răsune în satul Novelesde. Alec şi Rain stârneau zâzanie.

— *Was wollen Sie?*
— Vorbeşte englezeşte.
— Ce doreşti?
— Îl vreau pe Duka.
— Pe Duka? Dar e păzit de o adevărată armată.
— Cunoşti strategia „Intră în foc ca să comiţi un furt“?
— Nu.
— Ai s-o experimentezi. Demarează şi dă-i drumul!

Urmară cărarea care tăia pădurea. O maşină mare 4x4, neagră apăru printre doi pini şi le tăie drumul. Doi bărbaţi coborâră, îndreptându-şi puştile de asalt spre Lada. Nathan coborî şi se apropie de ei.

— Am venit să cumpărăm de la Duka o fată, le spuse, agitând o mână de bancnote.
— Duka nu vinde.

Nathan aruncă banii spre ei în iarbă. Privirile celor doi îi urmară, dar nu observară ce mai venea împreună cu ei. Cu ambele picioare, Nathan percută un piept, făcu un salt înapoi, ateriză sub o bărbie, expedie un upercut, adună de pe jos armele şi le aruncă în Nissan.

— Tu o iei înainte! îi porunci neamţului. Dacă te opreşti, te împuşc!
— Mă doare!
— Şi pe fetiţa aia o durea ce-i făceai. Grăbeşte-te, altfel o să-ţi pierzi tot sângele până la sfârşitul zilei.

Lada porni într-un nor de fum şi în bătaia armei lui Love, care conducea Nissanul. Un kilometru mai departe, se treziră în bătaia farurilor unui alt 4x4. Nathan trase un foc spre Lada, simulând o urmărire, se apropie de patrulă şi goli încărcătorul asupra celor doi înainte ca ei să-şi dea seama că nu colegii lor erau cei care trăgeau. Nathan aruncă arma încinsă şi acceleră ca să ajungă din urmă Lada. Ajunseră la o poartă care oprea trecerea. Neamţul ezită. Nathan îl motivă cu o rafală de proiectile de 5,56 mm. Lada rupse grilajul. Două Patrol nou-nouţe se repeziră spre ei. Nathan înşfăcă un M 16 cu încărcătorul plin, rezemă ţeava de retrovizorul exterior şi le împănă cu gloanţe cauciucurile. Patrulele ripostară, trăgând în Lada. Una dintre cele două maşini patină pe jante până într-un iaz, cealaltă se ciocni de maşina lui, zburându-i o aripă. Convoiul improvizat devie de la traiectorie, dar nu se opri. Lada explodă la 20 de metri de intrare, lovită de o rachetă pornită dintr-un turn de pază. Nathan

frână lângă maşina în flăcări şi trase o rafală în trapul calcinat al neamţului, sub ochii paznicilor care crezură că e unul de-al lor. Intră în vilă şi spulberă un comitet de primire numai muşchi şi oţel, apoi se prăvăli pe podeaua plină de cartuşe trase şi de trupuri, ca şi cum ar fi fost şi el o victimă. Nemişcat, cu toate simţurile la pândă, stăpânindu-şi tremurai mâinilor pricinuit de manevrarea armei de asalt, auzi trei perechi de cizme apropiindu-se. Două voci în dreapta, paşi în stânga. Trase asupra vocilor, deschise ochii, simţi o durere în umăr şi ciurui pieptul celui care-l rănise.

Se refugie sub scara din hol. Clădirea se transformă în cazarmă cu tropăit de cizme şi zăngănit de arme. Tirurile răzleţe din grădină trădau confuzia inamicului. Nathan îşi cercetă rana. Un glonţ îi pătrunsese sub claviculă, şi durerea iradie în umăr. Observă prea târziu că lăsase o dâră de sânge în urma lui. Un albanez o văzuse şi se apropia de el. Nathan scoase încărcătorul din M 16 şi-l aruncă în camera alăturată ca să-i abată atenţia. Cele două secunde oferite de această diversiune îi îngăduiră să apuce ţeava care se apropia şi să-l tragă spre el pe posesorul armei, care întâlni în cale un pumn. Apoi, Nathan întoarse arma aşa cum trebuia, se lungi şi se rostogoli pe gresie, cu degetul apăsat pe trăgaci. Sub un potop de focuri sacadate, stâlpii galbeni şi roşii ai balustradei se prăbuşiră. Ultimul dintre ei perforă plafonul. Nathan se lipi cu spatele de perete.

Să-ţi goleşti mintea. Să simţi lucrurile. Să devii una cu situaţia.

Traversă o încăpere goală şi ieşi într-un imens patio înflorit, având în mijloc o fântână. Privi în jur: palmieri şi banani, mozaic pe jos, statui din alabastru, coloane cizelate, stucaturi combinate cu lemn de cedru, ferestre cu grilaj sub arcade. Curtea deservea mai multe apartamente. Ansamblul semăna cu palatele marocane construite pentru viziri şi concubinele lor. Nathan se strecură printre stâlpi. Dincolo de grilaje, se aflau draperii groase.

Nu se putea vedea înăuntru. Uşile erau încuiate. Dacă Duka luase ca model palatele marocane, cu siguranţă că la etaj avea un menzeh, un apartament privat. Asupra palatului se lăsase o tăcere suspectă. În depărtare se auzeau detunături, explozii, sirene. Foot trecea satul Novelesde prin foc şi sabie. Nathan se descălţă şi urcă o scară de piatră care ducea la balcoanele din jurul grădinii.

Să nu faci niciun zgomot. Să devii invizibil.

Ascuns după balustradă, studie configuraţia etajului. Două uşi duble aflate faţă în faţă. Patru miliţieni se adunaseră în faţa celei din

dreapta. Cea din stânga era păzită de un singur om, înarmat până-n dinţi şi mustăcios ca Zapata. Încăierarea de la parter îi făcuse să se replieze în poziţie de tragere. Probabil că Duka se ascundea în apartamentul din dreapta. Nathan se strecură sub o canapea din nuiele şi aşteptă, strângând din dinţi de durere. Văzu trecând secundele, minutele, o şopârlă, o pisică. Şi-l închipui pe Duka pregătind o contraofensivă sau organizându-şi fuga. În al doilea caz, urma să iasă în curând, având în valize dosarele compromiţătoare şi averea sa. Această ipoteză era cea mai probabilă: un proxenet nu e pregătit să se lupte.

Conform previziunilor sale, uşa dublă se deschise, lăsând să iasă un areopag înarmat. Din ascunzătoare, Nathan numără patru perechi de bocanci militari şi o pereche de mocasini albi. Se rostogoli afară de sub canapea şi trase o salvă la mică distanţă de sol, ca să taie şirul de soldaţi la înălţimea tibiilor, apoi se ridică şi trimise în podea o ploaie de proiectile de 5, 56 mm, având grijă să cruţe costumul alb care strângea în braţe o valijoară. Îl înhăţă de guler, se lipi de perete şi-l ţinu scut în faţa lui. Zapata dispăruse din raza vederii lui Nathan.

— Zi-i să lase arma şi să plece de aici! îi porunci Nathan prizonierului său, lipindu-i ţeava încinsă de tâmplă.

Acesta dădu un ordin în albaneză. Zapata se ridică din spatele balustradei, îşi puse jos arma şi o întinse. Nathan îl împinse pe omul cu costum alb în birou şi-l răsuci cu faţa spre el înainte de a-şi da seama că pe degetele acestuia nu era niciun inel. Chipul lui banal era despicat de o gură subţire ca o cicatrice. Emana spaimă.

— Cine eşti?

— Ricky Stanko.

— Numele tău nu-mi spune nimic.

— Sunt contabilul.

— Unde-l găsesc pe Duka?

— Nimeni nu-l poate găsi pe Duka. El îi găseşte pe ceilalţi.

Nathan ieşi în balcon strigându-l pe tiran, trase focuri în aer ca să-i atragă atenţia. Dacă nu putea merge el la Duka, trebuia să vină Duka la el. În câteva secunde, fu împresurat de atâtea ţevi de armă îndreptate spre el, încât n-ar mai fi avut loc niciuna în plus. O voce gravă domină ţăcănitul trăgaciurilor şi făcu să se aştearnă un covor de linişte. Ţevile se dădură la o parte din faţa unor paşi înceţi care şchiopătau. O armă se înfipse în ceafa lui Nathan, ca să-l facă să-şi aplece capul. Văzu podeaua, două picioare diforme, nişte mâini

acoperite cu inele, un fulger care-i izbi ţeasta. Fu târât fără menajamente în biroul din care tocmai ieşise. Îi scoaseră cămaşa şi-l legară cu bandă adezivă de un scaun. Uniformele în culorile drapelului macedonean se aliniară pe două rânduri printre care şeful lor se apropie de Nathan. Acesta abia îşi revenise când ducele din Novelesde îi expedie încă un obuz încărcat de inele. Duka îşi stăpânea forţa, încă mai avea nevoie de prizonierul său.

— Cine eşti? îl întrebă, stând în spatele lui.

— Am venit să cumpăr de la tine o fată.

Lovitura se abătu asupra umărului rănit. Nathan scoase un urlet.

— Şi de asta mi-ai omorât oamenii?

— Le caut pe Carla şi pe Léa Chaumont.

— Curvele pe care le cumpăr n-au identitate.

— Ţi le-a trimis Vladimir Kotchenk, ca să scape de ele.

Încă o lovitură. Nathan simţi metalul crestându-i obrazul, iar gura i se umplu de sângele care-i curgea din gingia rănită.

— Insinuezi că mă mulţumesc cu gunoiul aruncat de Kotchenk?

— Carla este soţia mea. Léa mi-e fiică.

— Soţia ta? Fiica ta? tăcu Duka izbucnind în râs.

— De ce râzi ca prostul?

Loviturile nu contau, trebuia să-l facă pe Duka să vorbească. Cu orice preţ. Râsul acestuia conteni brusc. Urmă un croşeu a cărui forţă nu mai fusese moderată. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Nathan îşi văzu sângele stropind podeaua. Când îşi reveni, nu mai era în aceeaşi poziţie. Stătea pe burtă pe birou, cu braţele desfăcute, cu pantalonii coborâţi până la glezne. Duka era foarte aproape, în spatele lui. Albanezul îi şopti la ureche:

— S-ar zice că am parte de toată familia. După mamă şi fiică, mai rămăsese doar soţul. Nici nu ştii ce grozav a fost să le regulez pe amândouă curvele tale în acelaşi timp! Sau poate ai încercat şi tu, şmechere! Micuţa n-a vărsat nicio lacrimă, îţi dai seama? Cât se poate de supusă. N-a fost nevoie s-o droghez. Aşa că am păstrat-o pentru mine. Pe căţeaua ta, în schimb, a trebuit s-o închid într-un bordel. Tot satul a trecut pe la ea.

În clipa aceea, Love înţelese ce anume refulase Carla în cel mai adânc cotlon al fiinţei ei. Mintea Carlei nu putuse accepta ceea ce îndurase în ziua aceea. Nathan aflase, de asemenea, că, în ciuda dorinţei lui Kotchenk, Léa se afla încă la Duka. Acum, problema era cum să iasă din încurcătura în care se vârâse ca să obţină aceste

informaţii. Era ţinut de braţe şi de cap. Membrele inferioare nu-i erau legate decât de pantalonii adunaţi pe glezne. Nathan îşi scoase discret picioarele din ei, în timp ce proxenetul începuse să-l sodomizeze. Îşi scuturã şoldurile ca să se degajeze, zvârli din picioare, prinzându-l cu ele de gât ca într-un cleşte, îl strânse şi pivotă. Contragreutatea îl făcu să basculeze şi-i permise să-şi elibereze mai întâi un braţ, apoi capul, apoi celălalt braţ. Se răsuci ca un şurub pe birou, trăgându-l pe Duka după el. Gărzile acestuia ocoliră mobila, dar ezitară în faţa prizonierului care scosese capacul unui stilou cu dinţii şi ameninţă să-l înfigă în ochiul drept al şefului lor paralizat de un cleşte de muşchi. Crăparea unui ochi cu peniţa stiloului era spectaculoasă şi grăitoare.

— Ordonă-le să evacueze încăperea sau te chiorăsc! porunci Nathan, privind spre omul imobilizat de pe podea.

Înţelese de ce sătenii nu-l văzuseră niciodată pe Duka. Avea chipul diavolului. Două treimi din faţă îi erau acoperite de un angiom purpuriu, pe lângă care semnul din naştere al lui Gorbaciov părea un pistrui. Un nas proeminent aproape că atingea gura sub care se afla un barbişon. Ochii mici erau ascunşi în orbite adânci, cu arcadele sprâncenelor ieşite mult în afară, ca nişte coarne. Implanturi de păr negru îi împestriţau artificial craniul. Duka nu-şi descleştă maxilarele. Oamenii lui mai făcură un pas. Nathan înfipse stiloul Parker. Din globul ocular ţâşni o pastă vâscoasă amestecată cu cerneală. Urletul scos de Duka îi paraliză pe miliţieni. Stiloul se mută în dreptul celeilalte orbite.

— Nu ţi-a mai rămas decât unul.

Duka începu să vocifereze în albaneză. Oamenii lui se retraseră încet spre patio. Nathan încuie uşa în urma lor. Duka îşi acoperi cu mâna ochiul rănit.

— Unde e Léa?

— Jos.

— Unde, jos?

— Chiar dedesubt. Apartamentul 4.

— Unde-ţi ţii arma?

Duka arătă spre un sertar, în care Nathan descoperi un Magnum 44. Încărcat. Şase gloanţe. Lângă un săculeţ cu un praf de culoare închisă.

— Să-ţi văd ochiul.

Cuprinse între palme capul albanezului ca şi cum ar fi vrut să-l

examineze şi-l roti la 180 de grade. Se auzi pocnetul sec al vertebrelor cervicale frânte. Apoi îi scoase hainele şi se îmbrăcă în ele. Simţi atingerea materialului pe rană ca o arsură cu fierul roşu. Rămase desculţ, neputând purta pantofii ortopedici ai lui Duka. Trupul albanezului era diform, acoperit cu cicatrice care dovedeau că fusese de multe ori pe masa de operaţie. Nathan îl aruncă pe fereastră şi trase un foc de armă, pentru a-şi simula fuga.

Fentă spre est, lovitură spre vest.

Băgă în buzunar săculeţul cu heroină şi-şi lipi urechea de uşă. Gărzile lui Duka alergau pe scară în jos ca să ajungă pe peron, unde căzuse cadavrul. Nathan îşi mânji faţa cu sânge şi deschise uşa, acoperindu-şi ochiul drept cu mâna. În faţa uşii rămăseseră de pază trei oameni. Trei focuri de armă îi zgâlţâiră pumnul încleştat pe patul pistolului. Gloanţele Magnumului îi decapitară pe cei trei înainte de-a fi apucat să vadă că prizonierul era cel care purta costumul şefului lor. Atraşi de zgomot, urcară şi ceilalţi paznici. Nathan sări peste balustradă şi ateriză în capul unuia dintre ei, care, la impact, păru să intre în mozaic. Urmă o nouă încăierare pe scară, de unde începu să se reverse o cascadă de ucigaşi. Nathan îi opri pe primii doi cu gloanţele care mai rămăseseră în încărcător. Apoi se retrase spre apartamentul 4. Uşa era încuiată. O rafală făcu să zboare în jurai lui un nor de aşchii. Urmă un „clic“. Individul cu arma îndreptată către Nathan văzu prin cătare un picior zburând mai repede decât o suliţă înspre el. Lovitura îl ridică de pe podea şi-l făcu să se izbească de un alt miliţian, care-şi pierdu echilibrai înainte de-a încasa un cot nimicitor. Nathan se redresă ca o sfârlează şi-şi termină răsucirea cu o lovitură de picior din salt care-l seceră pe următorul adversar. Se trânti pe podea sub tirul celorlalţi, strivi stomacul cuiva cu o lovitură laterală de picior, aruncă un trup pe deasupra capului, se rostogoli până la o puşcă, puse un genunchi la pământ, adăpostindu-se în spatele unei statui ciobite şi începu să împrăştie o ploaie de gloanţe şi cartuşe încinse care stăvili torentul de oameni înarmaţi. Nathan culese un M 16 din mâna unui cadavru şi făcu praf încuietoarea de la uşa apartamentului 4.

Într-un colţ al celulei era ghemuită o fată în cămaşă de noapte, îngrozită de vacarm şi de năvala unui bărbat desfigurat care-o luă de mână şi o scoase din mirosul de praf de puşcă şi de tencuială. Gloanţele rătăcite lăsaseră urme pe marmura şi lemnăria vilei. Îşi răniră tălpile în cioburile de sticlă şi de porţelan risipite pe jos, ieşiră

pe trotuar şi începură să străbată ultimii metri care-i despărţeau de Mercedesul lui Duka.

Nathan văzu trei umbre proiectate de lumina unui lampadar. Cei trei se apropiau de ei cu paşi hotărâţi. Bărbatul din mijloc avea doi metri înălţime. Erau înzestraţi cu puşti cu pompă, arme care făceau găuri mari cât farfuriile, dar nu aveau precizie. Încă nu trăseseră niciun proiectil, ca să nu atingă cumva marfa de preţ care tropăia alături de Nathan. Se auzi un ordin în macedoneană. Nathan se execută, fără să mai aştepte traducerea. Aruncă arma şi ridică mâinile. Urmă o nouă alocuţiune fără „subtitrare". Cel care vorbea era tipul scund. De fapt, era de statură obişnuită, dar pe lângă camaradul lui părea un pitic. Mai puţin obişnuită era culoarea costumului său, un fel de mov care bătea în purpuriu sub lumina neonului.

— Vorbeşti engleza? întrebă Nathan.

— Depinde cu cine vorbesc.

Cel care răspunsese era individul din dreapta, care purta o haină în culorile locale, galben cu roşu.

— Limbajul nu exprimă lucrurile, zise Nathan ca să câştige timp.

— Ce se petrece înăuntru?

— O simfonie a fulgerărilor.

— Ce?

— Căutarea limpezimii cere mai mult timp pentru realizare.

— Cine dracu' eşti? Nu pricep nimic din bâiguiala ta.

— Nu mă recunoşti?

— Cu mutra asta umflată, nici maică-ta nu te-ar recunoaşte.

— Naşterea şi moartea sunt evenimente grave.

— Ha?

— Ce trecătoare e viaţa noastră!

În spatele lui se ivi un supravieţuitor al masacrului, cu câte-o armă în fiecare mână, trăgând ca un cowboy. Era ocazia pe care-o aşteptase Nathan:

— Tipul ăsta ne-a atacat!

În timp ce trioul îl ciuruia cu gloanţe pe cowboy, Nathan o împinse într-o parte pe Léa, îşi strecură piciorul sub puşca-mitralieră şi-i făcu vânt. Arma se roti pe deasupra capetelor celor trei, pe care Nathan îi îmbrânci ca să prindă din zbor puşca. Plonjă şi trase o rafală spre ei. Un cartuş spulberă ţărâna la câţiva centimetri de Nathan, care se ridică dintr-o zvâcnire. Uriaşul era încă în picioare şi cu arma

îndreptată către el. Încă un val de gloanţe ţâşni şi se pierdu în peisaj. Nathan sări cu picioarele înainte, prinzând între ele gâtul uriaşului, care se prăbuşi ca un trunchi de copac. Înainte ca acesta să atingă pământul, o lovitură cu patul puştii M16 îi găuri tâmpla. La lumina lampadarului, Nathan desluşi un chip slut deasupra unui trup prea mare. O cicatrice pornea de la pleoapa dreaptă şi-i brăzda fruntea, un nas de boxeur se lăţea peste o buză cusută neglijent, mâinile îi erau late ca nişte cazmale. Nathan se grăbi să vadă ce se întâmplase cu Léa, care căzuse, lovindu-se de roata Mercedesului, când o împinsese. Nu era rănită. Se întoarse la uriaş şi-i scotoci buzunarele. În cel exterior al vestei sale de catifea găsi un tichet de la metroul parizian. Unghiile mortului erau negre de pământ. Bruta continuase să violeze nestingherit femei în Macedonia, omorându-şi şi îngropându-şi victimele. Nathan avea în faţă cadavrul celui care le îngropase pe Nicole şi pe Maria. Barsov murise în anonimat, înainte de a-şi mărturisi crimele.

184

Gonea de-a dreptul spre haos. Pe bancheta din spate a Mercedesului blindat erau patru odalisce. Eliberase în total nouă, care, ca şi Léa, fuseseră rechiziţionate în serviciul personal al caidului albanez. Aşezată în faţă, fata Carlei, nemişcată, privea fix şoseaua. Celelalte cinci fete *aika* îi urmau într-un BMW condus de una dintre ele. În apropiere de Novelesde, o lumină orbitoare pătrunse în maşină. BMW-ul explodase, lovit de două rachete. Nathan intră în sat, tamponând partea din spate a unui Ford, care trăgea în ei prin geamurile din spate. Acesta se răsuci la 180 de grade, ajungând faţă în faţă cu Mercedesul. Nathan luă puşca-mitralieră de pe genunchii Léei, umplu cu cioburi şi sânge interiorul Fordului, schimbă încărcătorul cu unul plin, năvăli ca un kamikaze în holul primului bordel, se rostogoli peste un cadavru şi se opri în josul scării. Păşi peste dărâmături, după ce le ordonase pasagerelor sale să nu se mişte din maşină.

La etaj rămăsese o singură prostituată, prea drogată ca să mai facă legătură cu realitatea. Nathan o săltă pe umărul sănătos şi o aşeză pe genunchii celor patru fete. Ieşi în marşarier prin gaura pe care o făcuse în zidul clădirii când intrase, apoi pătrunse în acelaşi fel în bordelul alăturat. Sări din maşină şi prefăcu în cadavre un reflex metalic şi o umbră profilată pe perete. La etaj, o santinelă în trening

păzea o uşă în spatele căreia se afla, probabil, o sursă de venituri. Nathan trimise pe scară o salvă, obligându-l pe sportiv să se refugieze în cameră. Apoi îşi îndreptă spatele, aţinti arma spre zid, la înălţimea capului, şi se apropie, cu degetul pe trăgaci. Pârâitul sacadat îi zgâlţâi braţele, îi sparse urechile şi decupă peretele din rigips pe lungime. Erau şanse ca prizonierele care se aflau dincolo de perete să se fi ghemuit pe podea, spre deosebire de temnicerul lor. Clic! Apucă puşca de ţeava fierbinte, ca să o utilizeze ca pe o bâtă, şi lovi cu piciorul tăblia uşii, care căzu peste cadavrul decapitat al paznicului. Cinci fete în cămăşuţe scurte stăteau pe podea, la picioarele patului. Una dintre ele scoase un strigăt, avertizându-l că era în primejdie. Nathan se răsuci, începând o mişcare cu braţul drept, în care ţinea arma. Se trezi în faţa unei femei prea coapte, prea hotărâte, prea înarmate ca să fie o prostituată. Braţul lui îşi continuă, aşadar, balansul. Patul puştii făcu să zboare pistolul din mâna proxenetei şi o lovi în bărbie, apoi îşi sfârşi rotaţia până la umărul stâng al lui Nathan şi se îndreptă în plan orizontal spre tâmpla femeii, pe care o expedie pe coridor. Nathan luă din hol două arme şi le îngrămădi pe cele cinci noi pasagere în interiorul şi în portbagajul Mercedesului.

Gherila urbană ajunsese în centrul satului Novelesde. Parcarea se transformase într-o tabără în care erau aduse prostituatele. Soldaţi înarmaţi stăteau de pază în interiorul unui dreptunghi mărginit de vehicule gata să le apere. Nathan frână în faţa unei carcase care ardea şi le ordonă pasagerelor sale să străbată în fugă ultimii metri. Îl văzu pe Alec, care trăgea în beznă.

— Unde e Foot? îl întrebă, când tirul conteni.

— Ce-ai păţit, Nathan? Te-a călcat un tanc?

— Unde e Foot?

— Ce porcărie! Ăştia ies de peste tot.

— Unde e Foot?

— Organizează retragerea. A plecat cu doi oameni şi două puşti bazooka. Trebuie să aşteptăm semnalul lui înainte de a pleca de aici.

— Rain ce face?

— Le conduce încoace pe fetele eliberate de militari.

Într-adevăr, după un minut, sosi în fugă o coloană de prostituate condusă de Rain şi acoperită de tirul militarilor. Îngrijorat ca Rain să nu păţească ceva şi stimulat de cocaină, Alec trăgea în tot ce mişca.

— Unde-i maşina lui Foot?

— A plecat cu ea în susul defileului.
— Şi femeia care era în maşină?
— Habar n-am.
Alec privi spre Léa, pe care Nathan o ţinea de mână.
— Ce dracu', ticăloşii ăştia le luau direct de la şcoală?
Nathan o căută pe Carla prin mulţimea de femei care sporea mereu, peste un strat de cadavre. Nu era acolo.
— De unde-ai făcut rost de ţoalele astea? întrebă Alec între două salve.
— Le-am împrumutat de la Duka.
— L-ai văzut?
— L-am şi omorât.
Câteva gloanţe ricoşară. Nathan se aplecă şi o împinse pe Léa lângă roata unei camionete. La câţiva metri distanţă, văzu un şuvoi de sânge ţâşnind din capul lui Alec. Trupul studentului se clătină. Fără să lase din mână arma, Alec căzu pe spate, cu ţeava puştii îndreptată spre cer. Nathan se repezi spre el. Băiatului îi lipsea o jumătate din faţă. Îl cuprinse în braţe, de parcă ar fi încercat să-i redea viaţa. Nici măcar nu apucase să-i spună că-l lichidase pe Barsov. Că Maria era răzbunată. Un glonţ îi şuieră pe la ureche. Luă locul lui Alec, ochi un lunetist urcat pe un acoperiş, rată de două ori, reuşind să-l dea jos de acolo abia cu al treilea proiectil. O văzu pe Rain, cu obrazul mânjit de noroi, sărind peste capota unei maşini, urmată de un şir de fete care se înghesuiră în interiorul dreptunghiului. Nu mai rămăsese destul loc pentru alte refugiate. Nathan se apropie de un locotenent care dădea nişte ordine.
— Trebuie să le evacuăm de aici.
— Cine eşti?
— Dar tu ce căutai la Novelesde?
— Ce doreşti?
— Poţi lua legătura cu Foot?
— Da, prin telefonul mobil.
— Sună-l!
Locotenentul se aplecă la zgomotul unei explozii, formă numărul lui Foot şi-i întinse telefonul lui Nathan.
— Trebuie să le evacuăm acum, îi spuse acesta căpitanului.
— Toată lumea să se urce în maşinile care mai funcţionează. În câteva minute vom fi pe poziţii.
— Ce plan ai?

— Planul tău. Să convingi tigrul să coboare din munţi. Proxeneţii vă vor urmări în defileu. Iar noi o să-i întâmpinăm acolo. Ce-i cu Duka?

— E mort. Unde-i femeia care era în maşină?

— Aici, cu noi.

— Nu cumva să i se întâmple ceva, auzi?

— Facem ceea ce trebuie făcut, Lane!

O rachetă lovi în baricadă, împrăştiind în noapte foc şi metal. Explozia găuri adăpostul şi carboniză un şir de prostituate. Una se prăbuşi la picioarele lui Nathan, cu un zâmbet larg săpat pe chip de o bucată de tablă. Nathan se întoarse către locotenent.

— Câţi oameni ai?

— Şase sau şapte. Nu ştiu câţi mai sunt încă în viaţă.

— Treci în frunte, eu voi închide coloana.

— Mă numesc David Salles, zise militarul strângându-i mâna.

— Ethan Lane.

Organizară împreună plecarea. Cei trei militari care rămăseseră un englez şi doi germani – repartizară fetele în 15 maşini, la volanul cărora instalară câte o *aika.* Maşina lui Salles demară încet pe jante şi sub tiruri. Cortegiul se puse în mişcare, în şir indian, pe câmpul de luptă, iar în urma lui porni şi Nathan. O aşezase pe Léa între el şi volan, pentru ca în Mercedesul blindat să încapă cât mai multe femei. În faţa lor, geamurile se făceau ţăndări, cauciucurile se zdrenţuiau, jantele scoteau scântei, pe asfalt răpăiau gloanţe. Salles forţă un baraj. Toyota lui trecu de două berline, fu săltată de o explozie şi căzu pe o parte. Un inamic sări pe maşină şi aruncă o grenadă. Salles scăpă din deflagraţie cu un braţ lipsă, fără să-şi fi putut salva pasagerele. Intră într-un Opel care preluă conducerea convoiului printr-o perdea de flăcări. Nişte lansatoare de rachete îi făcură să încetinească din nou. O dubă îşi pierdu osiile şi se opri cu partea de jos pe sol. Un grup de miliţieni o asaltă şi-i sparse capota cu patul armelor. Unul dintre militarii germani lansă o rafală, făcând să ţâşnească dâre de sânge în jurul asediatorilor care se îndepărtară de dubă. Trei supravieţuitoare fură transferate în celelalte maşini, care erau deja arhipline.

Mai aveau de străbătut doi kilometri.

185

De pe înălţimea la care se afla, Foot zări coloana de vehicule.

Înaintau încet. Numără nouă. Căpitanul îndreptă binoclul spre ele şi-şi dădu seama că nu puteau merge mai repede fiindcă erau supraîncărcate şi le lipseau cauciucurile. Jantele se opinteau în asfalt, scoţând scântei. Convoiul hărtănit era atacat de un roi de 4x4 nervoase care-l mitraliau, îl tamponau, încercând să-i taie coada. O grenadă zgâlţâi ultima maşină. Căpitanul luă telefonul şi le dădu un ordin celor doi ofiţeri lungiţi în spatele lansatoarelor de rachete. Două deflagraţii se adăugară ecourilor stârnite de salvele care răsunau în defileu. Două mingi de foc aruncară în sus două maşini Patrol care se ciocniră una de cealaltă. Zidul de metal în flăcări opri înaintarea celorlalţi urmăritori. Convoiul avansă. Foot le mai dădu un ordin oamenilor lui, puse bazooka la umăr şi ochi vârful colinei. Un tir convergent despică faleza şi declanşă prăbuşirea unei avalanşe de stânci asupra celorlalte maşini Patrol care se învârteau în preajma rugului. Foot coborî în fugă panta spre şosea. Canionul semăna cu o forjă din iad. Cei doi ofiţeri trăgeau deja foc încrucişat asupra uniformelor galben cu roşu care ieşeau din maşinile lovite. Un bărbat într-un costum Armani veni lângă Foot, întărind tirul acestuia. Foot abia dacă-l recunoscu pe Ethan Lane, al cărui chip era desfigurat. Îşi goliră încărcătoarele către ultimele salve răzleţe, apoi se repliară. Convoiul se oprise la ieşirea din defileu. Cele şase maşini rămase erau pline de trupuri înghesuite, priviri pierdute, feţe albe ca varul. Până şi farurile maşinilor erau murdare de sânge.

— A mai rămas vreun militar în viaţă? îl întrebă căpitanul pe Nathan.

— Nu. Am forţat trei baraje. Ultimul ne-a fost fatal. Am trecut eu în capul coloanei şi ne-am năpustit prin el cu viteza melcului. Am salvat 50 de femei.

— Unde este Rain?

— Sunt aici, tati, spuse adolescenta, îmbrăţişându-l.

În mână ţinea un P 38.

Nathan o luă pe Léa şi se apropiară de Mercedesul lui Foot. Puţin câte puţin, durerile anesteziate de orele de luptă neîncetată începură să se trezească. Îl durea obrazul sfâşiat, iar umărul rănit parcă-i era găurit de un sfredel. După ce mânuise atâta vreme o puşcă-mitralieră, braţele îi tremurau ca ale unui bolnav de Parkinson, iar palmele îl usturau.

— Doar îţi spusesem să nu te mişti, o mustră el pe Carla.

— Nu m-am mişcat.

Deschise portiera şi o împinse înăuntru pe Léa. Şocul o amuţi pe Carla. Era fericită că-şi regăseşte fiinţa cea mai dragă, se simţea vinovată că nu ştiuse s-o apere, îi era ruşine că uitase de ea. Îşi strânse fiica la piept ca să-i ascundă priveliştea trapului ei batjocorit şi plânse cu obrazul îngropat în părul Léei. Nathan le lăsă acolo şi se duse la Foot, ca să stabilească împreună cu el ce aveau de făcut în continuare.

— Nu departe de aici este un lac, spuse căpitanul. Am putea face un popas acolo ca să ne îngrijim răniţii şi să ne venim în fire.

La lumina câtorva faruri rămase întregi, Nathan contemplă caroseriile găurite, barele din faţă îndoite, ferestrele sparte, suspensiile rupte, roţile deformate.

— Câţi kilometri sunt până acolo?

— Vreo 20.

— Avem nevoie de un medic.

— Eu voi merge în continuare până la Mitrovica. Cunosc un doctor de acolo. Suntem prieteni. Va putea să-ţi coasă obrazul şi să salveze câteva fete care sunt în stare mai gravă. Îi iau cu mine pe locotenenţii Sparks şi Mulligan. Mă vor ajuta să pregătesc evacuarea fetelor. O să aducem la întoarcere provizii şi haine.

— Adu şi nişte metadonă.

— Am înţeles.

Căpitanul Foot era dispus să facă orice.

— Ţi-o las în grijă pe fiica mea, Lane!

— Mi-ai lăsat în grijă 50 de fete.

— Poate că nu toate sunt fete *aika*.

— Cum le pot deosebi?

— Cere-le să-ţi recite în cinci limbi preambulul Cartei Naţiunilor Unite şi cele opt obiective ale Mileniului pentru dezvoltare.

— Rain este şi ea o *aika,* nu-i aşa?

— Poftim?

— Nu pe deplin încă, dar le seamănă ca fizic, sânge rece, inteligenţă, cunoştinţe, interese. Numele nu i-a fost dat de Ryler, ci de tine, fiindcă nu conţine rădăcina „an“. Rain este proiectul tău personal, jokerul tău recrutat cu opt ani mai târziu decât celelalte fete. În ce scop?

— Având în vedere viteza cu care se desfăşoară lucrurile, în curând lumea nu va mai fi condusă de 300 de mandarini, ci de unul singur. Rain va fi cea care-i va arăta calea.

— Nu vrei să renunţi, aşadar.
— Sunt convins că procedez bine.
— Rain este a două sute patruzeci şi opta *aika?*
— Nu. Ea nu apare pe CD-ul pe care îl ai tu.

186

Convoiul se înşirui sub pini, în faţa lacului. Fascicolele de lumină difuzate de şase perechi de faruri chioare se reflectară în apa neagră înainte de a se stinge brusc în tăcerea din jur. Femeile se risipiră prin pădure. Erau agitate, speriate, neliniştite, transpirate, în sevraj. Sistemele lor limbice deveniseră lacome şi-şi cereau doza de bună dispoziţie artificială. Lipsa drogului le chinuia trupurile obosite şi febrile, făcându-le să se vaite şi să sughiţă. Patru dintre ele aveau răni grave. Ajutat de Rain, Nathan le întinse pe banchetele maşinilor, iar pe celelalte le alinie pe malul lacului. Erau în total 54. Printre supravieţuitoare se număra şi Esian Zawi. Îi adresă lui Nathan un zâmbet timid. Îşi pierduse o parte din siguranţă, din certitudini, din frumuseţe. Nathan desfăcu săculeţul cu heroină pe care-l şterpelise de la Duka.

— N-am seringă, zise el. Va trebui să trageţi pe nas.

Îşi vârâră, pe rând, nasul în palma lui Nathan. Praful urcă spre creiere, se prefăcu în morfină, intră în contact cu receptorii de opiu, alimentă zona emoţională a creierelor. Trupurile se destinseră, ritmurile cardiace reveniră la normal, ticurile nervoase încetară, angoasa se estompă, suferinţa fizică se atenuă. Când veni rândul Carlei, Nathan ezită. Sub lumina lunii, chipul ei era alb ca un linţoliu. Buzele ei vinete se mişcară cu greu:

— Drăguţ din partea ta că m-ai lăsat ultima.
— Aş prefera ca tu să nu iei.
— Nu-i cinstit. Ce ţi-am făcut?
— Poţi rezista? Mâine-dimineaţă voi avea metadonă.
— Nu-mi pasă de metadona ta, dă-mi şi mie ce le-ai dat celorlalte!

Văzându-şi mama în asemenea stare, Léa începu să plângă. Nathan i-o încredinţă lui Rain, care încerca să astupe gaura din conducta de benzină a unei dube cu o fâşie din tricoul ei.

— Léa are nevoie de puţină îmbărbătare, îi spuse Nathan.
— Mă ocup eu de ea.

Carla era în plină criză. O vârî cu capul în apa rece a lacului, o aşeză lângă trunchiul unui copac şi se postă în spatele ei,

încrucişându-şi picioarele peste ale ei şi cuprinzând-o cu braţele peste piept.

— Dă-mi drumul! strigă ea.

— O să stăm aşa până te linişteşti.

— Ar fi trebuit să te omor când m-ai părăsit.

O strânse mai tare şi-şi lăsă faţa pe părul ei ud care puţea a vomă. Ea nu-şi mai controla nici corpul, nici dispoziţia. Se zvârcolea, transpira, era panicată, bâiguia vorbe porcoase. Mâinile îi erau reci, pielea-umedă, stomacul strâns, venele–încinse, gura–uscată. Gândurile îi erau obsedate de durerea delicioasă a înţepăturii, de plesnitura elasticului, de senzaţia produsă de doza obişnuită. Fu pe punctul de-a adormi, însă panica şi suferinţa învinseră oboseala şi goniră somnul. Nathan o ţinea la fel de strâns, în ciuda vânătăilor şi a rănilor deschise care-i slăbeau puterile cu fiecare oră care trecea. Se agăţa de trupul acela bolnav ca de o mântuire, ca de o fiinţă iubită care pornea în derivă. Se gândi şi la Sylvie, care îşi atinsese obiectivul prin intermediul lui, la Alec, care-şi dedicase viaţa femeilor până când murise din pricina aceasta, la Lyn Lee, care căuta adevărul între India şi China.

Femeile se afundaseră în coşmaruri înfrumuseţate de heroină. În cursul nopţii, Rain se apropie de Nathan.

— A reuşit să adoarmă? îi şopti ea.

— E într-o stare intermediară. Îndată ce o să-şi recapete puterile, va începe să se agite iar. Dar Léa?

— Doarme. Ai dureri?

— M-am simţit şi mai bine în viaţa mea.

— Lasă-mă să mă uit.

Îi examină faţa şi se încruntă.

— Mă întorc imediat.

Aduse o bucată de pânză umedă şi curăţă delicat, ca un chirurg, rănile de pe obrazul şi de la umărul lui Nathan.

— Tricoul tău se scurtează văzând cu ochii, zise Nathan.

— Cum a murit Alec?

— Încercând să te apere.

— Crezi că prin pădurea asta sunt urşi?

— Tot ce se poate.

Nathan se întrebă dacă Rain era conştientă de destinul pe care i-l rezervase tatăl ei.

— Ce ai să faci, Rain, când toate acestea se vor sfârşi?

— Voi aştepta.
— Ce vei aştepta?
— Să-l întâlnesc pe bărbatul vieţii mele.
— Un mandarin?
— Tata ţi-a spus, nu-i aşa?
— Mi-a spus câte ceva.
— Atunci ştii totul.

Căscă, se rezemă de el şi adormi ca un bebeluş, visând la un Făt-Frumos al cărui regat se va întinde pe întreaga planetă.

187

Soarele răsări luminând lacul, pădurea, urşii, prostituatele. După ce efectul drogului se risipise, acestea îşi regăseau spaimele, greţurile, durerile. Carla aiura într-o ţară a insectelor mari cât şobolanii. Rain şi Nathan organizară o baie generală.

Dintre cele 52 de fete care erau în stare să vorbească, 50 putură să recite în mai multe limbi preambulul Cartei Naţiunilor Unite şi să numească obiectivele Mileniului pentru dezvoltare. Cele care nu reuşiră să treacă testul erau o studentă din Bulgaria şi o şomeră ucraineancă.

Annabelle nu se afla printre femeile salvate. Se stinsese undeva între ghena de gunoi a clădirii în care locuia la Paris şi vreun bordel din Novelesde. Nathan se gândi la Lyn Lee, care-şi căuta prietena în India şi în China. Alegând o cale greşită, Lyn amânase clipa când avea să afle despre moartea lui Annabelle.

Nu era acolo nici Galan Ryler, cu toate că fotografia ei figura în albumul unei case de toleranţă. Fusese ucisă chiar în seara aceasta. Şi nici Susan Fox, care fusese răpită din Tanzania chiar sub nasul lui. Cu chipul ei desfigurat, nu fusese considerată potrivită pentru a fi scoasă la vânzare.

Supravieţuitoarele povestiră totul.

Esian Zawi dezvălui împrejurările în care fusese răpită, în faţa lui Nathan, în Etiopia. Nişte mâini trecuseră prin peretele colibei ei şi o trăseseră afară pe acolo, nu pe uşă. Violenţa cu care fusese scoasă, repeziciunea cu care fusese transferată într-un sac cu cafea, îndemânarea cu care răpitorii refăcuseră peretele din crengi o obligaseră pe Esian să reconstituie mental scena pentru a putea explica ce i se întâmplase.

Aliana Cortès relată că fusese smulsă de sub duş, înfăşurată în

bandă adezivă şi evacuată prin coşul şemineului de la Rockefeller Center. Apoi fusese pusă într-o ladă cu piese de schimb care urma să fie expediată în Europa. Nu-şi putuse întinde picioarele decât după două sau poate trei zile, într-un hangar murdar şi zgomotos.

Serana Welles, care-o „vampirizase“ pe viitoarea candidată la preşedinţia Americii, îşi evocă răpirea din toaleta unui hotel din Cairo. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în *burqa* o înghesuiseră într-o valiză cu rotile.

Tanya Forrest fusese atacată de un scafandru ascuns în piscina lui Gabriel Still. Răpitorul o trăsese sub apă şi fugise cu ea prin canalul de scurgere atunci când Still se hotărâse să plonjeze ca s-o scoată din bazin.

Nadiane Jamila plânse mimându-şi calvarul, limba retezată, drumul din Maroc până în Albania într-un chiup care fusese spart în mijlocul unei gloate de proxeneţi dezlănţuiţi.

Ivana Nevassaia, grav rănită după ce fusese eliberată, reuşi să scoată din laringele ei înecat în sânge câteva cuvinte pentru a dovedi că era o a*ika.* Fusese răpită din cabina de probă a unui magazin de lux din Moscova. Doi indivizi intraseră prin peretele glisant care despărţea cabina de un garaj. Magazinul acela fusese folosit pe vremuri de mafie pentru răpirea soţiilor unor demnitari. Se pare că pereţii rămăseseră aşa cum fuseseră pe atunci. În câteva clipe, Ivana ajunsese în portbagajul unei maşini şi nu mai ieşise de acolo până în Bulgaria.

Răpirile se bazau pe „compactarea“ victimelor. Supleţea şi condiţia lor fizică excelentă le îngăduiseră multora dintre ele să rămână în viaţă până la sosirea în Novelesde. Vreo 50 nu rezistaseră. Suyani Kamatsu nu supravieţuise după ce fusese forţată să treacă printre gratiile gardului unui magazin din Tokyo. Nathan îşi aminti de lumina văzută de motociclistul care-o urmărise. Răpitorii plănuiseră s-o facă să dispară prin ieşirea de urgenţă a băncii de lângă magazin, dar fuseseră surprinşi de năvala neaşteptată a celor doi tâlhari. O împinseseră pe japoneză în localul comercial. Aveau întotdeauna şi un plan B. Acesta era motivul pentru care fuseseră recrutaţi luptători ninja ca s-o răpească pe Suyani.

Meticulos pregătite de celula de criză, răpirile erau înfăptuite de serviciile secrete şi de mafii cu atâta violenţă şi ingeniozitate, încât îi derutau pe anchetatori, îi îndepărtau de o realitate care părea de neconceput, zdruncinau credibilitatea martorilor şi-i pregăteau pe

mandarini pentru dezvăluirile legate de operaţiunile Dolls Bang şi Hollow Storm.

Spre prânz, apărură în zare trei vehicule. Nathan lăsă arma din mână recunoscându-l pe căpitanul Foot la volanul unui jeep al armatei americane. Era urmat de două camioane de tipul celor folosite pentru transportul trupelor, conduse de locotenenţii săi şi încărcate cu provizii şi uniforme militare.

— Vi-l prezint pe Yoann, cel mai grozav medic militar din estul Dunării, zise Foot, arătând spre tânărul ofiţer francez care-l însoţea. Ne vom mulţumi doar cu prenumele. Spre deosebire de noi, pe el îl aşteaptă în Franţa o soţie, doi copii şi o carieră. Aşa că ar putea pierde multe implicându-se în povestea asta.

— N-are sens să discutăm despre riscul pe care mi-l asum, spuse Yoann. Suturez şi pansez rănile, apoi mă întorc la unitatea mea. Unde sunt răniţii?

Nathan arătă spre grupul de fete.

Medicul se ocupă în primul rând de urgenţe, după ce scoase din maşină lucrurile de care avea nevoie. Făcu operaţii sub anestezie locală, extrase gloanţe, dezinfectă răni, injectă penicilină.

— Astea sunt răni de război.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât va fi mai bine.

— Una dintre ele e în stare foarte gravă. Are ficatul perforat. E netransportabilă.

— Care e pronosticul tău?

— Va muri.

După şase ore de muncă, Yoann făcu o pauză. Se duse pe malul lacului, ca să se spele şi să se răcorească.

— Cine a mai rămas?

— Carla, răspunse Nathan.

— După ce o văd, mă ocup de tine.

Medicul îi examină Carlei pupilele, braţele, pieptul, tensiunea, crampele, celelalte tulburări. O palpă, o întrebă ce o durea, îi administra o doză de metadonă.

— E în sevraj. De ce nu i-ai dat nimic?

— Este rezistentă.

— Are o problemă serioasă.

— E dependentă de heroină, ca şi celelalte…

— Şi probabil că a contractat HIV. Dar nu la asta mă referem. E dependentă de alcool.

— Proxeneţii au considerat, probabil, că heroina nu o făcea suficient de docilă.

— Când e vorba despre opiacee, sevrajul, oricât de chinuitor şi spectaculos ar fi, nu duce la moarte, spre deosebire de sevrajul provocat de lipsirea bruscă de alcool.

— Şi ce e de făcut?

— Am să-ţi las nişte sedative puternice, pentru evitarea unor crize de epilepsie sau *delirium tremens*. Dacă nu intenţionezi s-o trimiţi la un centru de dezintoxicare, va avea nevoie de multă susţinere psihologică. E prietena ta?

— Da.

— Oferă-i dragoste. Este cel mai bun paliativ al alcoolului şi al heroinei.

Yoann se ocupă apoi de umărul lui Nathan. După o anestezie locală, îi făcu o incizie şi scoase cu penseta un glonţ de 5,56 mm.

— Gata, zise el după ce cusu plaga. În privinţa obrazului, nu pot face nimic. Arăţi ca un boxeur care tocmai a pierdut meciul, dar echimozele se vor vindeca repede. După aceea, va trebui doar să te duci la un dentist.

La apusul soarelui, se apropie de ei şi Foot. Îşi deghizase cele 50 de fete *aika* în soldaţi KFOR. Plănuia să le transporte până la un mic port din Albania, la vest de Lezhe. Trebuia să treacă frontiera şi să străbată cu maşinile 100 de kilometri ca să ajungă la Marea Adriatică. Convoiul urma să se întâlnească cu un albanez care conducea imigranţi clandestini în Italia. Numele lui era Maric Taja şi îi era îndatorat lui Foot, care nu-l pusese niciodată sub acuzare pe când urmărea traficanţi. Activitatea lui Taja se limita, oficial, la refugiaţi. N-avea legătură nici cu prostituţia, nici cu drogurile, nici cu armele.

Foot îi întinse lui Yoann o sticlă cu whisky.

— Îţi rămân dator vândut, îi spuse, rămânând în umbră.

Medicul bău direct din sticlă şi aruncă o privire spre fetele îmbrăcate în uniforme, gata să execute ordinele.

— Plăcerea a fost de partea mea. Unde ai găsit trupurile astea grozave?

— Secret militar. Cum te-aş putea răsplăti?

— Poţi da Cupa Champions League echipei Olympique Lyon?

— Te-am întrebat serios.

— Dacă vrei să fii serios, lasă-mă să te consult.

— De ce?

— Eşti alb ca varul.

— Nu mai e problema ta, Yoann! Urcă-te în jeep, întoarce-te la Mitrovica şi uită ce ai văzut!

— Va fi greu.

— Îmbrăţişează-ţi familia din partea mea.

Îi întinse mâna. Yoann şovăi înainte de a i-o strânge.

— Tu comanzi aici, Clark. Adio!

Se urcă în jeep şi dispăru în direcţia şoselei.

— Ce se va întâmpla cu Sparks şi Mulligan? întrebă Nathan.

— Şi-au riscat viaţa ca să le salveze pe fetele astea, pe care până ieri le considerau doar nişte obiecte destinate plăcerii lor. Şi-au pus în cap armata şi mafia, au dezertat şi au furat două camioane.

— Vorbeşti despre trecut.

— Le vor conduce într-un loc sigur.

— Şi tu?

— Voi muri.

Îşi desfăcu haina, lăsând să se vadă cămaşa plină de sânge în dreptul stomacului.

— De ce nu ţi-ai tratat rana?

— Am încasat un glonţ care mi-a sfârtecat toate măruntaiele. Ai văzut filmul *A fost odată, în Vest?*

— Ce vrei să spui?

— De la începutul până la sfârşitul filmului, omul cu armonica se agită având un glonţ în burtă. Îşi pune treburile la punct, se răzbună, apoi moare. Am să fac şi eu acelaşi lucru. Pun fetele la adăpost şi mor liniştit după aceea. Este cel mai bun sfârşit pe care şi-l poate dori un militar.

188

Cele două camioane trecură frontiera dintre Macedonia şi Albania în cursul unei nopţi fără lună, cu un ordin fals de misiune. Foot nu neglijase nimic, în afară de starea sănătăţii lui. Între Peshkopi şi Burrel, Ivana Nevassaia muri în urma rănilor grave pe care le avea. Convoiul se opri ca s-o înmormânteze pe cea care îl transformase provizoriu pe preşedintele Rusiei în filantrop. Sosiră în portul Pulaj la răsăritul soarelui. Maric Taja îi aştepta pe puntea navei sale. Foot i-i prezentă pe Nathan, Sparks şi Mulligan. Taja nu-şi crezu ochilor când văzu trupele defilând prin faţa lui.

— Fetele astea sunt soldaţi?

— Trupe speciale.

— Ar fi trebuit să mă înrolez şi eu în trupele speciale!

În total, avea 55 de pasageri: 51 de fete *aika,* Léa, Carla, Rain şi Nathan.

— Peste o lună, va veni cineva care le va prelua, le explică Foot lui Rain şi lui Nathan. Voi găsi un loc sigur pentru fete. Mai am o zi sau două de trăit, nişte relaţii şi banii de la ARK.

Sparks şi Mulligan se urcară în camioanele lor şi le luară cu ei pe studenta bulgară şi pe şomera din Ucraina.

— Te felicit pentru acest tur de onoare, spuse Nathan, strângându-i mâna lui Foot. Te-ai comportat ca un adevărat samurai.

— Vei ajunge pe o insulă pustie, împreună cu 50 dintre cele mai frumoase femei de pe lume, Lane.

— Drogate şi seropozitive.

Nathan îl lăsă cu Rain şi urcă la bord. Foot îşi îmbrăţişă în tăcere fiica. Îşi spuseseră tot ce aveau de spus în timpul drumului. Ofiţerul se întoarse către Maric Taja, care supraveghea încărcarea proviziilor.

— Tot ce-ţi cer, Marie, este să le duci acolo unde ne-am înţeles şi să uiţi apoi de locul acela, aşa cum şi ONU va uita de existenţa ta.

Foot îi întinse dosarul confidenţial al unităţii speciale de la UNMIK referitor la traficul făcut de Taja. Acesta îl arse şi împrăştie cenuşa în mare.

— Ai cuvântul meu!

Soarta celor 50 de fete *aika* depindea de cuvântul unui traficant albanez.

189

Adriatica strălucea ca o oglindă înstelată cu 1 185 de insule, dintre care aproape jumătate erau nelocuite. Una dintre ele, numită Golo Itak, era o stâncă mare pe care fusese construită o închisoare iugoslavă, abandonată acum. Un loc ideal pentru a şterge 50 de persoane de pe faţa pământului. Ideal şi pentru o cură de dezintoxicare.

Carla îşi îndura sevrajul rătăcind pe coridorul navei. Nathan o duse pe punte, urmat de Léa, care se ţinea ca o umbră după cel care o smulsese din ghearele lui Duka. Rămaseră la prova până când ajunseră la destinaţie. Pentru ca terapia să aibă succes, Carla trebuia

să fie în contact cu elementele naturii, cu ceaţa, cu stropii încărcaţi de iod. Nathan o întinse comod pe punte, îi oferi coapsa lui drept pernă, îşi aţinti privirea în ochii ei, îi vorbi încet, pe un ton neutru şi lipsit de inflexiuni, îi ceru să se relaxeze, să nu se mai gândească la nimic, să nu se mai controleze. Nu se adresa decât emisferei drepte a creierului ei. Să uite de logică şi de raţiune. Se întoarse în timp până la vremea căsătoriei cu Etienne, la perioada în care fusese gravidă, la adolescenţă, la copilărie, la naşterea ei. La ceea ce fusese iniţial, înainte ca mintea şi creierul ei să înceapă să construiască, să se formateze. O reducea la un element al cosmosului, liber de orice constrângere. În timp ce ea naviga prin ceţurile hipnozei, Nathan îi arătă Léei delfinii care escortau nava, aproape atingând coca şi motorul. Unul dintre cele mai frumoase spectacole oferite de natură. O briză împingea ambarcaţiunea spre larg, spre una dintre insulele acelea pustii cu contururi minunate şi cu golfuri în care apa era limpede. Un pescăruş plană deasupra lor. Era o călătorie senină, scăldată în linişte.

— Nathan?

Într-un vârtej meşteşugit de plete lungi, negre, care-i biciuia chipul palid, Carla ieşise din transă auzind ţipătul pescăruşului. Nathan îi zâmbi.

— Mult ţi-a mai trebuit până să soseşti! îi spuse ea.

Se referea oare la anul care se scursese de la plecarea lui? Sau la săptămânile care trecuseră până când o smulsese din stăpânirea lui Duka? Sau poate la orele în timpul cărora îl aşteptase în parcarea din Novelesde? „A sosi“ însemna a ajunge le destinaţie, a atinge un scop, a trece la o nouă etapă. Carla putea fi toate acestea la un loc.

— Adâncul inimii e mai departe decât capătul lumii.

Nu găsise nimic altceva de spus. Nathan ceda din nou. Carla era frumoasă, în ciuda urmelor lăsate de calvarul prin care trecuse.

După lovituri, violuri, lipsuri, alcool, droguri, SIDA, frumuseţea ei rezista ca o sfidare adresată viciului. Nathan o iubea şi acum pe Carla. Îşi luă ochii de la ea ca să-i arate Léei o broască-ţestoasă luth de o jumătate de tonă care urca la suprafaţă. Carla închise ochii. Chipul ei tras se destinse. Căzu într-un somn natural. Spatele unei balene bombă orizontul. Rain veni să se aşeze în faţa lui Nathan, rezemată de bastingaj.

— Cum merge? o întrebă el.

— Le-am închis pe fetele *aika* în cală. Lipsa drogurilor le chinuie

atât de mult, încât vor să se arunce în mare. Sper că avem destulă metadonă.

— La tine mă refeream, Rain!

— Nu-mi voi mai revedea niciodată tatăl. Mi-e greu să accept ideea asta.

— De o idee poţi scăpa cu uşurinţă.

— Eşti un om tare ciudat.

— Ca toţi pasagerii de pe nava asta.

— Spre deosebire de ei, tu ai reuşit să-ţi îndeplineşti misiunea.

— Chiar dacă am salvat o văduvă şi câteva orfane, nu i-am arestat pe vinovaţi.

— N-a existat vreun duşman pe care să-l înfrunţi, ci doar nişte vieţi care trebuiau salvate.

190

Nathan medita pe plajă. Chipul nu-i mai era desfigurat. Léa şi Carla se scăldau în mare. Adolescenta care se simţise abandonată de mama ei îşi înăbuşise reproşurile ca să se apropie din nou de ea. Carla îşi regăsea instinctul matern pe care albanezii se străduiseră să i-l extirpe. Ieşi din apă şi se lungi lângă Nathan, tăcută, fără pudoare. Ştia că apropierea trupului ei bronzat, ale cărui contururi căpătaseră rotunjimi, va fi suficientă ca să-l scoată din concentrare. Trecuseră patru săptămâni în care supravieţuitoarele operaţiunii Dolls Bang luptaseră, în celulele de pe Golo Itak, cu dependenţa de droguri. Regimul draconic impus celor 51 de fete *aika* se desfăşură în suferinţă. Noaptea, răsunau vaietele prizonierelor şi capetele lovite de pereţii celulelor. Fostele egerii ale puterii mondiale ajunseseră să se zvârcolească pe podele împuţite şi să se strâmbe de durere în spatele unor gratii ruginite. Metoda aceasta reuşi să dea într-un timp record rezultate spectaculoase; pe lângă toate acestea, sevrajul Carlei părea doar o cură de talazoterapie. Nathan se ocupă de cazul ei aplicând hipnoza şi masaje menite să facă energiile să circule, să reechilibreze organele, să elimine tensiunea. Purtă şi cu ea, şi cu Léa discuţii îndelungate pe parcursul cărora Carla regăsi frânturi din vechea ei personalitate. Asistând la renaşterea celei care-i dăduse viaţă, Léa găsi repere fundamentale pentru reeducarea ei. Fiindcă fusese încă de la început supusă în faţa capriciilor lui Duka, adolescentei nu i se dăduseră droguri. Nici ea nu văzuse niciodată chipul diavolului care o lua pe la spate sau o obliga la sex oral.

Nathan se bucura: un traumatism în minus de tratat la Léa. Se străduia să le dilueze pe toate celelalte într-un *carpe diem* de Robinson şi, mai ales, în iubirea maternă. Tratând-o pe mamă, o trata şi pe fiică.

— Când ai de gând să dispari din nou? îl întrebă Carla.

— De data asta am să te anunţ.

— Noi doi n-o să fim niciodată împreună?

— Tu ce crezi?

— Mi-ai dat papucii acum un an, înainte să fiu sluţită de sute de bărbaţi, de droguri şi boală. Acum, chiar că nu văd ce te-ar reţine. Ţi-ai jucat rolul de Zorro şi gata, ciao! Şi nici măcar nu sunt sigură dacă merit un ciao.

— Ce simţi pentru mine?

— Te-am iubit şi te-am urât ca pe nimeni altcineva.

— Eu nu te-am urât niciodată.

— Eu una nu sunt detaşată, ca tine. Când iubesc, sunt gata să ofer totul. Când urăsc, sunt în stare să ucid.

— Ştiu.

Ea îl împinse, răsturnându-l pe spate, se aşeză călare pe pieptul lui, îl strânse de gât, îi acoperi obrazul cu pletele ei. Îi venea să-l sărute şi să-l gâtuiască, în acelaşi timp.

— Spune-mi ce-i în mintea şi în inima ta. E pe acolo loc şi pentru mine?

Nathan nu încercă să reziste. Iubise în viaţa lui patru femei: Melany, Sylvie, Shannen, Carla. Primele două muriseră, a treia îi era soră. Rămânea, aşadar, loc pentru a patra. Dacă i-o spunea, intra şi el pe lista celor trei bărbaţi cu care trăise Carla. O listă de pe care nu putea ieşi decât cu picioarele înainte.

Apăsarea de pe gâtul lui spori. Încă puţin, şi nu va mai putea vorbi. Alunecă în senzaţia straniu de plăcută de a nu mai controla nimic, de a se lăsa să plutească, identică stării care-l cuprindea în pragul orgasmului. Orbit de părul Carlei, nu desluşea decât gura ei apropiindu-se de parcă ar fi vrut să-l devoreze. Cu o ultimă răsuflare care-l despărţea de moarte, pronunţă un „da“. Ea îşi descleştă mâinile, se aplecă asupra lui, îi insuflă aer în plămâni şi-l sărută, muşcându-i buzele până la sânge. După ce-l ucisese, îl readucea la viaţă. Apoi se ridică, rupând cordonul de salivă şi de sânge care-i unea. Nathan miji ochii, orbit de soare, respiră, tuşi. Carla zâmbi:

— Marilyn Monroe spunea: „O carieră e ceva fantastic, dar nu te

poţi ghemui la pieptul ei noaptea, când ţi-e frig“. Înlocuieşte „carieră“ cu „zen“ şi o să vezi că se potriveşte la fel de bine.

— E grozav! exclamă Léa, ieşind şi ea din apă.

Adolescenta se şterse cu cămaşa ei kaki.

— Ai un aer ciudat, Nathan!

— N-are nimic, iubito, spuse Carla. Niciodată nu s-a simţit mai bine ca acum.

Un nor trecu prin faţa soarelui. Marea încetă să mai sclipească, de parcă ar fi vrut să întunece făgăduinţa unui viitor radios.

191

Seara se sfârşi pe plajă, în jurul unor peşti prăjiţi şi al unor raţii militare pe sfârşite. Toată lumea se întoarse în celulele ale căror uşi rămăseseră descuiate în ultimele zile.

În zori, un vas cu pânze apăra la orizont. Ancoră la câteva sute de metri de ţărm. În şalupa care fusese coborâtă la apă, Nathan îl recunoscu pe locotenentul Sparks. Venea, potrivit înţelegerii, cu o navă şi cu veşti. Clark Foot murise a doua zi după ce se despărţiseră, predându-i ştafeta lui Sparks, care făcuse rost de velierul acela. Un echipaj asiatic fusese angajat şi urma să-i transporte într-o insulă din Indonezia.

— Ce face Mulligan?

— S-a aranjat pe cont propriu, exploatându-le pe cele două fete din Est cu care a plecat. Faptul că a avut de-a face cu proxeneţi i-a dat idei. Cum îl puteam împiedica?

— E ca şi cum ai vrea să împiedici Pământul să se învârtească. Urcară cu toţi la bord şi porniră spre sud.

192

Colombo. Carla, Léa şi Nathan îşi luară rămas-bun de la fetele *aika*, care-şi continuau dramul spre est, sub protecţia lui Joël Sparks şi sub conducerea lui Rain Foot, care căpătase o autoritate indiscutabilă asupra lor, deşi era cea mai tânără.

— Ne vom revedea curând, îi spuse ea lui Nathan. Sunt sigură de asta.

— Pe un câmp de luptă sau la vreo grădiniţă de copii.

— Oricare-ar fi acel loc, ne vom afla acolo pentru a face bine.

În Colombo era agitaţie din pricina unui nou atentat comis de separatiştii tamili. După ce îi va ajuta pe Shannen şi pe Shivaji să-şi reconstruiască hotelul, Nathan voia să înceapă căutarea unui nou

sanctuar, ferit de sateliţii de spionaj, în care cuvântul „terorism“ să nu existe. Nefiind prea obişnuit să-şi facă planuri, se întreba cum putea arăta un viitor care-i includea pe Carla, Léa, Jessy şi Tommy. Era oare posibilă crearea unei celule familiale armonioase cu patra persoane traumatizate?

O *aika* îl ajunse din urmă pe chei. Era Esian Zawi. I se aruncă în braţe şi-l sărată pe gură.

— *Gurluidt,* spuse ea. În limba noastră înseamnă „la revedere“.

La strigătele lui Sparks, se întoarse pe navă. Nathan era tulburat.

— Săratul ei te-a întors pe dos? întrebă Carla.

Nu sărutul, ci vorbele ei îl răscoliseră. Prin urmare, Gordon Ryler şi asociaţii lui creaseră o limbă vernaculară[63] pentru fetele *aika.* O limbă pe care Nathan o mai auzise şi înainte.

Se grăbi să intre într-un internet-café ca să consulte din nou CD-ul lui Ryler. Una dintre fetele *aika* se numea Analyn McLeen. Ţinta ei era directorul NSA. Aflase despre cazul Warren Anderson şi despre faptul că legătura lui cu Syriana fusese descoperită înainte ca şeful NSA să-şi dea seama că el însuşi se afla sub influenţa iubitei sale. Nathan îşi reproşă faptul că nu sesizase asemănarea fonetică dintre Analyn McLeen şi Lyn Lee. Îşi aminti profilul fetei.

Aflând foarte repede despre valul de răpiri, fiindcă era apropiată de mandarinul care le organiza, hotărâse să dispară, după ce va face o operaţie estetică de urâţire. În cursul operaţiei, fusese neutralizat şi dispozitivul electronic prin care putea fi localizată. Înzestrată cu un nou chip şi cu o glugă, se străduise să-şi ajute colegele. Ancheta şi ea, mergând pe urmele poliţiei, şi inventase drept alibi prietenia cu Annabelle. În timpul investigaţiilor, obiectivul ei se schimbase. Voia să ajungă până la triumviratul care o crease şi care nu mişcase niciun deget ca să le salveze pe fetele *aika.* Lyn îl manipulase pe Nathan ca să obţină ajutorul lui. În apartamentul lui Annabelle, îl pusese pe urmele lui Gordon Ryler. Găsirea numărului în cartea de poeme fusese o născocire de-a ei; fetele comunicau între ele în limba lor şi n-aveau nevoie de mesaje cifrate. În timpul evadării, Susan Fox îşi pierduse o parte din cap şi din memorie, uitând dialectul lor. Mesajul ei confidenţial în engleză adresat lui Esian Zawi îl derutase pe Nathan. La Paris, Lyn Lee pretinsese că se simte rău ca să nu urce la Stéphane Charlier, care o cunoştea bine şi ar fi putut s-o identifice în ciuda operaţiei estetice. Pe insulă, auzind dezvăluirile lui Gordon

63 Limbă vorbită doar în rândurile unei anumite comunităţi (n.tr.)

Ryler, fata aflase că-i fuseseră induse 12 000 de particule de condiţionare. Îl omorâse în timpul nopţii pe Ryler şi-i aruncase trupul în mare. Mai rămânea să-i elimine pe cei doi asociaţi ai acestuia.

Lyn Lee eliminase multe dintre particule, urcase cu câteva niveluri de conştienţă, ieşise din condiţionarea iniţială şi devenise o ucigaşă. Lipsa ei de agresivitate, compasiunea şi solicitudinea ei, inclusiv faţă de un boschetar din Tokyo, se metamorfozaseră în sete nemiloasă de răzbunare.

Nathan intră pe Google şi tastă numele lui Rabindranath Amji. Câteva articole recente evocau moartea violentă a miliardarului indian care căzuse victimă unui hoţ neidentificat. La fel se întâmplase şi cu Bao Kwang, un „călugăr afacerist“, după cum spunea titlul articolului, asasinat de o misterioasă sectă chineză în provincia Wudang. În spatele acestor crime deghizate se ascundea Analyn McLeen, zisă Lyn Lee. Cea de-a două sute patruzeci şi opta *aika.*

Epilog

Pe o insulă cu numele schimbat, un bărbat care şi-l regăsise pe al lui şedea în poziţia lotus. Nu-şi mai amintea prea bine cât timp trecuse de când părăsise velierul, care-şi continuase drumul spre Orient ca să întemeieze acolo tribul Aika, o etnie caracterizată printr-un bagaj imens de cunoştinţe şi o frumuseţe ieşită din comun.

Nathan contemplă cele două jumătăţi de mango pe care le ţinea în mâini. Pulpa galbenă şi zemoasă strălucea ca un giuvaier, protejată de o coajă netedă. Plin de admiraţie şi de recunoştinţă faţă de natura care-i dăruise acest fruct senzual, crestă în cruciş, cu un cuţit, miezul şi-l duse la gură. Adulmecă miresmele dulci pe care le emanau crestăturile. Incisivii săi smulseră bucăţelele suculente, care fură strivite sub molari, apoi i se revărsară pe limbă. Ca s-o mănânce, trebuia s-o sărute cu gura larg deschisă, ajutându-se cu limba, ţinându-şi nasul lipit de fruct. Nectarul exotic îi lunecă pe gât, răspândind plăcerea în tot trupul său. Gustul suav şi voluptuos se prefăcea în energie. Fuziune de molecule, asceză savuroasă. Purificarea lui Nathan începuse pe insula Golo Itak şi continuase până aici, în Sri Lanka. De-a lungul zilelor, îşi refăcuse legătura cu ceea ce constituia esenţa artelor marţiale: poziţie perfectă, mişcare precisă, spirit liber, respiraţie corectă. Stăpânea timpul, era în osmoză cu elementele şi avea o percepţie senzorială acută.

Auzi sunetul mat al unor paşi pe nisip. Erau regulaţi, ritmaţi, uşori, sprinteni. Un mers de femeie. Efluviilor fructului de mango li se adăugă un parfum îmbătător. O diferenţă de temperatură trăda o prezenţă în spatele lui. Deplasarea aerului anunţă o mână apropiindu-se de pielea lui. O femeie se aşează lângă el, cu o mişcare suplă. Nathan îi întinse cealaltă jumătate a fructului. Femeia îi fură o sărutare.

— Are gust mai bun pe buzele tale.

Femeia era splendidă, însă nu era Carla. Îi era cunoscută, dar nu reuşea s-o identifice.

— Voi aştepta să mă doreşti şi mai mult, zise ea.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese Lyn Lee înainte de despărţire.

— Ăsta e chipul meu dinainte. Cel pe care-l ştii tu e căutat de serviciile chineze şi indiene.

Întoarse capul ca să-i arate lui Nathan cicatricele din spatele urechilor.

— De ce-ai venit aici, Analyn?

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să-mi tai legăturile.

— În loc să scapi de cauzele care te-au traumatizat, ai mai adăugat şi altele, omorându-i pe Gordon Ryler, Bao Kwang şi Rabindranath Amji.

— Sunt o creaţie care s-a întors împotriva creatorilor săi, dar care nu uită să-şi îndeplinească făgăduielile.

— Care făgăduieli?

— Ţi-am promis că vom face dragoste, nu-ţi mai aminteşti?

— Cum m-ai găsit?

— Am devenit expertă în arta urmăririi.

Plaja îmbibată de sunetele uşoare pe care lumea modernă se obişnuise să le acopere prinse viaţă. Răsunară voci. Carla, Shannen şi copiii se întorceau de la piaţă cu peşte, orez şi ceai. Aduceau şi veşti despre restul lumii. Nathan le ştia dinainte. Principalele lor ingrediente erau războiul, sărăcia, pericolul nuclear, petrolul, pandemiile, poluarea. Dar o adolescentă de 16 ani intenţiona să vindece aceste răni.

— La ce te gândeşti, Nathan?

Se gândea la arma pe care Rain se pregătea s-o folosească peste câţiva ani pentru a salva omenirea. Cea la care recursese şi Sylvie ca să-l readucă în activitate, cea cu ajutorul căreia fetele *aika* îi influenţaseră pe mandarini, cea pe care Lyn i-o fluturase prin faţa ochilor. Era o armă cu două tăişuri, care o zdrobise pe Carla, le traumatizase pe Jassy şi pe Léa, le prefăcuse pe fetele *aika* în obiecte de vânzare. Nathan îşi dădu seama că întrebarea nu-i fusese adresată de Lyn, ci de Carla, care se apropiase de el. Analyn McLeen dispăruse ca un vis. De parcă nici n-ar fi fost. Aşa cum ştia atât de bine să facă şi Nathan.